

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

PERSEPHONE STEELE
& LUNA MAY

hot chocolate & hitmen

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Hot Chocolate & Hitmen

PERSEPHONE STEELE
& LUNA MAY

Sıcak ikolata ve Tetikiler
Telif Hakkı © 2023 Persephone Steele & Luna May Kapak
Tasarımı *Vicious Desires Design*

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğ er bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının veya yazarların önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğ er elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Lütfen bu e-kitabın SADECE Amazon üzerinden dağıtıldığını unutmayın. Bu e-kitabın bir kopyasını başka bir yerden edindiyseniz, lütfen aşağıdaki e-posta adresinden yazara e-posta gönderin, çünkü bu korsan bir kopyadır. Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler, markalar ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İzin talepleri veya hata/kalite sorunlarını bildirmek için yayıncı/yazarlara şu adresten yazabilirsiniz:

persephone.steele.author@gmail.com veya atr.lunamay@gmail.com

Contents

[Yazarların Notu Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Epilog](#)

[Epilog](#)

[Epilog](#)

[Son Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Yazar](#)

[Hakkında](#)

Note from the Authors

Bu kitap yetişkinlere yönelik temalar içermektedir ve sadece 18 yaşından büyük okurlar içindir.

Bu, bunlarla sınırlı olmamak üzere şunları içerir: ayrıntılı ve açık cinsel durumlar, BDSM, sub ve dom unsurları, bıçak oyunu, küfürler, aşırı şiddet, kan ve işkence. Ayrıca **dub-con**, duygusal manipölasyon, gaslighting ve harem **dışında** aldatmanın açık ve ayrıntılı tanımları da vardır.

Bilenler için 'sessiz gece' sadece yanlış yaptığınız anlamına gelir... tabii işin içinde bir şaka yoksa.

Önsöz

M Bana mutlu Noeller.

Kimsenin kırmızıyı mükemmel tatil rengi olarak belirlerken kanı düşündüğünü sanmıyorum, ama işte buradayız.

Kulübe darmadağın ve görünen her yüzey kanla kaplı. Noel ağacım, bir zamanların zengin yaşam alanındaki devasa televizyona doğru parçalanmış. Canlı, renkli ip ışıklarım bir ipliğin ucunda asılı, sanki yıkılmış alanın üretimine bir spot ışığı gibi katkıda bulunuyormuş gibi titriyor. Hatta bazıları derme çatma silahlar olarak kullanılmış ve maskeli bir adamın boynuna sıkıca sarılmış. Hazırlamak için saatlerimi harcadığım devasa Noel yemeği mahvoldu. Dolma, yeşil fasulye güveci, peynirli makarna ve daha fazlası yerlere saçılmış, bir zamanlar üzerinde oturdukları masa çatlamış ve bir enkaz yığını halinde yatıyor. Ölü bir adamın kafası bile kışına sokulmuş.

Hindinin.

Yerimde dönüp o çok gurur duyduğum küçük şekerli kurabiye köyümü incelerken ellerimi sıkıyorum. M&M'ler ve diğer şeker süslemeleri, bir zamanlar binaların arasında gülümseyerek duran küçük dört şekerli kurabiye insan gibi ufalanmış ve parçalanmış.

Patates püresi tabağında oturmakta olan başka bir ölünün kazığa oturtulmuş gözünden çıkan küçük şekerli kurabiye köpeği gördüğümde boğazımdan boğuk bir hıçkırık çıkıyor.

Cicili bicili şeyler her yerde, mutlu mekânıma verilen kıyamet hasarına ısıltı ve ironik bir Noel neşesi katıyor.

"Grace, ben-"

"Hayır." Gözlerinin derin, büyüleyici orman yeşili tarafından çekilmek istemediğim için ona doğru bakmadan elimi kaldırıyorum.

Claus aşkına, kızgınım! Kızgın olmayı hak ediyorum. Ama burada *kalamam*.

Eğer onu

görebilirim

çıldıracağım!

"Grace, sen-"

İkinci sesi durdurmak için hıçkırarak bir ses çıkarıyorum. Onun cazibesinin beni de içine çekmesine izin vermeme gerek yok.

"Gra-"

"Dur artık!" Üçüncü sesin sözünü keserek ellerimi havaya kaldırdım ve birini kalçama koyup diğeriyle burnumun kenarını sıktım.

Üç sesi ve odadaki konuşmaya bile çalışmayan dördüncü adamı görmezden gelerek, aradığım şeyi bulana kadar kırık camlardan ve bir zamanlar mükemmel olan Noel'imın diğer parçalanmış kalıntılarından oluşan bir mayın tarlasında parmak uçlarımla ilerliyorum. Ona ulaşmamın önünde iki ceset daha var, ama yoldan çekilene kadar aptal cesetlerini tekmeliyorum.

Başarılı!

Yığına ulaşıyorum ve küçük ödülleriimin yıkımın ortasında bir şekilde zarar görmediğini görünce rahat bir nefes alıyorum. Ayaklarımin üzerinde dönerek onları kapıyorum ve temkinli bir şekilde yaklaşan üç adama genişçe gülümsüyorum. Sırtışıımı gördüklerinde yüzleri de aynı anda gevşiyor.

"Sorun yok!" Kollarımdaki parlak renkli paketlerle hokkabazlık yaparak cıvıldıyorum. "Hediyeler iyi! Sadece biraz kanlı, hepsi bu!"

Kıkırdarak öne doğru zıplıyorum ve üçüne de sırayla paketlenmiş birer hediye uzatıyorum, köşede sefil bir şekilde oturan dördüncüyü tamamen görmezden geliyorum.

"Mutlu Noeller, çocuklar!"

Birinci Bölüm

"Sürpriz!" Kabin kaçış biletlerini arkamdan bir çırpıda çıkararak şarkı söylüyorum.

Jason televizyondan başını kaldırıp kaşlarını çatarak bakar. bu günlerde. "Bu da ne?"

"Dağlarda romantik bir gezi için biletler! Hem yıldönümümüz hem de Noel için!" Biletleri onun önünde sallayarak küçük bir mutluluk dansı yapıyorum.

Üç yıl önce Noel'den iki gün önce tanıştık, ancak teknik olarak ilk buluşmamız Noel'de, kurabiye pişirmek ve bütün gün Hallmark filmleri izlemek için evime geldiği zamandı. Yarın yola çıkarsak, kulübeyi dekore etmek, birlikte biraz zaman geçirmek ve harika bir yıldönümü geçirmek için bolca vaktimiz olacak.

Ama bu fikir hoşuna gitmemiş gibi görünüyor.

Benim coşkumu yansıtmadığı için içim daralıyor. Son zamanlarda yaptığım hiçbir şey onu heyecanlandırmıyor gibi geliyor. Üç yıl önceki Jason'ı özlüyorum, böyle bir sürpriz karşısında beni kucaklayıp odanın içinde döndürürdü.

"Bu hafta sonu mu? Bilmiyorum Grace. Şu anda yapacak çok işim var," diye iç geçiriyor ve televizyona dönüyor. Son zamanlarda ne zaman bir randevu planı yapmaya çalışsam bu onun her zamanki bahanesi.

"Ama bu bizim üçüncü yıl dönümümüz... Bu özel bir kutlamayı hak etmiyor mu?" Ses tonumdan yalvaran bir ifade çıkarmamaya çalışıyorum. Aylardır yıldönümümüzü dört gözle bekliyordum, komşularımızın köpeklerini gezdirmekten kazandığım bahşiş parasını biriktiriyordum, böylece ona bu lüks kulübe kaçamağıyla sürpriz yapabilecektim.

Jason hiçbir zaman çalışmamı istemedi. Evde olmamı, eve geldiğinde evle ve kendisiyle ilgilenmemi seviyor, ki bu benim için sorun değil, ama ben herkesle ilgilenmeyi seviyorum. Bu yüzden hemşirelik diplomamı aldım - koridordaki dolapta tozlanan diplomamı.

Jason kanallar arasında geziniyor, bana bakmıyor bile. "Yani, her zamanki gibi Tony'de yemek yiyebiliriz."

Onunla televizyonun arasında durmak için hareket ettiğimde yüzüm düşüyor. "Ama Tony's her yıl yaptığımız şey! Ben farklı bir şey yapmak istedim. Bak, jakuzisi bile var!"

Broşürü yüzüne doğru itiyorum, zar zor göz gezdirdiğinde biletleri buruşturup kaçma dürtüsüyle savaşıyorum. İlk çıkmaya başladığımız zamanlarda birlikte romantik bir seyahate çıkmaktan saatlerce bahsederdik. Şimdi ise akşam yemeği ve sinemaya gitmeyi bile kabul ettirmek dış çekmek gibi bir şey.

"Bilemiyorum. Toplanmak ve seyahat etmek çok zahmetli görünüyor," diye homurdanıyor ve gözleri tekrar ekrana kayıyor.

Dudağımı ısırarak sandalyesinin koluna tünüyorum ve parmaklarımı eskiden yaptığım gibi saçlarında gezdiriyorum. Ona dokunmak ne zaman bu kadar garip bir hal aldı? "Tüm planlama ve paketleme işlerini ben halledeceğim. Senin tek yapman gereken ortaya çıkmak."

Ondan küçük bir gülümseme alana kadar kirpiklerimi dramatik bir şekilde kırıştırıyorum. En azından bazen onu etkileyebiliyorum. Belki bu hafta sonu ona birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi hatırlatır. Denemek zorundayım.

"Lütfen Jason, bunun benim için anlamı çok büyük," diye yalvararak elini tuttum. "Son zamanlarda işlerin zorlaştığını biliyorum ama bu bizim için yeni bir başlangıç olabilir. Sadece sen ve ben, dikkatimizi dağıtacak hiçbir şey olmadan yeniden bağlanabiliriz."

Jason bir elini saçlarında gezdirerek iç geçirir. "Bilmiyorum Grace. Uzun bir yol ve hava durumu raporuna göre fırtına yaklaşıyor."

"Fırtınayı atlatmak için sabah ilk iş yola çıkabiliriz," diye araya giriyorum hevesle. "Ben sürerim, sen de rahatlırsın."

Elini sıkıp gözlerinin içine bakıyorum. "Üç yıl önce beni dünyanın her yerinde maceralara sürüklemek istediğini söylemiştin. O adama ne oldu?"

Jason başka tarafa bakar, çenesi gerilir. "İnsanlar değişir. Her şeyin sonsuza dek aynı kalmasını bekleyemezsiniz."

Sözleri canımı yaksa da parlak bir gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Şanslısın ki ben inatçı bir tipim. O kadar kolay pes etmem." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Peki ne diyorsun? Spontane ol ve bu hafta sonu benimle gel. Bunu hak ediyoruz."

Jason uzun bir süre sessiz kalır ve sonunda başını sallar. "Peki, gideceğim. Ama bütün araba yolculuğu boyunca uyursam şikayet etme."

Yumruğumu zaferle sıkma isteğime direniyorum. Uzak kalmayı kabul etmesini sağlamak küçük bir zafer. Belki de aramızdaki şeyler tamamen bozulmamıştır. Belki parçaları tekrar bir araya getirebiliriz.

Ertesi sabah arabayı yüklerken neredeyse heyecandan zıplıyordum. Bu kaçamak Jason'la yeniden bağ kurmamız için tam da ihtiyacımız olan şeydi. Bunu biliyorum!

Her şeyi paketlediğimi üç kez kontrol ederken, en iyi arkadaşım Tina kapımızda beliriyor.

"Hey kızım, sadece seni uğurlamak ve şans dilemek istedim!" Dedi ve beni kucaklamak için kendine çekti.

"Teşekkürler Tina. Veda etmeye gelmen benim için çok anlamlı." Biraz garip hissettirse de ben de ona sarılıyorum.

Tina yıllardır benim en yakın arkadaşım, ama son zamanlarda aramızda bir şeyler... koptu. Ona her şeyi anlatıyorum, ancak son zamanlarda Jason'la olan sorunlarım hakkında üstü kapalı konuşuyorum. Yüksek sesle söylemek her şeyi daha gerçek kılıyor. Bir yanım Tina'nın artık onun hakkında bir şey duymak isteyip istemediğini merak ediyor. İlişkimdeki sorunlardan bahsettiğimde her zaman konuyu çabucak değiştiriyor.

Sanki bundan rahatsız olmuş gibi? Ama muhtemelen hayal görüyorum.

Tina zoraki gibi görünen bir gülümsemeyle, "Sen yokken kaleyi ben idare ederim," diyor. "Çiçeklerini sularım, mektuplarını toplarım, tüm bu işleri yaparım."

Gülümsüyorum. "Sen en iyisisin. Sana bir hatıra getireceğiz!" Jason sonunda dışarı çıkıyor ve Tina'ya başıyla selam veriyor. "Selam."

"Size iyi yolculuklar, aşk kuşları!" Tina şarkı söylüyor ve Jason'ın koluna şakacı bir yumruk atıyor.

Arabaya bindiğimizde kendimi hafiflemiş hissediyorum. Bu hafta sonu tam da ihtiyacımız olan şey, iş stresinden ve rutinden biraz uzaklaşıp Jason'la aramızdaki ilişkiyi eskisi gibi yapabilmek için. Sonunda bizim için her şey değişecek.

Biliyorum işte.

Garaj yolundan çıkarken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeyerek ona bakıyorum. "Bu çok harika olacak! Sadece sen ve ben, ateşin başında rahatlamak, karda mehtaplı yürüyüşler yapmak..."

Jason sadece homurdanıyor, koltuğunu arkaya yaslarken gözlerini kapalı tutuyor.

Radyoyu açıyorum, otoyola doğru ilerlerken tatil şarkılarını neşeyle mırıldanıyorum. Göz ucuyla Jason'ın bozuk sesli şarkı söylememden irkildiğini görüyorum ama bunun keyfimi kaçırmasına izin vermiyorum.

Kuzeye doğru ilerledikçe kar kalın ve hızlı bir şekilde yağmaya başlıyor, büyük kabarık pullar ön camı kaplıyor. Silecekleri çalıştırıyorum, boynumu eğiyorum ve silecekler arasında dağ manzarasını seyretmeye çalışıyorum.

"Muhteşem, değil mi?" Ben fişkiriyorum. "Kulübeden ne kadar güzel olacağını bir hayal edin!"

Jason gözlerini bile açmadan, "Mmhmm," diye mırıldanıyor.

Uzanıyorum ve bacağını hafifçe sallıyorum. "Hey, uyumak yok bayım. Yolumu bulmak için yardıma ihtiyacım var."

Jason tek gözünü kırarak açtı. "Telefonundaki GPS'i kullan."

"Ama hep yol tarifi yüzünden kavga ediyoruz," diyorum şakacı bir surat ifadesiyle. "Hadi, bana eşlik et. I Spy ya da Twenty Questions oynayabiliriz!"

Jason omuz silkip tekrar gözlerini kapatır. "Yolculuk oyunlarından nefret ettiğimi biliyorsun."

İç çekiyorum, neşeli enerjim sönüyor. Yola odaklanıyorum, Jason'ın yumuşak horultuları arabayı doldururken radyoyu dinliyorum. Kilometreler geçiyor ve kar biraz daha ağır yağıyor.

Saate bakınca altı saattir yolda olduğumuzu fark ediyorum. Kaskatı kesildim ve acıktım, yine de henüz durmak istemiyorum. Bu yolculuk hiç de hayal ettiğim gibi gitmiyor. Jason'la gülerken, el ele tutuşurken ve müzik eşliğinde şarkı söylerken hayal etmişim. Oysa ben bu kar fırtınasını tek başıma atlatmaya çalışırken o ölü gibi uyuyor.

Güneş batarken kar daha da kalınlaşıyor ve görüşü kısıtlıyor. Gözlerimi kısarak yola bakıyorum, silecekler ön camı temizlemek için fazla mesai yapıyor. Karnım daha yüksek sesle gurulduyor ve keşke son benzin istasyonunda yiyecek almak için zaman ayırsaydım diyorum.

İleride, bir sonraki çıkışta yirmi dört saat açık bir lokantanın parlayan tabelasını görüyorum. Kurtuluş!

Jason'ın omzunu sarsıyorum ve karşılığında huysuz bir homurtu duyuyorum. "Açlıktan ölüyorum. Yemek yememiz lazım."

"Sadece güç veremez misin?" Gözlerini bile açmadan mırıldanıyor.

"Altı saattir araba kullanıyorum. Yemek yemeli ve dinlenmeliyiz, yoksa bizi bir çukura sürükleyebilirim."

Jason dramatik bir iç geçirir. "İyi, çabuk ol."

Dışarı çıkıyorum ve lokantayı buluyorum, sıcaklık üzerime çökerken rahatlayarak iç çekiyorum. Vinil bir kabine kayarak menüdeki en büyük hamburgeri sipariş ediyorum.

Jason yüzünü buruşturarak üzgün görünen bir salata seçiyor. "Yol kenarı yemeklerinin ne kadar iğrenç olduğunu unutmuşum. Marulları solmuş."

Dilimi ısıyorum, onun şikayetleri yerine lezzetli hamburgerime ve patates kızartmalarıma odaklanıyorum.

Yola geri döndüğümüzde müziğin sesini açıyorum, neşeli kalmaya kararlıyım. Bitmek bilmeyen kar, otoyolu kaygan bir karmaşaya dönüştürmüş olsa da, birazdan sıcak, rahat bir kulübeye gömüleceğim düşüncesiyle rahatlayarak sabit kalıyorum.

Yanımda, Jason gerginliğimden ve yıpranmış sinirlerimden habersiz bir kez daha horluyor. Başımı sallayarak iç geçiriyorum. Sadece birkaç saat daha dayan, diyorum kendime.

Bu bizi tekrar bir araya getirecek. Getirmek zorunda.

İkinci Bölüm

H Sonunda sonsuza dek sürecekmış gibi görünen uzun ve virajlı bir dağ yoluna ulaşana kadar yolumuz devam ediyor. Direksiyon başında on beş saatten fazla yorucu bir süre geçirdikten sonra, Jason tüm bu süre boyunca uyudu, Kaybolduğumuzdan endişelenmeye başlıyorum. Ama sonunda bir virajı döndük ve kulübe görüldü.

"Geldik!" Heyecanla Jason'ın bacağını sıkıyorum ve o da homurdanarak uyanıyor.

Karlı yaprak dökmeyen ağaçların arasında yer alan geniş lüks kulübeye bakarken çenem düşüyor. Broşürden süslü olacağını biliyordum ama bu kadar değil. Dışarıda devasa pencereler ve geniş bir güverte ile yükselen A-çerçeve mimarisi bulunuyor.

Park edip aceleyle içeri giriyorum, ışıkları açıyorum ve Architectural Digest'ten fırlamış gibi görünen büyük bir odanın etrafında dönüyorum. Tonozlu tavanlar, çapraz kesilmiş kütük kirişlerle üzerimizde yükseliyor. Arka duvarın tamamı ay ışığının aydınlattığı dağın yamacına bakan tavandan tabana pencerelerden oluşuyor.

Sağ tarafta evimizdeki daireden daha büyük bir gurme şef mutfacı var. Çift buzdolabı, iki fırın ve kullanmayı bilmediğim kadar çok alet edevat var.

Sola doğru dalıp daha fazla ışık yakarak, taş şömineli ve pelüş deri mobilyalı iki katlı dev bir oturma odasını ortaya çıkarıyorum. "Bu inanılmaz!" O kadar rahat bir kanepeye uzanıyorum ki sanki bir bulutun üzerinde yüzüyormuşum gibi hissediyorum.

Orada uzanmış, yüzümde bir gülümsemeyle tavana bakarken, kanepenin rahat sınırlarını terk etmek zorunda kalmaktan yakınıyorum. Ne yazık ki, evin geri kalanını görme ihtiyacı beni harekete geçiriyor. Daha fazla keşfe çıkıyorum, bir oyun odası, ev sineması ve hatta bütün gün arabada tıkılıp kaldıktan sonra cazip görünen kapalı bir tur havuzu buluyorum.

Üst katta iki büyük yatak odası var; her birinde doğal olmayan - ve muhtemelen özel olarak yapılmış- büyüklükte yataklar, ebeveyn banyoları ve çam ağaçlarına bakan balkonlar bulunuyor. Jason ve benim için çift gömme dolaplı ve beş kişi için yeterli büyüklükte bir küveti olan daha büyük süiti talep ediyorum.

Jason çantalarımızı ağır bir gümbürtüyle yere bırakıyor, yatağa yığılmadan önce çenesi gergin bir şekilde etrafına bakınıyor. Çantamı hızla karıştırıp yumuşak bir uyku seti giydikten sonra yanına zıplıyorum.

"Gel şu küvete bir bak!" Kolundan hevesle çekiştirerek söylüyorum.

Bir hışımla omuz silkti. "Yorgunum. O sürüş beni mahvetti."

Hayal kırıklığımı gizlemek için dudağımı ısııyorum. "Sorun değil! Sen dinlen, ben de bize gece yarısı atıştırmalığı hazırlayayım."

Saçma sapan gurme mutfaka doğru ilerlerken, daha önceki heyecanımın geri geldiğini hissediyorum. Burası inanılmaz bir yer! Belki de ilişkimizde sıfırlama düğmesine basmak için ihtiyacımız olan aşırı lüks kaçış tam olarak budur.

Jason'la buranın her santimini keşfetmek için sabırsızlanıyorum. Yarından itibaren, o dinlenmiş ve benim hayalini kurduğum romantik kulübe kaçamağına hazır olduğunda.

Stoklamak için düzenlediğim yiyecekleri hızlıca gözden geçiriyorum ve kraker ve peynirlerden oluşan küçük bir sergi hazırlayıp odaya geri dönüyorum. Jason yatağın baş ucundaki yorganın altında gömleksiz, telefonuna bakıp gülümsüyor - beni görünce telefonunu hemen bırakıyor.

Artık bir odaya girdiğimde onu gülümsetemediğim gerçeğinin içimde yarattığı acıyı görmezden gelerek, yüzüme parlak bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Yemek getirdim!" Küçük tabağı dengeleyip yatakta yanına oturmak için sürünürken sesim neşeli.

"Aç değilim." Sesi buraya ilk geldiğimizden biraz daha derinden, boğuk geliyor ve kaşlarımı çatarak yüzünü tarıyorum.

"Oh. Tamam." Omuz silkiyorum, tabağı yan masaya koyduktan sonra onun yanına kıvrılıyorum. Sarılmalarımı tam olarak karşılık vermiyor ama

beni itmiyor. Bunu bir kazanç olarak görerek, battaniyenin altında ona katılana kadar kıpırdanıyorum. Yanına doğru kayıyor ve bacağını kalçalarının üzerine atıyorum, beni karşılayan sertlik şaşırtıcı

"Şey, merhaba." Bacağımı yarı diri sikiğinin üzerine biraz daha sürüyorum ve ona eşlik eden homurtusu beni sırttırıyor. Belki de bugün bu kadar pislik olmasının nedeni budur. Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacı var, hepsi bu. Ve *bu* tamamen benim yardımcı olabileceğim bir şey.

Bizim için uzun zaman oldu. Ben denemediğim için değil ama o çok meşguldü. Buraya gelmemizin tekrar yola girmemize yardımcı olacağını biliyordum. Elimi çıplak göğsünde gezdirdim, eğilip çenesine yumuşak öpücükler kondurdum.

"Seni iyi hissettirmeme izin ver bebeğim," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

Jason homurdanarak karşılık veriyor, benden uzaklaşıyor ve telefonuna bakmaya devam ediyor. Hareketlerinin beni caydırmasına izin vermemeye çalışıyorum. Elimi çarşafın altından kaydırarak onu kavırıyor ve okşuyorum, vücudunda aşağı doğru kayıyorum, kararlılık hareketlerimi körüklüyor.

Loş ışıktaki onu ağzıma alıyorum, coşkuyla yalıyor ve emiyorum. Eli başıma iniyor ama dokunuşunda tutku ya da aciliyet yok. Başımı kaldırdığımda benim yerime telefonunun ekranına baktığını görüyorum.

Yanaklarımı çukurlaştırıyorum, onu daha derine çekerken hızımı artırıyorum. Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor ama gözleri elinde parlayan cihaza kilitli kalıyor.

Dudaklarımın arasında tamamen sertleştiğini hissettiğimde onu bırakıyorum ve beline sarılıyorum. "Seni içimde istiyorum, Jace," diye mırıldanıyorum, kalçalarımı onun uzunluğu boyunca sürüyorum.

Sonunda hareketlerime karşılık vermeye başladı, telefonunu kilitledi ve kalçalarımı kavramadan önce yan masaya yüzü aşağı bakacak şekilde yerleştirdi. Başarı!

Beklediğim gibi ona binmeme izin vermek yerine, ellerim ve dizlerim üzerinde olana kadar bizi çeviriyor ve tek bir hareketle şortumu ve külotumu indiriyor. Peki, tamam.

"Kahretsin!" Kalçalarını öne doğru itiyor ve kendini kabzasına kadar içime sokuyor.

Dudaklarımdan dökülen acı dolu nefesi tutamamaya irkiliyorum. Bu... biraz acıttı. Sert sekse varım, ama yalan söyleyip bu saldırıya hazır olduğumu söyleyemem. Hiç ısınmamıştım. Odak noktam önce onu havaya sokmaktı.

Jason bana alışmam için zaman tanımıyor ve hemen boğazından çıkan homurtu ve iniltilerle içime girmeye başlıyor. Bacaklarımın arasına uzanıp klitorisimi umutsuzca okşuyorum, uyarılmanın ilk kıvılcımları kanımı ısıtmaya başladığında Tanrı'ya şükrediyorum ve hareketlerini kayganlaştırmaya yardımcı oluyorum.

"Aynen öyle bebeğim," diye cesaretle inliyorum. "Beni iyi hissettir."

Homurdanıyor, hareketleri karşılık olarak hızlanıyor. Klitorisimi manipüle etmeye devam ederken elleri kalçalarımı daha sıkı kavlıyor, ama siki içimde hafifçe yumuşuyor gibi görünüyor. Kafa karışıklığı içime işliyor, ama kığımın ona karşı zıplamasını sevdiğini bildiğimden, her itişte daha ısrarlı bir şekilde kayıyor ve kalçalarını karşılıyorum.

"Evet, Jace!" O biraz daha yumuşarken ben abartılı bir şekilde inliyorum. "Sikin çok iyi hissettiriyor bebeğim!"

Saçlarımdan bir tutam tutup beni ileri doğru itmeden önce bir ses çıkarıyor. Dengemi kaybediyorum, klitorisimi unutup kendimi geri itmek için bir şeyler bulmaya çalışıyorum ama o ensemden tutup yüzümü yastıklara gömüyor.

"Sessiz ol Grace." Tersledi ve kanım buza dönüştü.

Yüzüm yastıkların yumuşaklığına gömülü, bu da ciğerlerime hava çekmemi zorlaştırıyor, ancak başımı her kaydırmaya çalıştığımda, denemeyi bırakana kadar boynuma daha sert bastırıyor.

İçime girdikçe siki bir kez daha sertleşiyor, beni yatağın daha da içine çekiyor ve ben bunu kabul etmekten başka bir şey yapamıyorum. Hareketlerine ne kadar yaslanmaya çalışsam ve geri gelmesini istesem de, kendim için uyandırdığım herhangi bir uyarılma çoktan gitti.

Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Ne yaptığımı bilmiyorum ama her ne yaptıysam onu kızdırdı. Her acımasız darbede ona olan kırılgan sevgim parçalanmaya başlıyor. İçinde tutku ya da şefkat kalmadı, sadece kaba ellerinden ve duygusuz sözlerinden yayılan bir düşmanlık var.

Yatak başlığı şiddetle duvara çarparken kan tadı alana kadar dudağımı ısııyorum, ama hiçbir şey hissetmiyorum, şok ve kalp kırıklığıyla uyuşmuş bir halde, sadece bitirmesini bekliyorum.

Sonunda yaptığında, birkaç son, sarsıntılı itme ve gırtlaktan gelen bir bağırişla, kendini içimin derinliklerine boşaltıyor. Anında çekilip benden uzaklaşıyor ve aramızdaki boşluk mağara gibi geliyor.

Ağırlığı yatağı tamamen terk ediyor ve sonunda kendimi yavaşça yukarı itecek gücü buluyorum, tüm bu süre boyunca uzuvlarım titriyor. Kıçımın üzerine doğru kayarken göbeğim çığ ve ağrıyor, düşmesine izin vermemeye çalıştığım gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor.

"Çok ateşliydi." Sesi yorgun, tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla kenarlı.

Varlığının yaklaştığını hissediyorum, yüzümü ona doğru çevirirken parmağı çenemin altına takılıyor. "Özür dilerim, Gracie. Kendimi biraz kaptırmış olmalıyım. Sen iyi misin?"

Endişesi göğsümdeki buzu biraz ısıtıyor ve başımı sallıyorum.

"Gidip temizlenmeye ne dersin, sonra da sarılıp yatarız, olur mu?"

Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerlerken bacaklarımın arasındaki ağrıdan irkiliyorum ve yanaklarımdaki ıslaklığı siliyorum. Hızlıca işimi halledip banyodan çıkarken devasa aynada kendime bakıyorum.

Yansımama bakıyorum, darmadağınık görüntümü inceliyorum. Sarı, köprücük kemiği uzunluğundaki dalgalı sarı saçlarım birbirine karışmış ve düğümlenmiş. Parlak, iri gümüş gözlerim çerçevelenmiş ve şişmiş. Ve normalde narin, pürüzsüz olan yüz hatlarım hafifçe şişmiş ve kızarmış.

Jason'ın sert sözlerinin ve kaba davranışlarının anısı hâlâ canımı yakıyor ama bastırıyorum. Bu sadece bir yanlış anlaşılımdı. Beni asla kasıtlı olarak incitmezdi.

Karışmış saçlarımı düzeltiyorum ve banyodan çıkmadan önce gözlerimdeki yaş kalıntılarını siliyorum. Yatağa geri döndüğümde Jason çoktan uyumuştı, ben de onun sırtına kıvrılıp sıcaklığıyla rahatlamaya çalışıyorum.

Sadece o ana kapılmıştı, diyorum kendime. Ona durmasını söyleseydim, dururdu. Onun kadar ilgilenmediğimi bilmesine imkan yoktu. Bu onun hatası değil.

Yıllar boyunca bana yaptığı tüm tatlı jestleri ve sevgi dolu sözleri düşünüyorum, her düşüncede kalbim hafifliyor. Tanıdığım Jason hala oralarda bir yerde. Bu yolculuk birbirimize dönüş yolumuzu bulmamıza yardımcı olacak, bundan eminim.

Biraz fazla uzaklaştığında ona yaklaşıyorum ve gece için yerleşiyorum.

Yarın yeni bir gün. Her şeye doğru başlamak için ona yatakta kahvaltı hazırlayacağım. Karda romantik bir yürüyüşe çıkacağız ve yeniden bağlanacağız. Ve her şey yoluna girecek.

Bu umut dolu düşüncelerle sonunda uykuya dalıyorum, bacaklarımın arasındaki ağrı uzak bir anıya dönüşüyor. Jason'a ve aşkımıza olan inancım sarsılmadı. Bu sadece yoldaki bir tümsek. Her zamankinden daha güçlü döneceğiz.

Bundan eminim.

Üçüncü Bölüm

S Battaniyenin altından sızan hafif cereyandan titreyerek Jason'a sarılmak için arkamı dönüyorum. Ellerimi göğsüne dolayarak yüzümü omzuyla boynu arasındaki boşluğa sokuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kolonyasının kokusu burnumu rahatsız ediyor ve hapşırma isteği uyandırıyor. Daha önce onda kokladığım bir koku değil. Misk ve tatlı tonların karışımından oluşan bu koku, hiç de hoş olmayan, son derece güçlü bir aroma oluşturuyor.

Burnumu kıvrarak biraz geri çekilip ona bakıyorum, uyanık olduğunu umuyorum ama yüzü uykudan gevşemiş. Yanındaki kolu da aynı şekilde gevşek. Uyanıkken bile hiç sarılan biri olmamıştı. Yine de bir parçam her zaman bana sarılmasını ve bana o romantik anı yaşatmasını umdu.

"Jason, bebeğim?" Kolunu okşayarak yanağına bir öpücük konduruyorum ama kaşlarını çatarak beni geri çeviriyor. Arkasını döndüğünde bir şeyler homurdanıyor ve kalan tüm battaniyeleri yanına alıyor.

O sadece yorgun. Hepsi bu. Uyanması için her şeyi hazırlayacağım ve o da yağmur gibi sağ olacak. Sarmal düşüncelerimin yeniden bir araya gelme kaçamağımızın ilk gününü mahvetmesini istemediğimden, keşfe çıkmak ve uyandığında her şeyi mükemmel hale getirmek niyetiyle yataktan sıvışıyorum.

Giyindikten sonra, kulübenin yan tarafındaki vahşi doğaya bakan yüksek cam pencerelere doğru ilerliyorum ve dün gece karanlıkta göremediğimiz çevreyi hayranlıkla seyretmek için kendime bir dakika veriyorum.

Yatak odası evin A-çerçevesi bölümünün bir parçası olduğu için pencereler çatının şekline uyuyor ve dış duvar boyunca uzanıyor. Çerçeveleri ayıran tek bir ahşap şerit sayesinde, nazik dokunuşlarıyla manzarayı boyayan kar tanelerinin engelsiz bir görüntüsüne sahibiz.

Balkon kapısı dikkat çekmeyecek şekilde yan tarafta yer alıyor ve kolayca başka bir pencere bölmesiyle karıştırılabilir. Gördüğümüz kadarıyla yakın zamanda oraya çıkmayacağımız aşikâr. Çevresiyle kusursuz bir uyum içinde olan balkon en az bir karış karla kaplı, ahşap yüzeyinin bir santimi bile görünmüyor ve tüm manzarayı daha da büyüğü hale getiriyor.

Elektrikli şöminenin sıcaklığı sırtıma vururken nefesim camı buğulandırıyor. Buzla kaplı pencereye uzandığımda parmak uçlarım titriyor ve ağzım neşeyle yukarı kalkıyor. Sıcak ve soğuk arasındaki zıtlık, karlı manzarayla birlikte içimde derinlerde bir yere yerleşiyor.

Tek eksiğimiz zencefilli kurabiye, sıcak çikolata ve sıcak şarap kokusuyla mükemmel bir Noel kaçamağı yapmak.

Bu yolculuk için özel olarak aldığım sevimli kurabiye uyku setimi giyip uzanıyorum, ardından uyumlu kabarık bornozumu ve terliklerimi alıp üzerime geçiriyorum. Mesanem bana bağılıyor ve banyodaki diş fırçası adımı çağırıyor olsa da, kabinin geri kalanı daha yüksek sesle bağılıyor.

Merdivenlerin başında dururken, gün ışığında iki katlı yaşam alanını görünce ağzım açık kalıyor. Sağımda, açık bir taş şöminenin etrafına yerleştirilmiş battaniyeler ve kabarık minderlerle dolu rahat bir oturma köşesi varken, parmaklıkların arasından alt kattaki açık alan yaşam alanına ve mutfaka bakabiliyorsunuz. Sol tarafımda, etrafında eşit aralıklarla yerleştirilmiş altı bar taburesi bulunan bir mini bar alanı var. Hepsi beyaz kürkle kaplı, bir bar taburesinin olması gerektiğinden çok daha rahat görünüyorlar.

Alt kata inerken elimi tırabzanın pürüzsüz, çentikli tahtasında gezdirirken çam kokusu beni karşılıyor ve hemen dikkatimi çekiyor. Av peşindeki bir tazi gibi kafamı o yöne çevirerek merdivenlerden aşağıya, oturma odasındaki dokuz ayak yüksekliğindeki Noel ağacına doğru koşuyorum.

İyi ki bunun getirilmesini istemişim, çünkü o kadar büyük bir şeyi buraya sokmam mümkün değildi.

Özellikle de tek başıma, ki muhtemelen öyle olacaktı. Geçen yıl yarı boyumdaki bir bisikleti çamurda sürüklemek ve rastgele yabancılardan onu arabaya sokup çıkarmam için yardım istemek zorunda kaldığımda yeterince sorun yaşadım.

Evin içindeki çamur izleri korkunçtu ve temizlemem yıllarımı aldı. Jason'ın hiç umursamadan işten gelip üst kattaki krem rengi halının üzerinde, ayakkabısının altındaki diğer her şeyle birlikte çamur izi *bırakmaya* karar vermesi daha da uzun sürdü çünkü ayakkabısını *çıkarmaya* *üşeniyordu*. Hatta yatakta uyuyakaldıktan sonra gidip ayağından çıkarmak zorunda kaldım.

Soğuktan korunmak için ellerimi birbirine sürterek, oturma alanındaki açık taş ocağa gidip ateş yakmadan önce kocaman bir koku daha alıyorum. İyice alevlenene kadar ateşle ilgileniyor, odanın geri kalanına göz gezdiriyor ve kendimi tekrar hülyalı kanepeye uzanmaktan alıkoymaya çalışıyorum. Dün gece kendimi oradan çıkarmak yeterince zordu. Tekrar böyle bir mücadeleye ihtiyacım yok! Özellikle de bugün için planladığım çok şey varken.

Evin geri kalanında hızlıca bir gezinti yapmaya karar vererek, sauna ve jakuzi dışındaki odaların çoğunu bugünlük bir kenara bırakıyorum. Onlar bir zorunluluk! Yüzme havuzu alanının yan tarafında konumlandırılmış, yan yana kendi özel odaları var ve ikisi de hayal kırıklığına uğratmıyor. Jakuzinin favorim olacağını şimdiden biliyorum.

Evin köşesinde ve görünüşe bakılırsa hafif bir inişin üzerinde yer alan bu oda, gözlerden uzakta ve dışarıdaki geniş, karla kaplı manzaranın muhteşem bir görüntüsünü sunuyor. Evin köşesinde birleşen her iki duvarda da tek cam bölmeler bir araya getirilerek yarım odanın tamamı camla kaplanmış ve sanki dışarıdaymışsınız gibi bir his yaratılmış. Odanın içindeki basit ahşap kaplamalar, etrafa serpiştirilmiş çeşitli bitkiler ve jakuziye kadar uzanan sıkıntılı taş zemin, estetiğe katkıda bulunuyor.

Bunu daha sonra test edebileceğim düşüncesiyle ayak parmaklarım kıvrılıyor ve dudaklarımdan küçük bir ciyaklama kaçıyor. Su çoktan buharlaşıp fokurdamaya başlamış, küvetin kenarındaki küçük fenerler ve tavandaki bitkilerle iç içe geçmiş peri ışıkları gecenin karanlığında açılmayı bekliyor. Bir fincan sıcak çikolata ve bir tepsi kurabiye ile birlikte, Jason ve benim paylaşabileceğimiz rahat ve davetkâr atmosferi şimdiden hayal edebiliyorum.

"Tamam," diye ellerimi birbirine vurarak kendimi hayalimden çekip çıkarıyorum. "Gidip her şeyi hazırlama zamanı, bunu daha sonra ödül olarak alabilirsin. Şimdi, nereden başlasam?"

H Soundbar'daki Noel şarkılarını dinleyerek mutfakta dans ediyor ve kahvaltı sofrasının son rötuşlarını yapıyorum.

Meyveler, hamur işleri, sosisler, mücverler, pastırmalar...

Adını siz koyun. Her şey var. Sadece iki kişi için çok fazla ama kimin umurunda, Noel'deyiz! Ayrıca, çoğu zaten buzdolabında duracak ve gün boyunca atıştırabiliriz. Bu da bana bu akşam yemek için biftek hazırlamam gerektiğini hatırlattı. Soğuk bir kış gününde içinizi ısıtmak için iyi bir dana yahnisi gibisi yoktur!

Kurabiyeleri ve zencefilli çörekleri pişirmeye ve ayırmaya dalmışken, Jason'ın merdivenlerdeki ayak seslerini duyana kadar saatin kaç olduğunu fark etmiyorum.

"Kahretsin." Kurabiye tepsisini yere bırakıyorum, fırın eldivenlerimi kenara atıyorum ve tamamen giyinmiş Jason'a doğru koşuyorum. "Seni uyandırmadığım için çok özür dilerim. Kendimi yemeğe kaptırmışım!"

Kollarımı beline dolayarak homurdanıyor ve "Kahve var mı?" diye sormadan önce sırtımı birkaç kez sıvazlıyor.

"Ah, evet." Hayal kırıklığı ve Jason'ın sevgisizliği derimin altına işlemeye çalışırken ciyaklayarak uzaklaşıyor ve normal davranmak için elimden geleni yapıyorum. Hemen yan tarafa geçip ona bir kahve dolduruyorum ve içine krema ile bir tutam şeker koyuyorum. Kahveyi ona uzattığımda sadece homurdanıyor ve bana yarım bir gülümsemeyle bakıyor, ardından oturma odasına geçip bu sabah onun için hazırladıklarına hiç değinmeden ya da göz ucuyla bile bakmadan kendini rahat koltuğa atıyor.

Başını kanepeye yaslayıp bir kolunu arkaya doğru uzatmasını izlerken bir dakika boyunca ellerimi sıkıyorum. Benden uzağa baktığı için yüzünü göremiyorum ve şu anda aklından neler geçtiğini tahmin etmeye çalışıyorum. İlgisizliği her zamanki gibi canımı acıtıyor.

Ama yine de yeni uyandığı için yorgun olması muhtemel. Yorgun olduğumda huysuz olduğumu bilirim.

Derin bir nefes alıyorum ve sesimi hafif tutmaya çalışarak ona doğru yürüyorum. "Hey bebeğim, bize büyük bir kahvaltı hazırladım. Gel de bir bak!"

Bana doğru bakmıyor bile, gözleri hâlâ telefonunda. "Aç değilim," diye mırıldanıyor.

Dudağımı ısırdım. "Yürüyüşe çıkmadan önce bir şeyler yemeliyiz. Arka taraftaki patikaları keşfedebiliriz diye düşünüyordum. Romantik bir gezinti kulağa hoş gelmiyor mu?"

"Burada dinlenmeyi tercih ederim," diyor Jason, hâlâ bana bakmadan.

Neşeli enerjim azalmaya başlıyor. Koltuğun koluna tünüyorum ve parmaklarımı omzunda gezdiriyorum. "Dünün uzun bir yolculuk günü olduğunu biliyorum ama burada geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirebileceğimizi umuyordum. Belki yürüyüşe falan çıkarız."

Jason sonunda bana bakıyor, yüzünde kızgınlık ifadesi beliriyor. "Tanrım, Grace, bir ipucu alamaz mısın? Sadece rahatlamak ve yalnız kalmak istiyorum."

Sert sözleri bir tokat gibi geliyor. Geri çekiliyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Ama... bu gezinin yeniden bağlanmamıza yardımcı olması gerekiyordu. Anlamıyorum-"

"Sen asla yapmazsın!" Telefonuna bir kez daha bakıp bir şeyler yazmaya başlarken sözümü kesti.

"Şu anda ciddi misin sen? Sana ne oldu böyle?" Ayağa fırlayıp elini cebine atarken ben de tersliyorum.

"Dinle, Grace. Ben gidiyorum. Bu yolculuk her yönüyle kötü bir fikirdi." Bakışları arkamdaki bir şeye takılırken cebinden arabanın anahtarlarını çıkarıyor. Omzumun üzerinden kapıya bakarken çantasını topladığını ve ayakkabılığın yanında duvara yaslanmış bir şekilde durduğunu fark ediyorum. Bunu yapmaya ne zaman fırsat buldu? Ve ben nasıl fark etmedim?

"Ne-" Kalbim göğsümde çarparken kelimeleri bulamayıp bocalıyorum.

"Gelmemeliydik. Bu sadece..." Yüzünde kopuk bir ifadeyle başının arkasını ovuşturarak devam ediyor.

"Şey, gidip eşyalarımı toplayayım..." Hareket etmeye çalışıyorum ama bir kez daha önümü kesiyor.

"Hayır. *Ben* gidiyorum. Yalnız kalmam gerek. Döndüğümde birinin gelip seni almasını sağlarım."

Ona bakıyorum, aklım başımdan giderken tek bir kelime bile edemiyorum. Böyle bir şey olamaz. Aylardır planladığım yıldönümü gezimizde beni burada, *yalnız* bırakıyor olamaz.

"Sen... gitmek mi istiyorsun?" Sonunda sesim kısık ve titrek bir şekilde çıkabildi.

Jason başını sallıyor, gözlerime bakmıyor bile. "Evet, bu bir hataydı. Sana gelmek istemediğimi söylemeliydim."

Titreyen bacaklarımla ona yaklaşıyorum. "Ama neden? Konuş benimle, Jace. Eğer bir sorun varsa birlikte çözebiliriz." Elini tutmak için uzandım ama o elimi kaptı.

"Sadece boşluğa ihtiyacım var."

Öfke, içimde dönen şok ve acı fırtınasına katılmak için yükselirken ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. Omurgamı dikleştirip çenemi kaldırıyorum.

"Hayır. Benimle iletişim kurmak yerine kaçıp gidemezsin. Bir açıklamayı hak ediyorum." Sesim titriyor ama devam ediyorum. "Gitmek istiyorsan, tamam, ama önce bana gerçeği borçlusun."

Jason'ın çenesi gerilir, gözleri nefrete tehlikeli derecede yakın bir şeyle parlar. "Gerçeği mi istiyorsun Grace? İyi o zaman. Tina'yı aylardır arkandan beceriyorum. Ve seninle işim bitti."

Zalim sözleri bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Tökezleyerek geri çekildim ve kanepeye yığıldım. Hıçkırıklar bedenimi sarmadan önce zihnim az önce söylediklerini işlerken birkaç saniye sessiz kaldım. Jason orada öylece durup dağılmamı izliyor, yüzü duygusuz bir maskeye dönüşmüş.

Bu gerçek olamaz. Erkek arkadaşım -ve en iyi arkadaşım- bana böyle ihanet mi ediyor?

Bulanık gözlerle ona bakıyorum. "Neden?" Fısıldıyorum.

Jason omuz silkiyor. "Bir anda oldu. Tina beni daha iyi anlıyor. Eğlenceli biri. Sen çok safsın, her zaman sinir bozucu bir şekilde mutlusun. Bu benim sinirlerimi bozuyor."

Onun duygusuz itirafı kalbimin son kırılğan parçalarını da parçaladı. Yıllarımı bu adamı tüm varlığımla severek geçirdim. Şimdi ise atılacak bir tahrişten başka bir şey değilim.

Bu konuşma sırasında bana bakmasını istemediğim için koltuktan kalkıyorum ve midem bulanıyor, öfkeyle gözyaşlarımı siliyorum.

Bang!

Ön kapı patlayarak açıldığında sığıyorum, bir kar fırtınası ve üç iri, heybetli figür ağır bir paket ve spor çantalarıyla içeri dalıyor. Soğukla birlikte odaya dalıyorlar ve kapıyı arkalarından çarparak kapatıyorlar.

Şok beni olduğum yere mihliyor ve onları içime çekerken uzun bir sessizlik oluyor -gözlerim açılıyor, çenem gevşiyor.

İlk olarak ortadaki dikkatimi çekiyor. Keskin, delici gözleri buz mavisi, beni değerlendirirken soğuk ve hesapçı. Kirli sarı saçları yanlardan kırpılmış ama ustaca dağınık bir tarzda tepede daha uzun bırakılmış. Güçlü çenesi kirli sakallarla koyulaşmış ve sert havasına katkıda bulunuyor. Kalın kışlık paltosunu çıkardığında kaslı kollarını kaplayan dövmeleler ortaya çıkıyor. Siyah mürekkep, karmaşık kabile desenleriyle derisinin üzerinde k ı v r ı l ı p bükülüyor. Yoğun mavi bakışları benimkilere değdiğinde, buz gibi gözlerinde tehlikeli bir şey parlıyor ve ürpermeme neden oluyor.

Solunda, diğer ikisini cüceleştiren iri yarı bir canavar duruyor. Omuzları devasa, siyah termal tişörtü zorluyor. Dağınık koyu renk saçları dağınık dalgalar halinde yakasına kadar sarkıyor ve dolgun sakalının vahşiliğine uyuyor. Kalın kaşları çatık, dar yeşil gözleri ben ve diğer adamlar arasında şüpheyile geziniyor. Yeşil o kadar koyu ki neredeyse siyah görünüyor, tıpkı bulanık bataklık suyu gibi. Yüzünde, şakağından gömleğinin altına kadar uzanan yara izleri var. Etli elleri yanlarından sarkıyor, parmakları bükülüyor. O çıplak elleriyle birini kolayca ikiye bölebilecekmiş gibi görünüyor.

Üçünün en küçüğü atletik ve çevik bir yapıya sahip. Dağınık çikolata kahverengisi dalgalar alnından sarkıyor ve bir dizi sıcak kehribar rengi gözü kısmen gizliyor. Yumuşak yüz hatlarında diğer iki adamla tezat oluşturan neredeyse çocuksu bir masumiyet var. Ama o alaca gözlerdeki sinsi parıltı kurnazlık ve yaramazlığa işaret ediyor. Siyah deri eldivenlerini çıkarıp uzun hünerli parmaklarını ortaya çıkarırken bakışları huzursuzca odanın içinde geziniyor. Onu izlediğimi fark ettiğinde dudaklarında bir sırıtma beliriyor.

Tenim kızarıyor ve bakışlarımı ayaklarının dibine bıraktıkları, şüpheli bir şekilde hareket etmeye ve kesinlikle insani bir erkek sesiyle inlemeye başlayan devasa pakete çeviriyorum.

Başım inkârla sallanıyor, ağzım açılıp kapanıyor ama tek bir kelime bile çıkmıyor.

Kutsal ve neşeli adına neler oluyor?

Dördüncü Bölüm

TO değişken gözler benimkilerle buluştuğu anda dünya kendi ekseninde dönüyor sanki. Sanki doğrudan ruhuma bakıyor, başka hiç kimsenin göremediği şeyleri görüyor. Bu beni çıplak bırakmaya itiyor.

hepsi onun için, her çirkin, pürüzlü parça.

Noel kurabiyeleriyle kaplı küçük, dayanıksız bir uyku seti içinde ağzımı sulandıran bir görüntü. Güneş ışığı saçları ve pürüzsüz, krem si teni dokunulmak için yalvarıyor. Sonra kokusu çarpıyor yüzüme. Sıcak vanilya ve tarçın, bir okşayış gibi etrafımı sarıyor. Bir köpek gibi havayı koklamamak için tüm kontrolümü kaybediyorum.

Daha önce hiç yaşayan bir melek görmemiştim. Bu kızla ilgili her şey yumuşak. Porselen tenli, açık sarı saçlı, ufak tefek ama her yeri kıvrımlı. Sanki onu çok sıkı tutarsam kırılacakmış gibi. Ama gözleri -o cıvıl cıvıl gözleri- içimi görüyor.

Çok uzun süre kimse bir şey söylemedi. Bu kulübede kimseyi beklemiyorduk ve tam Key'in kışına tekneyi basmak üzereydim ki bakışları ön koluma takıldı. Parmaklarıma ve yere damlayan kanı gördüğünde iri, doe benzeri gözleri daha da genişledi. Ben tepki veremedi yanına koşuyor, minik ama sıcak elleri bir anda üzerimde geziniyor.

"Yaralanmışsın! Dur, yardım edeyim."

Yarama bir havlu bastırırken şaşkın şaşkın bakıyorum, beni mutfağa doğru götürürken enfeksiyon kapmamdan bahsediyor. Erkek arkadaşı kolunu tutmaya çalışıyor ama o bakmadan elini savuruyor.

Neden onu durdurmuyorum? Ve neden onun adamına sııttım?

Nazik ve kararlı parmaklarıyla beni temizliyor ve yaramı sarıp sarmalamaya başlıyor. Mükemmel masum yüzü endişeyle buruşuyor, yüz hatlarını düzeltmek ve kaşlarını tekrar çatmasına neden olacak her şeyi öldürmek istiyorum.

Yakından bakınca gözlerinin kırmızı, camsı ve hafif şiş olduğunu görebiliyorum, sanki ağlıyormuş gibi. Çenem kilitleniyor, emin olmak için bilinçsizce daha yakına eğildiğimde dişlerim gıcırıyor.

"Neden ağlıyordun?" Derin sesim onu irkiliyor, ne kadar yaklaştığımı fark edince eli bir an kalbini örtmek için hareket ediyor.

"Tanrı aşkına! Bana kalp krizi geçireceksin!" Azarlıyor, ama sözlerinin arkasında hiçbir sıcaklık yok. Bu kadınla ilgili hiçbir şeyin korkutucu ya da kaba olabileceğini düşünmüyorum. O sadece... kahretsin, tatlılığın sikimi sertleştirebileceğini bilmiyordum.

"Ağlamıyordum." Ona inanmıyorum.

"Senin adın ne?"

"Grace."

Grace. Nasıl hissettirdiğini test etmek için ismi ağzıma alıyorum ve sonra sırtıyorum. Ona mükemmel uyuyor.

"Atlas." Ben de benimkini ona vermeye karar verdim. Söylediğini duymak istiyorum. Adımı o tatlı sesiyle söylemesini ama söylemiyor.

Koluma yeniden odaklanırken alt dudağını ısıyor. Yüz hatlarını takip ederek gözlerimi boynunun yan tarafına dikeyyorum ve sırtışım anında yüzümden siliniyor. Yakasında küçük bir morluk göze çarpıyor ve kendimi durduramadan gömleğini geri çekiyorum. Boynunun arkasındaki el büyüklüğündeki mükemmel morlukları görünce kanım kaynıyor. Sanki biri onu ensesinden çok sert tutmuş gibi.

"Hey! Ne yapıyorsun?" Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Elimi bırakıp koltuğuma oturuyorum ve başladığı şeye devam etmesini işaret ediyorum.

"Boynuna ne oldu?" Sadece bir an tereddüt ediyor, gözleri sanki kıpırdamadan oturmam için beni sessizce uyarmaya çalışıyormuş gibi sevimli bir şekilde kısıyor. Dudaklarımı çekiştirmekle tehdit eden sırtışa karşı koyuyorum, onun yerine ona bakıyorum. İç çekerek, yaralarımı tedavi etmeye geri dönerken daha da yaklaşıyor, ancak bu sefer gözleri sanki saldırmamı bekliyormuş gibi tekrar yüzüme bakıyor.

"Sana kim zarar verdi?" Sesimi olabildiğince sabit tutmaya çalışıyorum ama şahdamarından gelen hızlı nabız atışları başarısız olduğumu söylüyor. Kolumu sarmayı bitiriyor ama uzaklaşmıyor.

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez." Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor, gözleri oturma odasına giden açık kemere doğru kayıyor. Bakışlarını takip etmiyorum -Key ve Teddy oradaki işleri halletme konusunda fazlasıyla yetenekliler.

Bakışlar bana yeterince şey anlatıyor ama yine de...

Dudağını ısıyor, açıkça cevap vermemek için mücadele ediyor, bu yüzden kendimi tekrar ediyorum, bu sefer biraz daha güçlü ve sesimde bir törpü ile, duygularım kırılıyor.

"Sana kim zarar verdi?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda genişliyor, tüm vücudu donuyor.

"Jason," diyor sonunda. Bunu söylemeyeceği çok açıktı.

Eğer zorlamasaydım hiçbir şey yapamazdı. Dudaklarını ıslatmak için dili dışarı fırladı - sadece şüphelerimi doğrulayan gergin bir tik.

Gözlerim hareketin üzerine lazer tutuyor, dolgun alt dudağının üzerinden geçerek ağzına geri çekilene kadar izlediği yolu takip ediyor. Bakışlarıyla bir kez daha buluştuğumda başımı ona doğru eğiyorum. Göz ucuyla, titrek ve düzensiz nefes alış verişleriyle göğsünün tamamının genişlediğini görüyorum.

"Jason?" Başımı söz konusu kemere doğru sallıyorum ve o da başını sallıyor. "Tamam."

Ayağa fırlıyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum, uzun, kararlı adımlarım hedefimle aramdaki mesafeyi tüketiyor.

"Ne yapıyorsun?" Benim güzel, tatlı meleğim peşimden koşarken ciyaklıyor. Çok daha kısa olan boyu bana yetişmek için mücadele ediyor.

"Teraziye dengelemek."

"Dengeleme..." Bir anlığına kafası karıştı, sonra hemen anladı.

"Hayır! Dur! Ona zarar vermeyin!"

Söz konusu adama yaklaşmak üzereydim, ona doğru geldiğimi görünce yüzü bir hayalet gibi bembeyaz kesilmişti ki sırtıma ani bir ağırlık çöktü.

"Ne-" Grace sırtıma tırmanıp kollarını sırtıma binecekmiş gibi boynuma dolayınca durup bir daire çiziyorum.

"Ona zarar verme dedim!" Yumuşak sesi panik içinde. "O sana zarar verdi," diye belirtiyorum.

"Seks sırasında oldu. Bir kazaydı. Sadece biraz sertleştii, hepsi bu!" Pazusunu kavrayıp başımın üzerinden kollarıma çektiğimde ciyaklayarak dışarı fırlıyor. Onu önümde havada tutarak, herhangi bir aldatma belirtisi var mı diye yüzünü inceliyorum. Orada bir parça var ama... bunu örtbas etmek için gerçeğı kullanıyor.

"Kendi rızanla mı oldu?" Başını sallıyor, bir kez daha o tombul küçük

du

da "Grace."

k. "Jason, şu anda çenenii kapatman muhtemelen en iyisi," dedi.

uysalca uyarıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Bu adamları tanıyor musun?" Hırılıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Güzel gözleri, beni anında kaya gibi sertleştiren gizli bir çelikle parlıyor. Tutuşuma karşı koyarak, ben onu ayağı kaldırıırken *Jason*'la yüzleşmek için dönüyor.

"Affedersiniz?!" Kızgın olsa bile sesi melodik ve tatlı, ama daha çok birinin ölümünden saniyeler öncesine kadar yuttuğunu bilmeyeceğı türden zehirli bir tatlı.

"*Bu ne cüret?! Tanıştığımız andan itibaren sana sadık ve sevgi dolu olmaktan başka bir şey yapmadım. Beni bir seks oyuncağı gibi kullandığında bile - sanki ben bir hiçmişim gibi -*" sesi kesiliyor ve derin nefes almak için duraklıyor.

"Her şeye rağmen seni hala seviyordum, ta ki sen *aylardır* en iyi arkadaşımlla yattığını itiraf edene kadar. Ve şimdi *beni* terk mi *ediyorsun?*" Sesi yükseliyor, kırılıyor. "Biliyor musun, Jason? Belki de gitmelisin. Git kendini becer!"

Hayal kırıklığı odada yankılanan bir çığlık atıyor ve arkasını dönüp ön kapıya doğru koşuyor. Kapının yanında duran çantayı kaptığı gibi kapıyı açıyor ve karların içine fırlatıyor.

Gözleri alev alev yanan Jason'a dik dik bakmak için geri döndüğünde yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalışıyorum - küfür etme konusundaki isteksizliği tüm bu kaosun ortasında eğlenceli. Açık kapıyı işaret ederek ne demek istediğini açıkça ortaya koyuyor.

Söz konusu adam ayağı fırlıyor, bakışları önce benim, Grace'in ve sonra da sırayla kardeşlerimin arasında gezinirken yüz hatlarına korku kazınmış durumda.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda Key omuz silkip sırtıyor, belli ki eğleniyor, Teddy ise kaşlarını kaldırıp sessizce bu noktaya neyin geldiğini sorguluyor. Ona başımı sallıyorum.

Sonra konuşuruz. Hafifçe başını sallıyor ve hepimiz dikkatimizi Jason'a çeviriyoruz. Dikkatimizin altında gözle görülür bir şekilde küçülüyor, her birimizden yayılan tehlikeyi hissediyor. Muhtemelen kardeşlerimin ayaklarının dibindeki bohçanın hâlâ kıvranıyor ve boğuk çığlıklar atıyor olması da yardımcı olmuyor.

"Evet. Belki de yapmalıyım." Etrafımda dolanırken sesi titriyor, aramıza olabildiğince mesafe koyuyor ve kapıya doğru ilerlemeye başlıyor.

"Ciddi olamazsın." Key sonunda başını tiksintiyle sallayarak konuşur. "Üç tuhaf, açıkça tehlikeli ve şüpheli adam senin ve kız arkadaşının-" diye sözünü keserek Grace'e özür dileyen bir bakış fırlattı. "Pardon, *eski kız arkadaşımın* kulübesi. Ve sen de onu burada bizimle yalnız bırakmaya mı karar verdin? Seninle gelmesi için onu ikna etmeye bile çalışmadın mı?"

"O büyük bir kız. İsterse gelir. O iyi." Grace kıpırdamadan dururken Jason kapıya doğru ilerlemeye devam eder, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştır. "Değil mi Grace?"

Neredeyse ona ulaşmıştı -tüm vücudum sarmalanmış, sıçramaya hazır- ki bir hareket gözüme çarpıyor. Teddy usulca içeri giriyor, kapıyı kapatıp rahatça yaslanmadan önce Grace'i kenara çekiyor. Rahat görünüyor, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi, yine de mesajı yanlış anlamak mümkün değil: kimse onu geçemez.

"Özür dilerim. Tanık olduğun onca şeyden sonra gitmene izin vereceğimizi *gerçekten* düşünmedin, değil mi?" Tırnaklarını karıştırırken neredeyse sıkılmış görünüyor, Jason'a bakma zahmetine bile girmiyor.

"Uh...evet?" Jason olduğu yerde duruyor, bakışları hiç durmadan her birimizi teker teker süzüyor.

Teddy sonunda bakışlarını ona diyor. Key yerinde zıplarken kıkırdamaya başlıyor, parmakları kalçasına vurarak ritim tutuyor. Parmak eklemlerimi kırıyorum, yaklaşıırken boynumu geriyorum ve evin geri kalanına giden yolunu kapatıyorum.

Kaçmaya çalışmalarına bayılıyorum.

Hadi, Jason. Biraz eğlenelim.

Ve işte gidiyor.

Ağırlığımı değiştirirken yüzüme bir sırtış yayılıyor ve mükemmel bir zamanlamayla kolumu ona vurmak için uzatıyorum. Tüm gücüyle koştüğünü görünce, kolumla çarpıştığında tüm vücudu geriye savruluyor ve yere kafa üstü çakılıyor.

Soğuktan bayılmış.

Grace küçük bir çığlık atıyor ama ağzını kapatmak için hareket eden eli dışında hiçbir kasını oynatmıyor.

Teddy'ye bakmadan önce onu "İyi olacak," diye temin ediyorum.

"Üzgünüm aşkım," diyerek kolunu omuzlarına doluyor ve onu ön kapıdan uzaklaştırıyor. Kadın şaşkınlık içinde onu takip ediyor. "Büyük bir kar fırtınası başlıyor ve tüm yollar kapalı. Orada kendini öldürtebilirdi."

Uyuşmuş bir şekilde başını sallıyor. "Oh. Tamam o zaman. Teşekkür ederim?" Belirsizlikle soruyor, burnu sevimli bir şekilde kıvrılıyor.

"ok rica ederim. şimdi, bu cennet kokusu da ne?" Canlanıyor, yüzünü parlak bir gülümseme kaplıyor.

"Kahvaltı hazırladım! Aç mısınız?" El çırparak mutfağa doğru zıplıyor. "Bu aptalca bir soruydu. Tabii ki açsınız. Erkekler her zaman açtır. Annem hep böyle der."

Teddy'ye ne pişirdiğini anlatıp duruyor, Teddy de sadık bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyor ve Key ile beni buradaki pisliği temizlemek ve mekânı düzenlemekle baş başa bırakıyor. Önce ayaklarımın dibindeki pisliğe, sonra da Key'inkinin yanındaki çuvalın içinde kıvranan pisliğe bakarken göğsümde kıskançlık kaynıyor.

şu anda nerede olmayı tercih edeceğimi biliyorum ve orası sık kafalı bir ve iki ile ilgilenmek ya da evi gezmek değil. Teddy şanslı bir piç.

Etrafına bakınırken odanın köşesindeki bir şey Key'in gözüne çarpıyor ve yüzünde bir sırıtiş belirmesine neden oluyor. "Hey, şeker? Buralarda hiç ipin var mı?"

Grace cevap vermeden önce bir duraksama oldu, kullandığı lakaptan hiç etkilenmemişti. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama ağacın yanındaki çöp kutusunda Noel ışıkları var!"

İkimiz de köşedeki kutu yığınının bakıyoruz ve Key kıkırdıyor.

"Eh... ne de olsa tam mevsimi!"

Beşinci Bölüm

M Delici mavi gözlü sarışın yabancıyı mutfak adasına götürürken kalbim küt küt atıyor. Yüzeyin hemen altında kaynayan tehlikeyi ima eden ölümcül bir zarafetle hareket ediyor. Henüz, Gözleri sıcak, bana gülümsediğinde köşeleri kırışıyor.

"Oturun!" Elimle kahvaltı barını işaret edip tabakları almakla meşgul oluyorum. "Her şeyden biraz var." Döndüğümde onu bir tabureye tünemiş, ön kollarını tezgâha dayamış beni izlerken görüyorum. Bakışlarında tenimi ısıtan bir yoğunluk var.

Diğer odadan ani bir ses geliyor ve ben o yöne bakıyorum, gözlerim endişeyle açılıyor. Sarışın sadece kıkırdıyor.

"O konuda endişelenme," diyor, sesi omurgamdan aşağı ürperti gönderen derin bir gümbürtü. "Bu harika görünüyor."

Başımı sallayıp işime dönüyorum ve elimi sallayarak onun için bir tabak dolduruyorum. "Teşekkür ederim! Yemek yapmayı seviyorum. Hepsi ziyan olacak diye endişeleniyordum."

"Nedenmiş o?" Önüne taştan bir tabak koyarken delici gözleri beni tepeden tırnağa süzüyor. Kızardığımı hissediyorum, bir şekilde sadece görüşüme değil, daha derin bir şeye bakıyor olmasından endişeleniyorum.

"Eh. Şey, Jason..." Sözümü kesiyorum, yanaklarım hem öfke hem de aşağılanma yüzünden ısınıyor.

"Kocanız mı?" Soruyor ve ben de ağır bakışlarından kaçınmak için ona sırtımı dönüyorum, kendimi meşgul etmek için tezgahın en uzak bölümünü siliyorum.

"Ah, hayır. Erkek arkadaşım. Şey... ö y l e y d i ."

"Neydi? Neden eski bir erkek arkadaşınla buradasın? Her şey bunun için biraz fazla romantik görünüyor."

Boğazımı temizliyorum, orada toplanmış gibi görünen kalınlıktan nefes almaya çalışıyorum. Ona, en yakın arkadaşımınla yattığını öğrenmemin üzerine, buraya gelmelerinden hemen önce terk edildiğimi söylemek istemiyorum. Bu bir giriş konuşması değil.

Adını bile bilmiyorum!

"Hey," derin, doğal ve baştan çıkarıcı sesi aniden tam arkamda beliriyor. Vücudunun sıcaklığı kıyafetlerimin arasından sızıyor. Gıcırdayıyorum, içgüdüsel olarak etrafımda dönüyorum.

Kötü fikir, çünkü şimdi yüz yüzeyiz, sırtım arkamdaki tezgâha dayalı, mıknaş gibi çeken mavi gözleri benimkilerin kayıp gitmesine izin vermiyor. Sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi daralan gözlerinde beni kendine çeken bir yumuşaklık var.

Dalgalı saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce, sanki onu durdurmam için bana bir fırsat vermiş gibi eli yavaşça yukarı kalkıyor. Nefesimi tutarak, gözümü kırpmaya bile cesaret edemedim kıpırdamadan duruyorum. Kalbim dakikada bir mil hızla çarpıyor ve sadece bu hareket yüzünden tüm vücudumun uğuldadığından eminim.

"Gel yemek ye," sözleri yumuşak ama kararlı bir şekilde çıkıyor ve kendimi farkında olmadan itaat ederken buluyorum.

Birkaç dakika sonra, gözümü kırpiyorum ve kendimi adada onun yanında otururken buluyorum, önümde kendi tabağım var. Üzerinden ısı yayılıyor, kalçası neredeyse yan taburedeki benimkine sürtünüyor ve göz ucuyla ona bakarken birden ince pijamalarımın farkına varıyorum.

"Anlat bana."

Ve yapıyorum. Bir kız böyle bir emirle başka ne yapabilir ki?

Ona her şeyi anlattım. Diğer odadaki bilinçsiz adam için harcanan yıllardan, bizi buraya neyin getirdiğine ve bu sabah her şeyin nasıl çözüldüğüne kadar. Hatta kendimi yatmadan önce dün geceyi anlatırken buluyorum. Bu biraz korkutucu, özellikle de ifadesi taşa döndüğünde, her kenarı tehlikeli bir yoğunlukla keskinleştğinde.

Neden bilmiyorum ama uzun zamandır ilk kez kendimi bu kadar yalnız hissetmiyorum. Sözlerimi filtrelemek ya da düşüncelerimi gömmek zorunda değilmişim gibi hissediyorum.

sırf bir başkasını mutlu etmek için duygulara kapılıyorum. Beni yanlış anlamayın, ben genellikle mutlu ve sevecen bir insanım. Ama bazen benim de ihtiyaçlarım oluyor.

Yarısına geldiğimde, sırtımda nazik daireler çizerken kontrolsüzce hıçkırıyorum, her şeyi dökerken sessiz homurdanmalarla karşılık veriyorum.

Ama sonunda kendimi daha hafif hissediyorum, sanki sonunda tekrar nefes alabiliyorum. Belki de sadece beni dinleyecek birine ihtiyacım vardı. Bu tek konuşma, sırrımı paylaşabileceğim biri olmadığından beri ne kadar uzun zaman geçtiğini fark etmemi sağladı.

Yavaşça etrafımın farkına varıyorum, başımı boynunun çukurunda dinlenirken buluyorum ve parmaklarım gömleğinin yırtılmış kumaşını bir can simidi gibi kavıyor. Kolları beni sarmış, kucağında kıvrılmış yatarken beni tereddütsüz bir şefkatle tutuyor, odunsu kokusu duyularımı dolduruyor.

Gözyaşlarımın damladığı yüzümü silerken sendeleyerek ayağa kalkıp ondan uzaklaşıyorum.

Benim neyim var da böyle hıçkıra hıçkıra ağlıyorum? Benim tam bir pislik olduğumu düşünüyor olmalı!

"Bütün bunları sana yüklediğim için çok özür dilerim," diye mırıldanıyorum, onun yoğun mavi bakışlarına karşılık veremiyorum. "Çok duygusal bir sabah geçirdim."

Yabancı ayağa kalkıyor ve yaklaşıyor. Nasırlı parmağıyla çenemi nazikçe kaldırdığında nefesimi tutuyorum, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor.

"Özür dileme," diye gürliyor, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. "O bok parçası senin gözyaşlarını hak etmiyor."

Kaba sözleri beni sulu bir kahkahayla irkiltti. "Onu sevdiğimi sanıyordum. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim."

Yabancı başını sallıyor, kış gözlerinde öfke alevleniyor. "Böyle adamlar aşkı anlamaz. Seni bir mülk olarak gördü, bir eş olarak değil."

Sözlerindeki gerçek karşısında ürperdim. Jason beni ilişkimizde bir eşitten çok evdeki bir koltuk değneği olarak görüyordu.

"Çok daha iyisini hak ediyorsun, Küçüğüm." Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken yabancının bakışları yumuşuyor. "Onun için endişelenerek bir anını daha boşa harcama. Bundan sonrasını kardeşlerim ve ben halledeceğiz."

Dokunuşunun yumuşaklığı karşısında nefesim kesiliyor, ta ki söyledikleri nihayet işlenene kadar.

Buradan ne alacağız?

Ben bir şey söyleyemeden ayak sesleri bizi böldü ve daha önce bana göz kırpan kahverengi saçlı adam Atlas'la birlikte kemerli geçitte belirdi.

"Uyuyan iki güzeli de bağladık," diye duyuruyor gamzeli bir sırıtışla. Kehribar rengi gözleri benimle hâlâ yüzümü kucaklayan adam arasında gidip gelirken mizahla dolup taşıyor. Geri çekiliyorum ve Sarışın'la arama olabildiğince hızlı bir mesafe koyuyorum.

"Aç mısın?" Onlara sırtımı dönüp içgüdüsel olarak en iyi bildiğim şeye dalarken soruyorum...

İnsanlarla ilgilenmek.

"Açlıktan ölüyorum," diye fısıldıyor omzumun üzerinden -hiç de masumane olmayan bir şekilde- derin ve hışırtılı bir ses. Onun yakınlığından korkmam gerekirdi. Oysa hiç de öyle değilim. Vücudum daha önce hiç deneyimlemediğim şekillerde tepki veriyor. Heyecan verici ve hoş bir şekilde.

Aklımı başıma toplayıp ona bakmak için döndüğümde, Atlas tarafından masanın etrafındaki taburelerden birine doğru sürükleniyordu. Sürüklenirken bile ateşli bakışlarını üzerimde tutmaya devam ediyor ve giderken bana müstehcen bir göz kırıyor. Koca dev tarafından neredeyse taburenin arkasından yere fırlatılacak olması bile onu etkilemiyor.

Boğazımı temizleyerek bir kahve daha isteyen olup olmadığını kontrol ettikten sonra tabakları doldurup hepsine tıknmalarını söylüyorum. Bu sabah henüz bir şey yememiş olmama rağmen, Jason'ın açıklamalarıyla hayat kurtaran iksir dışında bir şey tüketme isteğim ortadan kalktı.

Bunu bana nasıl yapabildi? Bize? Ve daha da önemlisi, ben bunu nasıl göremedim?

"Grace? *Grace*." Kendi ismimin sesiyle sıcıyorum ve döndüğümde bana seslenenin Sarışın olduğunu görüyorum.

Boğazımı temizliyorum, yemeklerini çoktan bitirdiklerini fark ediyorum. "Evet. Özür dilerim, şey..." İsimlerini bilmediğimi unutarak dudağımı ısırıyorum.

"Teddy," diye kendini işaret ettikten sonra sırayla kahverengi saçlı yaramaza ve deve işaret ediyor. "Anahtar. Atlas."

Bakışlarım adamların her birini yakaladığında yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Her biri kendini o kadar farklı tutuyor ki, yine de her birinin üzerinde ölüm ve şiddet havası var ve her nedense yanaklarım ısınıyor.

"Grace." Atlas'ın talebi bakışlarımı onunkine çevirmeme neden oldu. Yanındaki koltuğu işaret ederek sert bir tavır takınıyor, tüm tavırları bunun bir rica değil emir olduğu gerçeğini yansıtıyor.

"En iyisi onun dediğini yap, Şekerim," diyor Key. Göz ucuyla tezgâhta öne doğru eğildiğini ve gözlerinde bir parıltıyla dudaklarını yaladığını fark ediyorum. "O koca sıkık adama itaatsizlik etmenin sonuçlarını bilmek istemezsin-" Atlas ona dirsek atarken Key homurdanıyor ve gözlerini bir an olsun benden ayırmıyor.

Teddy benim için bu seçimi yapmadan önce kalın bir şekilde yutkunarak seçeneklerimi tartışıyorum. Tezgâhın etrafından dolaşp kupayı elimden alıyor ve bir elini nazıkçe belime koyup beni istediği yere yönlendiriyor.

"Otur. O seni yapmadan önce," diye mırıldanıyor kulağıma ve tüylerim diken diken oluyor.

Otomatik pilotta Atlas'ın yanına oturuyorum, tabureyi daha yakına çekip beni yanına sıkıştırırken gıcırđıyorum. Etrafına bakmak için eğilen Key kaşlarını oynatarak bana bakıyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama Teddy sözünü kesiyor.

"Kes şunu, Key. Atlas zaten gergin." Söz konusu adama bakıyorum, Key'e yönelttiği ölümcül bakış karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ama vücudum korku ya da tedirginlik yerine sıcaklıkla karşılık veriyor, içimde bir entrika kıvılcımı alevleniyor. Bakışlarımı yakalayan Key göz kırptıyor ve göğsümde bir kızarıklık beliriyor.

Teddy o anı seçip önüme dumanı tüten bir fincan kahve koyuyor, karnımda bir sıcaklık filizleniyor. Ellerimi bardağın etrafına dolayarak bardağa yaklaşıyor ve ona teşekkür ediyorum. Bana nazik bir gülümseme sunuyor, tekrar yerine oturmadan önce parmakları elimin arkasını usulca okşuyor.

"Ee," diye bir yudum alıyorum, içerken tüm tat alma tomurcuklarımı yaksa da lezzetli tadı karşısında inliyorum. "Siz tam olarak kimsiniz?"

"Katiller, Sugar. Biz katiliz."

Altıncı Bölüm

W *Onlar katil.*
Atlas kaburgalarına bir dirsek daha indirirken Key yine inliyor.

"Kahretsin adamım, bırak şunu! Ona sadece doğruyu söylüyorum. I

güzel yalanları takdir edecek türden bir kız olduğunu sanmıyorum."

O haklı. Yalanlardan nefret ederim. Adrenalin pompalanmaya başlıyor ve ağzından çıkan ilk kelimelerle kalbim birkaç atış atlıyor. Zihnim aniden aşırı hızlanıyor, beni kahvaltıda yiyebilecek üç büyük, iri yarı katille kilitli olduğumu biliyorum. Ancak, bu adrenalin patlaması, beni kahvaltıda yiyebileceklerini fark ettiğimde tamamen farklı ve son *derece* lezzetli bir şeye dönüşüyor.

Jason'ın ifşaatlarından sonra zihnimin neden bu kadar çabuk iyileştiğine şaşmamalı. Görünüşe göre, beyindeki seks her şeyin ilacı. Lanet olası azgın bir zihin.

Dudaklarımı büzüyorum, bir yudum daha alırken yüz ifademi aynı seviyede tutmaya çalışıyorum. "Key haklı. Soğuk ve acı gerçeği tercih ederim." Ona minnettar bir gülümseme vererek bana bir göz kırpmıyor. Onun tüm acıları unutuldu ve benim tüm fantezilerim ortaya çıktı.

Kutsal ökseotu.

"Yaptığımız işi anlatmanın daha iyi yolları da var," diye uyarıyor Teddy, Key'e bir uyarı bakışı atıyor ve o da omuz silkiyor. Teddy devam etmeden önce odağını tekrar bana çeviriyor. "Bizler kiralık paralı askerleriz. İnsanları öldürürüz, ama yalnızca

başkalarına zarar verdiği kanıtlandığında ve ancak kanıtları kendimiz inceledikten sonra."

"Yani bir nevi kanunsuzlar gibisiniz. Ücretli koruyucular, diyebilir miyiz?"

Teddy sırtıyor, yüzünde bir rahatlama ve takdir ifadesi beliriyor. "Onun gibi bir şey."

Kahvemi yudumlarken mırıldanıyorum. "Peki bu tür bir işe nasıl girilir?"

"Biz ordudaydık. Ülkemize hizmet etmek... zordu." Dirsekleri üzerinde öne doğru eğilirken kaşları çatılıyor, ellerini önünde kavuşturmuş, parmaklarını eklemleri üzerinde ileri geri hareket ettiriyor. "Hayatta kalmak ve emirlere karşı geldiğimiz için hapse atılmamak uğruna ahlakımıza aykırı şeyler yapmak zorunda bırakıldık. Zorlu bir dönemdi."

Teddy'nin gözleri geçmiş zamanların anılarıyla doluyor ve yerini Key'e bırakıyor. Ses tonu ve tavrı, kapıdan içeri daldıklarından beri ilk kez tamamen ciddidir.

"Ayrı şirketlerde çalıştığımız için hizmetten terhis olana kadar tanışmamıştık."

Taburesini iki ayağının üzerine yaslayarak bir ayağını adaya vuruyor. Belli ki onu çok rahatsız eden bir şeyi hatırladığı için bu harekete bir kez izin veriyorum. Kendine mesafe koymak için kullandığı bu hareket aynı zamanda ayaklarının yere basmasını ve silah arkadaşlarına bağlanmasını sağlıyor.

"Geri döndüğümüzde hepimiz TSSB'den muzdariptik ve topluma yeniden entegre olmak için mücadele ettik. Yaşadıklarımızdan çıkan tek iyi şey, hepimizi toplayan gönüllü hizmet oldu." Bir araya gelişlerini hatırlarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu ilk grup seansıydı ve hepimiz bunun saçmalık olduğunu düşünerek yola çıktık. Bize bir buz kırıcı yaptırdıklarında daha da çok düşündük."

Atlas yanımda titriyor. "Korkunçtu," diyor huysuzca. Teddy sadece gülüyor.

"Evet, öyleydi. Sanki yeniden lisede olmak gibi." Ayaklarını yere koyan Key, kollarını tezgâhın üzerine koyarak arkasına yaslanıyor ve benimle göz göze geldiğinde tüm o karanlık anıların yerini bir hafiflik alıyor. "Ve ben de tesadüfen bu ahmakların arasına düştüm."

Key bir hareket patlamasıyla sandalyesinden fırlıyor ve Atlas'ın dirseğinden çevik bir dönüşle kıl payı kurtuluyor. Atlas'ın kulağına bir fiske vuruyor, sonra da sırtıışındaki muziplikle arkama saklanıyor. Key kendini beğenmiş ve tatmin olmuş bir şekilde kıkırdarken Atlas dişlerini gıcırdatıyor, yumruklarını sıkıyor.

Key'in ne yaptığını çok iyi biliyorum ama Atlas da biliyor. Onu yemliyor, yanımdaki yeri çalmak için Atlas'ı koltuğundan çekmeye çalışıyor. Başımı sallıyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Key'in eğlenceli enerjisi şimdiden içimdeki pürüzleri yumuşatıyor.

"Seanslar belli bir dereceye kadar yardımcı oldu," diye devam ediyor Teddy. "Ama hiçbir zaman bu duruma duyduğumuz öfkeyi yatıştıramadılar. Ancak bizden hemen önce terhis olan başka bir arkadaşımızla tanıştığımızda bu iş kolunu öğrendik. Bizi kendisiyle birlikte birkaç operasyona götürdü. Öldürdüğü piçlerin her birinin, işlerin çirkin tarafıyla ilgili geniş bir geçmişi vardı. Her alınan ve kurtarılan hayatla birlikte kendimizi ne kadar iyi hissettiğimizi fark ettik. Kendilerini koruyamayanları korurken, öfkelerimizi hak edenlerden çıkarabiliyor ve hıncımızı alabiliyorduk. Kendimizi yeniden işe yarar hissettik."

"Aslında bizi kanatları altına aldı ve bir daha da arkamıza bakmadık," diye cıvıldıyor Key, Teddy'nin yine sözünü kestiği için ona ters ters baktığını fark etmiyor. Yüzüme dikkatle bakıp bir tepki beklemekle o kadar meşgul ki. Yemin ederim, şekerle kafayı bulmuş bir çocuktan daha beter!

Yanımdaki adaya zıplarken onu görmezden geliyorum, o kendine özgü arsız gülümsemesi yerinde duruyor. Bunun yerine Teddy ve Atlas'a odaklanıyorum, gözleri benimkilere kilitlenmiş, kaçabileceğime dair herhangi bir ipucu arıyorlar. Hikâyelerinin ne kadar yakın olduğunun farkında değiller.

"Yüzünüzden okunuyor... Şu anda neden çıldırmadığımı merak ediyorsunuz," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle. Küçük bir baş sallamadan önce tedirgin bakışlar atıyorlar.

"Benim babam da ordudaydı. Aktif görevden eve döndüğünde ağır TSSB hastasıydı. O kadar ki kendi odası vardı ve geceleri kapının sürgülü olduğundan emin olurdu." Onun kaybından dolayı kalbim sızlıyor. Üzerinden birkaç yıl geçmiş olabilir ama hiçbir zaman kolaylaşmıyor. "O sizin kadar şanslı değildi."

Karanlık derinliklerine bakarken fincanımı daha sıkı kavıyorum. Atlas daha yakına kayıyor, elini sandalyemin arkasına uzatırken kalçası tezgâhın altında benimkine sürtünüyor.

"Aktif görevde olduğu süre boyunca hiç terapi alma fırsatı olmamıştı. Her gün kötüye gittiğini görebiliyordum, bu yüzden bir terapistle gitmesini önerdim." İyileşme sürecine dair görüntüler zihnimde canlanırken gülümsüyorum. "Ona gerçekten çok iyi geldi. Tetikleyiciler hiçbir zaman tam olarak ortadan kalkmasa da, bölgedeki evsizler ve kadın sığınma evlerinde çalışarak teselli buldu. Ayrıca çocuk evinde çalışmayı, onlarla oynamayı ve onlara temel becerileri öğretmeyi de severdi."

"Harika bir adama benziyor," diyor Atlas uzanıp saçımın bir telini kulağımın arkasına sıkıştırırken. Ona bakarken kaçmak isteyen gözyaşlarına karşı koyuyorum. Onu çok özölüyorum.

"Evet, öyleydi." Sesim sessiz çıkıyor ve tüm dikkatlerini bana veriyorlar. "Sanırım bu yüzden benim için bir şok olmadı. Babam tetiklendiğinde son derece vahşi olabiliyordu. Kendi kafasının içinde kaybolduğunda olduğu gibi nazik, şefkatli ve sevgi dolu bir adamdan eser yoktu. Yine de günün diğer saatlerinde dev bir oyuncak ayıydı. Herkesin yardım için başvurduğu adamdı. Dinleyen kulak, destek veren el. Herkes onu severdi. Sanırım ben de sizde bunu görüyorum. Karanlık ve tehditkâr bir maske takıyor olabilirsiniz ama ben o kaplamanın altını görebiliyorum." Hepsi bana bakarken sırtıyorum, biraz şok olmuş gibi görünüyorlar. "Her ne kadar büyük kötü adamlar olmayı sevseniz de, içinizde oyuncak ayılar var."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım, ufaklık." Teddy, kalçalarımın birbirine kenetlenmesine neden olan boğucu bir bakışla teklif ediyor, gözlerindeki tehdit açık.

Oturduğu yerden kalkarak tezgâhın etrafından dolaşüyor ve bana doğru geliyor. Başka bir zaman olsa, bana bakışı karşısında gururlanırdım ama yürüyüşünün değıştiğini ve hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum. Koltuğumdan kalkıp ona doğru yaklaşıyorum.

Dişlerimi gıcırdatarak arkamdaki koltuğu işaret ederek, "Otur kıcının üstüne ve nerenin acıdığını göster bana," diyorum.

Şaşkınlık yüzünü buruşturuyor. "Nasıl bildin-" "*Otur.*"

Bir düdük sesi duyulur. "Şekerimiz kesinlikle alıngan biri."

Teddy sırtarak oturmak için yanımdan geçerken gözlerini benden ayırmıyor. "Bu teoriyi yakında test etmemiz gerekecek."

Oh, harika parıltılı çelenk. Bu teoriyi nasıl test edebileceklerini düşününce yanaklarım kızarıyor. Elbette, beni aldatan eski sevgilimin burada, kulübede bir yerlerde olduğunu bilmek libidomun üzerine bir kova buz gibi su döküyor.

Daha önemli şeylere odaklanarak Teddy'yi ceketini çıkarması için ikna ediyorum, böylece onu kontrol edebiliyorum. Ceketini ondan alıp kışlık montuyla birlikte girişteki kancaya asıyorum ve döndüğümde onu siyah uzun kollu tişörtünü çıkarmaya çalışırken buluyorum. Kumaşın yaraya yapıştığı belli ama umurunda değil gibi görünüyor.

"Zorlama," diye uyarıyorum, onu koparıp yarayı yeniden açmaktan alıkoyuyorum. Nemli bir bez kullanarak yavaşça üzerinde çalışıyorum, kaburgalarında çürükler ve sırtında bir yırtık bulmak için dikkatlice kaldırıyorum. Çenemi sıkarak ona yeni bir yara açmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Neden daha önce bu konuda bir şey söylemedin?"

"Çünkü bu bir şey değil. Stit'e bile gerek yok."

"Evet, öyle. Muhtemelen on diyebilirim. *En azından*. Kanaması çoktan durduğu için şanslısın."

Atlas'la ilgilendikten sonra bıraktığım ilk yardım çantasını alıp steril bir ortam yaratıyorum, ellerimi yıkıyorum ve yarayı temizleyip dikmeye koyuluyorum. Bu sırada çocuklar sessiz, ama gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum.

"Ben buradayken, başka yarası olan var mı?" Hepsine ters bir bakış attıktan sonra başlarını olumsuz anlamda sallayarak önümde soldular. "Güzel."

Bir dakika boyunca sessizce beni izledikten sonra Teddy konuştu. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Eğitilmiş bir hemşireydim ve sahada sıhhiyeciyim olmaya hevesliydim."

"Öyle miydi?" Atlas soruyor, yumrukları tekrar sıkılıyor, bu konuda nereye varmak istediğimi tam olarak bildiğini gösteriyor.

İç çekiyorum. "Evet. Jason-" Boğazımı temizleyerek Teddy'nin yarasına odaklanmaya devam ediyorum. "Jason lüks bir hayat yaşamamı istiyordu ve benim de bunu yapmak istediğimi düşünüyordu, bu yüzden beni evde oturan bir eş olmaya teşvik etti. En azından bana böyle söyledi. Tabii ki hepsi bir yalandı. Şimdi onun sadece kıskanç olduğunu görmeye başlıyorum... Bölgesel mi? Bilmiyorum," diyorum bıkkınlıkla, başımı sallayarak.

Tüm bunları şimdi fark ediyor olmam çok kötü. Ama ne demişler, aşkın gözü kördür.

"İkimizi de ayakta tutacak kadar kazanıyordu, bu yüzden günlerimi evde geçirmemi ve gönlümce yemek pişirmemi önerdi."

"Yemek pişirmekten hoşlanıyor gibisin," diye cıvıldıyor Key, köşede yığılı duran ve bir yandan da benim yaptığım hamur işlerine bakarken.

Bu sabah kahvaltıda. Bu gerçeği hiçbir kötü niyet belirtisi olmadan fark ettiğinde, tepkisi en azından bende küçük bir gülümseme yarattı.

"Evet, yaparım. Aslında, artık burada daha fazla kişi olduğumuza göre biraz daha kurabiye yapmam gerekiyor." Bir an için dikkatim dağılıyor, dudağımı ısıyorum ve teslim aldığım tüm malzemeleri gözden geçiriyorum. Herkese yetecek kadar olmalı.

"Hiç istediğin hayatı elde edebildin mi?" Teddy sesinde çelik gibi bir tonla soruyor.

Göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek kuru bir şekilde kıkırdıyorum. "Hayır. En parlak şeylere ve bir kızın isteyebileceği her türlü maddi eşyaya sahip olmuş olabilirim. Ama tek istediğim onun beni sevmesiydi. Bana, isteklerime ve arzularıma saygı duymasıydı."

Gözlerimdeki yanmayı gidermek için hızla gözlerimi kırıştırarak son dikişleri tamamlıyorum. Teddy'nin sırtına su geçirmez bir sargı yerleştirerek devam ediyorum.

"Küçük bir kasabada yaşıyoruz, bu yüzden herkes her şeyi biliyor. Jason bana asla kötü davranmazdı ama gün içinde onsuz evden çıkarsam kıskanır ve aşırı korumacı davranırdı. Evin içinde bile her şeyde daha fazla söz sahibiydi." Ellerime bakıyorum, anıları hatırlarken eldivenlerimdeki kana bakıyorum. "Yalnız kaldığımda ona bir köpek sahibi olup olamayacağımı sordum. Her zaman bir köpek istemiştim ve beni reddedeceğini bir an bile düşünmemiştim. Sadece mutlu olmamı istediğini düşündüm. Ama evi mahvetmesini istemediğini söyleyerek reddetti. O zamanlar bunu hiç düşünmemiştim. Belki de çok ısrarcı davrandım ve-"

"Hayır." Atlas'ın sesi gürleyerek beni sıçratıyor. Gözlerinde ölümcül bir parıltı olan Teddy'ye doğru uzanarak kalın parmaklarından biriyle çenemi kaldırıyor ve doğrudan gözlerinin içine bakmamı sağlıyor. "O sadece kontrolcü bir pislik gibi davranıyordu."

"Ama ben-"

"Aması yok, Şekerim." Key rahatlatıcı elini omzuma koyuyor ama ben Atlas'ın bakışlarından kendimi çekip ona bakamıyorum. Üç adamın arasında sıkışıp kaldığımı fark ettiğimde nefesim kesiliyor. "Atlas haklı. Şimdi tartışmak yok, yoksa meseleyi kendi ellerimizle halletmek zorunda kalacağız."

Ağır ve hararetli bakışları altında donup kaldığımda, başımı sallayarak onaylamaktan ve yutkunmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ses tonlarındaki ima karşısında kalbim göğsümde güm güm atıyor ve bu iyi bir şey değil

şekilde. Bir yanım onların ağız sulandıran görüntüsünü tanıyor, ama diğer yanım temsil ettikleri tehlike karşısında dehşete düşüyor.

En azından onlarla güvende olduğumu biliyorum. Sanırım.

Yedinci Bölüm

W Dudaklarından dökülen her kelimeyle öfkem daha da artıyor. Piç kurusu yıllarını onu zorlayarak ve istek ve arzularını dile getiremeyeceğini hissettirerek geçirdi.

Onu bir şeyden mahrum bıraktığı her seferinde, sorunun kendisinde olduğunu düşünmesini sağladı. Daha fazla bir şey istememesi gerektiğini, çünkü zaten ihtiyacı olabilecek her şeye sahip olduğunu. Çenesini kapamalı ve iyi bir ev kadını gibi söyleneni yapmalıydı. Ama adam yine de gidip onu aldatıyor. Hem de en iyi arkadaşıyla.

Atlas ve Key'i bu gece yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum, böylece ona tam olarak ne yaptığını anlatabilirim. Birden fazla nedenden dolayı onu öldüremeyebiliriz ama bu kulübeden zarar görmeden çıkamayacağına emin olabilirsiniz. O piç kurusu, bu muhteşem kadına yıllar boyunca yaşattıklarının b e d e l i n i ödemeli.

Bariz ateşine ve güçlü iradeli kişiliğine rağmen, bize giderek daha fazla gösterdiği hassas ve narin bir tarafı var. Sanki yıllar boyunca güvенеbileceği kimse olmamış gibi. Kalbim onun için acıyor.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," diye ciyaklayarak aramızdan sıyrılıyor. Toparlanıp elleriyle meşgul oluyor ve bir kez olsun bizim tarafa bakmıyor. Kendini toparlamaya ve düşünmeye ihtiyacı olduğunu fark ederek, bu ihlaline izin veriyorum. "Yani sizin... tetikçi olduğunuzu biliyorum. Ama bu kadar uzakta ne işiniz var?"

"Eski bir arkadaşımız birkaç gün önce bize ulaştı ve kızlarının kaçırıldığını söyledi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ve bu o mu?" Elini oturma odasına doğru sallayarak soruyor, çocukların onu daha fazla *mahremiyet* için üst kattaki ikinci yatak odasına taşıdıklarını bilmeden.

Başımı salladım. "Hayır. Ne yazık ki çok geç kaldık. Biz ona ulaşmadan onu ikinci bir yere taşıdılar. O talihsiz ruh-" Atlas benim kelime seçimime homurdanıyor. "Biz oraya saldırmak için geldiğimizde yarım kalan işleri toparlıyordu."

"Yani onlar için çalışıyor ve siz ne yapacaksınız? Nerede olduklarını mı sorgulayacaksın?" Grace masumca soruyor, burnu hafifçe kırışıyor. Ne yapacağımızı tam olarak biliyor ama şefkatli ve besleyici tarafı hâlâ işin daha hafif tarafını istiyor.

"Ona işkence edeceğim ve insanca mümkün olduğunca çok acı çektireceğim," diye homurdanıyor Atlas. Key'in çenesi düşüyor ve ben bir kaşımı kaldırıyorum. Atlas bakışlarını tekrar Key'in üzerinde toplamadan önce ikimize de bakıyor. "Ne? Her şeyi açık seçik yapmayı tercih ettiğini söylemiştin."

Key bir an için kendi tükürüğünde boğuluyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "O kadar da düz değil, dostum!"

Grace'in melodik kıkırdamaları ikisinin etkileşimini izlerken havayı dolduruyor. "Sorun yok çocuklar, anlıyorum." Anladı mı? Gözlerinde küçük bir belirsizlik görüyorum. "Yine de lütfen benden uzak tutun. Zarar vermemeye yemin etmemin bir sebebi var." Bize göz kırparak ellerini çırpıyor ve akşam yemeğini hazırlamaya başlayacağını söyleyip bizi mutfaktan *kovuyor*.

"Küçük olan
mı?"

"Hmm?"

"Biz dışarı çıkıp yakacak odun alacağız. Biz dönene kadar burada kal. Ne duyarsan duy."

"Ama ya-"

Onunla burun buruna geliyorum, onun üzerinde yükseliyorum. Ağzı bir an için titriyor, sonra gözleri kamaşıyor ve ilkel tarafımı tatmin ediyor. Parmaklarımı çenesinde gezdirmek için uzandığımda, daha ileri gitmemek için dudağımı ısıırıyorum.

"Çok duyarlı," diye fısıldıyorum, sesim ihtiyaçtan çatallaşıyor. Nefes nefese kaldığında, gözlerim göğsünün hızla inip kalkmasına takılıyor. "Biz dönene kadar bu odadan çıkmayacaksın. Anladın mı?"

"Ama-"

Saçlarını avucumun içine alarak başını arkaya yatırıyorum ve burnumu boğazına kadar yaklaştırıyorum. "Anlıyor musun?"

"Evet, efendim." Kekeliyor, güçlkle çıkan sesi dudaklarının arasından fısıldıyor.

"Aferin kızıma. Şimdi git bize biraz kurabiye yap." Boynundan kulağına doğru bir yol yalayarak, lobunu ısıyorum ve kollarımda titriyor.

Bu gece tam olarak ne yapacağımızı biliyorum ve bu, mekânı ilk keşfettiğimizde fark ettiğimiz bu muhteşem kadını üçümüzün arasında çıplak bir şekilde jakuziye sokmayı içeriyor. Onu sadece birkaç saattir tanıyor olabiliriz ama güzelliğinin ateşine kapılmış pervaneler gibiyiz. Ve şimdi avımızı fark ettiğimize göre, kesinlikle kaçmasına izin vermeyeceğiz.

Onu mutfağın ortasında nefes nefese bırakıp, taktik pantolonumdan taşan aletimi avuçlayarak adamların yanına gidiyorum. İçinde bulunduğum durumu fark ettiklerinde onlara tatmin olmuş bir bakış atarak bu gece olacaklar hakkında bilmeleri gereken her şeyi anlatıyorum.

İnleyerek, Key'in sadece bu düşünceyle bile şiştiğini görebiliyorum. Her zamanki gibi huysuz olan Atlas homurdanıyor ve kendini oldukça şiddetli bir şekilde yeniden düzenliyor. Acaba tatlı Grace'imiz bize kollarını açarak boyun mu eğecek yoksa hâkimiyet için savaşacak mı?

Hay sikeyim. Bunu düşünmemeliydim. Pantolonumda artık daha da az yer var ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Elimizdeki işe geri döndüğümüzde, kışlık paltolarımızı giyip çantalardan birer balta ve silah alırken sessizce çalışıyoruz. Önce ben dışarı çıkıyorum, kapıyı açmaya çalışıyorum ama çok hızlı sıkışıyor.

"Lanet olsun. Atlas, yardımına ihtiyacım olacak kardeşim. Kilit donmuş." Yolundan çekilerek kaba kuvvetle kilidi yerinden oynatıyor ve bu sırada kilidi kırıyor. Önemli değil. Burada güvendeyiz. Aslında...

"Anahtar?"

"N'aber?"

"Kameraları kurmamız gerekiyor. Dışarısı bu kadar şiddetliyken kimsenin bize ulaşabileceğini sanmıyorum ama ne olur ne olmaz." Homurdanarak onaylıyor, dişlerinin şimdiden gıcırdadığını duyunca kıkırdıyorum.

Atlas kapının kesinlikle kapalı kalmayacağını göstererek, "Yine de kapanacak," diye mırıldanıyor.

"Odunların bir kısmını barikat yapmak için kullanırız, böylece cereyanın içeri girmesini engeller ve kapıyı kapalı tutarız."

Kapı çerçevesindeki kilit mekanizmasının bir zamanlar olduğu yerdeki boşluğu fark ettiğimde geri çekiliyorum.

"Key, git Grace'e söyle ve biz çıkarken arkasına bir kapı stoperi ya da sandalye koymasını iste. Çok üşümesini istemiyorum."

"Ya da sadece-"

"Olmaz."

Atlas kapıyı sonuna kadar açarken, menteşeler donmuş bir şekilde takılı kaldığından, dudak bükerek dediğimi yapıyor. Kapıyı tamamen açmayı başardığı sırada anahtar geri dönüyor. Dondurucu, kesici rüzgârlar yüzümüze çarptığında ve çıkışımızı engelleyen en az iki metre karla karşılaştığımızda dudaklarımdan bir ıslık kaçıyor.

Görünüşe göre dışarıda çok sefil bir gezi olacak. Karlı bir kasabada dolaşmak için kullanabileceğimiz sıcak tutan giysilerimiz olabilir, ancak giysi seçimimiz hiçbir şekilde kar fırtınası için uygun değil. Kesinlikle su geçirmez de değil.

"Beklediğimizden çok daha hızlı geldi," diye mırıldanıyor Key arkamızdan. Dondurucu soğuktan korunmak için yüzünü mümkün olduğunca kapüşonunun içine sokarken soğuğa karşı duyduğu nefret tüm gücüyle ortaya çıkıyor. Soğukla her zaman mücadele etmiştir. O tam bir yaz bebeği.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "O mola için durmuş olsaydık, muhtemelen şu anda bu kar fırtınasının ortasında kaybolmuş olurduk."

Bizim boş sohbetlerimizden bıkan Atlas, hiç vakit kaybetmeden karda kolaylıkla ilerliyor ve bize takip etmemiz için bir yol açıyor. Sırtına bağladığı baltası, omzundaki tüfeği ve üzerindeki kabarık kışlık montuyla baltalı bir katilin mükemmel bir örneği gibi görünüyor. Bu düşünceye homurdanıyorum.

Sanırım öyle.

Isıran rüzgâra karşı dişlerimi sıkarak, daha fazla ilerlemeden bölgeyi inceliyoruz. Her yer neredeyse tamamen karla kaplı, yani farkında bile olmadan bir uçurumun kenarından atlayabiliriz. Elbette kar, düşüşümüzü bir nebze hafifletecektir ama derin kara batmak ve bir daha çıkamamak çok kolaydır. Özellikle de bir kurtarma ekibi olmadan ve bizim elimizde kesinlikle böyle bir ekip yok.

"Dikkatli ol," diye bağıriyorum rüzgârın içinden, ikisinin de beni duyabildiğinden emin değilim.

Atlas bizi evin yan tarafındaki ağaçlara doğru yönlendiriyor. Zaten on dakikadır dışarıdayız, ama

Arazinin zorluğu nedeniyle evin yarısını geçmek bile uzun sürüyor. Atlas bir tanesine yönelir ama Key onu durdurur.

"Bunlar değil," diye bağıyor. "Ebeveyn yatak odasının önündeler. Sugar'ın manzarasını mahvedecek. Onun yerine şunları alalım." Atlas sağ tarafı işaret ederek onaylarcasına homurdanıyor ve hepimiz kesmek için kendimize bir ağaç buluyoruz.

Sessizce çalışarak, fırtınanın acımasızlığına küfürler savurarak, birkaç ağacı hızlıca kesiyoruz ve mümkün olduğunca çok şeyi geri getirmek için birkaç kütükten bir kızak yapıyoruz. Yüzüm buz tutmuş durumda ama yüzüme çarpan her bir buz salkımı alev alev yanıyor. Ellerim o kadar soğuk ki odunları tutup tutmadığımı anlamak zor. Donma ihtimalinden endişelenmeye başlıyorum.

Elbette geri dönen ilk kişi Key oluyor ve Atlas'la ben dönmeye başladığımızda keskin bir ısıklık dikkatimizi çekiyor. Ön kapının karşı tarafından bize el sallayarak, şimdi kaotik ve tehlikeli olan fırtınanın i ç i n d e n ona doğru ilerliyoruz.

Kendini beğenmiş ama sinirli sırtışı dikkatimi çeken ilk şey.

"Ne?" Rüzgârın üzerine bağıyorum, doğrudan konuya giriyorum, lanet uzuvlarımın her birini kaplayan buz beni sinirlendiriyor.

"Bunu görmek isteyeceksin." Başka bir açıklama yapmadan dönüp evin köşesine doğru ilerliyor ve ben de Atlas'a kaşlarımı kaldırarak bakıp iç geçirdikten sonra onu takip ediyorum.

Orada, lüks kulübenin ön ve yan taraflarının pitoresk görüntüsünden uzakta, sık ağaçların arasında ve neredeyse tamamen kara gömülmüş standart görünümlü bir kulübe var. Key kapının önünde durup ona ulaşmamızı beklerken gözlerimi kısıyorum ve bir şovmen edasıyla kapıyı iterek açıp içeri bakmamızı sağlıyor, boş alana bir yığın kar yuvarlanıyor.

"Ah, siktir." Atlas yüksek sesle inliyor ve ben de aynı fikirdeyim.

"Kimse kimseye bundan bahsetmeyecek. *Asla*," diye bağıyorum. "Grace bile," diye mırıldanıyorum, kelimelerim muhtemelen rüzgârda kayboluyor. Yüzümü avuçluyorum, bunun olduğunu bildiğim halde dokunuşu zar zor hissediyorum.

"Bunu planlamıyordum, kardeşim." Hepimiz dönüp aptallığımızın kanıtına bakarken Key kafasının arkasını kaşıyarak bağıyor.

Yakacak odun, jeneratör ve düzinelerce farklı türde malzemeye ağzına kadar dolu, küçük bir aile büyüklüğünde bir kulübe.

Tabii ki burada misafirler için acil durum malzemeleri var. Lanet olsun. Ev sahipleri bu tür fırtınalara alışkın olmalı ve misafirleri için uygun şekilde hazırlanmış olmalı. Biz aptalız. Sadece...

Siktir!

Artık yetersiz görünen yakacak odun kızağımı öfkeyle tekmeliyor, yaram sızlarken küfrediyorum. Umarım dikişler hâlâ sağlamdır. İçimden bir ses Grace'in beni iyileştirdikten hemen sonra bir dikişimi patlatmamdan pek memnun olmayacağını söylüyor.

Bir an önce içeri dönmek için hırıltılı komutlarla kabine giriyorum. Neyse ki rüzgârın uğultusu içeriye ulaşmıyor ve bağırmaktan törpülenmeye başlayan sesimi rahatlatıyor.

"Alabildiğiniz her şeyi alın. Tamamen kopmadan önce hepsini içeri taşımalyız. İçeride saklayabileceğimiz bir yer olmalı."

Çabucak kavrayan Atlas ve Key, ellerine ne geçerse kapmadan önce sessizce kızağa daha fazla odun yığmaya başlıyor.

Kulübeyi tekrar kilitledikten sonra yükümüzün bizi idare edeceğinden emin bir şekilde evin yanından geçerken bir anda durdum.

Sekizinci Bölüm

T Buzlu camların ardından Grace'in mutfakta dans ettiğini görüyorum ve nefesim kesiliyor.

Duyamadığım bir melodi eşliğinde zarıfçe süzülüyor, şekerli kurabiyeleri dikkatle süslerken kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor. Nazik elleriyle küçük şeker vurguları ekliyor, başı bir o yana bir bu yana sallanıyor ve saçları ışıkların altında parıldıyor.

Onu izlemek göğsümde bir sızı yaratıyor. Yaşadığı onca zulümden sonra bile Grace sıcaklığını ve yaşama sevincini koruyor. Onun doğal tatlılığı beni bir pervane gibi ateşe çekiyor, onu kollarımla sarmak ve tüm karanlıklardan korumak için can atmama neden oluyor.

Dışarıda olduğumuzu fark ettiğinde gözleri mutlulukla kırışarak el sallıyor ve bizi soğuktan içeri çağırıyor. Daha fazla davete gerek duymadan ön kapıyı açıyorum -kapı stoperini tamamen parçalayarak- ve daha sonra uygun bir yere koyma niyetiyle kızıağı içeri sürükleyip bir kenara bırakıyorum. Şu anda tek yapmak istediğim Grace'in tatlı varlığının tadını çıkarmak.

Atlas ve Key hemen peşimden mutfaka geçmeden önce kapıda karla kaplanmış botlarımı çıkarıyorum. Kemerli girişte durup Grace'in hoparlörden çaldığı Noel müziği eşliğinde dans edip şarkı söylemeye devam edişini izliyoruz, yüzünde geniş bir gülümseme ve yanaklarında neşeli bir kızarıklık var. Bir boka yarayacak bir melodi tutturamıyor ama ben kendi dudaklarımın sesle birlikte kıvrıldığını fark ediyorum - ondan gelen ses çok güzel.

Grace tezgâhtan dönüp bizi gördükten sonra kıkırdıyor ve yanağındaki unu siliyor. "Donmuş gibi görünüyorsunuz! Gelin

"Ben bu kurabiyeleri bitirirken sen de ısın."

Ev ortamı garip bir şekilde rahatlatıcı geliyor.

"Al, tadına bak!" Grace ısrar ediyor, denemem için gevrek bir altın kurabiye uzatıyor. Eğildiğimde, şeker ve vanilya dilimde patlıyor ve gözleri bariz zevkim karşısında zevkle genişliyor. "Çok lezzetli, değil mi? Onlara Noel Çatlak Kurabiyelerim diyorum çünkü tamamen bağımlılık yapıcı."

Cildindeki un lekesini fırçalamaktan kendimi alamıyorum, kalbim onun güzel kızarıklığına çarpıyor.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Kıkırdıyor ve hâlâ bir şekilde yanından ayrılmamış olan üçümüze bakıyor. "Ah, evet. Aslında yapabilirsin. Gidip üstünüzü değiştirebilirsiniz. Her yerde kar ve buz izi bırakıyorsunuz!" Sinirli görünmeye çalışıyor ama gözlerindeki parıltı ona ihanet ediyor.

Sadece daha rahat olmamızı istiyor.

"Emredersiniz, hanımefendi." Onu selamlıyorum ve başka seçeneğim kalmayana kadar gözlerimi ondan ayırmadan yavaşça mutfaktan çıkıyorum.

Başımı ön kapıya doğru sallayarak kilidi tamir ettik ve çantalarımızı almadan önce -bir şekilde- tekrar takmayı başardık. Üst kata çıkarken, iki rehinemizin bağlı olduğu ikinci yatak odasını görmezden geliyor ve doğrudan ana yatak odasına yöneliyoruz. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, ıslak dış katmanlarımı soymaya başlıyorum.

"Kahretsin, o donmuş kıyafetlerden kurtulmak iyi geldi," diye inliyor Key ve devasa yatağa geri dönüyor.

Kafasına bir battaniye fırlatıyorum. "Yatağı ıslatma, aptal.

Bu Grace'in."

Atlas kollarını göğsünde kavuşturmuş, öfkeyle bakıyor. Yüzündeki o ifadeyi iyi bilirim.

"Aklında ne var Atlas?"

Dudağı hırıltıyla kıvrılıyor. "Lanet kapının on adım ötesinde bir kabin dolusu odun olduğunu nasıl fark etmediğimizi bilmek istiyorum."

Hatırlatma karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Neredeyse karla kaplı olmasının yanı sıra, belli ki dikkatimiz dağılmıştı. Önce rehine, sonra da..."

"Grace," diye devam ediyorum Key'e. Hülyalı bir şekilde iç geçiriyor. "Bizim küçük erik şekeri perimiz bir çeşit sihir yapıyor. Yemin ederim, daha önce hiç

daha önce bir kadın tarafından bu kadar büyülenmemiştim."

Atlas onaylarcasına homurdanıyor. "Boktan eski sevgilisini korumak için sırtıma atladığına inanamıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Grace'in ona yaşattığı her şeyi bana açtıktan sonra bana sarıldığı görüntü beynime kazındı.

"Kendi iyiliği için fazla tatlı. Ama ona daha iyi muhakeme etmeyi öğreteceğiz," diye yemin ediyorum. Sözlerimi duyan Key ve Atlas'ın yüzlerinde ikiz beklenti sırtışları beliriyor. Grace'in merhametimize kalacağı düşüncesiyle kendi gülümsememin hınzırlaştığını hissediyorum. Üç ölümcül günahkâr için mükemmel bir kadın.

"Eski sevgiliden bahsetmişken." Yatağın kenarındaki koltuğa otururken iç geçiriyorum ve Grace'in o pislik hakkında bana anlattıklarını hızlıca onlara aktarıyorum.

Bitirdiğimde, hem Key hem de ben Atlas'ın söz konusu sik kafalıyı öldürmek için dışarı fırlamasını önlemek için bir araya gelmek zorundayız. Kendi kişisel cezasını vermesine izin vermeyi tercih etsem de Grace'in buna razı olup olmayacağını bilmiyorum.

Bunu bilmek hırlamasını ve bizimle kavga etmesini durduran tek şey. Biraz sakinleştikten sonra Jason ve ilk rehinemizin hâlâ güvende olduğundan emin olmak için ikinci yatak odasına uğradığımızda onu yakından izliyoruz. İlk rehinemiz şu anda uyanık ve görünüşe bakılırsa Atlas'ın pancar kırmızısı öfkeli yüzünü görünce korkudan altına kaçırmak üzere.

"Senin sıran daha sonra gelir kardeşim. Şimdilik Grace bizi bekliyor," diye teselli ediyorum ve pişman olacağı bir şey yapmasını engellemek için omzuna sağlam bir el koyuyorum.

Jason başını sallarken gözleri yuvalarından fırlıyor ve korku içinde titriyor. Bu manzara sadece içimdeki şeytanı az da olsa yatıştırmaya yarıyor.

Ayrıca çocukların ağzını tıkamaya karar vermelerine çok sevindim çünkü şu anda ağzı tıkalı olmasaydı küçük bir sürtük gibi çığlık atıp yalvaracağını hissediyorum.

"Çocuklar, yemek hazır!"

Grace'in yaklaşan sesiyle Atlas'ın kafası döndü ve cinayet dolu transından çıktı. Elimi sıkarak doğruca merdivenlerden Grace'e doğru koşuyor ve bizi arkasında bırakıyor.

"Oh hey- Atlas! Ne yapıyorsun sen?!" Köşeyi döndüğümüzde onu omzuna atmış, mutfığa geri götürürken bulduğumuzda itiraz ederek ciyaklıyor. Key sırtışını elinin arkasına saklamaya çalışırken ben de sırtışımın yayılmasını engellemek için dudağımı ısırıyorum.

Bu haliyle kesinlikle iyi görünüyor ve başka bir zaman olsa kanı güneye doğru akardı ama yüzündeki solgun ve neredeyse sıkıntılı ifadeye bakılırsa, bu tür bir hırpalanmaya henüz hazır olmadığını tahmin ediyorum. Ne yazık. Umarım daha sonra uygulamaya koymayı planladığımız diğer hırpalama biçimlerine açıktır.

"Onu yere bırak Atlas," diye sesleniyorum, ses tonuma emir yağıyor.

Hoşnutsuz bir hışımla dediğimi yaparak onu tekrar ayağa kaldırıyor ama yoluna çıkmaya devam ediyor. Yüzündeki saçları fırçalayıp yanağına daha da fazla un bulaştırarak, içindeki ateşi yeniden alevlendirmeden ve Atlas'ın karşısına geçerken ellerini kalçalarına koymadan önce bir nefes üflüyor.

Bu iyi olacak.

"Beni istediğin yerde tutmak için kaba kuvvet kullanamazsın," diye azarlıyor, parmağını göğsüne sokarak. "Yukarıda adamların olduğunu biliyorum. Sadece isteyip istemediklerini görmeye geliyordum-"

"Hiçbir şey alamıyorlar," diye hırlayarak karşılık veren Atlas, Grace'in duruşunu bozmasına neden oldu.

"Ama, sadece-"

"Bunları sonra hallederiz, Şeker," diye yatıştırıyor Key. "O sadece senin kırılğan küçük zihnini korumaya çalışıyor."

Key yüzünde arsız bir sırtışla saçlarını kulağının arkasına atmaya çalıştığında ona vururken dudaklarından tiz, sevimli bir hırıltı dökülüyor. "Benim kırılğan bir zihnim yok ve kesinlikle korunmaya ihtiyacım yok!"

Gıdaklayan bir Key'e vururken, onun sevimli gazabından kaçınmak amacıyla yüzümdeki sırtışı görmesini engellemek için başka tarafa bakıyorum. Şeker ve güzel olan her şeyle dolu olabilir, ama kesinlikle kurabiyelerini pişirdiği fırın kadar sıcak bir ateşi var, içinde derinlerde yanıyor.

Elbette, hiçbirimiz onun kırılğan bir zihni olduğunu düşünmüyoruz. Bu sadece Key'in onun dikkatini dağıtma yöntemi. Ve söylemeliyim ki, eğer küçük sevimli patlaması bir şey ifade ediyorsa, bir tedavi gibi işe yaradı. Key onunla dalga geçerken her şey daha da kaosa ve kargaşaya dönüşüyor ve Key bunun bir şaka olduğunu anlıyor. Bulaşık havlusunu kaptığı gibi mutfakta onu kovalamaya ve kırbaçlamaya başlıyor.

Dikkatlerini çekmek için ellerimi çırpıyorum ve yemek masasını işaret ediyorum.

"Akşam yemeği soğuyor. Grace'in emeğini ziyan etmeyelim."

"Emredersiniz efendim." Key selam verdi ve bana ters ters baktı.

Yemeğe oturduğumda çatal bıçak sesleri, Noel şingirtıları ve Grace'in neşeli kahkahaları uzun zamandır göğsümde duran boşluğu dolduruyor. Ve eğer sezgilerim doğruysa, kardeşlerim için de aynı şeyi yapıyor.

Key'in mest olmuş bakışları her geçen dakika daha da artarken Atlas'ın yüzünde bir şekilde kocaman bir sırıtış var ve aşık bir yavru köpek gibi görünüyor. Grace'in aldığı kadar verdiği ileri geri hareketleri çok seviyor. Şarabı geri deviren Atlas, Grace'i birden fazla kez sandalyesinden geriye doğru devrilmekten kurtarmak zorunda kalıyor.

Kahkahalarla başını bir kez daha geriye attığında, adamın eli düşmeden önce onu yakalamak için çoktan oradaydı. Ona doğru eğilerek, kalın siyah *kirpiklerinin* arasından ona bakıyor ve eminim ki yaptığının farkında bile değil. Üzerimizde sahip olduğu gücün farkında olmadığı çok açık.

"Selam koca adam. Buraya kadar ne yapıyorsun?"

"Yaptığım şey senin tatlı poponu kurtarmak." Onu kucağına kaldırdığında ciyaklıyor ama bu sefer isteyerek gidiyor. Sallanmasına ve gevelemesine rağmen o kadar da sarhoş değil. Sadece hoş bir vızıltı. Belli ki alkol onu bizim yanımızda biraz daha sakinleşecek kadar rahatlatmış.

Bizim yanımızda hiçbir zaman açıkça korku göstermese de, bizim varlığımızda çekingen ve biraz temkinli olduğunu söyleyebilirsiniz. Derinlerde bir yerde, kalbi bizimle olan flörtünü ve etkileşimlerini seviyor. Yine de, ilkel bir düzeyde, odada yırtıcı hayvanlar olduğunu da biliyor. Ve şimdiye kadar, bu içgüdü onu bastırdı ve kendini korumaya zorladı.

Artık değil.

Bayan şansın yardımı ve sağlıklı bir dozda kırmızı hayat nektarı sayesinde yavaş yavaş açılıyor. Atlas'ın dokunuşuna boyun eğmesi, burnuna alışılmadık bir şekilde fiske vurduğunda bir kez bile irkilmemesi yeterince kanıt.

"Ah, Rudolph'un kıcı!" Nefes nefese, kendini Atlas'tan fırlatıp fırının içindeki ısıtma çekmecesine doğru atıyor. "Çocuklar yemek yemedi

Henüz! Onları doyurmamız gerek." Sıcak tabakları fırından çıkarırken - sarhoş aceleciliğiyle neredeyse birden fazla kez düşürüyor- merdivenlere doğru koşuyor, ancak Atlas tarafından önü kesiliyor.

"Onları alacağım," diye homurdanıyor, dişlerini sıkarak onları kadının elinden alıyor ve ona öfkesini göstermemeye çalışıyor.

"Hayır, yapmayacaksın," diye açıkça belirtiyorum. Bana öldürücü bir bakış fırlattı. "Key onlarla ilgilenecek."

Bakışmamız Grace'in bir ses çıkarıp hemen dikkatimizi çekmesiyle bozuluyor. Ama onun dikkati, biz gelmeden önce hazırladığı bisküvi ve sıcak çikolata tepsisine sabitlenmişti ve sadece yüzündeki yıkımdan bile, bugün yaşadığı her şeyi hatırladığını hiç şüphesiz söyleyebilirim.

"Bunu bana yaptığına inanmıyorum." Tatlı, meleksi yüz hatları kırılmış, cam gibi bakışlarına derin bir hüznün yansıdığı ve göğsüm onun acısını yansıtarak ağrıyor.

Key'e bakarak başımı sallıyorum ve ona kıza zarar veren herifin üzerine gitmesi için izin veriyorum. Elbette, iyi miktarda zarar verebilir ama Key'in Atlas gibi öfke içinde kaybolmayacağını biliyorum.

Diğer her şeyi tamamen unutan Atlas, Key'den yemek tabaklarını alırken onu fark etmiyor bile. Tek odak noktası devasa gövdesine sardığı minik neşe yumağı. Yüzünü Atlas'ın göğsüne gömerken, Atlas'ın kolları onu koruyucu bir şekilde sararken, kızın ancak bir santimi görülebiliyor.

Key ortadan kayboluyor ve ben de bunu birkaç şişe İrlanda kreması almak ve Atlas'a sessizce beni takip etmesini söylemek için bir işaret olarak kabul ediyorum. Onu gelin gibi kucağına alıyor ve kulübenin arka tarafına doğru ilerlerken rahat etmesi için göğsüne bağlı tutuyor.

Jakuzi odasına adım attığımızda, ısıtılmış suyun gürleyen havası yüzümüze tokat gibi çarpıyor. Yüzünü Atlas'ın göğsünden kaldıran Grace, kafası karışmış bir halde etrafına bakınıyor.

Alkolü küvetin kenarındaki taş zemine koyarak önlerine geçiyorum ve yanaklarını avuçlarımın arasına alıp ona nazikçe gülümsüyorum.

"İstemiyorsan soyunmak zorunda değilsin. Biz sadece rahatlamak ve bugünü unutmak için seni buraya getirmek istedim."

Alt dudağı titriyor ve ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi dudağını ısıyor. Serbest bıraktığımda, bakışlarım dudağının zavallı, istismar edilmiş kısmına takılıyor. Karşılık olarak kendi dudağımı yalıyorum, aletim

göğsünün ağır ağır inip kalktığını gördüğümde zonkluyor. Ateşli gözleri dudaklarıma sabitlenmişti. Sırıtiyorum.

"Ne olacak, ufaklık? Açık mı kapalı mı?"

Ültimeatom karşısında gözleri açılıyor ve bir karar vermek için kendisiyle savaştığını anlayabiliyorum. Ona biraz zaman tanıyarak İrlanda kremasına geri dönüyorum ve yanımda hiç bardak getirmediğimi fark ediyorum.

Key'in sesi omzumun üzerinden "Seni yakaladım," diyor. Çıplak göğüsle odaya girip mırıldanarak teşekkür ettikten sonra bardakları ondan alıyorum ve hepimize bolca dolduruyorum.

Grace'e tekrar hitap etmek için döndüğümde, hayatımın imgelemine görüyorum. Key ve benim dikkatimiz dağılmışken, Atlas'a uyku setinin bir kısmını çıkarması için izin vermiş olmalı. Şu anda üzerinde sadece kurabiye kaplı dar bir bluz ve önünde ökseotu fiyonklu kırmızı bir tanga olan Grace'in uzun, ince bacakları tüm çıplaklığıyla ortada duruyor. Atlas tatlı darbelerle vücudunu okşarken ve boynunu dişlemeye başlarken dolgun kalçası Atlas'a doğru itiliyor.

Key yanımdaki duvara yaslanmış, ereksiyonunu avuçluyor. "Bu manzaraya alışabilirim."

Tamamen katılıyorum.

Dikkatimi dağıtmak için içkimi yudumlarırken Atlas'ın Grace'in kulağına fısıldamasını ve görünüşe bakılırsa kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmak için izin almasını izliyorum. Üstünü yavaşça kaldırırken nefesi kesiliyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. Ateş ve sıcaklıkla dolu bakışlarını bana diyor, bakışlarına sadece hafif bir çatışma ve huzursuzluk sızıyor.

Tatlı kalbi ve sevecen kişiliğiyle, şu anda ne düşündüğünü tahmin etmek zor değil. Piç kurusu eski sevgilisine ve ona yaptığı her şeye rağmen, hâlâ onun ona yaşattıklarıyla mücadele ediyor.

Sadık olması gerektiğini düşünüyor. Hayatına devam etmek için çok erken. Gördükleri hoşuna gidiyor ama artık daha temkinli. Bizi tanıyalı henüz on iki saat bile olmadı. Evine girmemize nasıl izin verdi ve kendini bize nasıl teslim etti? Zihnini, bedenini ve ruhunu. Bu çok mu erken?

İrlanda kremasından bir yudum daha alıp bardakları yere bırakıyorum. Attığım her ölçülü adımda göğsü tekliyor. Artık açıkta olan göğüsleri her nefeste kabarıyor. Atlas onun kreması tenini nazikçe incelemeye devam ederken meme uçları büzülüyor ve kalçaları sıkılıyor.

Çenesini kavrayarak başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve başını bana doğru eğiyorum. Yavaşça eğilerek ona geri çekilmesi için bolca zaman tanıyorum. Bakışlarımın altında sabit durarak başparmağımı ağızına sokmama izin veriyor, çenesi teslimiyet içinde otomatik olarak açılıyor.

Onunla göz teması kurmaya devam ederek başparmağımı çıkarıp yerine ağızımı koyuyorum. İrlanda kreması ağızımdan onunkine akarken gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Onu merhametime bıraktığım için sikim zonkluyor. Ağızının içini yavaş yavaş yalarken dudaklarından tatlı bir inilti çıkıyor ve Atlas'ın elleri daha fazla dolaşmaya başlayınca gözleri yuvalarından fırlıyor.

"İşte böyle, Şeker. Kendini bize teslim et," diye mırıldanıyor Key yanımdan, boynunun kenarını öperken. Yarattığımız görüntüye hayranlıkla bakmak için geri çekiliyorum.

Bacaklarını iki yana açtığında Atlas'ın çizmeli ayakları onun kaşmir giysili minik ayaklarına kıyasla kocaman görünüyor. Bir parmağımı yavaşça bacağının iç kısmında gezdirirken parmak uçlarına kalkmadan önce ayak parmakları altlarındaki taşla doğru kıvrılıyor. Dizlerinin üzerine çöktüğünde hareketimi fark ediyor ve nasıl pozisyon aldığımı fark edince nefesi kesiliyor.

Atlas'ın karnını saran kolu ve boğazında nazikçe bir kolye oluşturan diğer eli tarafından kısıtlanan kız, Key meme uçlarından birini ıslak ağızına alırken kıvrılmaktan başka bir şey yapamıyor. Bakışlarını benden ayırmadan, kulağına müstehcen şeyler fısıldayan Atlas'ın kolunu mengeneyle tutmak için elleri havaya kalkıyor.

Kardeşlerimin vücuduna tapınmak için harcadıkları her saniyede miyavlamalar ve inlemeler ondan kaçıyor. Her biri sikimi bir öncekinden daha sert yapıyor. Ama bugün burada olmamızın sebebi bu değil.

Hayır. Bugün onunla ilgili. Bugün ona tüm dikkatimizin odağında onun olduğunu göstermekle ilgili. Diğer her şeyden öncelikli olan odur. O, güzel ve sevgi dolu bir kadın olduğu için ilgi görmeyi, el üstünde tutulmayı ve tapınılmayı hak eden kişidir.

"Çok güzel," diye homurdanıyorum. Ayaklarından birini kaldırarak, külotuna geçmeden önce çoraplarını çıkarmaya başlıyorum. Onunla göz teması kurmaya devam ederek, bana tamamen çıplak kaldığında, dilimle ayağının üstünden duyusal uyuğuna doğru bir yol izliyorum. Uyluklarının tepe noktasının hemen yakınında durduğumda, vücudu kıpırdandıkça nefes alış verişleri daha da düzensizleşiyor.

Bize sunduğu manzara karşısında sikim kıpırdıyor. Amcığsularıyla parlıyor. Meme uçları dikleşti ve Key'in

göğsü ve yanakları arzu ve ihtiyaçla kızarıırken. Tatmin edilmeyi talep eden kremsi, ipeksi yumuşaklıktaki teni, vücudu daha fazlasını arzularken ince bir ter tabakasıyla parlıyor.

Bacağını omzumun üzerinden geçirerek eğiliyor ve dilimle kıvrımlarına doğru bir yol çiziyorum. Zevkle miyavlıyor, daha fazla sürtünme elde etmeye çalışarak kalçalarını oynatıyor. Kıcını ellerimle yumuşakça kavrayarak onu yüzüme sabitliyorum ve amını tanrıların nektarıymış gibi yalayıp yutuyorum.

Sevinç çığlıklarına kısa süre sonra Atlas'ın övgüleri ve Key'in kirli vaatleri eşlik ediyor. Hepsi onu daha da heyecanlandırmaya hizmet ediyor.

Dilimi klitorisinin etrafına sararken, bir elimi kıcından çekip iki parmağımı sıcak amcığının içinde gezdiriyorum. Bana ölümüne tutunurken, onun ıslak sıcaklığının içinde olma düşüncesiyle sikimden ön sperm sızıyor.

"Onun parmaklarını ne kadar iyi kavradığına bir bak, Şeker." Key'i göz ucuyla kulağına fısıldarken yakalıyorum. "Üçümüz de aynı anda içindeyken, ıslak ve istekli bir şekilde yayıldığında nasıl hissedeceğini hayal et," diye mırıldanıyor, çığlık atıp parmaklarıma sertçe kenetlenirken kulak memesini ısıyor. Yüzüme fişkirirken, bir damlasını bile zıyan etmek istemeyerek onu yalayarak temizliyorum.

Sonunda tatmin olduğumda, kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve titreyen bacağını tekrar yere koyuyorum. Ayağa kalkan Atlas, kendini toparlamaya çalışırken onu sevgi dolu ama sıkı bir şekilde tutuyor. Gözleri şehvet ve arzuyla parıldamaya devam ediyor. Vücudu nihayet ihtiyacı olan adrenalini ve rahatlamayı bulduğu için yüz hatları biraz gevşemiş durumda.

Elini göğsünde gezdirip karnına doğru indiren Key, boynunu öpmeye ve teninin her santimini keşfetmeye devam ediyor. Yine de gözleri hâlâ sadece beni görüyor. Ne de olsa burada kontrolün kimde olduğunu biliyor.

Tam elimi kaldırdığımda Key geri çekiliyor ve ne planladığımı görüyor. Pantolonu inanılmaz derecede genişlerken şehvet yüzüne sertçe vuruyor. Dudaklarını yalayarak, bir saniyeyi bile kaçırmak istemeden Grace ve benim aramda dolaşıyor.

"Aç kapıyı, Küçüğüm," diye emrediyorum, iki parmağımı uzatarak. Önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor, ardından tenindeki kızarıklık yoğunlaşıyor. Atlas'ın elinden kurtulmak için mücadele etmeye çalışıyor ama Atlas onun hiçbir yere gitmesine izin vermiyor.

Bunu istediği çok açık. Sadece elde etmesi zoru oynuyor.

Key hiç tereddüt etmeden öne uzanıyor ve çenesini sıkıca ama nazikçe kavıyor. Ben yaklaşırken başını sallıyor, gözleri arzu ve ateşli bir ihtiyaçla kocaman açılıyor.

"Kıpırdamadan dur ve iyi bir kız gibi al onları," diye homurdanan Key, dudaklarından bir inilti dökülmesine neden oldu.

Yavaşça ağzına götürürken Key çenesini bırakıyor ve o da bir profesyonel gibi işi devralıyor. Dili her iki parmağın etrafında dönüyor ve dalgalanıyor, beni ısırmadan önce onları kusursuzca temizliyor. Vahşi bir sırtış dudaklarımı eğiyor.

"Jakuzide. *Şimdi*."

Soyunarak hepimiz buharlı suya giriyoruz, sıcaklık bizi anında sarıyor, kaslarımızı rahatlatıyor ve toplu bir iç çekiş çıkarıyoruz. Gece havası o kadar soğuk ki sudan yükselen buhar kalın bulutlar halinde etrafımızda samimi bir sıcaklık kozası oluşturuyor.

Öpüşerek, okşayarak onu yutmak için hiç zaman kaybetmiyoruz. Tekrar tekrar, onu sınıra ve ötesine getiriyoruz, yumuşak inlemeleri fokurdayan suyun sesiyle karışıyor. Bu sadece bizim duyabildiğimiz bir senfoni, dışarıdaki dünyayı milyonlarca mil uzakta hissettiren bir senfoni.

Sonunda doyduğunda, vücudu hassasiyetten titrerken, onu nazikçe tutup dinlenmesine izin veriyoruz. Çok yorulmuştu, teni en hafif dokunuş için bile çok hassastı ve yavaşlama zamanının geldiğini biliyorduk. Bu gece daha ileri gitmekle ilgili değil, bunu takip eden sessiz yakınlıkla ilgili.

Jakuzinin sıcaklığına yerleşiyoruz, hepimiz arkamıza yaslanırken kollarımız onu sarıyor, başlarımız gece gökyüzüne doğru eğiliyor. Kendimi gevşemeye bırakıyorum, ötesindeki manzaraya bakıyorum, her şeyin güzelliğine hayret ediyorum.

Şanslıyız ki jakuzi bize mükemmel bir manzara sunacak kadar yüksekte. Eğer daha alçakta olsaydı, manzarayı tesisin etrafına yığılmış kar tepelikleri kapatacak ve bizi kendi küçük kış harikalar diyarımızda izole edecekti. Kar kalın, bozulmamış ve geçit vermiyor, bu da bu anı daha da تنها ve özel hissettiriyor.

Yıldızlar bu gece parlak, sonsuz bir kadife boyunca elmaslar gibi dağılmışlar. Ve onların üzerinde, aurora ışıkları dans etmeye başladı - pembe, mavi, yeşil ve mordan oluşan uzun şeritler tüm gece gökyüzünde uzanıyor. Renkler birbirine karışıyor ve parılıyor,

Karanlığı neredeyse gerçek dışı hissettiren bir büyüyle boyuyorlar. Sessizlik içinde hareketlerini izliyoruz, her birimiz düşüncelerimize dalmışız, dünyanın ağırlığı bir süreliğine unutulmuş.

Sonra yumuşak bir horultu beni hayallerimden koparıyor. Grace'e baktım. Tamamen rahatlamış, kirpikleri uykusunda dalgalanırken başı göğsüme yaslanmış. Dudakları hafif bir horultunun çıkmasına yetecek kadar aralanmıştı ve ben g l msemden kendimi alamadım. Diğerleri de fark ediyor ve aramızda sessiz bir kıkırdama geçiyor.

"Bu gece çok iyiydi," diye övüyor Key, yüzüne düşen bir sa telini okşayarak.

Atlas, "Hepimizi alsa iyi olur," diye araya giriyor ve daha yeni yerleşmiş olan sikimi ayağa kaldırıyor. Key inleyerek sikini avuçluyor.

ř  anda hepimiz kötü durumdayız ama buna değdi. Bu gece tamamen Grace'le ilgiliydi, bizim arzularımız ve isteklerimizle değil. Ayrıca, henüz o adıma hazır olduğunu sanmıyorum. Bu fırtına yakında dinecek gibi görünmüyor, hepimiz bunun için daha çok zamanımız olduğunu biliyoruz.

Hayatında, iğrenç imajlarını tamamlayacak sıcak bir meta olarak değil, ona onurlu ve saygılı davranan bir ya da   erkeğe sahip olmayı hak ediyor.

"Onu yatağına götüreceğim," diyorum hoyratça, uyanırsa diye öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak.

Sudan yavaşça çıkan Key çoktan önüme geçmişti ve ben onu kuağıma alıp merdivenleri tırmandığımda, elinde açık bir havluyla orada duruyordu. Onu kollarına bırakıyorum ve geri götürmeden önce havluya sarıyorum.

Atlas kurulanma zahmetine girmeden ayaklarımın dibine bir çift spa terliği koyuyor, böylece değerli y k mle kayıp d şmemi önlemek için onları giyebiliyorum. Her biri uyuyan g zelimize iyi geceler diledikten sonra üstlerini değiştirmek için beni merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor.

"Bu gece ikisi üzerinde de alışabilirsin. Sadece sonrasında Jason'ı serbest bıraktığınızdan emin olun."

Atlas, "Neden onu öldüresiye dövmek yerine gitmesine izin vermek zorunda olduğumuzu hâlâ anlamıyorum," diye homurdanıyor. "O bir bok parçası."

Yatağa doğru yürürken omzumun üzerinden ona bakıyorum. " yle ama bir zamanlar Grace için de çok şey ifade ediyordu."

Ben Grace'i kurulamaya çalışırken ikisi de homurdanarak onaylıyor ve sessizce üstlerini değiştiriyorlar. Odadan çıkmadan hemen önce Atlas

Onu içine koymam için sevimli, kabarık bir zencefilli uyku setiyle. Seti ondan alırken gülümsüyorum, yanaklarında hafif bir pembelik fark ediyorum. Beni tamamen görmezden gelerek doğruca odadan çıktı.

Key, bana bir çift şeker kamışı külotu uzatmadan önce utangaç deve küçük bir kıkırdama bırakıyor. "Bunları altına giyerse daha rahat eder," diye ekliyor ve odadan çıkmadan önce bana göz kırpmıyor.

Grace'in enfes vücuduna bakarken kalbim göğsüme yerleşiyor. Doğamız gereği gezgin olabiliriz ama her zaman aramızda paylaşacağımız bir eş bulup yuva kurmak istemişizdir. Belki, sadece belki, bu bizim şansımız olacak.

Onu giydirmek için zaman ayırıyorum, bir kez bile kıkırdamıyor.

Neyse ki saçları ıslanmadı, bu yüzden yarın uyandığında çok rahatsız olmayacak. İşim bittiğinde onu yatırıp yorganın altına sokuyorum, dizlerini göğsüne çekip yorganın altına girmeden önce memnun bir iç çekiş yapıyor.

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Umarım seni karanlığımızla lekelemeyiz."

Sanki cevap verircesine, yüzündeki çizgiler gevşemeden önce burnu kırıyıyor ve yüzüne dingin bir gülümseme yayılıyor. Bu hayatta iyi olan her şeyi temsil eden küçük bir Noel meleği gibi orada yatıyor, parlak sarı saçları tatlı mizacına eşlik etmek için başının etrafına yayılmış bir hale görevi görüyor.

Yorganı çenesine kadar çekip, yüzündeki birkaç tutamı okşadıktan sonra kendimi soyuyorum. Tek yapmak istediğim onunla yatağa girmek ve onu hak ettiği gibi sevmek, ama öfke ve eski sevgilisine acı çektirme ve arkadaşımız için cevaplar alma arzusu sonunda galip geliyor.

Dokuzuncu Bölüm

T Odanın öbür ucundan yankılanan çığlıklar, bir koltuğa uzanıp bir deste kâğıdı karıştırırken sakinliğimi bozmaya yetmiyor. Teddy sırtı bize dönük bir şekilde duruyor ve sandalyeye bağlı rehinenin üzerinde çalışırken görüşü engelliyor. Adamın acı dolu çığlıkları kütük duvarlar.

Yanımda, Jason her feryat ve boğuk hıçkırıktaki irkiliyor, geniş gözleri başımın arkasındaki duvara sabitleniyor. Elleri onu bağlayan Noel ışıklarına karşı bilinçsizce titriyor.

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Y e r i n d e o l s a m k ı v r a n m a y ı keserdim.

Atlas'ın kaçmaya çalıştığınızı düşünmesini istemeyiz."

Jason'ın bakışları duvara yaslanmış, sıranın kendisine gelmesini bekleyen deve kayar. Atlas sırtarak parmak eklemlerini kırıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Jason gözlerini aramızda gezdirerek mırıldanıyor. "Sadece istediğini al ve git."

"Sen bunları kafana takma. Bunun seninle bir ilgisi yok," diyerek onu hafifçe temin ediyorum ve çenemi Teddy ile rehineye doğru sallıyorum. Yüzü rahatlamış bir ifadeye büründü ve ben de kıkırdarak sözlerimin ona verdiği küçük rahatlamaya bir son verdim. "Senin bu küçük dramdaki rolün çok daha kişisel."

Jason'ın yüzü asılır. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, yanlış kızın kalbini siktiğin anlamına geliyor," diye kestirip atıyorum ve kartları tokatlayarak yerimden kalkıyorum. Aradaki boşluğu geçip Jason'ın çenesini kavriyorum ve onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum.

"Grace'in senin gibi zavallı bir solucanda ne bulduğunu bilmiyorum. Ama kızımızı incittiğin günler burada sona eriyor."

Dudağını patlatacak kadar sert bir ters vuruş yapıyorum. Arkamda Atlas onaylayan bir ses çıkartıyor. Jason doğrulurken gözlerinde nefret yanıyor ama akıllıca sessizliğini koruyor.

Teddy o anı seçerek hareketsiz duran rehineden uzaklaşır ve Jason'ın görüş alanına girer. Soğuk bakışları Jason'ın kanayan ağzını inceler, dudağı tiksintiyle kıvrılır.

Bana başıyla bir işaret yapıyor ve ben de dikkatimi Jason'a verip gömleğinin önünü tutarken aynı anda yumruğumu korumasız karnına indiriyorum. Çarpmanın etkisiyle ağzından kırık bir inilti çıkıyor, gözleri bir kez daha odaklanmadan önce hafifçe dönüyor.

Bu yeterli değil.

Tekrar yaparım. Ve yine. Grace'in endişeleneceği bir iz bırakmayacak şekilde ulaşabildiğim her yer hak ettiği muameleyi görüyor.

Grace'in küçük tepsisine bakarken gözlerine yansıyan ıstırapı hatırladıkça öfkem alevleniyor. Daha o sabah bu piç kurusu için yaptığı onca yemeğin üzerine pislemişti. İhanet. Onun üzerinde kurduğu güvensizlik dolu kontrol. İşini elinden almasına. Tutkusunu. Ona bir kral gibi *hizmet etmekten* başka bir bok yapmasına izin vermemek!

Köpek almasına izin vermiyor musun?!

Kafamdaki her düşünce yumruğumun çarpmasıyla noktalanıyor.

Ona istediği her şeyi getireceğim. Sığınakta hemşiremiz olabilir. Orada operasyonumuzla ilgili bir sürü hasta var. Ona bir köpek alacağım. İsterse on tane alırım. İsteddiği zaman, istediği şeye sahip olacak.

"Bu kadar yeter," diyor Teddy, ben bir yumruk daha indirmek için geri çekilirken omzumu tutarak. Jason inliyor, yarılan dudağından yere kan damlarken başı öne eğiliyor. Parmaklarım daha fazlasını yapmak için kaşınıyor olsa da, şiddetin kırmızı sisi içinde bile Teddy'nin emrine boyun eğiyorum.

Teddy silahının namlusunu Jason'ın çenesinin altına bastırırken geri çekilip ağrıyan parmak eklemlerimi silkeliyorum. Dayak yiyen adam boğuk bir iniltiyle sarsılıyor, taze idrar kokusu odayı doldururken gözleri aramızda çılgınca dönüyor.

İğrenç.

"Bir konuda çok net olmak istiyorum," diye mırıldanıyor Teddy, ölümcül bir sakinlikle. "Grace'e bakmıyorsun. Grace'i düşünmüyorsun. Size göre o artık yok." Parmağı

tetiği anlamlı bir şekilde okşar. "Senin sefil varlığına son vermem için bana bir sebep ver. *Lütfen*."

Jason sallır onun Kafa Çılgınca, taze
gözyaşları kesme Yüzündeki kan izleri.

Acınası.

Teddy tiksinti dolu bir sesle geri çekilir ve çenesini Atlas'a doğru sallır. İri adam Jason'ı ironik bir şenlikle bağlanmış bağlarından sözsüzce çözüyor. Hâlâ burnundan soluyan Jason sendeleyerek bizden uzaklaşıyor ve kapının eşiğinde duraklıyor; bize dönüp bakarken yüzünde korku ve nefret savaşıyor.

"Bu iş daha bitmedi," diye homurdanıyor kısık sesle. "Siz piçlere bunu ödeteceğim."

Jason dışarıda iki adım atabilmişken Atlas onu yakasından tutup tekmeleyerek ve küfürler savurarak içeri sürükleyince kahkahayı basıyorum. Çırpınan adamı hiç de nazik olmayan bir şekilde ayaklarımızın dibine bırakıyor.

"Söylemeyi unuttum," diyorum Jason şiş gözleriyle bana bakarken. "Karda mahsur kaldık, dahi çocuk. Bir yere gitmek için kanatlara ihtiyacımız var."

Onu botumla dürtüyorum ve acı dolu bir homurtuyla sırt üstü yere seriyorum. Atlas ona doğru yaklaşıyor, söz verircesine eklemlerini kırıyor.

"Şimdi uslu bir çocuk ol ve yoldan çekil." Çömelip Jason'ın gözyaşı lekeli yanağını okşadım. "Büyülememiz gereken ateşli bir küçük kız var ve senin çirkin suratın sadece havayı bozar."

Jason ayağa kalkmaya çalışır. "Sakın ona dokunma!"

Teddy gömleğinin yakasından tutup onu zahmetsizce geri itiyor. "O artık seni ilgilendirmiyor. Yine de seni temin ederim, Grace ziyaretimiz süresince mutlu bir şekilde meşgul olacak." Jason'ın kendisini tutmasına izin verirken gülümsemesi açgözlülüğe dönüşür.

Ayağa kalkmaya çalışırken, bir kez daha kaçmak için döndüğünde yoluna çıkıyorum ve bana dokunmamak için neredeyse kışının üzerine düşüyor. Kollarımı kavuşturup gözlerinin içine bakıyorum ve yüz hatlarımda nefret ve kana susamışlığın oynamasına izin veriyorum. Yüzü soluyor ve ben kuru bir şekilde kıkırdıyorum.

"Koş bakalım, küçük adam. Ve unutma..." Alaycı bir selamla iki parmağımı alnıma götürüyorum. "İzliyor olacağız."

Jason son bir zehirli bakışla ayrılır, ancak topalladığı ve çişli olduğu için etkisi kaybolur, kapıyı düzgün bir şekilde çarparamaz bile.

Aramızda bir bakış paylaşıyoruz, zafer ve beklenti baş döndürücü bir karışıma dönüşüyor. Şimdi kulübeyi temizlemeli, kameraları kurmalı ve uyguladığımız şiddetin kalan kanıtlarından kurtulmalıyız.

Ne de olsa mükemmel meleşimizi korkutmak istemeyiz.

Onuncu Bölüm

B Mutluluk dolu uykumdan uyandığım anda midemde sinekler patlıyor ve beni rahat sersemliğimden, boynuzlarından birini kaybetmiş bir ren geyiğinin tüm zarafetiyle çekip çıkarıyor. Dün gecenin görüntüleri

Fısıldanan sözcükler, dolaşan eller ve muhtemelen bir uyarı etiketiyle birlikte gelmesi gereken dudaklar. Beni tutan güçlü kollardan, kahvaltıdan önce yasadışı olması gereken ayak parmaklarını kıvrıran zevke kadar her his geri geliyor.

Nefes nefese bir kahkaha attım, hâlâ bunun bir rüya olduğuna yarı yarıya inanıyordum. Demek istediğim, cidden -ben, üç erkeği bir dakikadır tanıdıktan sonra bu kadar yakın ve kişisel olmalarına izin veriyor muydum? Savunmasızlık, güven, sahip olduğumu bile bilmediğim duygusal bir havuzun derinlerine dalmak gibi hissettiriyordu.

Ama dürüst olmak gerekirse, süregelen herhangi bir utanç, baş döndürücü bir beklenti girdabı tarafından hızla gölgede bırakılıyor. Benim onları düşündüğüm gibi onlar da beni düşünüyorlar mı? Onlar da bu sabah yüzlerinde aptal gülümsemelerle mi uyandılar, yoksa kalp çarpıntısı treninde yalnız mı uçuyorum?

Yavaşça geriniyorum, kollarım başımın üzerine uzanıyor, kaslarımın gevşediğini ve iyi kullanılmış uzuvların lezzetli ağrısını hissediyorum. Yuvarlandığımda yanımda boş çarşaflardan başka bir şey bulamayacağımı sanıyorum ama yanılıyorum.

Nefesim kesiliyor.

Hala uykulu bir huysuz dağ gibi yastıklara sarılmış olan... Atlas. Daha da yaklaştığımda nabzım hızla atıyor, çekici bir aleve tutulmuş pervane gibi onun sıcaklığına çekiliyorum. Vücudumu ona doğru bastırıyorum.

geniş sırtında, parmaklarım teninde hafifçe gezinirken, sesim ancak fısıltı halindeydi.

"Günaydın Atlas," diye fısıldıyorum, sesim hâlâ uykunun etkisiyle titriyor.

Bana doğru dönmeden önce yumuşak bir homurtuyla karşılık veriyor, kolu otomatik olarak yüzüm göğsüne yaslanana kadar beni kendine çekiyor. Tenine sırtıyorum, sıcaklığını içime çekiyorum ve her atışı beni topraklayan kalbinin sabit gümbürtüsünü dinliyorum. Kalbim onunkıyla mükemmel bir ritim içinde çırpınıyor ve gözlerimi kapatıyorum, memnuniyet beni ikinci bir battaniye gibi sarıyor.

Sonra, evrenin bir mizah anlayışı olduğu için, Key piyango kazanmış gibi odaya dalıyor. Elinde dengede duran kahvaltı tepsisi ve pencerelerden içeri süzülen güneş ışığından daha parlak sırtışıyla adeta dans ediyor.

Arkasında Teddy, kahvesini Kutsal Kase'ymiş gibi tutarak içeri giriyor. Yemin ederim, adam o bir fincan kafeine bir insanın sahip olabileceğinden çok daha fazla aşık görünüyor. Onları görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kendimi durduramadan yanaklarımı acıtacak kadar geniş bir şekilde sırtıyorum.

"Günaydın, Şekerim!" Key neredeyse şarkı söylüyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Günaydın, Attie!"

Atlas'ın göğsünde bir hırıltı yükseliyor. "Bana bir daha böyle dersin bir gün daha yaşayamazsın, tatlı çocuk," diye gürlüyor, sesi uykulu.

Kendimi Atlas'ın göğsüne doğru itiyorum ve yüzüne baktığımda neredeyse ölümcül bir kaş çatmanın yerleştğini görüyorum. "Bir şey mi kaçırdım?" Gözlerim ikisi arasında bir ileri bir geri gidip gelirken soruyorum.

"Key, Atlas'ın bu lakaptan nefret ettiğini biliyor. İlk kız arkadaşı ona okul öncesi dönemde böyle seslenirdi," diye açıklıyor Teddy, Key'in kafasının arkasına vurarak.

Atlas yorgun bir ifadeyle, "Bu çok çocukça," diye homurdanıyor.

"Bence Attie oldukça sevimli," diyorum nazlı bir gülümsemeyle, parmaklarımı göğsünde imalı bir şekilde gezdirerek. Öldürücü kaşları bir gülümsemeyle kırıldığında içimde bir zafer dansı yapıyorum.

"Hayır," diyor huysuz adam, doğrulup beni de yanına alarak. Beni kendine çekerek uzun, şehvetli bir öpücük konduruyor ve Key elinde yemek dolu tepsiyle yatağın başında belirene kadar nerede olduğumu unutuyorum.

Tepside tabaklar, fincanlar ve küçük bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyecek var - ya da şu anda içime tuhaf şeyler yaptıran üç adamı.

Etrafımdaki üç kaslı tetikçinin bana tapındığı görüntüsü yanaklarımı kızartırken, ben de yatak başlığına yaslanmak için geri çekiliyorum. Atlas beni takip etmek yerine tekrar uzanmaya karar veriyor ve Key tepsiyi kucağıma yerleştirirken hemen uyuklamaya başlıyor. Bana dumanı tüten bir fincan kahve uzatırken Teddy'nin dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve kalbim fazladan küçük bir takla atıyor.

"Çok lezzetli görünüyor. Teşekkür ederim," demeyi başarıyorum ama sesim gerginleşiyor, bakışlarım önümdeki tepsiye yapışıyor. Belki de sabah kucaklaşması ve yatakta kahvaltı gibi basit bir şeyden *bu* kadar etkilenmek aptalca ama...

En son ne zaman birinin benim için yemek pişirdiğini bile hatırlamıyorum. Ya da sırf istedikleri için benim için *bir şey* yaptıklarını.

Teddy yanımdaki yatağa sürünerek yerleşiyor, Key ise ayaklarımın dibine yayılıyor ve o kolay, bulaşıcı sırtışıyla yerini alıyor. Atlas şimdi diğer tarafımda uyuyor, yüzü yastığa gömülü. Vücutlarının birleşik sıcaklığı beni sersemletiyor ve... birden fazla şekilde sıcak hissettiriyor.

Sanki hayatımızda gördüğümüz en güzel yemekmiş gibi getirdikleri yemeklere dalıyoruz. Ve benim için, dürüst olmak gerekirse, öyle sayılır. Bir lokma pastırma alıp Teddy'ye dönüyorum. "Bugün dikişlerin nasıl?"

"Kesinlikle iyi. Bu pansuman mükemmel çalıştı." Bana gülümseyerek küçük bir göz kırptı.

"Sıcaklık ya da gerginlik yok mu?"

Kahvesinden bir yudum alıp başını sallıyor. "Hayır, ufaklık. Benim için endişelenmeyi bırak."

Ona yumuşak bir gülümseme vererek başımı sallıyorum ve bir sonraki yemek istediğim şeye odaklanıyorum. Key hemen elimdeki kruvasanı almak için harekete geçiyor ve alaycı bir sırıtışla elimden tutuyor. "İster misin şekerim?" diye soruyor ve yem gibi önümde sallıyor.

Gözlerimi kısıyorum, sert görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Key, eğer o kruvasanı bana hemen vermezsen, ben-"

Sözlerimi bitiremeden hızlı bir öpücük konduruyor ve şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum. "Teslimat için ödeme," diye mırıldanıyor ve kruvasanı elime tutuşturup göz kırptıyor.

Kalbim küt küt atıyor ve ona göz kırparak bir karşılık vermeye çalışıyorum ama tek yapabildiğim gülümsemek oluyor. İyi bir önlem için gözlerimi deviriyorum, ama bir ısırık aldığımda gülümseme devam ediyor, içimde kruvasandan daha fazlası için sıcaklık çiçek açıyor.

Yanımda oturan Teddy şüphe uyandıracak kadar sessizdi ama beni bakarken yakalayınca sırttı ve bir kolunu bana doladı. "Yemeğini ye, Grace," diyor o pürüzsüz, derin sesiyle, sözlerinin altında yatan eğlenceli bir kenar. Beni kendine yaklaştıran kolunun sıcaklığı sabahın hoş vızıltısını daha da artırıyor.

Şakağıma nazik bir öpücük konduruyor, dudakları kızarmamı sağlayacak kadar uzun süre kalıyor ve eli kalçamda yumuşak, tembel daireler çizmeye başlıyor, omurgamda küçük ürpermeler yaratıyor. Onun dokunuşuna doğru eğiliyorum, benim alanıma bu kadar kolay entegre olmalarından dolayı biraz sersemlemiş hissediyorum, vücudum onların varlığına dünyadaki en doğal şeymiş gibi tepki veriyor.

Teddy'nin sesi düşüncelerimi böldü, alçak ve alaycı. "Şimdi dalıp gitme. Daha yemeğimiz var."

Başımı omzuna yaslayarak usulca gülüyorum. "Sürüklenmiyorum," diye itiraz ediyorum, ama kesinlikle aralarındaki yatağın içinde eriyebilirmişim gibi hissediyorum.

Key'in sesi yatağın ayak ucundan kesiliyor, her zamanki gibi şakacı. "Sadece ne kadar yakışıklı olduğumuzdan dolayı dikkati dağınık."

Yine gözlerimi deviriyorum ama gülmek elde değil. "Oh, öyle mi? O notu kaçırmış olmalıyım."

Key göz kırpmıyor, yatak başlığına yaslanıyor ve kendi iyiliği için fazlasıyla kendini beğenmiş görünüyor. "Manzara için ücret almadığımız için şanslısın."

"O öpücüğün bedelini çoktan ödediğime eminim," diye karşılık veriyorum, alay devam ederken sırtışıma genişliyor.

Kahkahalar ve eğlenceli şakalaşmalar odanın içinde dönüp dururken Atlas yanımda kıpırdanıyor, gözleri zar zor açılıyor. Tembelce uzanıyor, eli tepsinin üzerinde kayarak bir parça pastırma buluyor. Parmaklarını pastırmanın etrafına doluyor ve başını bile kaldırmadan pastırmayı ağzına götürüp yavaş ve bilinçli bir ısırık alıyor. Lokma biter bitmez memnun bir homurtu çıkarıyor ve tekrar uykuya dalıyor; alçak, gürültülü bir horlama havayı dolduruyor.

Sahte bir öfkeyle oflayıp pufluyorum, ona bakarken başımı sallıyorum. "Ciddi misin? Pastırmamı çalmak için mi uyandın?"

Yine de battaniyenin altında kaslı sırtının esneme şeklini gördüğümde bu uyarı dudaklarımda kayboluyor. Yorganın altında kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve aniden hızlanan düşüncelerimden uzaklaşmak için ağzıma bir lokma atıyorum.

Key'in gözleri üzerimde, dudakları bilmiş bir sırtışıla kıvrılıyor. "Karnımız doyduğuna göre, alt kattaki koridoru süslemeye ne dersiniz? Bir sürü süsleme gördüm," diyor gözleri muzipçe parlayarak.

Hemen canlanıyorum, neredeyse oturduğum yerde zıplıyorum. "Aman Tanrım!

Ciddi misin sen?!" Heyecanımı kontrol edemeyerek ciyakladım.

Teddy kıkırdar ve başını sallar. "Tabii ki. Dekorasyonuna yardım etmek isteriz. Çoğumuz," diye ekliyor ve hâlâ hafifçe horlayan Atlas'a bakıyor. "Bu herif izin versek tatil boyunca uyur."

Hınzır bir sırtışıla bir yastık kapıyor ve Atlas'a fırlatıyor. Hedefine isabet ediyor ve Atlas homurdanarak uyanıyor, etrafına bakarken gözlerini kırıştırıyor. Geri kalanlarımızdan kahkahalar yükseliyor, Atlas kaşlarını çatarak dönüp uyumaya devam ederken kahkahaların sıcaklığı odayı dolduruyor.

Kıkırdamalar ve sataşmalar arasında yemeğimizi bitiriyoruz ve sonunda çocuklar aşağıya inip beni hazırlanmaya bırakıyorlar. Key kapıdan çıkarken yanağıma gizlice buzlu bir öpücük kondurmayı başarıyor, kaşlarını öfkeyle sallarken gözleri parlıyor.

"Tatlı olduğun için şanslısın," diye sesleniyorum arkasından, kaybolmadan önce bana arsızca göz kırparken başımı sallıyorum.

Kalbim göğsümde küçük taklalar atarken, bir yandan geçici de olsa buna sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünürken, bir yandan da buzlanmayı ve dün geceki sıcak küvet gezisinin kalıntılarını temizlemek için duşa giriyorum. Sıcak suyun kaslarımı gevşetmesine, gerginliğimi azaltmasına izin veriyorum ve bu gecenin neler getirebileceğini fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Daha sonra, zencefilli kurabiye uyku setimi biraz daha şirin bir şeyle değiştiriyorum ve dün gece erkeklerin beni giydirdiği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Tenimin her santimine yayılan bir kızarıklık var.

Orta boy, zümrüt yeşili saten bir geceliğin içine giriyorum, kumaş tenime karşı serin ve pürüzsüz. Yaka ve askılar boyunca uzanan narin dantel süslemeler minik çobanpüskülü meyveleriyle bezenmiş, büstün hemen üzerinde eğlenceli bir fiyonk yer alıyor. Mütevazı ama seksi. Gösterişli olmadan tatil temalı. Mükemmel - sadece kendim için küçük bir hoşgörü. En azından ben kendime böyle söylüyorum.

Aynanın önünde küçük bir dönüş yapıyorum, ışığı tam olarak yakaladığında pürüzsüz saten bacaklarıma sürtünüyor. Yumuşak parıltı kumaşı ışılatıyor ve bir an için unutuyorum

Diğer her şey. Biraz zoraki bir gülümseme olsa da yansımama gülümsüyorum. Bu planladığım Noel olmayabilir, ama bunu unutulmaz kılmazsam lanetleneceğim. Aşağı inmeden önce ellerimi elbisenin üzerinde gezdirerek anın tadını çıkarıyorum.

Hışırdayan kutuların ve hafif kahkahaların sesi oturma odasından yükseliyor. Çocukların dekorasyonları karıştırdıklarını şimdiden duyabiliyorum ve bu göğsümde sıcak bir his uyandırıyor. Merdivenlerin başında durup derin bir nefes alıyorum ve kendime bunun iyi, iyiden de iyi olduğunu hatırlatıyorum.

Bu sadece... beklenmedik.

Odaya girdiğimde gördüğüm manzara beni güldürüyor. Key dizlerine kadar bir süs eşyası kutusuna batmış -kelimenin tam anlamıyla hiçbir neden yokken içinde duruyor- hazine bulmuş gibi parıltılı kar taneleri ve büyük boy şeker kamışları çıkarıyor. Heyecanı bulaşıcı, yüzünde muzip bir sırıtma var.

Teddy daha dikkatli, hassas hareketlerle süsleri nazıkçe açıyor, her birini kırılğan bir sanat eserine dokunur gibi inceliyor. Bir de Atlas var, hafif bir kaş çatmayla kenarda duruyor, hâlâ gözlerindeki uykuyu siliyor. Başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor, ama yine de teslim olmuş bir iç çekişle cicili bicili süslerin çözülmesine yardım etmeye başlıyor.

Önce Key'in kafası kalkıyor ve gözleri hemen bana kilitleniyor, geceliğe bakıp ıslık çalarken takdirle genişliyor.

Teddy başını kaldırıp bakıyor, bakışları açıkta kalan tenimin her santiminde gezinirken anında alevleniyor ve gözlerimle buluştuğunda sırıtıyor. Atlas bile yaptığı işi durduruyor; elleri cicili bicili çelenklerle dolaşırken donup kalıyor. Olduğu yerde donup kalırken bakışları neredeyse tehlikeli bir şekilde kararıyor.

"Vay canına," diyerek sessizliği bölen Key'in sırıtışı şeytani bir hal alıyor. "Sanki bir Noel mucizesi içeri girmiş gibi görünüyorsun."

"İyi ki bu duruma uygun giyinmişim," diye takılıyorum, sesimi hafif tutmaya çalışıyorum ama bana bakışları... fark etmemiş gibi davranmak zor. Boynumda sıcak bir kızarıklık belirliyor ve telaşlanmamak için yerdeki kutulardan birini karıştırmakla meşgul oluyorum.

Key yanıma sokuluyor ve benim karıştırdığım kutuya uzanıyor. Bir süs eşyası -parlak kırmızı bir şeker kamışı- çıkarırken parmakları benimkilere değiyor ve yemin ederim bu temas bana daha sıcak geliyor

gerekir. "Ee, burayı Noel Baba'nın atölyesi patlamış gibi göstermeye hazır mısın?" diye sorarak beni şakacı bir şekilde dürtüyor.

Sırtarak ona doğru cicili bicili bir şeyler fırlatıyorum ve kafasına düşmesini izliyorum. "Ben hazırım. Bakalım ayak uydurabilecek misin?"

Teddy odanın öbür ucundan yumuşak bir kıkırdama çıkarır. "Dikkatli ol Key, seni şimdiden cicili bicili bir şeye sardı."

Key üzerine dökülen saç tellerine bakıp omuz silkiyor ve bana göz kırpmıyor. "Onun tarafından bağlanmayı umursamıyorum."

Gözlerimi deviriyorum ama gülmekten kendimi alamıyorum. Daha fazla kutuyu karıştırıp süsleri ve rastgele süsleri çıkarırken Atlas'a bakıyorum. Hâlâ cicili bicili süslerle uğraşıyor ama arada bir bana doğru gizlice baktığını görüyorum. Beni izleyişinde bir şey var, sanki kendini tutuyor ama sadece biraz.

Ayağa kalkıp yumuşak, kaşmir çorapları düzeltmeye başlıyorum - her yıl sadece ben ve Jason için değil, tüm ev için dekorasyon yaptığımı şükrediyorum - şöminenin üzerine beş tane asıyorum. Bunu yaparken aklıma bir düşünce geliyor; onlar hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki. Elbette, son birkaç günden ufak tefek şeyler biliyorum ama... daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Belki de dekorasyon biraz daha derine inmek için mükemmel bir bahanedir.

"Ee," diye başlıyorum, geri çekilip ellerimin tozunu alırken, "Düşünüyordum da. Birbirimizi tanımak için koridorları süslemekten daha iyi bir zaman olabilir mi?" Ses tonum hafif, ama yüzeyin altında fokurdayan bir heves var.

Key hemen canlanır, her zaman sohbete atılmaya hazırdır. "Bu işin gidişatı hoşuma gitti. Ne bilmek istiyorsun, Şeker?"

Koltuğun koluna yaslanıp derin düşüncelere dalmış gibi çeneme vuruyorum. "Kolay bir şeyle başlayalım. En sevdiğin renk?"

Teddy ışıkları çözerken duraksıyor, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. Bakışlarında bir sıcaklık, sözlerinin arkasında düşünceli bir şey var. "Gözlerinin rengi," diyor usulca. "O mavi... o kadar açık ki, ışık doğru vurduğunda neredeyse gümüş gibi görünüyor."

Bunu bu kadar kolay söylemesine hazırlıksız yakalandığım için göz kırpmıyorum, yanaklarım kendime rağmen kızarıyor.

"Ah, Ted, geri kalanımızı kötü gösterme," diye homurdanıyor Key, ama sonra ifadesi şakacı bir sırıtışa dönüşüyor. Bir adım daha yaklaşıyor, yüzümü incelerken gözlerini kısıyor. "Pembe," diyor yavaşça, "şu anki allığının tam tonu gibi."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama yanaklarımdaki sıcaklığın daha da arttığını hissediyorum. Bir elimi yüzüme vurarak gizlemeye çalışıyorum. "Oh, hadi ama!" Mırıldanıyorum, utanıyorum ama yine de gülüyorum.

Teddy sessizce kıkırdarken, Key kendinden memnun bir şekilde daha geniş sırtıyor. Başımı sallıyorum ve dikkatimi uykulu haliyle ekstra sessiz olan Atlas'a yönlendirmeye çalışıyorum.

"Peki ya sen?" Kızarmam daha da kötüleşmeden konuyu değiştirmeyi umarak soruyorum.

Hâlâ cicili bicili çelenk karmaşasını çözmeye çalışan Atlas başını kaldırmadan mırıldanıyor: "Yeşil. Bana ormanı hatırlatıyor."

Verdiği cevabın basitliği göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Topraklayıcı bir yanı var ve bir an için onu ormanda, tüm kaostan uzakta, huzur içinde hayal ediyorum. Hâlâ bana bakmıyor olsa da başımı sallıyorum. "Benimki lavanta," diyorum usulca, "Yumuşak ama... biraz ısıyor."

Key'in kafası yukarı kalkıyor ve bana göz kırpmıyor. "Senin gibi," diyor, ses tonu şakacı.

Gülüyorum, ağaca yardım etmek için adım atarken başımı sallıyorum. Birbirimizin etrafında dolaşıyor, ışıkları diziyor, süsleri asıyoruz. Sanki bunu birkaç gündür değil de yıllardır yapıyormuşuz gibi bir rahatlık var. Ağacın tepesine yakın bir yere camdan bir kartanesini dikkatle yerleştiriyorum, parmaklarım narin kanatlarında geziniyor. Güzel ve kırılgan; tıpkı şu anda benim hissettiklerim gibi, tüm bu yabancı duyguların arasında gezinmeye çalışıyorum.

"Peki, en sevdiğin Noel filmi?" İçimi kemiren başka bir şey olsa da konuşmayı hafif tutmaya karar vererek soruyorum.

Hemen, üçü de mükemmel bir uyum içinde cevap verir: "Zor Ölüm."

Kıkırdamaya başladım, senkronize cevap beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Ciddi misin? Zor Ölüm mü?"

Key gururla kollarını kavuşturarak sırtıyor. "Kesinlikle evet, en iyi Noel filmi. Aksiyon, patlamalar, günü kurtaran bir adam? Daha ne istiyorsunuz?"

Gözlerimi deviriyorum, hâlâ gülüyorum. "Yani, hadi ama, bu sadece... bir aksiyon filmi değil mi? Bilirsin, içine biraz cicili bicili şeyler atılmış?"

Teddy bir dizi ışığı test etmeyi bitiriyor ve yumuşak bir kıkırdamayla bakıyor. "Noel ruhu var. Aile, beraberlik, bir adam

Noel arifesinde karısı ve çocuklarıyla yeniden bir araya gelmek için savaşıyor. Bu önemli."

"Kesinlikle!" Key söze giriyor, seçimlerini savunmaktan heyecan duyduğu belli. "Noel müziğini de unutmayalım. Her yer alevler içindeyken *Let It Snow* çalıyor. Tam klasik tatil havası."

Başımı sallıyorum, hâlâ kıkırdıyorum. "Tamam, tamam ama o kadar çok gerçek Noel filmi var ki. *It's A Wonderful Life* ya da *Home Alone'a* ne dersiniz?"

Atlas, tartışmam için bana meydan okurcasına göğsünü kabartıyor ve sert bir ses tonuyla ekliyor: "Hayır, Zor Ölüm daha iyi. Evde Tek Başına'daki çocuk zeki ama John McClane? O tam bir baş belası. Ve Noel ruhu var - sırtına hediye paketi bandıyla bir silah bantlıyor."

Bir kahkaha daha patlattım. "Hediye paketi bandı mı? Gerekçeniz bu mu?"

Atlas omuz silkiyor ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. "İşe yarıyor, değil mi?"

Key göz kırparak eğilir. "Ayrıca, kabul edelim, *Yippee ki-yay repliği*? Bu aslında bir kurdeleye sarılmış tatil neşesi."

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Tamam, tamam, sen kazandın! Zor Ölüm bir Noel filmi. Bu kadar tutkulu olduğunuza inanamıyorum!"

Key daha da sırtıyor, belli ki tepkimin tadını çıkarıyor. "Karanlık tarafa hoş geldin, tatlım. Noel gününe kadar sana film den replikler söyleteceğiz."

Gözlerimi deviriyorum ama onlara baktıkça göğsümdeki sıcaklık artıyor, şakacı şakalaşmaları anı daha da mükemmel hissettiriyor. Aptalca ama coşkuları -ve ne kadar eğlendikleri- kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Rahat bir ritme kapılıyoruz, süsleri birbirimize verip veriştiriyoruz, ağacı birlikte süslüyoruz. Samimi hissettiriyor. Key yeterince uzun süre kıpırdamadan duran her şeyin üzerine cicili bicili şeyler serpiştiriyor, buna Atlas da dahil, o da nefesinin altında homurdanıyor ama buna izin veriyor. Bir tutam gümüş gelin teli Atlas'ın geniş omuzlarına dolanıyor ve Key geri çekilip yaptığı işi hayranlıkla seyrediyor.

Key, Atlas'ın şakacı bir tokadından kıl payı kurtulurken, "Şu haline bak koca adam, neredeyse bir Noel ağacı olmuşsun," diye takılıyor.

Tam en sevdikleri yiyecekleri soracaktım ki aklımın bir köşesinde gizlenen düşünce öne çıktı. Benim

Parmaklarım bir kardan adam süsünün üzerindeki atkının izini sürüyor ve içimde bir sinir titremesi hissediyorum. *Sormalı* mıyım? Belki de daha önce sormalıydım... dün gece.

"Ee," diye başlıyorum, sesim hafifçe titreyerek, "aranızda... kız arkadaşları olan var mı?"

Oda bir an sessizliğe gömülüyor, eğlenceli enerji değişiyor. Kalbim küt küt atıyor ve sorduğuma anında pişman oluyorum. Neden sordum ki? Belki de cevabı bilmek istemiyorum. Elimdeki kardan adama bakıyorum, onu evirip çeviriyorum, kıpırdanıyorum.

Sessizliği ilk bozan Key oluyor ve sanki bu başına gelen en iyi şeymiş gibi sırtıyor. "Hayır, kız arkadaşım yok," diyor, sesi her zamanki gibi hafif.

Biraz rahatlamış hissederek başımı sallıyorum ama Teddy'nin gözleri benimkileri yakalıyor. "Her zaman farklı bir şey istedik," diyor dikkatle.

Ben daha ne demek istediğini anlayamadan Atlas araya giriyor, sesi alçak ama kararlı. "Paylaşmak için bir kadın. Uzun vadeli."

Kardan adam parmaklarımdan kayıyor ve yere düşüp parçalanıyor.

Kalbim hızla çarparak parçalara bakıyorum. Bunu doğru mu duydum? Başımı kaldırıp onlara bakıyorum, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. "Bekle... Ne?"

Key gülerek gerginliği azaltmak için bir adım öne çıkar, elinde bir süpürge vardır. "Dikkatli ol, Şeker. O şirin, küçük ayaklarını kesmeni istemeyiz."

Sertçe yutkunuyorum, yanaklarımdan ısındığını hissediyorum. "Ah, özür dilerim, ben-" Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum ve Key dağınıklığımı hızla toplarken süs parçalarından uzaklaşıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Ama sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve gitmeyi reddediyor.

Teddy devreye giriyor, sesi daha yumuşak, daha ölçülü. "İstediğimizin bu olduğunu hep biliyorduk. Bu... alışılmadık bir şey elbette ama biz böyleyiz. Bunu saklamak yok."

Ayaklarımdan altındaki zemin kaymış gibi hissederek başımı kaldırıp bakıyorum. Bu konuda çok rahatlar, sanki onlar için önemli bir şey değilmiş gibi. Ama ben? Daha önce böyle bir şeyi hayal bile etmemiştim. Gözlerim Teddy, Key ve Atlas arasında gidip geliyor - ilişkiler hakkında bildiğimi sandığım her şeyi tek bir konuşmayla tamamen alt üst eden bu adamlar.

Atlas sessiz kalıyor ama beni dikkatle izliyor, yoğun bakışları uzun süre başka tarafa bakmamı imkânsız kılıyor. Gözleri neredeyse... sahiplenici gibi hissettiren bir şeyle titreşiyor? Hayır, bundan daha fazlası - sanki nabzımı zıplatacak bir şekilde iddiasını ortaya koyuyor.

Çıldırarak üzereymişim gibi görünmemeye çalışarak sonunda boğazımı temizliyorum. "Yani... açıklığa kavuşturmak için soruyorum, hepiniz bir kadınla sonsuza dek birlikte olmak mı istiyorsunuz?"

Key sırtarak omzunun üzerinden bir parça cicili bicili bir şey atıyor. "Planımız bu, Sugar. Üçümüz. Şanslı bir kadın."

Şanslı kadın.

Zihnim dün geceye geri dönüyor - benimle ilgilenme şekilleri, bana görüldüğümü, arzulandığımı ve değer verildiğimi hissettirmeleri. Bunaltıcıydı ama mümkün olan en iyi şekilde. Ama bunun kalıcı bir şey olduğu düşüncesi? Bir uçurumun kenarında durup hem heyecan verici hem de dehşet verici bir şeye bakmak gibi.

Bu çılgınlık.

Ama...

"Bu... kesinlikle daha önce duyduğum bir şey değil."

Teddy bana nazikçe gülümsüyor, rahatsızlığımı anladığı belli. "Senden bunu beklemiyorduk. İnsanların kahve içerken konuşacağı türden bir şey değil. Ama planımız hep buydu."

Parmaklarım gergin bir şekilde geceliğimin ucundaki dantelle oynuyor. "Ve bu senin için sorun değil mi? Her şeyi paylaşmakla?"

Atlas bu kez alçak ve gürleyen bir sesle konuşuyor. "Birbirimizi ne istediğimizi anlayacak kadar uzun zamandır tanıyoruz. Biz bir takımız. Hep öyleydik. Ve eşimizin de bunun bir parçası olmasını istiyoruz."

Key, her zamanki şakacılığıyla, yaklaşıp kalçama vuruyor ve düşüncelerimin hızını kesiyor. "Merak etme. Henüz evlenme teklifi falan etmiyoruz..." Göz kırıyor ama gözlerindeki şakacı ışık sözlerinin ardındaki ciddiyeti tam olarak gizleyemiyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için gergin bir şekilde gülüyorum. "Siz hiçbir şeyi yarım yapmazsınız, değil mi?"

"Hayır," diyor Key, sırtmadan önce p'yi patlatıyor. "Ya büyük oyna ya da evine git."

Başımı sallıyorum, gerginliğe rağmen içimden küçük bir kahkaha kaçıyor. Üçünün arasına bakıyorum. Hepsinin bana bakışında insanı rahatlatan bir şey var, sanki sabırla üzerime bıraktıkları bu yeni gerçekliğe ayak uydurmamı bekliyorlar.

"Bu tür bir dürüstlikle yarışabilir miyim bilmiyorum," diyorum, sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışarak. Ağaca doğru yürüyorum, başka bir süs alıyorum - bu sefer küçük bir cam melek, serinliğini hissediyorum

parmaklarımla altındaki yüzey. "Ama çok iyi bir Noel ağacı süsleyebileceğimi biliyorum."

Teddy yanıma geliyor, bana asmam için bir süs daha uzatıyor, iri eli benimkini okşuyor. "Güzel. O zaman bizi bir ziyafet bekliyor."

Elimdeki işe odaklanıp süsü dikkatlice sağlam bir dala yerleştirirken yeniden yüzümün kızardığını hissediyorum. "Pekâlâ... Herkesin en sevdiği Noel şarkısı nedir?"

"Santa Baby," diyor Key tereddüt etmeden. Kaşlarını bana doğru sallayarak yüksek sesle gülmeme neden oluyor.

Teddy gözlerini devirir. "Tabii ki böyle söylersin."

"Menzilim var dostum," diye omuz silkerek savunuyor Key.

Teddy Key'e bir süs atıyor, Key de yüzüne çarpmasına milimetre kala onu yakalıyor: "Ben daha *çok Beyaz Noel*'i seven bir adamım. O klasiği yenemezsin."

Atlas homurdanıyor, "Sessiz Gece."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Sessiz Gece mi? Gerçekten mi?"

Başını sallıyor, gözleri bir an için yumuşuyor. "Huzurlu bir yer."

Atlas'la aramdaki o tuhaf bağı yeniden hissederek gülümsüyorum, sanki sert dış görünüşünün altında çok daha fazlası varmış gibi. "Bu hoşuma gitti."

Mırıldanıyorum, rahat bir sohbete geri döndüğümüzde havadaki gerginliğin azaldığını hissediyorum. Şimdilik, onların bomba fikrinin aklımın bir köşesinde durmasına izin veriyorum. Daha sonra açmak için zamanım olacak. Şu anda sadece buna odaklanmak istiyorum - birlikte inşa ettiğimiz bu tuhaf, güzel Noel'e.

Odanın içinde dolaşp süsleri ve ışıkları asıyoruz. Teddy her birini özenle yerleştiriyor, Key ise sırf beni güldürmek için süsleri saçma sapan yerlere asmaya çalışıyor. Onu Atlas'ın arka cebine gizlice bir Noel ışığı sokarken yakalıyorum ve Atlas fark ettiğinde Key'e intikam vaat eden bir bakış atıyor. Kendimi hafiflemiş hissederek kıkırdamadan edemiyorum.

Bir noktada Atlas başka bir ışık dizisini çözmeye başlıyor ve ellerinin ne kadar güçlü görünmelerine rağmen ne kadar dikkatli ve nazik oldukları dikkatimi çekiyor. Bu zıtlıkta beni duraklatan bir şey var, onun çalışmasını izlerken düşüncede kayboluyorum. Bu adamlarla, üçüyle de gerçekten birlikte olmak nasıl bir şey olurdu?

İşimiz bittiğinde, ağaç çok renkli ışıklar, cicili bicili süsler ve özenle yerleştirilmiş süslerle parlıyordu. Bir adım geri çekiliyorum,

Manzarayı hayranlıkla izliyor ve içimde kabaran sevinç duygusuna engel olamıyorum.

"Çok güzel," diyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Ağaç, kahkahalar, sıcaklık... Tek istediğim bunlardı.

"Evet, öyle," diye onaylıyor Teddy, bakışları ağaçtan biraz daha uzun süre benim üzerimde kalıyor.

Boğazımı temizleyerek -yanaklarımın *yeniden* ısınmasına aldırmadan- zencefilli süslerden birini düzeltiyorum ve el ele tutuşmuş üç küçük kurabiye adama gülümsüyorum. "Keşke kutlamak için biraz sıcak kakaom olsaydı."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Key ayağa fırlıyor. "Bir kakao hemen geliyor leydim!"

Sıcak çikolatanın daha dün gece neredeyse bittiğini bildiğim için şaşkınlıkla göz kırpyorum, ta ki Teddy sonunda bana yardım edene kadar. "Geçen gün odun almak için dışarı çıktığımızda arkada bir depo gördük ve kar çok kötüleşmeden önce tonlarca malzeme getirdik. Aklıma gelmişken, bunları ayırıp bir kenara koyabiliriz."

Topuklarının üzerinde dönerek, Atlas'ı da arkasına alarak, muhtemelen tam olarak bunu yapmak üzere odadan çıkarlar.

Key oyalanırken kıkırdıyor ve bana dramatik bir selam veriyor. "Hizmet etmek için buradayız, Şekerim." Ben daha cevap veremeden, şaşkın bir gülümsemeyle başımı sallayarak mutfığa doğru gözden kayboluyor.

Çocuklar odadan çıkınca nihayet kendime zaman ayırabildim ve buraya ilk geldiğimde süslerin arasına stratejik olarak sakladığım son kutuya göz attım. Ağacın yanında yere diz çökerek içindekileri mekanik bir şekilde çıkarmaya başladım.

Jason için hazırladığım hediyeleri teker teker ağacın altına yerleştirirken midemde bir düğüm oluşuyor. Neşeli ambalaj kağıtları ve özenle bağlanmış kurdeleler, artık uymayan bir planın kalıntıları gibi yersiz görünüyor. Parmaklarım kutulardan birinin üzerinde tereddüt ediyor ve kararın ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Neden bunlarla uğraşıyorum ki?

Bu düşünce davetsizce içeri sızıyor ve neredeyse ondan ürküyorum. Onları atma, hayatımın o bölümünü silme fikri bir an için cazip geliyor, hatta özgürleştiriyor. Jason yaptıklarından sonra bu hediyeleri hak etmiyor. İhanet, yalanlar, hepsi. Onları atabilirim ve kimsenin haberi olmaz. Kimsenin umurunda olmaz. Onları özlemez bile.

Elim havada asılı duruyor, sanki devam etmem için kendime meydan okuyormuşum gibi. Ama bir şey beni geri tutuyor.

Ben öyle biri değilim.

İçimi çekiyorum, topuklarımın üzerinde geriye doğru oturuyorum, parmaklarım paket kağıdının kenarında geziniyor. Ne kadar istesem de hediyeleri atmaya kıyamıyorum. Sanki bu benimle ilgili temel bir şeyi değiştirecekmiş gibi yanlış geliyor. Jason'ın yaptığı her şeyden sonra, kalbimi kırmış olsa bile, bir parçam hala bu hediyelerin artık onun için değil, onun olduğunu düşündüğüm kişi için olduğu fikrine tutunuyor. İnanmak istediğim kişi için.

Artık geri almak için çok geç. Ben çok...çok *kendimim*.

Bu yüzden hediyeleri ağacın altına dikkatlice yerleştiriyorum, onları asla hak etmeyeceğini bilsem de tam olarak doğru şekilde düzenliyorum. Dudağımı ısııyorum, acı-tatlı duyguyu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bunun üzerinde durmanın faydası yok. Yaşanacak daha güzel anılar var ve Jason'ın bu anı mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Çocuklar yeniden ortaya çıktıklarında, gözlerinde beni hemen geren yaramaz bir parıltı var - mümkün olan en iyi şekilde. Bana ilk ulaşan Key oluyor ve üzerinde krem şanti ve nane çubukları olan dumanı tüten bir kupa uzatıyor. Çikolata ve nane kokusu etrafımı sararak ağzımı sulandırıyor.

Ama gözüme çarpan Teddy oluyor. Arkasına yaslanmış, geniş gövdesinin ardında bir şeyler saklıyor ve Atlas sessizce başını sallıyor. Merakım tavan yapıyor.

"Ne saklıyorsunuz Bay Gizemli?" Kaşlarımı kaldırıp etrafına bakmaya çalışarak soruyorum.

Teddy'nin sırtışı kesinlikle hınzırca ve yaklaştığında nabzımın iki katına çıktığına yemin edebilirim. "Noel meleğimiz için küçük bir şey," diye dalga geçiyor, sesinden eğlence akıyor.

Bu lakap karşısında yanaklarımın kızarmasına engel olamıyorum, sözleri içime işledikçe tenim ısınıyor. Ben daha bir şey söyleyemeden sakladığı şeyi ortaya çıkarıyor: Parlak kırmızı fiyonklarla bağlanmış bir çift ökseotu dalı.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor, ben durduramadan skandal bir kahkaha kaçıyor. "Ökseotu mu?" diye soruyorum, sesim soluk soluğa.

Teddy kaşlarını çatıyor, hararetli bakışları kasıtlı bir niyetle üzerime yerleşiyor. "Eminim onu nasıl kullanacağımıza dair birkaç fikir bulabiliriz." Sözleri içimde alçak bir beklenti uğultusuna yol açıyor ve beni içten içe aydınlatıyor.

"Ama," diye ekliyor, ökseotunu şakacı bir sırıtışla başımızın hemen üzerinde tutarak, "belki önce sen bu onuru yaşamak istersin?"

Teddy'nin gözleriyle tekrar karşılaştığımda kalbim küt küt atıyor, bakışlarının ağırlığı beni içine çekiyor ve karşı koymamı imkânsız hale getiriyor. "Şey," diye mırıldanıyorum, çenemi yukarı kaldırarak, "bu *bir* gelenek..."

İhtiyacı olan tek cesaretlendirme bu. Teddy alçak bir hırıltıyla ökse otunu omzunun üzerinden atıyor ve tek bir hareketle aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Elleri belimi buluyor, beni sert bedenine doğru çekiyor ve ben daha nefes bile alamadan dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Öpücük elektrik gibi. Eli saçlarıma dolanıyor, yüzümü tam istediği gibi açıyor ve öpücüğü derinleştirmesi ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden oluyor. İçimdeki ısı sel gibi akıyor, ona karşı erirken her sinirim aydınlanıyor, odunsu kokusu beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor.

Hiç düşünmeden parmaklarım gömleğinin eteğinin altından kayıyor, altında yatan sıcak teni ve sert kasları arıyor. Sert, onaylayıcı bir ses çıkarıyor ve doğrudan merkezime bir zevk sarsıntısı gönderiyor. İri eli sırtımın alt kısmına bastırarak beni daha da yakına çekiyor ve kıyafetlerimizin arasından onun uyarılmışlığının sert kanıtlarını hissedebiliyorum.

Sonunda isteksizce ayrılıyoruz, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, nefeslerimiz aramızdaki yüklü havada birbirine karışıyor. Dudaklarım öpücüğün yoğunluğundan karıncalanıyor ve yüzüme yayılan şaşkın gülümsemeye engel olamıyorum.

"Şuna bakar mısınız?" Key'in sesi puslu havayı yarıp geçiyor, ses tonunda muzip bir muziplik var. "Hâlâ tepemizde geziniyor. Noel bitkisi tanrılarını memnun etmek için bir tur daha atmamız gerekecek gibi görünüyor."

Teddy'yi kenara itip önümde yerini almadan önce sözlerini algılayacak zamanım bile olmuyor. Elleri kalçalarıma dolanıyor ve gözlerindeki alaycı parıltı nabzımın atmasına neden oluyor.

Öpüşü farklı -ilk başta daha yumuşak, alaycı, sanki beni eğlenceli bir dansa ikna ediyor. Ama derinleşmesi uzun sürmüyor, dudakları giderek artan bir aciliyetle benimkilere doğru hareket ediyor. Dizlerim bükülmekle tehdit ediyor ve kendimi dik tutmak için Key'in geniş omuzlarına tutunuyorum. Dili beni nefessiz bırakan bir güvenle dudaklarıma doğru kayıyor, sanki bana ayak uydurmam için meydan okuyor.

Tam kendimi tamamen kaybedeceğimi düşündüğüm anda, alt dudağımı son bir kez ısırarak öpücüğü kesiyor, gözleri daha fazlasının geleceği vaadiyle parlıyor. "Bu sadece bir tat," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve sıcaklık dolu.

Nefesimi tutamadan iki güçlü kol beni arkamdan sarıyor ve sert, tanıdık bir göğse doğru çekiyor. Atlas. Alçak sesi omurgamda gümbürdüyor ve vücuduma bir ürperti gönderiyor.

"Benim sıram."

İri eli çenemi kavıyor, yüzümü nazıkçe ama sıkıca ona doğru çeviriyor ve gözlerimiz kilitlendiği anda nefesimin kesildiğini hissediyorum. Bakışlarındaki açlık apaçık ortada; karanlık, sahiplenici ve ham bir yoğunlukla dolu. Nasırlı parmağıyla alt dudağımın üzerinde geziniyor, dokunuşu tenimde kıvılcımlar çaktırıyor.

Atlas beni saf, dizginlenemez bir tutkuyla öpüyor. Tereddüt yok, alay yok, sadece o istediğini alıyor. Öpücüğü alev alev yanan bir fetih, saçlarımı yumruklayıp beni istediği yere doğru zorla çekerken başımı döndüren bir sıcaklıkla iddiasını ortaya koyuyor. Kollarını kavıyor, yerimde kalmaya çalışıyorum ama düşünmek imkânsız, onun tadı, vücudunun sıcaklığı ve tamamen tüketilmiş olmanın ezici hissi dışında bir şeye odaklanmak imkânsız.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda nefesim kesiliyor, vücudum tepeden tırnağa karıncalanıyor. Bakışlarımı Atlas'ın şehvetle parlayan karanlık gözlerinden ayıramıyorum ve bir an için dünya durmuş, aramızdaki yüklü havada asılı kalmış gibi görünüyor.

Sonra keskin bir çatırtı o anı gök gürültüsü gibi böldü. Sırıyorum ve bakışlarımı Atlas'tan ayırıp Jason'dan başkasının ayaklarının dibinde seramik bir Noel Baba'nın parçalanmış kalıntılarını görüyorum.

Çok kızgın bir Jason.

Oh, tinsel öfke nöbeti...

On Birinci Bölüm

I Grace ökseotunun altında o piçlerin her birini öperken şaşkınlık ve tiksintiyle bakıyorum. Yaptıkları onca şeyden sonra kendi isteğiyle onların kollarında eriyişini izlerken çirkin bir hırıltı dudaklarımı büküyor.

En büyük haydut -Atlas ya da adı her neyse- onu yakalayıp dilini boğazına soktuğunda göğsümde öfke birikiyor. Adamın iri gövdesinin yanında o kadar küçük ve kırılgan görünüyor ki, yüzündeki hastalıklı heyecan beni tetikliyor.

Grace o aptal kafasıyla aramızdaki şeyleri 'düzeltmeyi' aklına koymadan önce nasıl olduğumuzu hatırlamak beni kıpkırmızı yapıyor. Eğer çenesini kapalı tutup dediklerimi yapsaydı, bu karmaşanın içinde olmazdık. Onun fikrini hiç istemedim. Sadece itaat etmesini istedim.

Bu vahşi gangsterler -ya da her ne iseler- onun hayallerini ya da duygularını umursamıyorlar. Sadece aletlerini ıslatmak ve sonra da onu bir çöp gibi atmak istiyorlar. Grace gibi saf bir salak muhtemelen onların güzel sözlerine kanacaktır.

Kendimi daha fazla tutamıyorum ve kaçmak için döndüğümde yanlışlıkla bir şeyi deviriyorum ve ayağımın dibinde paramparça oluyor. Gürültü etkileyici derecede yüksek, sonunda öfkemin nedeni olan birbirine dolanmış uzuvlar düğümünü ayırıyor.

Grace sesle birlikte sığıyor, gözleri bana dikilmeden önce şaşkınlıktan kocaman açılıyor. Sanki müstehcen ve tatsız bir şey yapan benmişim gibi güzel dudakları hoşnutsuz bir kaşla aşağı doğru çekiliyor.

Öfke çirkin başını kaldırıyor ve nereye gittiğimi bilmeden, gövdemdeki ağrıyla elimden geldiğince dönüp merdivenlerden yukarı koşuyorum. I

iki yumuşak, minik el kolumu tuttuğunda fazla uzaklaşmamıştım. Tepkisel olarak d6n6p yumruğumu kaldırıyorum ve Grace benden uzaklaşıyor.

Ben de istiyorum.

Sallanmak istiyorum. Çok kızgınım. İğreniyorum. Onun da benim gibi canının yanmasını istiyorum. Zonklayan bir y6z için zonklayan bir y6z. Ama v6cudumun 6st kısmının neden acıdığını hatırlamak elimi durduruyor. Beni 6ld6rebilirler. Ve ben 6lmek için çok gencim.

"Ne istiyorsun lan sen?" Ona k66mseyerek bakıyorum ve g6zleri y6z6m6 tarıyor.

"Sadece iyi olup olmadığını g6rmek istedim. Dudağın... İzin ver-"

"Sakin bana dokunma!" Tekrar elini uzattığında sarsılarak uzaklaşıyorum. "O ellerin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Y6z6 sıkışıyor, bakışlarından acı akıyor ama umurumda değil.

"Sen tam bir orospusun. Hiçbir şey olmamış gibi suçlularla yatağa atlıyorsun." Ona bir adım daha yaklaşıyorum, o geri çekilirken g6ęs6m6 çarpık bir zevk kaplıyor. "Benimle birlikte olduğundan beri kaç adamla yattın, ha? Bu kadar *istekli* olduğuna g6re..."

Kendime engel olamıyorum. Saf, açık bir 6fke beni d6rt6yle uzanmaya itti. İnce bornozunun altından amını kavradım ve sertçe sıktım.

"Jason! Bırak beni!" Sıkışmış bir domuz gibi ciyaklıyor ve beni itmeye alışıyor. Dokunuşumdan kolaylıkla sıyrılmayı başarmasını o anki fiziksel durumuma bağlıyorum.

"Hadi, seni k66k fahişe. şimdi istemiyormuş gibi davranma. Daha geçen gece bunun için bana yalvarıyordun." Buraya geldiğimiz geceyi hatırlayınca g6l6ms6yorum. "Komik olan şu ki, seni susturmak ve sadece Tina'yımış gibi davranmak zorunda kaldım."

G6zlerinden yaşlar fışkırıyor ve ben iki saniyeliğine *mutlu* oluyorum, sonra aniden duvara itiliyorum, d6n gece bana saldıran adam 6n koluyla nefes borumu ezerek beni olduğum yerde sabitliyor.

"Hiç 6ęrenmiyorsun, değil mi?" Onu yerinden çıkarmak için g6s6zce m6cadele ederken tıslıyor. G6r6ř alanımın kenarında siyah noktalar toplanıyor. Omzunun 6zerinden, Grace'in teredd6tl6 bir adım atmasını izliyorum, ancak diğerlerinden biri kollarını beline sararak m6dahale etmesini engelliyor.

Boğazımdaki baskı katlanarak artıyor. "İşte size bir Noel dersi. Hediyeimize tekrar yaklaş ve-"

Eli takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde dışarı çıkarken tehditlerini anlamıyorum. Parmaklarımdan birini doğal olmayan bir açıyla geri çektim.

Ne yaptığını anlamadan önce kemiğin kırılma sesini duyuyorum. Bir an daha geçtikten sonra elimde beyaz bir acı patlıyor ve karanlık beni karşıyor.

I uyandım, bilincim elimdeki acı verici zonklamanın farkındalığını da beraberinde getirdi. Hâlâ koridorda yerdeyim.

Daha önce olduğum yerde. Atılmış. Çöp gibi.

İnleyerek ayağa kalkmak için sağlam elimi kullanıyorum, nihayet ayağa kalktığımda görüşümün kenarları hafifçe kararıyor. Rehinenin bulunduğu odadaki yatağa doğru topallayarak gitmeyi tartışıyorum ama alt kattan gelen lezzetli bir şeyin kokusu midemi ağrıtıyor. Bir süredir bir şey yememiştım.

Beni döven piçler ortalıkta yok. Grace de öyle.

Eski sevgilimin yeni erkek oyuncakları için pişirdiği bir başka abartılı yemek olduğundan emin olduğum kokulara doğru sendeleyerek ilerlerken göğsümde endişeyle kaynayan öfke savaşıyor.

Bana saldırmadan hemen önce Grace'e söylediklerimi görmemiş ya da duymamış olmalılar. Aksi takdirde, hikayeyi anlatacak kadar yaşayacağımdan şüpheliyim. Yine de, grubu yemeğin ortasında yemek masasının etrafında otururken bulduğumda şükredecek gücü kendimde bulamıyorum. Grace, süslü porselen ve kristal bardakların yanı sıra masanın üzerine mükemmel bir şekilde örtülmüş keten bir masa örtüsü hazırlamış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oturuyor. Tüm sahne o kadar mide bulandırıcı derecede çekici ve evcimen ki kendi kusmuğumu yemek istiyorum.

Ya da yemek beklentisi diğer tüm dürtülerin önüne geçmeseydi geçerdi.

Odaya tam olarak girdiğimde dört kafa bana doğru dönüyor. Grace bana yumuşak, neredeyse *özür dileyen* bir gülümseme fırlatıyor, sanki onu bu sabah bu vahşilerle tükürük değiştirirken yakalamamışım gibi. Ben onun zevksizliği hakkında sert bir yorum yapamadan, dev bana ters ters bakıyor ve kasıtlı olarak her yemeğin geri kalanını kendi ve diğerlerinin tabaklarına dolduruyor.

Grace fark etmiyor bile, parmağımı kıran piç onun dikkatini zahmetsizce benden uzaklaştırıyor. Düzenli bir şekilde yemek yiyorlar, ara sıra Grace'in parıldamasına neden olan yemeği överek mırıldanıyorlar, bir kez olsun bana bir şey ikram etme zahmetine girmiyorlar.

Çenemi öyle sıkışmışım ki dişlerim gıcırıyor, dondurucuyu açıp içinde yenilebilir bir şey arıyorum. Ucuz bir dondurulmuş yemekte karar kıldım, üstünü yırttım ve şiddetle mikrodalgaya ittim.

Yemek yerken mideme kramplar giriyor, mideye indirdiğim yetersiz porsiyona itiraz ederken, yirmi metre ötede kız arkadaşım kıkırıyor ve yeni erkek arkadaşının bardaklarını dolduruyor.

İlişkimizi yeniden canlandırmak için çıktığımız bu tatil kesinlikle çok kötü bir yola saptı. Ama Grace bu haydutlara kirpiklerini kırıştırmanın kenara çekileceğim anlamına geldiğini sanıyorsa fena halde yanılıyor. Onu pençelemelerine izin verecek kadar zayıf ve zavallı olduğu için onu affetmeye hazırdım. Ama şimdi yüzündeki gerçek sevinci görmek?

Belli ki aklını kaçırmış. Onu buradan götürdüğümde kime ait olduğunu hatırlatacağımdan emin olabilirsiniz.

Yemeğimi yedikten sonra zavallı donmuş yemek artıklarını gereğinden fazla güç kullanarak çöpe atıyorum. Ses, artık boş olan mutfakta yankılanırken, kulübenin ilerisinden gelen sessiz kahkahalar koridorda süzülüyor - grubun daha rahat aktivitelere geçtiğine şüphe yok.

Onları etkileyici ev sinemasında bulduğumda tahminlerimin doğru olduğu kanıtlandı.

Üç piç kurusu, Grace'in yumuşak bir battaniyenin altında rahatça ortaya sıkıştığı, ancak hepsini tutacak kadar büyük deri bir kanepeye yayıldılar. Büyük projektör ekranında romantik bir Noel filmi oynarken, onun minik formunun her iki yanında kalın kaslı kollar tarafından sarıldığını görünce dişlerim gıcırıyor.

Çenemi sıkarak kapının hemen önünde oyalanıyorum. Dev beni ilk fark eden oluyor, ağır kaşları boncuk gözlerinin üzerine iniyor. Kolu Grace'in etrafında sıkışıp eli neredeyse belinin tüm genişliğine yayılırken bakışlarına bölgesel bir parıltı giriyor. Sonra Grace bakıyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor.

"Oh, Jason! İçeri gel, tüm Noel klasiklerini izleyeceğiz," diyor Grace, sadece bir parça tedirginlikle parlak bir şekilde davet ediyor.

Sanki kız arkadaşım ve onun yeni haremiyle yakınlaşmak için kendimi alçaltacakmışım gibi.

"Burası rahat görünüyor," derken kelimeleri olabildiğince tiksinti ve alaycılıkla dolduruyorum.

Grace'in dudağını ısırdığı, yanaklarının güzelce kızardığı garip bir an geçiyor. O sırada diğer yanındaki adam eğiliyor - parmağını şıklatan adam - ve kulağına öyle bir şey fısıldıyor ki Grace'in utancı utangaç bir zevke dönüşüyor.

Grace'in soluksuz bir kahkaha atarak başını eğmesini izlerken ellerim çaresizce iki yanımda yumruk oluyor, bu samimi an zaten kaynayan öfkemi daha da körüklüyor. Bu haydutlar öylece evime girip benim olanı alabileceklerini mi sanıyorlar? Cehennem gibi!

Gerçek planımın ne olduğundan emin olmadan tehditkâr bir adım daha yaklaşıyorum ki lider -Teddy sanırım- buz gibi bir bakışla beni iğneliyor.

"Mesafenizi korumanızı öneririm," diyor hafifçe. Çok yumuşak. Bakışlarının ağırlığı altında cesaretim kırılıyor, bir adım daha atarsam hızlı bir misilleme vaat ediyor.

Dönüp başka bir koltuğa oturuyorum, neden hâlâ odada olduğumdan bile emin değilim.

Eğer burada olursam, belki de ellerini onun her yerine sürmelerini engellemiş olurum. Ya da belki de sadece aklının bir köşesinde olmak istiyordumdur, böylece onun kendi fahişeliğiyle eğlenmesini engellemiş olurum. Ben mutlu olamıyorsam, o da olamaz.

Pelüş derinin içinde gevşemeyi reddederek kanepeye sertçe oturuyorum. Diğer kanepede Grace başını devin omzuna yaslamış, eskiden bana sevgi ve şefkatle bakan o iri geyik gözleriyle ona bakıyor.

Şimdi bu sevgisini bir sürtük gibi hiç tereddüt etmeden bu suçlulara yöneltiyor. Bu manzara midemi bulandırıyor.

Parmağımı kıran kişi -sanırım adı Key- öyle bir şey söylüyor ki Grace kıkırdayarak kızarmış yüzünü onun göğsüne saklıyor. Eli, damarlarımı öfkeyle yakan tanıdık, sahiplenici bir şekilde Grace'in yan tarafını aşağı yukarı okşuyor.

Grace'i yanımda tutmalı, yumuşak tenine dokunmalı, o dudaklardan tatlı kahkahalar çıkarmalıydım. Bunun yerine, yabancıların kız arkadaşımı pençelemesini çaresizce izlemek zorunda bırakılarak acınası bir gözlemci rolüne mahkum edildim.

Teddy koltuktan kalkarken Key'in yerini alıyor. Dikkatimi üçlüden ayırmadan, Grace'in yüzünü kendisine doğru eğip, ağzını alaycı bir şekilde Grace'in dudaklarına sürmesini izliyorum. Dudaklarına karşı iç çekiyor, vücudu uysallaşıyor, onu daha yakına çekmek için elini gömleğine sokuyor. İğrenç domuz, sonunda Grace'in şişmiş dudaklarını serbest bıraktığında çok kendini beğenmiş görünüyor.

Dudaklar, Grace hala ona yapışmış, Blondie boğazının çukuruna sokulsa bile çekip gitmeye dayanamıyor.

Tamamen onlara odaklanmışken omzumun üzerinden bir hareket hissedince dönüyorum ve Key'i kanepenin arkasına rahatça yaslanmış buluyorum. Muziplik ve acı vaadi, kahverengi gözlerinde parlıyordu.

"Gösterinin tadını çıkarıyor musun?" Sırıtarak soruyor. "Kesinlikle eğlendiğimizi biliyorum. Kızımız çok zarif, çok duyarlı. Onu neden tamamen kendinize saklamak istediğinizi anlayabiliyorum."

Kışkırtıcı sözleri zaten içten içe yanan öfkemi alevlendiriyor ve ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ki güçlü kavrayışı omzuma yapışarak beni yerimde tutuyor.

"Ah ah, bölmeyelim." Hesapçı bakışları beni delip geçiyor. "Söyle bana, onun bizim için çözüldüğünü görmek seni tahrik ediyor mu? Ondan asla çıkaramayacağın o nefes nefese inlemeleri duymak?"

Tutuşuyla sarsılıyorum, öfkeyle geriniyorum, ama eli beni çaresiz bir tanık olarak kalmaya zorlayan demir bir kelepçe. Arkasında Grace inliyor ve sırtını kamburlaştırıyor. Verdiği tepkiden, o dinsizlerden birinin elini kalçalarının arasına soktuğunu anlamak zor değil.

Key alaycı bir şekilde kıkırdar. "Bu tepkiyi evet olarak kabul ediyorum. Ama bu sadece. Çok. Kötü. Bu kadar aşağılık bir pislik olmasaydın bu sonsuza dek senin olabilirdi," diye homurdanıyor ve omzumdaki tutuşunu sıkılaştırarak beni uyarıyor. Kavrayışını serbest bırakarak, dilime dolanan zehirli küfürleri tüküremeden önce Grace'le başka bir yeri -tam bacaklarının arasını- yeniden ele geçirmek için geri döndü.

İktidarsız bir öfke ve tiksintiyle titriyorum, ayağa kalkıp odadan çıkarken tırnaklarım avuçlarımda neredeyse kan akıtacak kadar sert hilaller oyuyor. Grace farkına bile varmıyor, kendini fahişeliğe kaptırmış. Bu oyun öyle ya da böyle bitecek. Bunu da aldılar. Çok uzak.

On İkinci Bölüm

I salon geri rahatça üzerinde ve peluş Kanepe, zevk almak Ateşin sıcaklığı ve ara sıra dumanı tüten sıcak çikolata bardağımdan aldığım yudumlar. Ellerimdeki örgü şişleri, en yeni projem üzerinde çalışırken sürekli tıkırdıyor.

Rahatlatıcı, tekrarlayan hareketler rahatlamama ve rahat Noel ortamımın tadını çıkarmama yardımcı oluyor, hatta çocukların devam ettiği koridordan bağırışlar gelse bile misafirimizi yoğun bir şekilde sorgulamaları.

Kaçırılan o zavallı kızı kurtarmak için yapmaları gereken sert işin gerekli olduğunu biliyorum. Ama acı dolu çığlıkları duymak neşeli ruh halime biraz gölge düşürüyor. Yine de Atlas, Teddy ve Key'in ihtiyaç duydukları hayati bilgileri alacaklarına güvenim tam. O zaman Noel sezonunda olduğumuz için hepimiz tatil havasına geri dönebiliriz.

Örgüme odaklanmaya çalışıyorum ama bir başka acı dolu feryat iğnelerimi karıştırmama neden oluyor. İç çekerek yarım kalan projeyi bir kenara bırakıyorum, önceki rahat ruh halim buharlaşıyor. Hoş olmayan sesleri çocukça bir şekilde engellemek için kulaklarımı kapatmak istiyorum ama Teddy ve diğerlerinin sadece gerekli olanı yaptıklarını biliyorum.

Yine de, tüm bu çığlıklar Noel ruhumu ciddi şekilde zedeliyor.

Kendimi bir filmde ya da kitapta kaybetmeyi tartışıyorum ama huzursuzluk beni sakinleşmekten alıkoyuyor. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Bakışlarım tezgahın üzerinde soğumakta olan taze pişmiş kurabiye tabağına takılıyor.

İşte bu kadar! Belki çocuklar ruh hallerini düzeltmek için tatlı bir ikramdan faydalanabilirler. Onları şaşırtmak için küçük bir kurabiye ve kakao tabağı hazırlayacağım.

Onlar. Kararlı bir şekilde başımı sallayarak bornozumu daha sıkı bağlıyorum ve ayaklarımı tüylü kırmızı terliklerimin içine sokuyorum.

Biraz tatil neşesi yayma zamanı!

Deck the Halls şarkısını mırıldanarak, kırmızı cam bir tepsiye buzlu şekerli kurabiyeler ve parmak izli reçelli tartlar diziyorum, ardından üzerine nane çubukları ve ezilmiş şeker kamışları serpilmiş bol miktarda krem şanti eklenmiş dört kupa zengin sıcak çikolata hazırlıyorum.

Mükemmel!

Elimde tatlılarla dolu bir tepsi, koridorda yankılanan gergin seslere doğru ilerliyorum, çikolata ve tarçın kokusu benden önce geliyor.

Umarım lezzetli ikramlarım morallerini düzeltir. Elbette, sorgucuların bile ara sıra bir şeyler atıştırmaya ihtiyacı vardır!

Parlak bir gülümsemeyle kapıdan içeri adım atıyorum ve önümdeki manzaraya bakıyorum. Atlas rehineyi -buruşuk takım elbiseli, huysuz bir adam- odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlamış. Adamın şişmiş burnu ve yarılmış dudağı kurumuş kanla kaplanmış. Kesinlikle acı çekmiş gibi görünüyor.

Teddy mahkûmun arkasında yavaş adımlarla yürüyor ve parmaklarının arasında kötü görünümlü bir bıçağı döndürüyor. Her dönüşte ışığı yakalaması için bıçağa öyle bir açı veriyor ki. Key yakınlarda tünemiş, bir deste kâğıdı gelişigüzel karıştırırken botlarını yan masaya vuruyor. Görünürdeki kayıtsızlığı, Teddy ve mahkûma sabitlenmiş olan alaca gözlerindeki hevesli parıltı tarafından ele veriliyor.

İçeri girdiğimde üç adam da başını kaldırıp bakıyor, Teddy yavaşça ilerlemeye ara verip soru soran bir kaş kaldırıyor.

"Kim kurabiye ister?" Şarkı söylüyorum, sırtarak tabağı uzatıyorum. Her taraftan kıkırdamalar duyulurken benim girişim gerginliği kırmış gibi görünüyor. Görünüşe göre şeker patlamam tam da ihtiyaçları olan şeydi! Daha da dikleşirken göğsümde sıcaklık kabarıyor.

Gururla dolup taşarak odaya doğru ilerliyorum, Atlas teşekkür homurtularıyla tepside bir kurabiye kapınca memnun oluyorum. Teddy bile gözdağı verme rutinine kupalardan birini kapacak kadar ara veriyor.

Ancak rehine kan çanağına dönmüş gözlerini bana diktiğinde gülümsemem kayboluyor. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor, boncuk bakışları vücudumu aşağılayıcı bir şekilde taniyor.

"Senin gibi lezzetli bir kış parçasının bu çöplükle ne işi var?" Başını adamlara doğru eğerek hışırıyor. "Neden bu eziklerden kurtulmuyorsunuz, ben de size gerçek bir erkeğin neler yapabileceğini göstereyim."

İffetsiz sözleri içimde öfke patlamasına neden oldu. Bu sürünge ne cüretle böyle kaba konuşur!

Elimdeki tabağa doğru tükürüyor, kan ve tükürük parçacıkları *neredeyse* kurabiyelerimi lekeliyor. Adamlar kıllarını kıpırdatıyor, şüphesiz beni savunmaya geçmeye hazırlanıyorlar ama önce içimi alev alev yanan bir öfke kaplıyor.

Tepsiyi sakince bir kenara bıraktım. Kalbim hızla çarparken yüzümün pürüzsüz olmasını sağlayarak Noel süslerinden oluşan bir yığına doğru ilerliyorum. Parlak bir avuç cicili bicili şeyi seçip, tek kelime etmeden, ağzı bozuk mahkûmun yanına yürüyorum ve hepsini ağzına tıkıyorum.

Ben onun kirli yanağını okşarken gözleri şişiyor.

"İşte, çok daha iyi! Artık kötü söz yok," diye tatlı tatlı cıvıldıyorum ve yanlışlıkla sert bir şeye çarparak geri çekiliyorum.

Yankılanan acı dolu iniltisi, omzundan çıkan bir bıçağın kabzasını görmemi sağladı. Az önce geçerken çarptığım bir bıçak. "Oops."

Çocuklara dönüp gururla gülümsüyorum ve "Burada bu tür küfürlere müsamaha göstermeyeceğiz" diyorum.

Key ıslık çalarken Atlas bir kahkaha atıyor. Teddy bile isteksiz bir sırıtış atıyor.

Rehineye döndüğümde, aklımı kurcalayan bir şey yüzünden gülümsemem azalıyor. Gözlerindeki umutsuz ve neredeyse yokmuş gibi bakışla ilgili bir şey. Sanki bir şeyleri sonlandırmaya çalışmak için onları kışkırtıyor. Donuk kahverengi gözlerinde korku var ama kendisi için değil. Başka biri için. Sanki birini korumaya çalışıyor.

Ben daha fazla düşünmeden çocuklarımın kahkahaları ve ıslıkları daha hararetli bir hal alıyor ve dikkatimi dağıtıyor. İkram tabağını topladıktan sonra geri dönerken gözleri açlıkla beni takip ediyor, havada sorgulamayla ilgisi olmayan yeni bir tür gerginlik var.

Atlas önce bana ulaşıyor, tepsiyi ellerimden alıp bir kenara koyduktan sonra kalçalarını kavırıyor. Güçlü parmakları esneyerek beni kendine çekiyor.

"Bu çok ateşliydi, bebeğim." Çakıllı sesi daha da alçalıyor. "İçinde böyle bir ateş olduğunu bilmiyordum."

Onaylayan gmbrtsyle içimi bir heyecan kaplıyor. Hararetili bakışları ağızıma kadar inerken dudağıımı nazlı nazlı ısıtıyorum.

"Kızımız sürprizlerle dolu." Teddy sinsice yaklaşıyor, buz mavisi gözlerinin ardında ateş parlıyor, şimdi arzuyla dolup taşıyor. İri eli alaycı bir şekilde kolumdan aşağı iniyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Hissedilir odaklanmalarının altında titriyorum, Key mücadeleye katıldığında kalbim tekliyor.

"Mmm, eğer sonuç buysa, Şeker'i buraya daha sık kızgın getirmem gerekebilir."

Key arkamdan kayıyor, kolları belime dolanırken nefesi kulağımda ısıtıyor. Hünerli parmakları cbbemin kuşacağıyla flört ediyor.

"İtiraf etmeliyim ki, bu öfke patlaması çok seksiydi. Senden başka ne gibi tutkulu tepkiler çıkarabileceğimizi görmek istiyorum..."

Dudakları kulağımanın altındaki hassas noktayı sıyırdığında nefesim kesiliyor.

Ben Key'in sert göğsüne doğru sallanırken Atlas onaylayarak homurdanıyor. Teddy daha da yaklaşarak beni sert bedenlerinin arasına nefis bir şekilde hapsediyor. Bornozumun yakasıyla oynayarak kremsetimi santim santim ortaya çıkartıyor, altındaki geceliğın düşük V kesimi hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Dudağıını ısıtırken kapüşonlu gözleri açıkta kalan tenin izini takip ediyor. "Sanırım alingan küçük hanımefendimize onun baskınlık gösterisinden ne kadar hoşlandığımızı göstermenin zamanı geldi..."

Evet, *lütfen*.

Teddy açıkta kalan tenimi yutarken bakışlarındaki yakıcı sıcaklıkla kalbim hızla çarpıyor. Beni bütünüyle tüketme ihtiyaı yüz hatlarının her santimetresine yansımıştı. Ama o daha hamlesini yapamadan Atlas araya giriyor ve beni omzunun üzerinden atarak benden şaşkın bir ciyıklama koparıyor.

Kısa bir süre önce mutfakta aynı hareketi yaptığında içimi dolduran endişe ve belirsizlik yerine, arzu ve ihtiyaç baş döndürücü bir şekilde içimde nabız gibi atıyor. Bu adamları Jason'ı tanıdığım kadar uzun süredir tanımıyor olabilirim, ancak gerçek ilgileri ve düşünceleri bir umut ışığı gibi parlıyor. Mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şekilde beni aydınlatıyorlar.

Beni ana yatak odasına götürüyor, nazikçe geri yatırıyor, bana açıklıkla bakarken vücudumun onun her santimine doğru kaymasına izin veriyor. Çenemi kavrayıp dikkatimi sadece ona odakladığında nefesim kesiliyor

Görüş alanımdan çıkmadan önce Key'in arkamdan yanaştığını bir anlığına yakaladığım zamanki beklentim.

Atlas'ın arkasına baktığımda Teddy'nin kapının girişinde durduğunu görüyorum; alt katta yanıp sönen Noel ışıklarının parıltısı, yüzünde sinsî bir sırıtış belirirken arkasında arka planda dans eden gölgelerden oluşan lezzetli ve tehditkâr bir kütleye neden oluyor.

"Açık mı kapalı mı, Ufaklık?"

Sırıtiyorum, bu sefer cevabımı tüm kalbimle biliyorum.

"Çekil," diye fısıldıyorum, terliklerimi çıkarırken sesim ihtiyaçtan titriyor.

"İyi seçim, Şeker," diye mırıldanıyor Key, parmakları ustalıkla bornozumu ve geceliğimi çıkarırken kulak mememi dişliyor.

Önlerinde çırlçıplak dururken, Key'in sıcak, çıplak vücudu sırtıma bastırduğunda nefesim kesiliyor. Tutuşunu bırakan Atlas, Key'in kollarımı arkamdan ikimizin arasına sıkıştırmasına yardım ediyor.

Gidecek hiçbir yerim yokken, Key kollarını bana sarıp Teddy'nin odaya adım atmasıyla birlikte keşfetmeye başladığında içim sıkıştı. Onları hayranlıkla izleyen Teddy ve Atlas yavaşça kıyafetlerini çıkarmaya başlıyorlar.

Yüzlerindeki ifadeyi fark ettiklerinde gözlerini Key'in gezinen ellerinden bir an olsun ayırmıyorlar. Onların yoğun bakışlarından saklanmaya çalışırken yanaklarım kızarıyor ve göğsümü ve gövdeyi kaplayacak şekilde aşağı iniyor ama Key buna izin vermiyor.

"Çekinme, Şekerim. Bu geceden sonra, senin her bir nefis santimini tatmış olacağız." Key'in homurdanarak verdiği söz, vücudumun büyük bir bölümünü kaplayan kızarıklığın geçmesine yardımcı olmuyor.

Vücudumdan hiçbir zaman utanmadım ama son derece yakışıklı ve deneyimli üç erkeğin bana hayallerindeki kadınmışım gibi bakması oldukça korkutucu.

Onun sözleri ve benim her şeye verdiğim tepkiler üzerine düşünürken, önümde gerçekleşen striptiz gösterisinin sonunu kaçırdığımı fark edince suratımı asıyorum. Teddy kıkırdayarak bir adım öne çıkıyor ve Atlas'ın yanında duruyor. Kaslı vücutları her hareketinde esniyor ve kasılıyor, ağzımın kurumasına neden oluyor.

Ellerimi çerçevelerinde gezdirmenin, oyulmuş her yüzeyini keşfetmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Nabzım arzuyla atıyor, bedenim her biri için zonkluyor, dokunmaları için hazır

beni. Ellerini üzerimde hissetmek. Zevkle isimlerini haykırana kadar ağızlarının beni sahiplendiğini hissetmek.

Teddy ilk hamleyi yapıyor ve beni şehvet dolu düşüncelerimden çıkarıp şimdiki zamana döndürüyor. Hiç vakit kaybetmeden ağzını benimkine yapıştırıp nefesimi kesen uzun ve derin bir öpücüğe dalınca dudaklarımdan bir miyavlama kaçıyor.

Ellerinin dolaşmasına izin vererek Key'inkilere katılıyor ve kimin elinin kime ait olduğunu anlayana kadar vücudumun her santimini okşuyorlar. Bu his, Atlas'ın Teddy'den görevi devralıp ellerini karışıma eklemesiyle daha da yoğunlaşıyor.

Teddy çekilip diğerlerine sessiz bir bakış atana kadar sırayla beni anlamsızca yemeye devam ediyorlar. Hemen Atlas'ın inatçı pençesine atıldım ve yatağa fırlatıldım. Bulmuş gibi göründükleri pelüş kürke yerleşmeden önce vücudum biraz zıplarken dudaklarımdan bir kıkırtı dökülüyor.

Bu temizliği eğlenceli hale getirecek. Hayır!

Kendi kendime kıs kıs gülüyorum, Atlas tepemden aşağı inip başımı kollarının arasına sıkıştırdığında ciyaklıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?"

Yüzündeki aptal gülümsemeyi fark ederek sırtıyorum.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diye nazıkçe cevap veriyorum, burnunu okşayarak.

Hırlayarak ellerimi tutuyor ve beni tekrar omzunun üzerinden yukarı kaldırıyor. Bu kez beni yatağın üzerinde yatay olarak yeniden konumlandırıyor, böylece başım bir taraftan sarkıyor ve bana dışarıdaki karlı manzaranın güzel -ama baş aşağı- bir görüntüsünü veriyor.

Boynumu gererek Atlas'ın planladığı şeye bakmaya çalışıyorum ama tüm yetilerim kaybolmadan önce hiçbir şey düşünme şansım olmuyor.

"*Şeker kamışları!*" İnliyorum, küfürler boğazımda düğümlenirken bacaklarımı ayırıyor ve doğrudan amcığımın ziyafet çekmeye başlıyor. Çalışmak yok. Önsöz yok. Sadece saf hayvani ihtiyaç onu parmaklarıyla beni mızraklamaya ve herhangi bir erteleme olmadan klitorisimi kucaklamaya itiyor.

Başımı arkaya atarak, kendimi yerde tutma umuduyla yatak çarşaflarını sıkıca kavrarken, ötesindeki kış harikalar diyarına bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Saniyeler içinde ilk boşalmamla çığlık atıyorum.

Key ayaklarımdan dibinde, onu göremediğim bir yerden, "Yeterince yüksek sesle konuşmadım," diye mırıldanıyor. Eli elime değince ürperiyorum.

göğsümün üzerinden geçiyor ve göğsümü sıkıca kavlıyor. Kıvranıyorum, Atlas'ın sakalını seksimin hassas etine sürterek inlememe neden oluyor.

Atlas homurdanıyor. "Bu sadece bir ısınmaydı."

Parmaklarını üzerimden çekerek tek bir yumuşak hareketle beni ters çeviriyor ve neredeyse başımı döndürüyor. Kalçalarımı yukarı çekerek dört ayak üzerinde durmamı sağlıyor, başımı tutuyor ve geriye yatırıyor.

Anın içinde kaybolmuşken, ancak o konuştuğunda ve ben şimdiki zamana geri çekildiğimde panik başlıyor.

On Üçüncü Bölüm

"Küçüğüm, bana bak." Jason'la geçirdiğim gece tüm canlılığıyla gözümün önünde canlanırken başımı sallıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Grace," diye bağıyor Teddy öyle bir şiddetle ki gözlerim yuvalarından fırlıyor.

aç ve doğrudan onunkine kilitle.

Berraklık hafifçe geri çekiliyor ve Teddy'nin yüzümü yumuşakça kavrayışını ve Key'in omzuma nazik öpücükler kondurup saçlarımı okşayan ılık nefesini hissetmeme izin veriyor. Göğsümü saran Atlas'ın sıcak kolları hafifçe geriliyor ama acı verecek kadar değil, çünkü arkamdan koruyucu bir şekilde üzerime geliyor.

"İşte böyle, ufaklık. Bana bak." Teddy gözyaşları birikmeye başladığında onu ikna ediyor. Onlara bir bakış bile atmadan, şefkatle gözyaşlarını siliyor ve sadece bana odaklanmaya devam ediyor. "Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağız. Tek yapman gereken dur demek ve biz de duracağız. Beni duyuyor musun?"

Başımı salladım.

"Kelimeler, Küçük Olan."

"Seni duyuyorum," diye fısıldıyorum kırık bir sesle, bu da beni çıldırtıyor. Öfke göğsümün derinliklerine yayılıyor. Bunu benim için mahvetmeye nasıl cüret eder?

Teddy'nin dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "İşte o ateş." Kıkırdıyorum, hafif bir kızarıklık geri geliyor. "Şimdi, yine bu pozisyonda mı denemek istersin, yoksa biraz... yaratıcı mı olalım?"

Key'in erotik iniltileri tüylerimi diken diken ediyor ve içim ihtiyaçla zonklıyor. "Yaratıcılığa oy veriyorum."

"Ben de," diye homurdanıyor Atlas.

"Küçük olan mı?" Teddy'nin gözlerindeki muzip parıltı başımı çılgınca sallamama neden oluyor.

Sessiz kalıyorlar, hiçbir kıpırdamıyor. Bir kaşını kaldırıyor ve beklentiyle bana bakıyor. Ne istediğini anlamam bir saniyemi alıyor. Zihnim beni sokabilecekleri tüm şehvetli ve düpedüz kirli pozisyonları gözden geçirirken olukta kayboluyor.

"Hadi yaratıcılığa gidelim," diye fısıldıyorum, utangaçlığım geri dönerken dudağımı ısıırıyorum.

Atlas beni bir kez daha çeviriyor ve beni kendilerine ait kılmayı planlayan üç seksi tetikçiye bakakalıyorum.

Teddy, yatağın yan tarafında başımın yanında diz çökerek koruyucu rolünü sürdürüyor ve diğerlerini izlemek için zorlanmamam için başımı yukarıda tutuyor.

"Burada utangaçlığa yer yok, Sugar," diye mırıldanıyor Key aşağı inip boynumla omzum arasındaki eklemi okşarken. "Amcığın bizim için tam teşhirde yayıldığında, seni ağzına kadar doldurmayı ve bizim için mevcut olan her santim deriyle oynamayı planlıyoruz."

Üçünün beni alacağı düşüncesiyle dudaklarımdan gırtlaktan gelen bir nefes çıkıyor. Atlas hareketi fark ediyor ve dudaklarını yalıyor. Dizlerimi bir kez daha ayırıp açıkta kalan amımı doyururken gözleri arzuyla kararıyor.

Beni şefkatle tutmaya devam eden Teddy, dudaklarımı ayırmak için uzanıyor ve Atlas'ın gözlerindeki bakışın nükleer bir hal almasına neden oluyor. Yumrukları dizlerimi açık tuttuğu yerde beyaz boğumlar yapıyor.

Kardeşinin maskaralıklarından habersiz olan Key, boynumdan ve göğsümden aşağı bir yol yalıyor ve iğrenç sözlerine devam ediyor. Önümdeki görüntüler onun sözleriyle birleştikçe her biri ihtiyacımı daha da artırıyor.

Atlas sikini avuçlarken ve Teddy girişimi okşarken, "Tenini boyayan bu allık sadece içimizdeki canavarları dışarı çıkmaya ve bize sunduklarıyla ziyafet çekmeye teşvik ediyor," diyor. "Temel içgüdülerimizi dışarı çıkardığımızda korumaya gerek kalmayacak..."

Teddy bir parmağını içime sokarken Key meme ucumu ısıırıyor, eklem hareketi başka bir orgazm oluşmaya başladığında çığlık atmama neden oluyor. Teddy'nin omuzlarına sıkıca tutunarak kalçalarımı oynatıyorum, Key vücuduma geri dönerken daha hızlı ve daha derin hareket etmesini sağlamaya çalışıyorum, ağzı kulağımın hemen yanında geziniyor.

"...sadece yok etme ihtiyacı."

Teddy'nin parmaklarını yaladığımda paramparça oldum ve çığlık attım.

"Kahretsin, amcığı çok sıkı," diye inliyor.

"Ve hepsi benim," diye homurdanıyor Atlas benimle göz göze geldiğinde. Hâlâ yükseklerden aşağı inerken tek yapabildiğim rüya gibi bir gülümseme sunmak, umarım beni daha önce hiç deneyimlemediğim şekillerde yok etmesi için onu baştan çıkarırım.

"Kaldır onu Atlas."

Kollarımı yukarı uzatıp Atlas'ın boynuna doluyorum ve bacaklarımı beline sarıyorum, siki girişime süründüğünde inliyorum. Miyavlayarak kalçalarımı birkaç saniyeliğine onunkilere doğru sallıyorum, ta ki onun beyaz parmaklı tutuşu beni durdurana kadar. Somurtuyorum.

"Bana surat asma, bebeğim. Yakında sikime sahip olacaksın. Sadece sabırlı ol."

"Ama ben olmak istemiyorum-" "Onu buraya ver, Atlas."

Yüzünde müstehcen bir sırıtişla beni aşağıya, doğrudan Key'in bekleyen sikinin üzerine indirdi. İnleyerek göğsüne yaslandım, eski sevgilimin küçük kokteyl sosisinden tamamen farklıydı boyutu. "Siktir, çok darsın Şeker." Kabzasına kadar gömülene kadar yavaşça içeri itiyor, içimde yavaşça itmeye başlarken klitorisimle oynuyor ve yatakta bir kayganlık birikintisi oluşturuyor aşağıda.

Teddy elini Key ile benim birleştığımız yerde gezdirirken, "Bizim için çok ıslaksın, Küçüğüm," diye haykırıyor. Atlas'ın incelemesi için parmaklarını kaldırıp yüzünün önünde tutarken, parmakları lamba ışığında parlıyor. "Onu hazırlamak ister misin, yoksa ben mi yapayım?"

Beni hazırlamak mı?

"Git şu boğazından örnek al. Henüz olması gerektiği kadar dolu değil," diye yönlendiriyor Atlas.

Hay aksi. Resmen cennetteyim ve bir daha asla hiçbir yere gitmeye niyetim yok!

Bilmedikleri şey ise kontrolü elden bırakmayı sevdiğim. Hükmedilmeyi seviyorum.

Jason onunla birlikte olduğum süre boyunca bunun farkına bile varmadı, sadece kendine odaklanmıştı. Ta ki geçen geceye kadar. Ama bu kontrolü ele almak değildi. Bu, hiçbir kadının tecrübe etmemesi gereken bir şekilde güç ve egemenlik uygulamaktı. Erkeklerin bana nasıl davrandığını görünce artık bunu anlayabiliyorum. Bunu yıllar önce görememiş olmam çok yazık.

"Don't izin ver o Zihin sürüklenme üzerinde Biz, Şeker, veya Orada olacak sonuçları olacak." Key meme ucumu parmaklarının arasında çevirirken inliyorum, göbeğim onun etrafında kenetleniyor ve karşılığında inlemesine neden oluyor.

"Atlas," diye bağırarak içimden çıkarken arkasında acı bir hayal kırıklığı bırakıyor. Beni göğsünde hafifçe kaydırarak, başım omzunun üzerinden geriye ve yatağın kenarına gelecek şekilde konumlandırıyor. Vücuduma hayranlıkla bakarken sikini avuçlayan Teddy'nin görüntüsü, dizlerim çekilmeden önce beni bir saniyeliğine yakalıyor

ve serin bir his kıcımdan aşağıya doğru kayıyor.

Atlas'ın ne yaptığını görmek için başımı kaldırmaya çalışıyorum ama Key bir elini bacağımdan çekip avucunu yumuşak ama inatçı bir tutuşla alnıma dayıyor, başımı omzunun üzerinden geriye yatırmaya zorluyor ve boğazımı uzatıyor.

Key beni pozisyonumda tutarken Teddy, "Gözlerini benden ayırma, ufaklık," diye emrediyor.

Farkına vardığımda meme uçlarım büzülüyor ve içim titriyor. Göz göze gelip bir an için birbirimize bakarken yüzünde bir sırıtma beliriyor.

"Aç."

Tam da emrettiği gibi, dilimi hemen dışarı çıkarıyorum ve ondan gırtlaktan gelen bir hırıltı duyuyorum. Saniyeler içinde üzerime atlıyor ve sikini boğazıma kadar sokuyor. Key'in tutuşunu devralarak başımın yanından tutuyor ve boynumu desteklemeye yardımcı oluyor. Dilimi emerek ve döndürerek, bir parmak arka girişimi yoklayana kadar onu yutarken kayboluyorum. Otomatik olarak geriliyorum.

Jason oraya son gittiğinde pek hoş karşılanmamıştı. O kadar da umursadığından değil.

"Rahatla, Şekerim. Sen bizimlesin," diye fısıldıyor Key kulağıma, Atlas için açık tuttuğu bacaklarıma küçük daireler çiziyor.

Bilinçli bir şekilde rahatlamaya çalışırken, Atlas kıcıma ikinci bir parmak sokmaya başlarken diliyle bana tekrar saldırmaya başladığında bambaşka bir nedenle tekrar geriliyorum. İnleyen Teddy titreşimlerden homurdanıyor ve daha derine dalarak vücudumdaki diğer tüm hisleri neredeyse ezici bir noktaya yükseltiyor.

Çılgınca miyavlıyor ve kıvranıyor, uçurumun kenarına gitmek için biraz çekiş gücü bulmaya çalışıyorum, hepsi geri çekildiğinde tam oradayım. Gözümden bir damla yaş düştü. Çok yaklaştım!

Ben daha tek kelime bile edemedim, kalçalarım Key'in sikini kıcıma yerleştirmesine yetecek kadar kalktı. Beni becerdiği zamandan beri hâlâ ıslaktı.

Atlas'ın tükürüğünün de yardımıyla beni yavaşça onun üzerine indirdiler. Oturuşun sıkılığından ve buna eşlik eden hafif sızıdan dolayı gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Bana zarar vermeyeceklerine güvenerek acıya yaslanıyorum ve kendimi rahat bırakıyorum. Kendini kabzasına kadar kılıfına soktuğu anda ikimiz de saf bir coşkuyla iç çekiyoruz.

"Lütfen hareket et, Key. *Lütfen*," diye yalvarıyorum, vücudum yanıyor. "Henüz değil, Şekerim. Sabırlı ol."

"Ama ben-" Sözlerim bir elin boğazımı sarmasıyla kesiliyor ve sıcak nefes yanağımdan süzülüyor.

Teddy hırıltılı bir sesle, "Sabırlı ol, ufaklık," dedi.

Oh fudge, oh fudge, oh fudge!

Yalnızca sözleri ve hakimiyeti bile beni uçurumun kenarına doğru savuruyor. Boğazıma uyguladığı hafif baskı kafamın bulanıklaşmasına ve kalbimin beklentiyle çarpmasına neden oluyor. Tam uçurumun kenarında dururken, devam etmek için hiçbir hamle yapmadıklarında hayal kırıklığım artmaya başlıyor. Yine de bana söyleneni yapıyorum ve ölümüne hareketsiz duruyorum.

"Aferin kızıma. Şimdi izle," diye emrediyor ve neler olduğunu izlemek için boynumu kaldırıp desteklerken beni sıkıca kavramaya devam ediyor.

Key'in bacakları arasında, açıkta kalan amımın tam önünde diz çöken Atlas bir Yunan tanrısı gibi görünüyor. Uzun, kalın sikini okşarken, bana bakarken kasları ritmik bir şekilde geriliyor ve gevşiyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, Teddy'nin eliyle hafifçe yakalanan hareket her şeyi daha yoğun ve erotik hale getiriyor.

"Key kıcını mahvederken ve ben ağzını sikerken onun kalın sikini amının içinde ister misin?"

Boğazımdan gürültülü bir inilti yükseliyor, kendimi zayıflamış ve fişkırmış hissediyorum. Gözlerim yaşıyor ve bedenim beklentiyle titriyor. Başımı sallamaya, konuşmaya, *bir şeyler* yapmaya çalışıyorum, sadece hareket etmelerini sağlamak için; sadece Teddy beni mengene gibi tutuyor.

Kulağıma kıkırdayarak, beni kavrayışını hafifçe sıkılaştırıyor ve her hissin artmasına neden oluyor. "Seni sikine gömerken onu izle," diye kulağıma hırıltılı bir şekilde homurdanıyor.

Gözleri Atlas'a odaklanmış, yırtıcı bir zarafetle kalçalarımı kavırıyor, girişime yerleşiyor ve yavaşça içeri doğru ilerliyor. Santim santim, dördümüz de onun içime girmesini izliyoruz. Ağzım açık kalıyor ve ne kadar sıkı oturduğuna **d a i r** tüm hava benden kaçıyor. Key bile altımda tıslıyor ve onları ayıran ince bariyerden Atlas'ı hissedebildiğini mırıldanıyor.

Leğen kemiği benimkiyle aynı hizaya geldiğinde başını geriye yatırıyor ve göğsü zevkle inliyor. "Eğer daha önce sıkı olduğunu düşünüyorsan, şimdi onu hissetmelisin." Atlas dişlerini gıcırdatarak benimle göz göze geliyor. "Hazır mısın bebeğim?"

Çılgınca başımı sallamaya çalışıyorum ama bu sadece görüşümde siyah noktalar yaratmaya yarıyor ve vücudumun üzerine bir ağırlık çöküyor. Uzuvarımın gevşemesine izin verirken, Atlas ve Key birlikte hareket etmeye başladığında görüşümün üzerine bir bulanıklığın çöktüğünü hissediyorum. Bağırmaya çalışıyorum ama sadece hırıltılı, boğuk sesler çıkıyor.

Başımı tekrar arkaya yasladığımda Teddy dokunuşunu hafifletiyor ama yanağıma dokunurken boğazımı sıkıca kavramaya devam ediyor. Gözlerindeki ateşli bakıştan tam olarak ne istediğini anlayarak ona açılıyorum. Başparmağını ağzımın içine daldırıyor, dudağını ısırırken dilimin üzerinde aşağı yukarı gezdiriyor.

Key dizlerimi göğsüme doğru çekerken kulağıma, "Ne pis bir kız," diye hırlıyor. "Bizim pis küçük sürtüğümüz olacaksın ve üçümüzün de sikini alacaksın, değil mi?"

Sözleri klitorisimi ciddi bir şekilde titretmeye başlayan Atlas'la aynı zamana denk gelince bir sonraki nefesimde boğuluyorum. Çılgılık atıyorum, elektrik vücudumun her santimini aydınlatırken başka bir orgazm içimi parçalıyor. Teddy bu fırsatı değerlendirerek kendini tekrar ağzıma sokuyor ve Atlas ile Key durmak bilmeyen hızlarına devam ederken benim boğulmama ve sıçramama neden oluyor.

Aletlerinin iç duvarlarıma her vuruşunda ve Teddy'nin ucunun boğazımın arkasındaki fırçasında, tüm vücudum canlanıyor. Her dokunuş, her ses, her koku bedenimde yarattıkları zevk kakofonisine katkıda bulunuyor.

"Şunun memelerine baksana," diye homurdanıyor Key, bacaklarımı bırakıyor ki memelerimi avuçlayabilsin.

Dokunuşu içimde daha ateşli bir ihtiyaç uyandırıyor, sırtımı eğmemi sağlıyor ve onu daha derin bir açıyla almam için beni zorluyor. Ayrıca boynumu uzatarak Teddy'nin boğazıma daha fazla baskı yapmasını sağlıyor. İkisi de yeni pozisyonda homurdanıyor, itiş kakışları neredeyse hayvani bir seviyeye **ç ı k ı y o r .**

Hiçbir şey göremediğim için sadece onların bakış açısından nasıl görüldüğümü hayal edebiliyorum, bu da beni daha da tahrik ediyor. Beni yaymaları, benimle istediklerini yaparken tenimin her santimini görebilmeleri düşüncesi beni gittikçe daha da uç noktalara sürüklüyor.

Teddy'nin bacaklarının arkasını kavrayarak, bir sonraki hamlesinde onu boğazımın inanılmaz derecede derinlerine çekiyorum, bana verdikleri yoğun zevke karşılık vermek istiyorum. Onu derinlemesine yutarken birkaç kez inliyorum ve ondan cinsel bir hırıltı çıkarıyorum. Kendini içime sokarken bacakları titriyor ve boğazım onun sikinin etrafında kasılarak onu serbest kalmasına daha da yaklaştırıyor.

"Kahretsin, çok iyi gırtlaklıyorsun, Küçük Olan." Homurdanarak başımı bıraktı ve üstüme doğru eğildi. "Onu gerçekten iyi becerin çocuklar. Sikimin etrafında çığlık atmasını sağlayın."

Kaybolan bağlantıya ağıt yakarken, sözlerini anlamam bir saniyeden fazla sürüyor. Ve ben daha onları tam olarak anlayamadan Atlas ve Key hızlarını artırıp vahşi bir şekilde içime girmeye başlıyorlar. Kukum ve kığım hızdaki ve güçteki değişikliklerle akıllanıyor, ama hoş yanık kısa sürede şimdiye kadar yaşadığım en ateşli ve yoğun zevke dönüşüyor.

Çok fazla olma tehdidinde bulunan hislerle savaşıyor, kalçalarım kendi rızalarıyla kapanmaya çalışıyor, ancak Atlas ve Teddy'nin hiçbirisi buna izin vermiyor. Biri beni tamamen açık tutarken diğeri klitorisimi çimdikliyor, yıldızları görmemi sağlıyor ve dudaklarımdan bir çığlık koparıyor.

Şimdiye kadar yaşadığım en şiddetli ve tatmin edici orgazmla göbeğim kasılıyor, mutluluk verici zevk tüm vücudumu ateşe verirken tüm midem kasılıyor. Sarsılarak ve çığlıklar atarak salıverildiğimde, Teddy sözünü tutarak hepsi birden boşalana kadar itmeye devam ediyorlar.

Onu yutmaya çalışırken, döller o kadar bol ki ağızımda birikiyor ve boğulmaya başlıyorum. İronik olarak, mücadele ve yüzümden aşağı akan, beni onun olarak işaretleyen cum hissi, sadece orgazmımı daha da uzatmaya hizmet ediyor.

Bir dakika sonra hareketlerini yavaşlatıyorlar. Görüşüme siyah noktalar girmeye başlarken amım seğirmeye ve çırpınmaya devam ediyor. Orada gevşek, tamamen tatmin olmuş ve iyice kullanılmış bir şekilde yatarken, Teddy boğazımdan çekilirken ve Atlas ve Key mevcut her santim deriyi sevgiyle okşarken tekrar nasıl nefes alacağımı öğrenmeye konsantre oluyorum.

Teddy odanın köşesinden bir havlu alıp başımın üzerine diz çöküyor ve yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle yüzümü temizliyor. "Çok iyiydin ufaklık. Görülmeye değer bir manzaraydın."

Dölünün dudaklarımı ve dilimi boyamasını umursamadan eğiliyor ve ağzımın her santimini sevgiyle tadıyor. Vücudumdaki her kas ağırlıksız hale gelirken onun tutuşuna iç çekiyorum.

Sadece bu tatlı hareketten bile, bu adamların benimle ilgileneceğini biliyorum. Ne olursa olsun.

Ayrıca şimdi bunun benim için sadece geçici bir kaçamak olmadığını anlıyorum ve onlar için de öyle olduğundan emin değilim. Bu işin yürüyüp yürümeyeceğini görmek için önümüzde uzun bir yol olabilir. Ama şu anda, altın kalpli üç yorgun tetikçi tarafından el üstünde tutulmanın tadını çıkarıyorum.

"Hadi, Şeker. Seni kaldıralım ve temizleyelim. Attie sana banyo yaptırırken ben de sana sıcak çikolata getireyim." Kulağımın arkasına şefkatli bir öpücük kondururken dudaklarındaki gülümsemeyi hissediyorum.

Teddy geri çekilirken Atlas'ın gevşekçe çıkardığı hırıltıya kıkırdıyorum. Beni desteklemek için kolunu kullanarak, Atlas içimden çıkarken beni Key'in üzerine oturtuyor. İnliyorum, onun yokluğu ve içimden sızan dölllerinin verdiği zevk, hüznün ve arzusunun bir arada olduğu tuhaf bir kakofoni yaratıyor.

Gözlerinde şeytani bir parıltıyla bana sırtıyor. "Birinin üreme saplantısı mı var?"

Diğerleri donup kalıyor ve tüm oda otuz derece yükseliyor. Bu odaya adımımı attığımdan beri var olan yüz kızarması, Atlas'ın altın vuruş yaptığını anladığını gösteren muzaffer sırtışıyla birlikte şiddetle geri geliyor.

Beklentiyle göğsüm kabarıyor, iki parmağıyla yavaşça ileri uzanmasını izlerken nefes nefese kalıyorum. İstismara uğramış amımdan serbest bırakılmasını kaydırarak, parmaklarını tekrar içime sokarken benimle göz temasını sürdürüyor, nefesimi kesiyor ve kalbimin bir ritmi kaçırmasına neden oluyor. Gözleri yüzümde gezinirken ateşle parlıyor, tepkimi dikkatle izliyor.

"Bunu daha sonra tekrar gözden geçirmemiz gerekecek. Şimdilik dinlenmen gerekiyor," diye araya giriyor Teddy.

Atlas elini içimden çekerek amımı boş yere sıkmaya zorluyor. Reddetmeye ve hepsinin beni tekrar becermesini talep etmeye gidiyorum ki alt karnımdaki bir sancı irkilmeme neden oluyor.

Belki Teddy haklıdır.

Teddy, Key'den kalkmama yardım edip beni yatağın kenarına, ayaklarımın üzerine yatırırken, "Hadi, seni banyoya sokup rahatlatalım," diye ikna ediyor. Birkaç saniye içinde etrafımı sarıp beni tatlı tatlı öpüyorlar ve kalbimi mutluluktan uçuruyorlar.

"Neden sen-" Oda karanlığa gömülürken Teddy'nin sözleri aniden kesilir.

Bölüm On Dört

Işıklar sönerken Grace'in kalçalarını sıkıca kavıyorum ve onun yakın ve dokunma mesafesinde kalmasını sağlıyorum. Her zamanki gibi, aklım otomatik olarak daha kötü niyetli gerekçelere gidiyor. Grace'in

Ancak diğerleri o kadar paniğe kapılmıyor ve Grace'e muhtemelen fırtınanın elektrik hatlarını koparmış olabileceği konusunda güvence veriyor.

Yine de gitmesine izin vermeye niyetim yok. Her şeyi doğrulayana kadar olmaz ve kameralar devre dışı olduğu için bu beklenenden biraz daha uzun sürecek.

Ateşin sağladığı az miktardaki ışık sayesinde birbirimizi hemen hemen seçebiliyoruz. Ona bakarken, adamların muhtemelen paniklemesini engellemek için seslerini alçalttıklarını fark ediyorum.

"Herkes giyinsin. Birlikte şalterleri kontrol edeceğiz," diye emrediyor Teddy, Grace'in başının üstünden bana doğru başını sallayarak. Ben de başımı sallayarak sessizce ona sahip olduğumu söylüyorum.

Teddy üzerimizi örtmek için köşedeki çantalarımıza yönelirken, Key hep birlikte hareket ederek Grace'e giyecek bir şeyler almak için dolaba yöneliyor. Key ve benim için birkaç kıyafet atarak Key dönmeden önce onları üzerime geçiriyorum. Kendi kıyafetlerini Grace'inkilerle değiştirip, ben Grace'e daracık, beyaz dantelli bir kaşkorse ve kısa bir şort giydirirken o da üzerini değiştirmeye başlıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum ve öldürücü bakışlarımı yakalayarak donup kalıyor.

"Ne? Onun içinde seksi görünecek," diyor pişmanlık duymadan.

"Üzerindeki geceliği de alabilirdin," diye h o m u r d a n d ı m .

"Ahh, ama bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" Bana göz kırptıyor ve öfkemin yükselmesine neden oluyor.

"Neyin içine girdiğimizi bile bilmiyoruz, sık suratlı." Hırlıyorum, öfkem beni daha iyi bir hale getiriyor.

"Sorun yok Atlas," diye yatıştırıyor, nazik ve sıcak elini göğsüme koyarak. Hafif dokunuşu kaynakayan öfkemi bir saniye içinde soğutuyor. "Üstüme bir bornoz giyebilirim."

"Mesele bu değil," diye homurdanıyorum, hâlâ mutlu değilim.

"Sorun değil," diye tatlı tatlı gülümsüyor. Elini yanağımda gezdirirken gözlerimiz buluşuyor ve utangaç bir ifadeyle başka tarafa bakıyor, kollarını göğsünü örtmek için hareket ettirirken elini bırakıyor.

"Bornozunu uzatır mısın?" diye homurdanıyorum, elimi beklentiyle uzatarak.

Key oflayıp puflayarak dediğimi yapıyor. Ona uzattığımda kollarını çözüyor ve kirpiklerinin arasından bana bakarak yumuşak bir teşekkür mırıldanıyor.

"Key, silah çantası nerede?" Teddy araya girer.

"Rehineyle birlikte," diye cevap verince Teddy'den iğneleyici bir bakış, benden de bir iç çekiş geldi. "Ne var? Bana sanki bu benim suçummuş gibi bakma. O odada üç kişiydik. Dikkatimizin dağılması benim suçum değil." Onun sözleri karşısında homurdanıyorum ve Grace'in suçu kendi üzerine alırken dokunduğumda irkildiğini hissediyorum.

"Bu da ne-"

"Yeter," diye bağırır Teddy. "Şimdi küçük tartışmaların zamanı değil. O haklı. Ve hayır," diye nokt alıyor, Grace'in çenesini kaldırmak için ilerliyor. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Bizler yetişkiniz ve *belli* ki bir melek tarafından büyülenmiş sıcak kanlı adamlarız." Göz kırıyor. "Bu bizim sorumluluğumuzdu ve çok kayıtsız kaldık. Başka bir şey yok."

Onun kararsızlığını görerek yaklaşıyor ve kulağına benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle fısıldıyor.

"Ve eğer seni merhametime alabilseydim her şeyi tekrar yapardım." Onu şefkatle dudaklarından öperken gözleri kilitleniyor ve ikimize doğru eğilirken omuzları gevşiyor.

Cebinden telefonunu çıkaran Teddy el fenerini açıyor ve Key'i yanına alıp Grace'i benim arkamda, hepimizin arasına sıkıştırıyor.

"Yakınımda dur ve ne diyorsak onu yap," diye mırıldanıyorum. Başını sallıyor, anlayışla elimi sıkıyor.

Koridoru tarayıp bir şey bulamayınca, rehinenin bulunduğu odayı taramaya devam ediyoruz. Teddy'nin paniklemiş sesiyle donup kaldığımda eşikten yeni adım atmıştık.

"Atlas, onu emniyete al. Rehine gitti."

Onu ayaklarından kaldırıp yatak odasına geri döndüğümde gıcırdıyor, giderken başımı döndürmeye devam ediyorum.

Yine de her şey sessiz. Çok sessiz.

Onu odanın hemen içinde ayağa kaldırıyorum, koridora geri adım atmadan önce sabit durduğundan emin oluyorum. "Burada kal ve kapıyı kilitle. Beni anlıyor musun?"

"Evet," diye yanıtlıyor sessizce, sesinde hafif bir titreme var.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıp, yüz yüze gelecek şekilde eğildim.

"Bizden birinin sana seslendiğini duymadıkça o kapıyı açma, tamam mı?" Başını sallıyor. "Seni güvende tutacağız, söz veriyorum."

Bana belli belirsiz bir gülümseme sunuyor, göğsümdeki sert kaya kütlesi onun metanetli ama melek gibi yüzünü görünce yeniden pompalanmaya başlamakla tehdit ediyor. Zorluklar karşısında bile korkusunu bir zırh gibi kuşanıyor, savaşa girmeye hazır.

Ona son bir öpücük vererek endişelerimi yok ediyorum, böylece bir şekilde serbest kalan orospu çocuğunu bulmaya odaklanabiliyorum, odadan çıkıyorum ve kilidin sesini duyana ve ayakları kapıdan usulca uzaklaşana kadar kapının yanında bekliyorum.

"Nerede o?"

"Yatak odasında kilitli. Bizim haberimiz olmadan kimse oraya giremez."

Başını sallıyor. "Güzel. Önce bara gidelim, sonra da şalter kutusunu kontrol ederiz."

Bizi oraya yönlendirmesi ve bize ateşli silahlarımızı vermemesi, rehinenin silahlarımızı almış olması gerektiği anlamına geliyor, bu da bunu daha da ölümcül bir oyun haline getiriyor. Neyse ki ilk taramayı yaparken evin etrafına çeşitli ateşli silahlar yerleştirdik, hem rehine hem de sık suratlı o sırada baygındı, bu yüzden tehlikeye atılmayacaklarını biliyoruz.

Teddy'nin liderliğini takip ederek, koridorda sessizce ilerlerken el fenerini kapatıyor. Herhangi bir müdahale olmadan bara ulaştığımızda, silahlarımızı alıyoruz ve dolu olduklarından ve kurcalanmadıklarından emin olmak için hızlı bir kontrol yapıyoruz.

Doğruca alt kata inerek kısa sürede şalterin yanına vardık, şu ana kadar sıra dışı hiçbir şey görmemiş ya da duymamıştık. Feneri üzerine tutarak hızlı bir inceleme yapıyoruz. Teddy küfrediyor, Key bakmak için adım atarken elini saçında gezdiriyor.

Belli ki birileri onu yok etmeye çalışmış ama biz daha doğru düzgün bakamadan silah sesleri patlıyor ve hepimiz farklı nesnelerin arkasına saklanmaya çalışıyoruz.

Bir mermi koluma saplandığında adrenalin sistemimde hızla yükseliyor ve bana her zaman arzuladığım dövüş heyecanını yaşıyor. Rehinenin yukarıda Grace'le değil de burada bizimle olduğunu bilmek de beni rahatlatıyor.

En azından biz onun zavallı kışını halledene kadar güvende olacağını biliyoruz.

On Beşinci Bölüm

Titreyen ellerimle kilidi çevirirken kalbim göğüs kafesinde çarpıyor. Alnımı kapıya dayayıp uzaklaşmalarını dinliyor ve tüm benliğimle güvende olmalarını umuyorum.

Sadece her şey sessizleştğinde kapıdan geri çekiliyorum ve o zaman bile kalbim onlarla birlikte. Onlara çok çabuk aşık oldum. Bunu biliyorum. Yine de bunun Jason'la yaşadıklarımızın bir rövanşı olmadığını da biliyorum.

Bazıları çok hızlı ilerlediğimi söyleyebilir, ama aşk kontrolü ele geçirdiğinde, zamanın ellerini durdurmak mümkün değildir. Onu durdurmaya gücünüz yetmez, sizi avucunun içine alıp kaçır gider.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmek için uzuvlarımı sallayarak etrafıma bakıyorum ve ateşin odayı aydınlattığı yerden arka duvarda dans eden gölgeleri izliyorum. Gölgelelerin büyüleyici görüntüsü huzur ve rahatlık vermek yerine beni daha da tedirgin ediyor ve alarm durumuna geçiriyor. Yoksa bu adrenalin patlaması mı?

"Gah! Kendine gel, Grace." Yanaklarıma vuruyorum. "Hüngür hüngür ağlayan bir pislik olarak onlara bir faydan yok."

İç çekerek pencereye doğru ilerliyorum ve gecenin karanlığına bakıyorum. Kollarımı göğsümün etrafına sararak, soğukluk ve endişenin karışımı içime işlerken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Mantıken, eğitilmiş olduklarını ve kendi başlarının çaresine bakabileceklerini biliyorum ama yine de endişeleniyorum. Diğer yandan Jason-

"*Fındıkkıranın oğlu,*" diye volta *atmaya* başladım. Evin içinde bir yerlerde olduğunu fark edince panik yeniden başlıyor -savunmasız-

iyi eğitilmiş rehine ise serbest ve saldırgan. Bana karşı davranışları pek hoş olmayabilir ama bu bir zamanlar benim için bir şey ifade etmediği anlamına gelmez. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yine de onun için endişeleniyorum.

Sorun şu ki, buradan bir şey yapamam. Muhtemelen dışarıda da bir şey yapamam ama en azından adamlara haber verebilirim, böylece ona göz kulak olabilirler. Yine de Atlas'a kalacağıma söz verdim.

Kendimi hapsedilmiş ve kısıtlanmış hissederek bornozumu çözüyorum ve bir hırıltının serbest kalmasıyla hayal kırıklığı içinde yatağa fırlatıyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum!" Nefesimin altında tıslıyorum. "Düşün Grace. Düşün!"

Kafamda tüm seçenekleri gözden geçirirken, bir zamanlar sevdiğim adamı kurtarmak için elimden geleni yapmadan aklım rahat etmeyecek. Vicdanım buna izin vermiyor.

"Oh, *meyveli kek aşkına*. Kendi iyiliğin için fazla nazıksın," diye homurdanıyorum ve gidip çocukları bulmaya karar veriyorum.

Kapıya doğru hışımla ilerliyorum, banyoyu birkaç adım geçtikten sonra alt kattan silah sesleri geliyor.

"Hayır!" Koşarak yolun geri kalanında tam kapıya varmak üzereydim ki biri beni arkamdan yakaladı.

Beni banyonun karanlığına doğru sürüklerken çığlık atıyor ve saldırganıma saldırıyorum. Ancak silah sesleri o kadar yüksek ki çıkardığım her sesi bastırıyor ve adamların beni duyup kurtarmaya geleceğine dair tüm umutlarımı yok ediyor.

Arkamdan tekmeler savururken kalbim hızla çarpıyor, nefesim kesiliyor ve elimden gelen her şeyi yapıp onları tuttukları yerden kurtarmaya çalışıyorum. Çılgınca vurarak, bir şekilde kafalarının yan tarafına şanslı bir dirsek indirmeyi başarıyorum ve onlardan erkeksi bir homurtu çıkarıyorum.

Beni düşürdüklerinde, ayak bileğimin üzerine komik bir şekilde düşüp yere yığıldığımda acı içinde inliyorum. Panik beni yutmakla tehdit ederken, iliklerime kadar işleyen korku bedenimi ele geçirmeye başlıyor. Nefes almak için mücadele ederken uzuvlarım titriyor.

Buradan çıkıp adamlara ulaşamazsam bana ne yapacağını bilmiyorum. Ama ya çoktan ölmüşlerse? O zaman beni kim kurtaracak?

Arkamdan gelen iniltileri duyunca, aklını başına toplaması için fazla zamanım olmadığını anladım ve ayağa fırladım. Bu aptalca hareket için kendime lanet ediyorum, keskin, kırmızı-sıcak acı baldırıma doğru ilerlerken ve ayak bileğim yol vermekle tehdit ederken sızlanıyorum.

Dolaba doğru tkezlerken gözyaşlarım yanaklarıma dökülüyor. Dudağımı ısırđım ve kaçmaya karar vermeden önce derin bir nefes aldım.

Bacağıma saplanan acıyı görmezden gelerek duvarı koltuk değneği olarak kullanıyorum. Topallayarak kapıya doğru ilerliyorum, kilide uzanıyorum, parmaklarım soğuk metalin üzerinde geziniyor.

Ama hepsi bir hiç uğruna.

Tekrar arkamdan yakalandığımda, saldırganım bana sarılıp beni zorlukla hareket edebileceğim şekilde sabitlerken, göğsümden hıçkırıklarla ağlıyorum.

"Hayır! *Lütfen*, bırak gideyim!" Elimden geldiğince yüksek sesle bağırıyor ve yalvarıyorum, sesimaresizliktenatlıyor.

Yalvarışlarıma aldırmadan beni zifiri karanlık banyonun derinliklerine sürüklüyor ve kapıyı tekmeleyerek kapatırken korku ve acının karışımıyla inleyerek haykırıyorum. Kurtulmak için elimden geldiğince kıpırdanmayaalışsam da birkaç saniye sonra pes ediyorum.

İkimiz de bu sefer bir yere gitmeyeceğimi biliyoruz.

Manyaka kahkahalar kulağımın dibinde patlıyor ve sıcak, alkole bulanmış nefes yanağımda gezinirken beni sıçratıyor.

"Artık seni kurtaramazlar."

On Altıncı Bölüm

T Üçümüz siperin arkasına saklanırken keskin barut kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Saldırgan bizi kıştırdı ama daha kötülerini de atlattık. Teddy'nin gözünü yakalıyorum ve o da el fenerini kapatır ve hafifçe başını sallar.

Buna bir son vermenin zamanı geldi.

İşareti üzerine, koordineli bir saldırıyla ateşe karşılık veriyoruz. Saldırgan geri çekilmeye zorlanırken küfür ediyor. Ayak sesleri koridorda yankılanıyor.

"Peşinden gidin!" Teddy havlıyor.

Hep birlikte ileri atılıp kovalamaya başladık. Piç kurusu hızlı, hakkını vermeliyim. Ama bu kulübeyi bizim gibi bilmiyor. Özellikle de karanlıkta. Kendini büyük bir dezavantaja soktu.

Gölgesi mutfağa dalarken köşeyi dönüyoruz. Teddy önden giderken Key ve ben kapıyı kuşatıyoruz. Pratik bir hassasiyetle, silahlarımızı kaldırarak odaya dalıyoruz.

Biz saklanmak için eğilirken rehine çılgınca ateş ediyor. Aralıklı olarak ateşe karşılık vererek, onu daha da geri çekilmeye zorluyoruz.

Tıklayın.

Boş bir odacığın tellal sesi çınlıyor. Key'in gözleriyle karşılaştığımda yüzüme vahşi bir sırıtma yayılıyor. Onun ifadesi de benimkini yansıtıyor.

Tereddüt etmeden saldırıyoruz. Rehinenin, biz üzerine atılmadan önce tepki verecek zamanı bile yoktu. Key silahı elinden alırken ben onu yere yatırıyorum. Teddy anında orada, piçin ellerini arkadan bağladı.

"Nasıl çıktın lan dışarı?" Dizimi sırtına bastırarak
h o m u r d a n ı y o r u m .

Yüzünü soğuk fayanslara dayamış, kekeliyor. "O- o diğer adamdı!
Beni bağladığın adam. Beni o bıraktı!"

Sözleri iç i me işlerken damarlarıma buz doluyor. Jason. Sümüklü
korkak.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Key ama Teddy çoktan harekete
geçmiş.

"Atlas, onu güvene al. Anahtar, benimle gel. Grace'e ulaşmalıyız.
Hemen." Onlar odadan koşarak çıkarken ben de rehineyi ayağa
kaldırdım. Jason Grace'in peşine düşerse.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. O akıllı. Becerikli. Ve onu güvende
tutmak için her şeyi yapabilecek üç iyi eğitilmiş katili var.

Jason, Grace'i sağ salim bulmamız için dua etse iyi olur. Çünkü ona
elini sürerse, ondan geriye gömecek bir şey kalmayacak.

Rehineyi hızlıca sağlam bir mutfak sandalyesine bağladım,
fermuarların acı verecek kadar sıkı olduğundan emin olduktan sonra
silahımla şakağına ters bir vuruş yaparak onu yere serdim.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Teddy ve Key'in peşinden
koşarken kalbim efordan değil, korkudan çarpıyor. Birkaç gün içinde
üç azılı katilin kalbine bir şekilde girmiş olan tatlı, masum Grace'imiz
için korkuyorum.

Ve hiçbir şeyden korkmuyorum.

Yatak odasının kapısına ulaştığımda kapının hâlâ kilitli olduğunu
ve Teddy ile Anahtar'ın kapının etrafında dolaştığını görüyorum. Bu
iyiye işaret, ama içimde çalkalanan korkuyu bastırmak için hiçbir şey
yapmıyor.

"Grace?" Teddy sesleniyor, her zamanki emredici tonu endişeyle
karışık. "Biziz. Aç kapıyı, ufaklık."

Sessizlik.

Key bir sonraki denemesinde sesi alışılmadık derecede ciddiye.

"Şekerim? İçeride misin?"

Hiçbir şey.

Artık dayanamıyorum. Bir hırıltıyla kardeşlerimin yanından geçip
kapıyı tekmeliyorum ve çerçeveyi parçalıyorum. Silahlarımızı çekerek
odaya daldık, ateş ışığında ve içeri sızan ay ışığında odayı aradık ama
boş olduğunu gördük.

"Siktir!" Kükrüyorum, panik göğsümü tırmalıyorum.

Teddy bir dolaba doğru ilerlerken Key ikinci dolaba yönelir, o
sırada banyonun arkasından gelen cam kırılma sesi

kapı havayı keser.

Donup kaldık, birbirimize gergin bakışlar attık.

Grace!

On Yedinci Bölüm

T Artık seni kurtaramam.

Jason'ın sesini tanıdığımda donup kalıyorum ve anında içimi bir öfke dalgasının kapladığını hissediyorum.

"Gidiyoruz Grace," diye kulağıma tıslıyor, nefesi boynuma değiyor. "Onların dikkati dağılmışken buradan gidiyoruz."

Bekle, ne?

Hiç tereddüt etmeden, ellerim yumruk olmuş bir halde ona doğru dönüyorum; hiçbir şey göremediğimi unutarak. "Ne saçmalıyorsun sen Jason?"

"Onlar tehlikeli, Grace! Gerçekten seni önemsediklerini mi düşünüyorsun?" Adam homurdanıyor. "Onlar bize düşman olmadan buradan gitmeliyiz." Jason'ın sesi yükseliyor, çaresizlik her kelimeyi sarıyor.

Işığın azlığına alışmaya çalışırken Jason'ın doğrulduğunu ve vurduğum yerdeki karnını ovuşturduğunu görebiliyorum.

Gözlerimi kısıyorum, nabzım kulaklarımda atıyor. "İnanılmazsın. Bunların hepsi senin için bir oyun, değil mi? Yalan söylüyorsun, aldatıyorsun, *benden ayrılıyorsun* ve beni o sözde *tehlikeli adamlarla* bu kulübede mahsur bırakmakla tehdit ediyorsun. Ve şimdi... ne? Bir çeşit kahraman gibi mi davranmak istiyorsun?"

Bir adım daha yaklaşıyor, elini uzatırken hafifçe sallanıyor, sanki beni bir şekilde çarpık ağına geri çekebilecekmiş gibi. Uzandığı yerden bir adım geri çekilince kolu havada gevşekçe sallanıyor.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, tamam mı?" Titrek bir elini saçlarında gezdirerek mırıldanıyor. "Ama bunu düzeltebiliriz. Tina bir hataydı!" O

Bir an duraksadıktan sonra nefesinin altından devam ediyor. "Öğrenmemen gereken bir şey."

Başımı sallıyorum, kalbim tiksinti ve netlik karışımıyla çarpıyor. Görmese de tereddüt ettiğimi anlamış olmalı çünkü sertleşiyor ve beni küçümsüyor.

"Seni gördüm Grace. O... *piçlerle* yaptığın her şeyi gördüm," diye alay ediyor, o kadar yaklaşıyor ki tükürüğünü yanağımda hissedebiliyorum. "Senin her kaygan deliğine vurdukları *süre boyunca* buradaydım. O yüzden bir *azizmişsin* gibi davranma."

Sürünen utanç yukarı doğru tırmanmaya çalışıyor, eski alışkanlıklarım kontrolü ele geçirmek için savaşıırken gözlerim yanıyor. Ama onu geri itiyorum ve zihnimde dev bir şeker kamışının çürük bir zencefilli evi yok edişini canlandırarak eziyorum. Her şey buruşuyor, bayat kırıntılar ve kuru krema çarpmanın etkisiyle etrafa saçılıyor.

Yaptığım şeyde yanlış bir şey yok. Hem de hiç. O yüzden gülüyorum.

"Vay canına, Jason. Röntgencilikle ilgilendiğini bilmiyordum. *Sapıkça*." Yüzümde bir gülümseme beliriyor ama hoş bir gülümseme değil.

Sesine daha uğursuz bir şey karıştığında odadaki atmosfer daha da koyulaşiyor.

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" Jason hırlıyor. Yüzünün öfkeyle nasıl buruştuğunu seçebiliyorum. "Seni kurtarmaya çalışıyorum!"

Başımı sallıyorum, az önceki eğlencem yerini acıma ve tiksintiye bırakıyor. "Hayır, Jason. Beni kontrol etmeye çalışıyorsun, tıpkı her zaman yaptığın gibi. Kıskanıyorsun ve sonunda üzerimdeki hakimiyetini kaybettiğinin farkına varıyorsun. Ama ben bittim."

Öne atılarak bileğimi morartıcı bir şekilde kavradı. "Sağlıklı düşünemiyorsun. O adamlar senin beynini yıkamış!"

Kolumu kurtararak banyo duvarının izin verdiği ölçüde ondan uzaklaşıyorum. "Benim beynimi yıkamaya çalışan tek kişi sendin. Günlerdir bana senin yıllardır gösterdiğinden daha fazla saygı gösteriyorlar."

"Yani böyle mi? Onları bana tercih mi ediyorsun?"

"Ben kendimi seçiyorum," diyorum kararlı bir şekilde, omurgamı dikleştirerek. "Şimdi yolumdan çekil."

Kapıyı engellemek için etrafımda dolaşiyor, vücudu gergin. "Yeter!" Sesindeki hırıltıyla sığıyorum. "Onlara geri dönmeyeceksin. Seni eve götürüyorum."

Korku içimde titreşiyor, ama onu bastırıyorum. Beni zayıf görmesine izin vermeyeceğim. Daha fazla değil.

Banyo kapısının diğer tarafından bir çarpma sesi geliyor ama ben Jason'ın ne yaptığına o kadar odaklanmışım ki hiçbir şeyi algılayamıyorum. Gölgesi öne doğru adım attığında, bana en yakın şeyi kapıp aptal suratına fırlatıyorum. En azından deniyorum. Ancak, küçük mermi aynaya çarpıp parçalandığı için bir mille ıskaladığım açık. *Oops.*

Orada donmuş bir şekilde duruyoruz, her ikimiz de ona herhangi bir şekilde zarar vermeye çalıştığım için en az diğeri kadar şok olmuş durumdayız. Ki bu mantıklı. Ben kimseye zarar vermedim, vermek de istemem.

"Çekil Jason," diye emrediyorum, sesim Noel arifesindeki kızak dizginleri gibi titriyor.

Bana yaklaşımadan önce kendini toparlaması bir saniye sürüyor. Sessizlikte ayak sesleri uğursuzdu. "Yoksa ne olur?"

Ben daha cevap vermeden banyonun kapısı büyük bir gürültüyle çarparak açılıyor ve etrafa tahta parçaları saçılıyor. Arkasındaki ay ışığıyla aydınlanan Atlas kapı aralığını dolduruyor, devasa gövdesi öfke saçıyor. Teddy ve Key onun yanında, yüz ifadeleri aynı derecede ölümcül.

"Ya da şu," diyorum, tüm vücudum anında gevşiyor, rahatlamayı sesimden uzak tutamıyorum.

Üçünün de gözleri Jason'a kilitlenmişti ama konuşan Atlas'tı. Sesi şiddet vaat ediyordu. "Uzaklaş. Uzaklaş. Ondan. Ondan."

Jason'ın gözleri panik içinde açıldı. Umutsuz bir hamleyle arkama saklanmaya çalışıyor ve omuzlarımdan tutarak beni üç öfkeli adama karşı canlı bir kalkan olarak kullanmaya çalışıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Bu kesinlikle yapılacak en akıllıca hareket değildi.

"Geri çekilin!" diye bağıyor, sesi çatlıyor.

Ama onun çarpık ağacındaki cicili bicili ipler gibi asılı durmaktan bıktım. Artık onun ren geyiği oyunlarında piyon rolü oynamak yok! Yeni keşfettiğim güç ve kararlılıkla dirseğimi sertçe geriye doğru itip solar pleksusuna sağlam bir darbe indiriyorum. Jason soluk soluğa kalıp elini gevşetirken, ayağım bacaklarının arasına girecek şekilde dönüp sert bir tekme atıyorum.

Jason tiz bir çığlık atarak iki büklüm oluyor ve beni tamamen bırakıyor. Ondan uzaklaşıp Key'in beni bekleyen kollarına doğru sendeleyerek ilerliyorum.

Teddy ve Atlas hızla yanımızdan geçip Jason'ı kabaca kollarından tutarak ayağa kaldırıyor. Hırıltılı sesler çıkarıyor, hala

Acı.

Key sırtıtarak, "Görünüşe göre Grace'imizin korunmaya pek de ihtiyacı yok," diyor ve ben de kendimi güvende ve haklı hissederek onun katı sıcaklığına yaslanıyorum.

Key beni omzuna alırken, elimde olmadan bıkkın bir iç geçiriyorum, ama ona izin veriyorum.

Teddy ve Atlas'ın merhametine kalmış Jason'a bakmak için hafifçe dönüyorum. İçimdeki küçük, yaramaz bir parça son bir veda atışı yapmak istiyor. Key beni odadan çıkarmak için döndüğünde parmaklarımı arsızca salladım.

"Toodloo!" Yüzümdeki sırıtmayı engelleyemeyerek şarkı söyler gibi sesleniyorum.

Key kıkırdıyor, sesi göğsünden karnıma doğru titreşiyor. Kapı aralığından geçerken, gözden kaybolmadan önce Jason'ın şaşkın ve neredeyse dehşete düşmüş ifadesini bir anlığına yakalıyorum.

Hah. Düşünüyorum da, ateşten çıkan alevler yüzümü aydınlatığından muhtemelen şirin olmaktan çok uğursuz görünüyordu. Neyse, hak ettiği buydu.

Bedenimi Key'in güçlü omzuna bırakarak rahatlıyorum. Tüm bu olanlardan sonra, bir süreliğine kontrolü başkasına bıraktığım için çok mutluyum. Ayak bileğim zonkluyor ve bana daha önce attığım taklayı hatırlatıyor. Ama şu anda Key'in güvenli kollarında kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum.

"Peki," diye düşünüyorum yüksek sesle, "şimdi planımız ne? Sizi bilmem ama ben bu kadar heyecandan sonra biraz sıcak çikolata ve Noel kurabiyesi yiyebilirim."

Key beni koridordan geçirip merdivenlerden inerken kıkırdıyor. "Sıcak çikolata ve kurabiye kulağa harika geliyor Şekerim. Yine de önce seni iyileştirelim."

Mırıldanarak onaylıyorum, acil tehlike geçtiğine göre bileğimin daha ısrarlı bir şekilde zonklamaya başladığını fark ediyorum.

"Şalteri tamir ettiniz mi?" Tavandan tabana pencerelerden içeri süzülen ay ışığıyla aydınlanan duvarlardaki ve mobilyalardaki serseri kurşun deliklerine bakarken dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum.

"Hayır, kontrol ettiğimizde oldukça kızarmış görünüyordu. Ama yine de, ateş edilirken el fenerinin sadece bir parça ışığında bakıyorduk. Sabah düzgün bir şekilde kontrol edeceğiz."

daha fazla doğal ışık var. Şimdilik birkaç mum yakalım ve ateşi harlayalım. Eski usul sıcak çikolata pişirebiliriz."

Sözlerini yarım yamalak kabul ediyorum. Az önce önermiş olmama rağmen, kalbim panik içinde hızla çarparken sıcak çikolata ve kurabiyeler artık aklımdan en uzak şeyler. Sonunda Jason'la birlikte banyoda kilitli kaldığım sırada rehine tarafından hedef alındıklarını anlıyorum.

"Sizler iyisiniz, değil mi? Sen yaralanmadın mı?" "Atlas koluna bir kurşun yedi ama-"

Endişeyle kendimi Key'in omuzlarına doğru itiyorum ve ellerimi omuzlarında ve yüzünde gezdirerek yara olup olmadığını kontrol ediyorum. Önce onunla başlayıp sonra Atlas'ı kontrol edeceğim.

Kıkırdıyor ve boştaki eliyle ellerimi savuşturuyor.

"Şekerim, ben iyiyim, Atlas da öyle. Sadece yüzeysel bir sıyrıktı, küçük bir yara bandının halledemeyeceği bir şey değil. Şimdi endişelenmeyi bırak."

Kendimi onun omuzlarına yaslayarak, yalan söylemediğinden emin olmak için gözlerinin içine bakmaya çalışıyorum. "Yaralansaydın bana söyledin, değil mi?"

Ne düşündüğümü çok iyi bildiği için sırıtıyor. "İlk tanıştığımızda Teddy'yi azarlamandan sonra, bir daha senden saklamayı düşüneneğimizi sanmıyorum," diyor kıcıma vururken göz kırparak. "Şimdi sakın ol, bu mağara adamı hareketinden zevk alıyorum. Sen de eğlenmelisin."

Bu beni biraz güldürüyor. Teddy'nin dikişlerini kontrol etmeyi unuttuğumu fark ettiğimde hemen sönen bir kıkırdama.

"Peki ya Teddy'nin dikişleri, onları çekmedi değil mi?" Key'in omuzlarının gerildiğini hissediyorum, bu hareket kalbimin panik içinde çırpınmasına neden oluyor. "Yaptı, değil mi? O iyi mi-"

"Bize onları çıkarttırdı, şekerim."

Hızla göz kırpyorum, zihnim ayak uydurmaya çalışıyor. "O- Ne?"

"Onu rahatsız ediyorlardı, bu yüzden onları onun için kaldırmamızı istedi." "Key! Bunu yapamazsın! Tamamen iyileşene kadar içeride kalmaları gerekiyor."

İyileşti. Ona neden yardım ettin?"

Alay ediyor. "Çünkü o bir yetişkin, şekerim. Ve eminim sen de aynı fikirdesindir, kimse onun kötü tarafına geçmek istemez."

"Tamam, bunu kabul edebilirim," diye mırıldanıyorum. "Ama yine de!"

"Dürüst olmak gerekirse, o iyi. Yarası artık dikişe ihtiyaç duymayacak kadar iyileşti. Ve biliyorum," diye kışıma vurdu, "sen araya girmeden önce, bunun çirkin bir yara izi bırakabileceğini biliyor. Ama işin gösteriş boyutunu pek umursamıyorum."

Oflayıp puflayarak dirseğimi Key'in omzuna, çenemi de elime dayıyorum. "İyi. Lanet olası sert kurabiye tetikçileri." Key kıkırdıyor.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda, Teddy ve Atlas'ın arkamızdan geldiğini, muhtemelen Jason'a eşlik ettiklerini duyarken yukarıdaki sahanlığı tarıyorum.

"Onunla ne yapacaksın?" Ben soruyorum.

"Bunun için endişelenme," diyor Key, ses tonu hafif. "Daha fazla sorun çıkaramayacağından emin olacağız."

Oturma odasına ulaşıyoruz ve Key beni nazikçe pelüş kanepeye yatırıyor. Ocaktaki ateş hâlâ neşeyle çıtırdıyor ve odaya sıcak bir parıltı yayıyor. Üst kattaki kaostan sonra bu rahat mekâna geri dönmek gerçeküstü bir his.

"Bu kömür yığınının ne yapalım?" Atlas homurdanarak Jason'ı odanın içine doğru iter.

Key'in gözlerinin tanık olmak istediğimden tam olarak emin olmadığım bir fikirle aydınlanmasını izleyerek bir kaşımı kaldırıyorum.

Jason'ı odanın köşesinde, balkon çıkıntısının altındaki bir sandalyeye oturtmasını eğlence ve inançsızlık arasında gidip gelerek izliyorum. İtirazlarına rağmen Key onu renkli Noel ışıkları kullanarak hızla sandalyeye bağlıyor. Ne yazık ki elektrikler tekrar açıldığında kişiliğini daha da güzelleştiremeyecekler.

"Gerçekten mi?" Başımı sallayarak söylüyorum ama tam olarak dudaklarımın yukarı doğru seğirmesini bastırdı.

Key sırtıyor, belli ki işi henüz bitmemiş. "Hadi ama Sugar. Her Noel sergisinin biraz süslemeye ihtiyacı vardır!"

Odanın içinde dolaşp çeşitli süsleri ve c i c i l i b i c i l i ş e y l e r i kapıyor. Abartılı bir özenle Jason'ı hoşnutsuz bir Noel ağacı gibi süslemeye başlar. Başına tehlikeli bir şekilde tünemiş bir yıldız son dokunuştur.

Onaylamıyormuş gibi görünmeye çalışarak burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bunun saçma olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Teddy koridordan çıkarken kıkırdıyor. Kanepenin koluna bir buz torbası koyarak yanıma oturmaya geliyor. Kolunu omuzlarıma atıyor, ben de onun yanına sokuluyorum. "İtiraf et, ufaklık. Bu biraz komik."

Jason'a bakıyorum, şimdi ışıklara sarılmış ve parıltılı süslerle kaplanmış. Tüm ihtişamıyla yanan ışıkları hayal ettiğimde bir kahkaha kopuyor. "Sanırım. Belki biraz."

Ben daha her şeyi kavrayamadan Atlas aniden önüme çıkıyor ve görüşümü engelliyor. Teddy elini uzatarak ona bir el feneri uzatıyor. Atlas diz çöküyor ve hafifçe şişmiş ayak bileğimi nabzımı hızlandıran bir yoğunlukla incelemek için bacağımı nazikçe çekiyor.

Bacağımı destekleyerek -yüksekte olduğundan emin olarak- buz torbasını almak için uzanıyor ve bacaklarıma rahat bir battaniye örtmeden önce nazikçe ayak bileğime yerleştiriyor.

"İşte oldu. Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, sert sesi endişeyle yumuşamış.

Rahat bir nefes alıyorum. "Çok daha iyi, teşekkürler." Memnun bir şekilde başını sallıyor, sonra diğer tarafıma yerleşiyor ve beni Teddy ile arasına hapsediyor.

"Şimdi, Ufaklık, neden bize orada tam olarak ne olduğunu anlatmıyorsun? Tüm detaylara ihtiyacımız var," diyor Teddy, ama gözleri köşedeki sim bombalı felaket Jason'a sabitlenmiş durumda. İç çekmekten kendimi alamıyorum.

Derin bir nefes alarak, silah seslerini duyduğum andan Jason'ın sürpriz bir şekilde ortaya çıkışına ve beni "kurtarmaya" yönelik yanlış yönlendirilmiş girişimine kadar her şeyi anlatmaya başlıyorum.

Teddy bana bakıyor, gözleri yumuşuyor. "İyi iş çıkardın, ufaklık. Gerçekten iyi."

Övgüsü içimi ateşin ısıtabileceğinden daha fazla ısıtıyor ve gülümsüyorum, yanaklarım şüphesiz Rudolph'un burnundan daha kırmızı.

"Muhteşem!" Key ellerini çırparak her zamanki enerjisiyle anı bozuyor. "Her şeyi hallettiğimize göre, sanırım birisi sıcak çikolata ve kurabiyelerden bahsetmiştir?"

Onun coşkusuna kıkırdıyorum ama Teddy daha da yaklaşıp nefesi boynumu sıyırıp dişleri narin derimi ısırarak nabzımın hızlanmasına neden olunca ses dudaklarımda kayboluyor.

Daha çok sıcak çikolata ve tetikçiler gibi.

On Sekizinci Bölüm

T Kolumu Grace'e dolayarak kulağının arkasındaki birkaç tutam sıçrı okşuyor ve uyumasını izliyorum. Gün boyunca yüzünde taşıdığı küçük kaş çatma çizgileri, porselen teninin gerçekte ne kadar lekesiz olduğunu göstermek için yumuşuyor. Pembe kırmızı dudakları resim, zaten mavi olan taşaklarımı çok daha acı verici hale getirdi.

Arkasındaki pencereye bakarken, ilk ışık huzmeleri yavaş yavaş ormanın ötesine sızmaya başlıyor. Yumuşak güneş ışınları yüzüne vuruyor, kollarımda gerçekten bir melek gibi görünüyor.

İçeri sızan ışığa rağmen, odanın geri kalanı, odanın karşısındaki kükreyen ateş ve yatağı çevreleyen ve banyo tezgahlarının üzerindeki mumlar dışında nispeten karanlıkta kalıyor.

Neyse ki adamlar ateşi körüklemiş ve mumları yakmışlar, diğer odadaki pislik sabote etmeye karar verdikten sonra şalterleri tamir etmeye gitmeden hemen önce. O şerefsizin neden onları *uçurmadığını* bilmiyorum. Ne de olsa kar fırtınasında dışarıda bir yere çıkamazdı, bu yüzden hayatta kalmak için elektriğe bizim kadar ihtiyacı olacaktı.

Aslında dün gece şalterleri tamir etmemiz gerekirdi ama ışık olmadığı için bunu yapmak zor olacaktı, bu yüzden gece boyunca eski moda yolu izlemeye ve ısınmak için ateş ve vücut ısınısını kullanmaya karar verdik. Grace'in başına gelenlerden dolayı hepimizin sarsılmış olduğu gerçeği de eklenince, hiçbirimiz onun yanından ayrılmak istemedik. Tabii bir anlığına da olsa eski sevgilisine bir sürü acı çektirmek dışında. Yine de içimizdeki karşı konulmaz dürtüye rağmen, hepimiz bunu kontrol altında tutmayı başardık. Grace'in iyiliği için.

Dürüst olmak gerekirse, yıllardır ona yaptığı her şey bir yana, dün geceden sonra yüzünü parçalamamak ya da kemiklerini kırmamak için çok fazla itidal gösterdiğimi düşünüyorum. Daha kötü bir şey olmadan önce oraya vardığımız için minnettarım, çünkü öyle olsaydı hala hayatta olacağından emin değilim.

Hafifçe kıpırdanan Grace, yorganın altında kayarak sıcaktan kıpkırmızı olmuş geniş göğüs dekoltesini ortaya çıkarır. Beyaz dantelli, kardan adamlı uyku seti bir omzunun üzerinden aşağı düşerek göğüslerini ve dik meme uçlarını ortaya çıkarıyor. Kendimi kontrol etmekte zorlanarak, onu uyandırmamaya çalışarak kayışı yavaşça omzunun üzerinden yukarı kaldırıyorum.

Kesintiye uğramadan onu hayranlıkla seyretmek için biraz daha zaman istiyorum. Onu her zaman bu kadar rahat görmüyoruz. Jason hala etrafındayken, eğleniyor olsa da, asla tam olarak rahatlamıyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum ama bir odaya girerken gözleri etrafta dolaşıp onu arıyor. Akşam yemeği için onun adını söyleyecekken kendini yakaladığını, sonra da başını sallayıp hepimizi bir ağızdan çağırdığını izliyoruz.

Her ne kadar onu incitmiş olsa da - birden fazla şekilde, piç kurusu - hala olanları atlatmaya ve bununla yüzleşmeye çalışıyor. Ayrıca bu yüzden onun ve bizim için endişeleniyorum. Grace hassas bir ruha sahip ve her zaman başkalarını ilk sıraya koyuyor. Çoğu zaman kendi zararına. İnsanları memnun etmeyi seviyor ve eksikliklerine ya da yaptıklarına rağmen insanların incindiğini görmekten hoşlanmıyor.

Ayrıca bu yüzden bize karşı geri durduğunu görüyorum. Henüz birlikte olduğumuzdan ya da bu tartışmaların yakınından bile geçmediğimizden değil, ama bunu istiyoruz. Bir noktada.

Kulağa ne kadar ponçık gelse de, ona sıırıslıkam aşığım. Öfkeden kızarmış ve gözyaşlarıyla lekelenmiş tatlı yüzünü bulmak için içeri girdiğimiz anda ona aşık oldum. Ve o zamandan beri birlikte geçirdiğimiz her saniyede, daha da derine düştüm. Bu konuda doğrudan konuşmamış olsak da, erkeklerin de konuştuğunu biliyorum.

Sanırım dün gece ilişkimiz ve Grace'e karşı hislerim için bir katalizör görevi gördü. Muhtemelen çocuklar için de. Vücudumda dolaşan duyguların aynısını onların yüzlerinde de gördüm. Dehşet. Endişe. Umutsuzluk. İş arkadaşlarımız ve sivillerle savaşıma alışkınız. Ama sevdiğimiz biriyle asla.

Bekle. Birisi-

Hafifçe homurdanan Grace, kolumdan geriye doğru yuvarlanıp gerinirken beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Genişçe esneyerek, sadece

her hareketi izliyor ve ezberliyor. Soluk gözlerini açtığında, nerede olduğunu anlaması için birkaç kez göz kırpması gerekti.

"Anahtar?" Tatlı tatlı soruyor.

"Günaydın, Şekerim. İyi uyudun mu?" Gülümsüyorum, omzumdan ve elimden destek alarak ona doğru eğiliyor ve alnına şefkatli bir öpücük konduruyorum.

"Mhmm, görünüşe göre ışık gibi söndü." Başını yukarı kaldırarak elini göğsüme koyuyor ve eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Hafifçe geri çekilerek yüzünü benimkinden sadece bir saç teli kadar uzakta tutuyorum. Gözlerimle yüz hatlarını takip ederek elimi kaldırıyorum ve bir parmağımı yanağında gezdiriyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Bir an donup kalıyor, başını eğene kadar şaşkınlıkla bana bakıyor. Saçlarının bir kısmı yüzüne düşerken yanakları pembe bir tonda kızarıyor.

Tek parmağımla çenesini yukarı kaldırarak gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. "İltifat edemiyor musun, Şeker?"

"Hayır. Şey. I-" Kekeliyor, gözlerini benden kaçırmak için elinden geleni yapıyor.

Üzerine yuvarlanarak onu sırt üstü uzanmaya ikna ediyorum ve ellerimi başının iki yanına yerleştiriyorum. Vücudu kızarıırken ve gözleri irileşip kocaman açılırken titrek bir nefes veriyor.

"Biliyor musun, dün gece-" Duraksıyorum, düşüncelerimi toparlıyorum. "Senin tehlikede olduğunu düşündüğümüzde neredeyse kendimi kaybediyordum. Ne yapardık bilmiyorum-"

"Şşşt," diye fısıldıyor, parmağını dudaklarıma koyarak. "Hiçbir zaman tehlikede değildim. Parlak ökseotu zırhlı üç şövalyem bunu gördü." Bana göz kırıyor, kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Ökseotu zırhlı mı? Kuşkusuz giyen kişi için o kadar da rahat bir şey değil. Yine de harika bir kalabalık sörfçüsü kostümü ya da savaş için bir hava saldırısı olabilir."

"Aman Tanrım, kapa çenenin. *Noel* havasında olmaya çalışıyordum ve sabahın köründe aklıma gelen en iyi şey buydu!" Elinin tersiyle şakacı bir şekilde göğsüme vurarak sızlanıyor.

Bileğini kavrayarak başının yanından yatağa sabitliyorum ve diğer bileğini tutarak hareketlerini taklit ediyorum. Başparmağımı okşayarak

dudaklarımı onunkilere değdirmek için eğildiğimde nabzının attığını hissediyorum.

"Belki de daha fazla iğrenç Noel kelime oyunu yapmanı engellemek için bu ağzı meşgul etmeliyim."

"Belki de yapmalısın," diye uysalca karşılık veriyor, ılık nefesi dudaklarımda geziniyor ve içimde bir ateşi körüklüyor.

Dudaklarımı yavaşça onun dudaklarına indiriyorum, arkamızda çıtırdayan ateş parlak bir şekilde yanarken birbirimizin tadında kayboluyoruz. Kiraz mumlarının kokusu duyularımızı sararken sıcaklığı bizi sarıyor.

Bağımızı bir kez bile koparmadan ellerimi kollarından aşığıya ve göğsüne doğru gezdiriyorum. İnleyerek dokunuşuma doğru eğiliyor ve üstünün yukarı kalkmasına neden oluyor. Ellerimi altından geçirerek, meme uçlarına ulaşıp parmak uçlarımda gezdirene kadar teninin her santimini okşuyorum.

Ağzıma doğru miyavlarırken bacakları kayıyor ve kendimi onların arasına yerleştirmeme izin veriyor. İsteksizce uzanıp üstünü ve altını çıkarmak için bakımlarımı durduruyorum ve onu bana gösteriyorum. Onları omzumun üzerinden atarak, hiç vakit kaybetmeden vücudunda geziniyor, ulaşabildiğim her açıkta kalan tene ağzımı açarak öpücükler bırakıyorum.

Ellerimi yanlarından geçirirken, fısıldayarak çıkardığı her nefeste sikim titriyor. Onun içinde olma ihtiyacı çok büyük, ama ona tapınma ve ona ne kadar özel olduğunu gösterme ihtiyacı daha da baskın.

Vücudunu kendi vücudumla sarıyorum, ellerimi saçlarında gezdiriyorum ve güzel cıva gözlerine bakarken yumuşak teninde bir yol izliyorum. Gözlerimle buluşuyor, mum ışığında öpüşüyor ve keşfediyoruz, o çok ıslanana kadar birbirimizin dokunuşunda kayboluyoruz, ikimiz de artık dayanamıyoruz.

Alınlar birbirine değiyor, gözler kilitleniyor, bacaklarını kendi bacaklarımla açıyorum ve yavaşça içine giriyorum. Dudaklarından titrek bir inilti çıkarken cıva rengi irisleri genişliyor. Yanakları bir kez daha kızarıyor ve ben yavaşça içine doğru iterken nefesi kesik kesik kesiliyor. Hızımı artırırken ellerimi bacaklarında gezdirerek kremsi tenini okşuyorum.

Parmak uçlarıyla gövdemin izini sürerken karın kaslarım kasılıyor ve hareketlerim biraz daha sertleşiyor. Tamamen keşiflerine odaklanmış olan kadın, sabah güneşi kabine girip güzel yüz hatlarını aydınlatmaya başladığında ruhani bir görünüme bürünüyor. Yakalamak

ışık, tenindeki ter parıltısı bile cazibesine cazibe katıyor. Solgun tenini süsleyen, altımda yayılmış, şehvet ve arzuya kapılmış halini görünce ağzım sulanıyor.

Her anın tadını çıkararak, etrafımızda olup biten her şeyi unutuyor ve birbirimizin içinde kayboluyoruz. Saatler gibi gelen bir süre boyunca, birlikte geçirdiğimiz zamanı sonlandırmak için bir kez bile acele etmeden çarşıların içinde yuvarlanıyoruz. Sadece birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyor ve birbirimizin içinde kayboluyoruz. Tam da sevişmenin olması gerektiği gibi.

Başını yastığa yaslamış ve saçları etrafında bir hale gibi yayılmışken, ona olan ihtiyacım daha da artıyor. Kalbim hızla çarparken ve nefeslerim hızlanırken şehvet ve bağıllık hakimiyet için kapışıyor.

Kendimi daha derine ve daha sert sürmeye karşı koyamayarak dirseklerimi başının iki yanına dayıyorum ve o da tırnaklarıyla onları kavıyor, baygın bir inilti çıkarıyor.

"Evet, Key. Tam şurada. Oh Tanrım!" Nefes nefese kaldı, ciğerlerindeki nefesi içindeki sikimin nabzına kaptırdı.

"İşte böyle, Şeker. Benim için bırak. Parçalandığını hissetmeme izin ver." Çekirdeği etrafımda nabız gibi atmaya başladığında benden bir tıslama kaçıyor, hareket neredeyse beni serbest bırakmaya zorluyor.

"Çok yaklaştım," diye inliyor, altımda kıvranıyor.

"Öylesin. Sadece biraz daha-"

İnliyorum, o salıverildiğini haykırırken bağırışımı bastırmak için boynunu hafifçe ısıyorum. Başını geriye atarak bacaklarını etrafıma sarıyor, amcığı titreşiyor ve o kadar yoğun bir boşalmaya neden oluyor ki neredeyse bayılıyorum.

Birkaç kez daha içine girdikten sonra nefes alış verişlerimiz eşitlenirken hızımız yavaşlıyor. Yavaşça çekiliyorum ve kendimi kenara çekip yanına uzanıyorum, tüm ağırlığımı ona vermemek için kendimi onun üzerine bırakıyorum. Başımı göğsüne yaslayıp nefesimi tutmaya çalışırken o da elini saçlarımda gezdiriyor, bu hareket beni biraz sakinleştiriyor.

"Teşekkür ederim Key," diye fısıldıyor, ses tonundaki kırılganlık çok açık. "Ne için, Şeker?" Ona bakmak için başımı kaldırıyorum.

"Bana bir insan gibi davrandığın için." Kaşlarım çatıldı.

"Ne-" Kolumu iterek sormak istiyorum ama beni susturuyor. "Belki başka bir zaman için bir konuşma. Sadece benim bile bir şey söylemedi." Bana gülümsüyor, sesinde hiç üzüntü belirtisi yok.

"Peki." Gözlerimi ona dikiyorum. "Şimdilik peşini bırakacağım, ama sadece kafa darbelerimden zevk aldığım için."

Başını arkaya atarak kahkahalar atıyor ve yüzümde bir sırıtış beliriyor. Hayatımın geri kalanında görmeye alışabileceğim güzel bir manzara.

"Kafa vuruşları o zaman, tatlı çocuk," diye sesleniyor.

Gülüyorum, geriye yaslanıyorum ve bir süre sessizliğin tadını çıkarıyorum.

Sessizliği delen rüzgâr dışarıda hızlanmaya başlarken, kar kalın çamurlar halinde yeniden yağmaya başlıyor. Hayranlıkla izlediğimiz güneş ışığı ağaçların arasından süzülerek sıcak ışığını üzerimize düşürüyor ve odanın karanlık kenarlarını yok ediyor. Ocakta çıtırdayan ateş, seks ve kiraz kokusu eşliğinde, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi uzanıp ellerimizi birbirimizin üzerinde gezdiriyoruz.

Ta ki Grace tüm dikkatimizi vermemizi gerektirecek kadar önemli bir konuyu gündeme getirene kadar.

"Erm, Key. Onları sevmediğimden ya da gerçekten romantik olduğunu düşündüğümünden değil. Ama neden her yerde mumlar var?"

İçimden bir kahkaha patlıyor. "Bunu şimdi mi fark ettin?" "Yani, bir süreliğine biraz dalgındım," dedi.

utangaç bir şekilde gözlerimin içine bakmayı reddediyor.

Masumiyeti çok sevimli. Bir dakika önce kış tekmeleyen güçlü bir kadınsa, bir dakika sonra en küçük bir iltifat bile yüzünün kızarmasına neden oluyor.

"Şalterleri tamir etmek için kalktıklarında içeride hafif bir serinlik vardı, bu yüzden ateşi yaktılar ve birkaç mum yaktılar. Çok fazla ısı sağlamayacaklar ama Teddy ışıkların tekrar yanmasını beklerken rahat bir atmosferin hoşunuza gidebileceğini düşündü, bu yüzden iyi bir önlem için birkaç tane daha ekledi."

Ona göz kırparken, ağzının köşesi bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Siz olmasanız ben ne yapardım?"

"Asla öğrenmeyelim," diye cevap veriyorum, onu tatlı tatlı öperek.

"Şimdi yuvarlan."

"Ha, ne?" Sözlerime tamamen şaşırılmış bir halde, onu ters çevirirken arsızca sırıtıyorum. Bacaklarını tekrar ayırıp üzerine eğildiğimde ciyaklıyor.

"Ben sana masaj yaparken sen de burada uzanıp rahatlayacaksın."

"Ama-" Araya girmeye alışıyor.

"Aması yok," elimi sırtına koyarak onu yatağa geri itiyorum.

"Rahatla," sihrimi uygulamaya başlarken kulağına mırıldanıyorum.

Çok geçmeden ışıklar yanıyor ve onu bir kez daha serbest bırakıyorum. Yatağın ortasında kemiksiz bir şekilde yatarken, hafif horlamalarını geride bırakıp onu içeri taşımadan ve bir süre ıslanmaya bırakmadan önce banyo yaptırmaya gidiyorum.

Banyo kapısını arkasından kapattıktan sonra üzerime bir şeyler giydim ve çocukları bulmak için dışarı ıktım.

Bence birinin Jason'la iyi bir konuşmaya ihtiyaı var ve emin olun ben gönüllü olacağım. Onunla işim bittiğinde konuşamayabilir ya da yryemeyebilir.

On Dokuzuncu Bölüm

A Yerlere kadar uzanan pencerelerden içeri ışık sızmaya başladığında içimi bir ürperti kaplıyor. Piçler beni bağladıktan sonra bir battaniye bile bırakmadılar. Tek sıcaklık sadece yolun karşısındaki ocağım vardı, o da saatler önce söndü.

İkisi biraz daha erken indi ama ikisi de bana bir bakış bile atmadı. Birbirleriyle konuşarak bağlarımı kontrol etmek için yanıma geldiler ama bir kez bile bana bakmadılar ya da iletişim kurmaya çalışmadılar.

Bu konuda mutlu olmadığımı söyleyemem. Alkolün etkisi geçip yaptığım şeyin büyüklüğü kafama dank ettiğinde, pişmanlık ve dehşet iliklerime kadar işledi. Dürüst olmak gerekirse, beni rehineyle birlikte bağlamadıklarına ve kendileri bana saldırmadıklarına şaşırdım. Bu düşünceyle bir ürperti daha bedenimi sarıyor.

Korkunçlar. Dün gece en büyük iki tanesi beni banyoda yakaladığında, gerçekten benim için her şeyin bittiğini düşündüm. Ve ne yazık ki beni kurtaran tek *Grace* - ne kadar ironik ama - Gracie oldu. Şu anda hayatta olduğumu düşünmemin tek sebebi o. Benden nefret etse bile, bana zarar vermelerine asla izin vermez. Onda böyle bir şey yok.

Koridordan gelen bir ses beni irkiliyor ve etrafımı saran ışık karmaşası tenimi daha da sıkarak beni sinirlendiriyor. Lanet cicili bicili şeyler kaşındırıyor. Burnumun önünde bir şeker kamışı sallanıyor, her yer değiştirdiğimde sallanıyor. Bacaklarım bir çeşit

Kırmızı ve yeşil kurdeleler, tabii ki ve hatta sanki bir Noel hediyesiymişim gibi üzerime parıltılı bir fiyonk takılmış.

Tüm bu bağlanma olayı ilk seferinde yeterince kötüydü, ama dün gece yaptığımdan sonra, bu aşağılanmanın üstüne bir de intikam alma olasılığını hala göz ardı edemiyorum. Grace'i ayaklarının altından almaya çalışmam yeterince kötüydü, ama rehinelerinin gitmesine izin vermek...

Dehşet, dalgalar halinde üzerime gelmeye devam eden duyguyu azaltmıyor. Elim kolum bağlı ve üç, çok gerçek, çok vahşi adamın merhametine kalmış durumdayım. Daha önce de daha azı için insanları katletmişlerdi, bundan eminim.

Grace'in bana zarar gelmesine izin vermeyeceğinden eminim ama şu an burada değil. Gerçekten, onları durduran ne?

Seslendirmedığım tüm sorularıma cevap verircesine ışıklar yandı ve şalterleri tamir etmeye giden iki kişi koridordan çıktı.

"Anahtar bir dakika içinde inmiş olur ve sonra başlayabiliriz."

"Gidip eşyaları getireyim." Teddy yüzünü bana dönerken Atlas başını sallayarak mutfığa doğru yürüyor. Gözlerimin içine bakarken kalbim hızla çarpıyor ve midem bulanıyor. Dostça bir sohbet için burada değiller. Hayır. Çok daha kötü bir şey için buradalar.

Ateşe doğru ilerleyerek, dikkatini onu körüklemeye ve iyi bir alev almaya yöneltiyor.

"Biliyorsun, başkalarına acı çektirmekten hiçbir zaman gerçekten hoşlanmadım." Sözleri karşısında kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Bu sadece işimin gerekli bir parçasıydı. Ama bu sefer? Şey... bu sefer kişisel."

Ateş alevleniyor ve paniğim de artıyor. Boğazım kurudu ve beni kurtarabilecek bir şey söylemek şöyle dursun, yutkunamıyorum bile. Ne söyleyebilirim ki? *Özür mü dileyeyim?*

Evet, eminim bu sorunu çözecektir.

Telefonunu çıkarıp surround sese bağlandığında, içinde bulunduğum durumla tamamen zıt olan neşeli Noel müziği çalarken nabzım kafamın içinde atıyor.

Atlas elinde bir çantayla içeri giriyor. Onu yere bırakıyor ve yemin ederim kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Sanki bir şey için hazırlık yapıyorlar. Her ne ise, benim için iyi olmayacak.

Elimde değil, kıpırdanmaya çalışıyorum ama Noel ışıkları içime daha sıkı giriyor ve omuzlarım protesto çığlıkları atıyor. "Bekle, bekle! Böyle olmasını istememiştım!" Sesim çatlıyor ve zavallı gibi çıkıyorum ama umurumda değil.

Saygınlık artık beni kurtaramaz.

Teddy yaklaşıyor, göz hizamıza gelecek şekilde çömeliyor. Yüzü sakın ama gözleri keskin, sanki beni katman katman soyuyormuş gibi. "Ne demek istemedin, ha?" diye soruyor, sesi alçak ve yavaş, sanki mezarımı daha derin kazmam için bana bir şans veriyor. "Daha açık ol."

Kekeliyorum, beynim acele ediyor. "Rehine! Paniğe kapılmak istememiştim!"

Atlas duvara yaslandığı yerden homurdanıyor. "Panikledin, ha?" Kollarını kavuşturup başını sallıyor. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Yemin ederim! İsteyerek yapmadım-"

"Kapa çeneni." Teddy'nin sesi içimi bıçak gibi kesiyor. Ağzım kapanıyor ama tüm bedenim titriyor. Ayağa kalkıyor, pantolonundaki görünmez tozu temizliyor ve sonra Atlas'a bakıyor. "Anahtar çok uzun sürüyor. Git getir onu."

Atlas sırtarak duvarı itiyor. "Elbette. Eğlenceye bensiz başlamayın." Beni, yaralı bir antilobun etrafında dönen bir aslan gibi önümde volta atan Teddy'yle baş başa bırakarak uzaklaşıyor.

Nefes alışım hızlanıyor ve titrememi durduramıyorum. "Lütfen. Grace bunu istemezdi. Seni durdururdu!"

Teddy duruyor, bana sanki tanıdığı en aptal insanmışım gibi bakıyor. "Grace burada değil," diyor, sesi düz ve kesin. "Ve seni öldürecek değiliz."

İçime bir rahatlama sızmaya çalışıyor ama merdivenlerden inen iki çift ayak sesi ve Atlas ile Key'in görüş alanıma girmesiyle bu güçlkle var olan akış anında kesiliyor.

Tamam, belki Teddy ve Atlas bu üçlünün en korkuncu olmayabilir ama Key'in gözlerindeki çılgınca neşe anında sırtımdan aşağı ter dökülmesine neden oluyor. Başkalarına zarar vermekten bu kadar keyif alabilen bir adamda dehşet verici bir şey var.

"Pekâlâ, tuvalet molası zamanı," diyor Key hınzır bir sırıtışla ve beni ayağa kaldıracak kadar çözüyor. Dizlerime kan hücum edince dizlerim titriyor ve tökezleyerek ilerliyorum.

"İhtiyacım yok-" Başlıyorum ama Atlas bana soğuk ve keskin bir bakış atarak cümlemi yarıda kesiyor.

"Teddy bir adım öne çıkarak göğsümdeki cicili bicili fiyongu tutuyor ve beni banyoya doğru yönlendiriyor. "İnan bana, biz çalışırken kaza yapmak istemezsin. Bu her şeyi daha da karıştırır."

"Çalışıyor musun?!" Sesim yüksek ve panik içinde çıkıyor ve Key arkamdan kıs kıs gülüyor.

Teddy banyonun kapısını iterek açıyor, sonra da beni içeri itiyor. "Beş dakika. Komik bir şey yapma yoksa nezaketi atlarız."

Sertçe yutkunup başımı sallıyorum, Atlas'ın kapının hemen dışında durduğunu, kollarını kavuşturup uzaklara baktığını gördüğümde avuçlarım terliyor. Kapıyı sonuna kadar kapatmıyorlar bile, kaçma şansımın olmadığını belli edecek kadar aralık bırakıyorlar.

Sürüne sürüne tuvalete gidip işimi hallediyorum, Noel ışıkları hafif bir şingirtıyla arkamdan sürükleniyor. Kapı tamamen açılıp Atlas içeri girerek beni omzumdan tuttuğunda daha işimi bitirmeye bile vakit bulamamıştım. "Zaman doldu."

Beni oturma odasına geri sürüklerken, parıldayan Noel ışıkları bir tür acınası geçit töreni arabası gibi arkamdan geliyor.

"Ellerini yıkadın mı?" Key kanepeye uzanırken sesinden sahte bir endişe damlayarak soruyor.

"Ben-ne?" Kekeliyorum, beynim bir şey algılayamayacak kadar karışık.

Key gülüyor. "Sakin ol, kimsenin umurunda değil. Ellerini kullanacak değilsin ya."

Atlas beni yere itiyor, sertçe yere inerken bacaklarım altımda işe yaramaz bir şekilde sallanıyor. Aptal süslemeler itiş kakışla birlikte sallanıyor, sanki aptal bir bayram süsüymüşüm gibi şingirdiyor. Ateşin sıcaklığı bir tarafımı ısıtıyor ama vücudumun geri kalanı buz gibi soğuk, özellikle de dehşet omuriliğime doğru tırmanmaya başlamışken.

Key sırtlıyor, sanki bir gösteriye hazırlanmış gibi kanepeye uzanıyor. Sehpadan bir baston şeker alıyor ve ucunu keskin bir çatırtıyla ısırtıyor, bir yandan da sanki eğlence benmişim gibi bana bakıyor. "Hazır mısın, Jason?"

Başımı öfkeyle sallıyorum. "Hayır, hayır, hayır, her ne düşünüyorsanız, bunun yasadışı olduğuna eminim! Grace yapmaz-"

"Sakin bir daha onun adını ağzına alma." Teddy önümde çömeliyor, yüzü sakın ve sabit ama sesi bir bıçak kadar keskin. "Grace'in bundan sonra olacaklarla hiçbir ilgisi yok. Bu seninle ilgili, Jason. Senin yaptıklarınla. Senin hataların."

Atlas sehpayaya doğru yürüyor ve odaya getirdiği malzemeleri karıştırıyor. Korku dolu birkaç dakika sonra dövme makinesinin vızıldılı sesi odayı dolduruyor ve kalbim mideme iniyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır, hayır, yapamazsın-"

Atlas basitçe, "Yapabiliriz," diyor, makineyi fişe takıyor ve domuz derisine benzeyen bir parça üzerinde test ediyor. İğne mırıldanıyor ve aleti Key'e vermeden önce başını bana doğru eğiyor. "Ve yapacağız da."

Key kıkırdar. "Oh, Jason, buna bayılacaksın. Tatil makyajın için mükemmel bir eklenti."

Çaresizce dönüyorum, ellerim hala etrafımda dolanan ışıklara karşı zorlanıyor. "Lütfen, özür dilerim! Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim! Aptallık ettim. Bencildim. Ama bunu yapamazsın!"

Teddy yaklaşıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Sesi ölümcül derecede sakın bir fısıltıya dönüşüyor. "Grace'i aldatmak istemedin değil mi? Onu kaçırmaya çalışıp rehinemizin gitmesine izin vermek istemedin mi? Ya da yakalanmak istemedin mi?"

"I-" Boğazım düğümleniyor ve hiçbir kelime çıkmıyor. Teddy'nin gözleri gözlerimin içine bakıyor, bekliyor, yalan söylemem için bana meydan okuyor.

"Tam da düşündüğüm gibi," diyor doğrulurken. "Atlas, onu hazırla."

Atlas bir adım öne çıkıyor ve ben tekrar çırpınmaya, tekmelemeye ve kıvranmaya başlıyorum ama faydası yok. Bir eliyle beni göğsümden sıkıca kavıyor, bir yandan da ışıkları ve çelenkleri kullanarak bacaklarımı birbirine, ellerimi de yanlarıma bağlıyor. Key işlenmiş iğneyle ileriye doğru adım atıyor, vınlama sesi daha da artarak kulaklarımı dolduruyor.

"Yeni eklemelerine bayılacaksın Jason," diyor Key, sırtışı neredeyse yüzünü yararak. "Ne de olsa kadınlar dövmelere bayılır."

"Ne?! Hayır!" Bağırıyorum, sesim çatlıyor.

Teddy gözlerini devirir. "Belki bu tür bir mürekkep değildir."

Atlas sırtıyor, göğsümden bir çizme ile bana doğru yaklaşıyor.

"Tanrım, bu şeyi gittiğim her yere götürdüğüm için çok mutluyum."

Anahtar iç çekiyor

Bir yandan da elindeki kıyametimin aletini sevgiyle okşuyordu. "Ama hiç böyle bir şey için kullanmamıştım!" Bana göz kırpmıyor.

Key çömeliyor, sırtışı geniş ve sinir bozucu, dövme iğnesi eldivenli elinde uğursuzca vızıldıyor. "Pekâlâ Jason, kıpırdama. Yani, kıvranman önemli değil, sadece benim için daha ilginç hale getiriyor."

"Durun! Lütfen, sana yalvarıyorum!" Daha sert çırpınıyorum ama Atlas eğiliyor ve göğsüme diktiği çizmesine daha fazla ağırlık veriyor. Çelenk ve ışıklar tenime batıyor ve hareket edemiyorum.

"Jason," diye sesleniyor Teddy koltuktan, bir kurabiye kalıbını parmaklarının arasında boş boş döndürerek. "Enerjini saklamalısın. Bu kısmı sevmiyor olabilirsin ama söz veriyorum, bu kolay kısmı."

Key gülerek makineye bir test vızıltısı verir. "Evet, hadi başlayalım koca adam." Pozisyonunu değiştiriyor, gözlerinde bir parıltıyla üzerimde diz çöküyor. "İlk olarak, karnın. Seni üstsüz görenlere güzel ve cesur bir mesaj vermeliyim."

"Ne?!" Boğuluyorum, elimden geldiğince bükülüyorum. "Hayır, hayır, hayır-" "Sakin ol Jason," diye araya giren Key'in sesi alaycı bir şekilde yumuşaktır.

vızıldayan iğneyi yaklaştırıyor ve gömleğimi çekiştiriyor. "Bundan sonra dürüst bir adam olmak istiyorsun, değil mi?"

"Söz veriyorum-" İğne tenime değdiği anda kelimeler bir çığlığa dönüşüyor. Key sırtışını hiç bozmadan işine başlarken keskin, yakıcı bir acı içimi kesip geçiyor.

"Bu kadar iyi bir el yazım olduğu için şanslısın," diye takılıyor Key, kanı ve mürekkebi silmek için duraklıyor. "Aksi takdirde bu bir fidye notu gibi görünürdü."

Diğerleri karanlık bir şekilde kıkırdıyor ama benim görüşüm gözyaşlarımla dolmakla tehdit ediyor. "Dur! Lütfen, her şeyi yaparım, sadece dur!"

Teddy arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış. "Grace'e bir pislik gibi davranmaya karar vermeden önce bunu düşünmeliydin, Jason. Eylemlerin sonuçları vardır."

Atlas başını sallayarak onaylıyor, Key dövmenin son vuruşunu bitirirken ayağını göğsümde sıkıca tutuyor. Makine sonunda sessizleşiyor ve karnımda donuk bir ağrı bırakıyor. Key arkasına yaslanıp yaptığı işe hayranlıkla bakıyor.

"Çok güzel," diyor bölgeyi silerek temizlerken. "Bence *hilekâr* kalın, Eski İngiliz tarzında gerçekten klas görünüyor, değil mi?"

Diğerleri onaylarcasına başlarını sallıyorlar ve ben hasarı görmek için aşağıya bile bakamıyorum. Orada olduğunu, derimi yaraladığını ve beni acıtan bir gerçekle damgaladığını biliyorum.

Atlas basitçe, "Şimdi ikinci bölüm," diyor. Makinenin vızıltısını tekrar duyduğumda midem bulanıyor.

"Merak etme Jason," diyor Key neşeyle, vücudumda aşağılara doğru inerek. "Sadece biraz işaret fişeği ekliyoruz."

"Lütfen, hayır!" Başımı şiddetle sallayarak hıçkırıyorum. "Oraya değil!

Orası hariç her yer!"

Key, pantolonumu ve boxer'ımı hızlı bir hareketle indirirken neşeyle, "Ah, kesinlikle orada," diyor. "Birkaç dekoratif dokunuş diyebilirsiniz. Gerçekten de tüm *paketi* unutulmaz kılıyor."

Key bir eliyle aletimi kavrayıp derisini parmaklarının arasında gerdikten sonra diğer eliyle iğneyi aşağı doğru bastırırken abartılı bir şekilde öğürüyor. İğne aletimin yumuşak etine saplandığında acı keskin ve ani oluyor ve boğazımdan kopan çığlığı durduramıyorum. Aşağılanma, dövmenin acısından daha çok yakıyor. Çaresizce çırpınıyorum ama bu sadece süreci uzatıyor.

"Kıpırdama, drama kraliçesi. O kadar da kötü acımiyor." Key küçük bir çocuğu azarlar gibi mırıldanıp işine devam ediyor.

Acı verici, düpedüz ihlal edici ve sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor. Ağlıyorum, çığlık atıyorum. Ama o tatmin olana kadar durmuyor.

Key işini bir çırpıda bitirir ve alanı silerek temizler. "Bitti! Artık her tatil partisinde göstereceği bir şeyi var. Oturt onu Atlas. Bırak da sihri görsün."

Atlas ayağını göğsümden çekerek diz çöküyor ve beni saçlarımdan yakalıyor. Beni yarı oturur pozisyona çekerek bakışlarımı aşağıya indiriyor. Orada, aletimin derisine sonsuza dek kazınmış iğrenç bir desende, son derece sönük aletimin başından tabanına kadar çok gerçekçi, sızan siğillerden oluşan bir koleksiyon var.

"Üçüncü adım," diyor Atlas, pantolonumu yukarı çekip, rahatlamama ya da az önce ne olduğunu anlamama fırsat vermeden beni kabaca yüzüstü çevirerek.

Atlas beni oturttuğunda gömleğimi düştüğü yerden kaldırırken vücudum ağrıyor, her kasım protesto çığlıkları atıyor. Çıplak karnımı yere bastırırken, hilekâr dövmeme değen soğuk yüzey, yakıcı acıyla zalim bir tezat oluşturuyor ve bana varlığını hatırlatmasaydı, ıstırabımı biraz olsun dindirecekti.

Ağlamalarım boğuk, kırık hıçkırıklara dönüşüyor, bedenim Atlas'ın ayağının altında bir kez daha kontrolsüzce titriyor. Etrafımdaki çelenk her titreyişimde hafifçe şingirdiyor ve bir tür hastalıklı Noel şakası gibi ne kadar gülünç göründüğümü iğrenç bir şekilde hatırlatıyor.

Teddy usulca yanıma çömeli metal bir demire bağlı bir kurabiye kalıbını önümde gezdirerek, "İşte işin eğlenceli kısmı," diyor.

yüzümün. Şenlikli, metalik zencefilli kurabiye adam ateşin sıcaklığından belli belirsiz parlıyor. Sadece bu görüntü bile boğazımda safra birikmesine neden oluyor. "Hayır," diye mırıldanıyorum, kelimeyi zar zor oluşturabiliyorum. "Lütfen, hayır... hayır daha fazla..."

"Hadi ama Jason," diye araya giriyor Key, sırtışı her zamanki gibi geniş. "Şimdiye kadar nazık davrandık. Bu büyük final."

"Özür dilerim," diye kekeliyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve altımda birikiyor. Sesim çatlıyor, ağlamaktan oluşan kalın tıkanıklıktan kelimeler zar zor duyuluyor. "Lütfen!"

Atlas ayağını sırtıma daha sert bastırarak yer değiştiriyor. "Tüm bunlar için artık çok geç."

Teddy daha yakına eğilir, elindeki kurabiye kalıbı marka mekanizmayı döndürürken yüz ifadesi tüyler ürpertici bir sakinliktedir. "Görüyorsun ya Jason, bu sadece yaptığın şeyle ilgili değil. Asla unutmamamı sağlamakla ilgili. Bunu... kalıcı bir Noel hatırası olarak düşün."

Key gülerek başını neşeyle arkaya eğiyor. "Oh, kesinlikle unutulmaz olacak. Her oturduğunda, aynaya her baktığında, bir şekilde bir kadını bacaklarını açmaya her ikna ettiğinde..."

Kızgın kurabiye kalıbı belimin üzerinde geziniyor ve daha tenime değmeden bile ondan yayılan yoğun ısyı hissedebiliyorum. Nefesim panik içinde küçük nefesler halinde geliyor, vücudum doğal olmayan bir şekilde hareketsiz, metalin tenime değmesini engellemeye çalışıyorum ama kaçış yok.

"Üç küçük zencefilli kurabiye adam," diyor Teddy, sesi artık neredeyse neşeli. "Her birimiz için bir tane. Bizi hatırlamaları için."

Metalin tenime yaptığı ilk baskı içimde öyle şiddetli bir acı patlamasına yol açıyor ki beyaz görüyorum. Yanan etin tıslaması havayı dolduruyor, ardından delici çılgılık geliyor. Gırtlaktan gelen, çiğ ve ilkel bir çılgılık, bedenim işkencecilerimin ağırlığı altında işe yaramaz bir şekilde bükülüyor.

"Kıpırdama yoksa bu eğri çıkacak," diyor Teddy, sesi kırılmış ama eğleniyor. Damga kalkıyor ve geriye tüm belime ve omurgama acı veren cızırtılı bir yanık bırakıyor.

Şimdi kontrolsüzce hıçkırıyorum, burnum serbestçe akarken yüzümü yere bastırıyorum. "Lütfen-artık yok, artık yok-lütfen..."

Key yanıma çömeliyor ve bayılmamı engellemek istercesine parmağıyla yanağıma vuruyor. "Daha yeni başlıyoruz dostum. İki tane daha kaldı. Tam set yapmalıyız."

Atlas yer değiştirirken ve damga ikinci kez, bu sefer karşı tarafa inerken arka planda *Noel ağacının etrafında rockin'* çalmaya başlar. Acı bir şekilde ilkinden daha kötü, yeni yanık bir öncekiyle birleşerek sürekli bir yakıcı acı dalgası yaratıyor.

Tekrar çığlık atıyorum, en azından müzikle dikkatimi dağıtmaya çalışırken sesim boğuk, nefessiz çığlıklara dönüşüyor. Ama faydası yok. Hiçbir şey sıgır gibi dağlanmanın işkencesini ortadan kaldıramaz.

Bitmek bilmeyen gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor ve Atlas'ın eserine hayranlıkla bakan Key'i zar zor fark ediyorum.

"Harika görünüyor," diyor, sesi hayranlık dolu. "Bence sol taraf daha da iyi oldu."

Atlas daha neşeli olan meslektaşına, "Kapa çeneni, göt herif," diye homurdanıyor.

"Üçüncüsü senin Key," diyor Teddy, kurabiye kalıbı markasını Atlas'tan alıp ona uzatarak atışmalarını kesiyor.

"Ah, yapmamalıydın." Key'in sırtışı, damgayı yüzümün tam önünde ateşte yeniden ısıtırken daha da büyüyor. Metal bir kez daha parlıyor ve elinde döndürerek bana göz kırıyor. Key Atlas'a sessiz bir emir veriyor ve ben inliyorum. Atlas beni bir kez daha saçlarımdan tutarak başımı kaldırıyor ve üçünü de görebileceğim şekilde çeviriyor.

"Dur..." Zayıf yalvarışım cılız bir fısıltıyla çıkıyor.

"Rahatla Jason," diyor Key son damgayı önceki ikisinin hemen üzerine yerleştirirken. "Bunu bir bağ kurma anı olarak düşün."

Üçüncü damga belimin tam ortasına saplanıyor ve acısı hayal bile edilemez. Tüm vücuduma şok dalgaları gönderiyor, vücudum sonunda gevşerken çığlığım boğucu bir hıçkırığa dönüşüyor, mücadele tamamen benden boşalıyor. Yanık et kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve midem şiddetle çalkalanıyor.

"Mükemmel," diyor Key, damgayı kaldırıp bir kenara koyarken. "Şenlikli bir serseri damgası gibi!"

Atlas sonunda geri adım atıyor ve bir gümbürtüyle yere düşen başımı serbest bırakıyor. Karanlık bilincimle dalga geçerken yanağım soğuk tahtaya yapışıyor ve vücudum artçı acı şoklarıyla titriyor, her bir sinirim ıstırapla yanıyor.

Teddy yanıma çömeliyor, çenemi kabaca kavırıyor ve başımı ona doğru eğiyor. "İyi dinle Jason," diyor, sesi alçak ve düzgün. "Şu andan itibaren Grace'i rahat bırakacaksın. Eğer biz

Ona yaklaştığınızda dair bir fısıltı bile duysanız, bundan sonra yapacaklarımıza kıyasla bu bir tatil gibi görünecek."

Hıçkırıklarım beni boğarken, gözyaşlarım ve sümüğüm az önce katlandığım acı ve aşağılanmanın bitmeyen bir hatırlatıcısı olurken bir yanıt veremiyorum.

Başımı bir gümbürtüyle yere bırakan Teddy ayağa kalkıyor ve ellerinin tozunu alıyor. Atlas bir tür işarete uymuş olmalı ki beni köşedeki sandalyeme geri götürüyor ve hızlıca yeniden bağlayıp yeniden dekore ediyor.

"Ve eğer bu gece olanlardan Grace'e ya da bir başkasına bahsedersen... bir de beni dene." Atlas'ın sözleri bir kırbaç gibi yüzüme iniyor ve kenara çekilip Key'in görünmesine izin veriyor.

Key sırtarak, "Mutlu Noeller Jason," diyor ve bir avuç dolusu parlak cicili bicili şeyi zapt edilmiş, titreyen bedenimin üzerine fırlatıyor. "Umarım hediyelerini beğenmişsinizdir."

Ben orada paramparça ve aşağılanmış bir şekilde otururken, üçü de kahkahaları evin içinde yankılanarak uzaklaşıyor. Michael Bubl  'nin *Holly Jolly Christmas* yorumunun sesi odanın içinde çınlarken, ocakta ateş çıtırdıyor ve dışarıda kar yağmaya devam ediyor; oda rahat ve sakin, sanki her şey sadece bir r  yaymış gibi.

Yine de aldığım her sığ nefeste yeni d  vmelerim zonkluyor ve kaslarımın her seğirmesinde izler daha da acıyor. Yanık ten kokusu havada asılı kalıyor ve geçmişteki hatalarımın acımasız bir hatırlatıcısı gibi davranıyor.

"Neşeli bir Noel geçirin, yılın en güzel zamanı. Kar yağar mı bilmem ama bir fincan neşe için..."

Hayatımda hiç bu kadar   zg  n olduğumu hatırlamıyorum.

Yirminci Bölüm

I Banyoya daha da gömülüyorum, suyun sıcaklığı tenime vuruyor ve kemiklerime işleyen gerginliği yatıştırmaya çalışıyor. Olan biten her şeyin yorgunluğundan kaslarım ağrıyor.

Ama bu sadece fiziksel değil. Jason'ın hayatıma soktuğu duygusal karmaşa tamamen rahatlamama izin vermiyor. Koruyucularım, sevgililerim ve belki de daha fazlası haline gelen bu adamların güvenliğine sarılmış olmama rağmen, üzerime yapışan inatçı bir gölge gibi.

Tavana bakıyorum, hafifçe sıçrayan suyun sesi Key'in gitmeden önce çalması için ayarladığı rahatlatıcı Noel müziğine ekleniyor. Dün geceki kaos hâlâ gerçeküstü geliyor. Jason'la buraya gelmenin yeni bir başlangıç olacağını, aramızdaki kırık parçaları bir şekilde düzeltebileceğimizi düşünmüştüm ama ne kadar saf olduğumu şimdi anlıyorum. Buraya bizi iyileştirmeye gelmedi. Beni tamamen kırmak için geldi.

Ve neredeyse işe yarıyordu.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve sudan yükselen buhara bakıyorum. Acı veren sadece Jason'ın ihaneti değil, uzun süre onun benim üzerimde bu güce sahip olmasına izin verdiğim gerçeği. İlişkimizdeki çatlakları sonunda fark edeceğini umarak hep boyun eğen, uzlaşan taraf ben oldum. Ama hiç fark etmedi ve ben de uzun süre onun umursamasını bekledim. Şimdi ne oldu? Sanki sonunda onun gerçekte ne kadar zayıf ve kontrolcü biri olduğunu görüyorum ve bu aynı anda hem korkutucu hem de özgürleştirici.

Beni ondan önce olduğum kişiden ne kadar uzağa ittiğini kendime hatırlatmak için aynanın dağınıklığını görmem yeterli. Ben gidiyorum.

Bu kiralamaya bir ton temizlik ve tamir ücreti harcadım. Ve *en iyi arkadaşımın* tüm bu olayda oynadığı rolden bahsetmiyorum bile. Ama şu anda bunu aklıma bile getiremiyorum. Banyo kapısı çalındı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ben cevap veremeden kapı çatırdayarak açılıyor ve Atlas'ın yüksek gövdesi kapı aralığını dolduruyor. Gözlerimiz buluştuğunda sert ifadesi yumuşuyor ama hâlâ bir emir var. Gözleri çıplak bedenimde gezinirken bakışlarında ilkel ve koruyucu bir şey belirliyor.

Vücut.

"Yeterince uzun süredir buradasın," diyor nazıkçe, ancak ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Küvette doğruluyorum, onu kocaman bir kolunun üzerine örttüğü havluya görünce kalbim duracak gibi oluyor. İleri doğru adım atarak küvetin yanında diz çöküyor ve endişesinin ağırlığını hissedebiliyorum.

"Ben *iyiyim* Atlas." Biraz huysuzca da olsa mırıldanıyorum. Kendisiyle ilgilenilen kişi olmaya alışık değilim, genelde tüm ilgiyi ben gösteririm. Bu çok garip.

"Bileğin iyi değil," diye karşı çıkıyor, nasırlı başparmağını bacağımın üzerinde gezdirmek için uzanıyor. "Ve aşırıya kaçmana izin vermeyeceğim. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Tamam, peki," diyerek kollarımı ona doğru uzatıyorum. "Ama beni her yere taşımayı aklından bile geçirme, yürüyebilirim."

Sırıttıyor, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni zahmetsizce sudan çıkarıyor. "Bunu göreceğiz."

Havluya sarılır sarılmaz beni kollarına alıyor ve bunda çok rahatlatıcı bir şey var. Uzun zamandır tek başıma güçlü olmam gerektiğini düşünüyordum ama artık bir başkasına yaslanmanın sorun olmadığını anlamaya başlıyorum. Hatta belki üç kişiye.

Atlas beni banyodan çıkarıp yatak odasına götürüyor ve dolaptan yumuşak, tüylü bir şort ve pijama takımı seçerken beni nazıkçe yatağa yatırıyor. Derin, kadifemsi bir mavi ve üzerinde ısıltılı kar taneleri desenleri var. Eşleşen tüylü bir bornozu bile var, Atlas'ın devasa kucağına bir kez daha atılmadan önce yüzümü birkaç kez ovalayabilirim ya da ovalamayabilirim.

Bu sefer tartışmaya bile gerek duymuyorum. Burada kalmak istiyorum. Ayrıca ona ayak bileğimdeki zonklamanın tamamen geçtiğini ve şu anda gayet iyi olduğunu söylemeyi de planlamıyorum.

Bu yıl kesinlikle Noel Baba'nın yaramazlar listesine gireceğim.

Mutfaka girdiğimizde Atlas beni adanın tezgahına yerleştiriyor ve Key ile Teddy'nin kahvaltı hazırlamak için etrafta koşuşturduklarını görüyorum.

Kalbim kabarıyor, minnettarlık ve daha derin bir şeyin karışımı göğsümde kıvrılıyor. Bu adamları sadece kısa bir süredir tanıyorum ama bana değer verildiğini ve güvende olduğumu hissettirmek için Jason'ın birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca yaptıklarından çok daha fazlasını yaptılar. Bu farkındalık beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor.

Onlara aşık oluyorum. Zor.

Bu düşünce beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. Bu sadece seksle ya da kaosa kapılmanın heyecanı ile ilgili değil. Bundan daha fazlası. Bana bakışları, ihtiyacım olduğunu düşünmediğim zamanlarda bile beni koruma şekilleri. Beni güldürmeleri, görüldüğümü hissettirmeleri, önemsendiğimi hissettirmeleri. Sanki sadece eğlence için burada değillermiş gibi; benim için buradalar.

"Dünya'dan Şeker'e!" Key bir elini yüzümün önünde sallayarak iç monologumu sırtarak kesiyor. Diğer eli ise kahvaltılıklerle dolu bir tabağı dengeliyor.

"Yemek zamanı," diye sırtıyor Key, tabağı kucağıma koyarken. "İşe koyulmalıyız." Çoktan kollarını sıvamış, destansı bir savaşa girecekmiş gibi parmaklarını çıtlattıyor.

Mutfak adasındaki tüneğimden kaşlarımı kaldırıyorum ve onun dramatik bir şekilde bir karıştırma kabı çıkarıp tezgâha çarpmasını izliyorum. "Peki bu tam olarak ne işi olabilir?" Dudaklarımın kenarlarında beliren sırtıtmayı bastırmaya çalışarak soruyorum. Key'in elinde her zaman bir şeyler vardır, ama bugün enerjisi özellikle kaotik hissediyor.

"Noel kurabiyesi hakimiyeti, tabii ki" diyor ve bir avuç un alırken bana göz kırpmıyor. "Bir kurabiye yarışması düzenliyoruz ve ben altın madalyayı eve götürüyorum. Yoksa Şeker mi demeliydin?"

Kaşlarını dramatik bir şekilde bana doğru sallıyor ve ben durduramadan bir homurtu kaçıyor. Yüzümü hızla ellerimin arkasına saklıyorum. "Kurabiye yarışması mı? Gerçekten mi?"

"Beni duydun," diyor sahte bir ciddiyetle ve parmağını bana doğru sallıyor. "Şu anda kurabiye şampiyonuna bakıyorsun. Kuzey Kutbu'nun bu tarafındaki en iyi zencefilli kurabiye adamlarını ben yapıyorum. Yenileceksin Grace."

"Oh, bu çok iyi olacak." Teddy, bir kış dergisinin kapağından fırlamış gibi görünerek yanımıza geliyor, kirli-

Durumun gülünçlüğüne rağmen sarı saçları mükemmel bir şekilde dağılmıştı. "Key, geçen sefer kazandığın tek şeyin *Gıda Zehirlenmesine Neden Olma İhtimali En Yüksek* Ödülü olduğunun farkındasın, değil mi?"

Atlas rahatça duvara yaslandığı yerden kıkırdıyor, kollarını kavuşturmuş ve dudaklarında bir sırıtma oynuyor. "Ve geçen yıl ren geyiğimizin altı bacağı olduğunu hatırlıyor gibiyim."

Key bir elini kalbinin üzerine koyar, son derece kırgın görünmektedir. "Onlar avangart ren geyikleri. Zamanlarının ötesindeydiler."

"Zamanlarının çok ilerisindeydiler, Noel'i tamamen atladılar ve doğrudan Cadılar Bayramı'na gittiler," diye espri yapıyor Atlas mutfağa doğru ilerlerken.

Key bir dizi kurabiye kalıbı çıkararak açıkça savaşa hazırlanırken gülmekten kendimi alamıyorum. "Sizi neyin vurmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok," diye mırıldanarak malzemeleri tezgâhın üzerine fırlatıyor. "Bu yarışmayı *kızaklamak* üzereyim."

"Ah, Frosty aşkına," diye homurdanıyorum, yaptığı kelime oyunu karşısında başımı sallıyorum. "Lütfen bana sürekli Noel esprileri yapmadığınızı söyle."

Key gözlerini bana dikmiş, sanki kartopu atacakmış gibi parmak uçlarına un serpiyor. "Şekerim, beni durdurmaya çalışman için sana meydan okuyorum. Bu benim parlama zamanım ve Noel'de inekler eve gelene kadar kelime oyunları yapacağım."

Teddy gözlerini devirerek dolaptan kendi kâsesini alıyor ve benimkinin yanındaki tezgâha koyuyor. "Pekâlâ, pekâlâ. Eğer bunu yapacaksak, en azından ilginç hale getirelim." Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, muziplikle parıldıyor. "Küçük bir bahse ne dersin?"

Atlas bir kaşını kaldırıyor, açıkça ilgileniyor ama detayları bekliyor. "Ne tür bir bahis?"

"Pekala, kazanan... Şeker'in tadına bakacak," diye mırıldanıyor Key, bana doğru eğilerek.

Dudağımı ısııyorum, neredeyse kucağımdaki yemek tabağını elimden kaçıracaktım. "Anlaştık."

Mutfak hızla bir faaliyet telaşına dönüşüyor. Atlas ocağın başında durmuş, talimatları harfiyen yerine getirmeye alışkın birinin hassasiyetiyle bir yığın hamur çırpıyor. Bu arada Key, burnunda un, gömleğinde tarçın ve daha iyi günler görmüş gibi görünen bir karıştırma kabıyla her yerde. Teddy ise elbette sakın ve akli başında; elleri tecrübeli bir profesyonel gibi malzemeleri karıştırırken rahatça hareket ediyor.

Yemeğimi bir asker gibi bitirdim ve hamurumu açmanın ortasında Key yanıma sokulup omzumun üzerinden bakıyor. "Ne var orada, Şeker? Biraz fazla geleneksel, sence de öyle değil mi?" Düzgünce dizilmiş kurabiye kalıplarımı işaret ediyor: çoraplar, baston şekerler ve Noel ağaçları.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Gelenekselin nesi yanlış? Bunlar klasik."

"Klasikler abartılıyor." Key parmaklarını bir numaraya hazırlanan sihirbaz gibi önümde oynatıyor. "İzle ve öğren, çaylak."

Ben itiraz edemeden tepsisini benimkine doğru savuruyor ve kendi kurabiyelerimi tamamen yoldan kaldırıyor. Gözlerimi kırıştırıp gördüklerimi anlamaya çalışıyorum.

"Bu... savaşçı bir zencefilli kurabiye adam mı?"

Key, kendisiyle ve kurabiyelerindeki şişkin kol kaslarıyla açıkça gurur duyarak ışıldıyor. "Oh evet. Bu küçük adam savaşa hazır. Ve krema için neler hazırladığımı görene kadar bekleyin."

Atlas odanın öbür ucundan homurdanıyor. "Dur tahmin edeyim, zencefilli kurabiye paralı askerlerden oluşan bir ordu mu kuracaksın?"

"Aynen öyle," diyor Key, hiç vakit kaybetmeden. "Ve durdurulamaz olacaklar. Şimdi pes etsen iyi olur."

Gözlerimi deviriyorum ama kendi kurabiyelerim için planlarımı hızla değiştirirken yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "O zaman umarım benimkilerle başa çıkabilirler. Oldukça sert olacaklar."

Teddy bir kaşını kaldırarak bakıyor. "Ne yani, onlara küçük boks eldivenleri mi veriyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Söylemeyeceğim."

Key göğsünü tutarak dramatik bir şekilde soluk soluğa kalır. "*Et tu*, Sugar? Şimdiden bana sırtını mı dönüyorsun?"

"Lütfen, bunun olacağını görmemiş gibi davranma," diyorum dirseğimle onu dürterek.

Biz çalışırken şakalaşmalar devam ediyor, mutfak yavaş yavaş un, şeker ve krema dolu bir kış harikalar diyarına dönüşüyor. Fırındaki ilk kurabiye grubunu kontrol etmek için diz çöktüğümde, şeker ve erimiş tereyağı kokusu havayı dolduruyor ve tüm kulübeyi daha da sıcak hissettiriyor. Kendi yaptıklarımı gözlerden saklamak için elimden geleni yapıyorum, çocuklar kendi projelerine o kadar dalmış görünüyorlar ki benimkilere bakma zahmetine bile girmiyorlar.

Sessizliğini koruyan Atlas sonunda konuşuyor. "Peki... bu kurabiyeleri neye göre değerlendiriyoruz? Tadına mı? Yaratıcılık mı? Ya da kim yapabilir

en çirkin kelime oyunları?"

Key'in gözleri parlıyor. "Oh, kelime oyunları kesinlikle değerdendirme kriterlerinin bir parçası. Demek istediğim, birkaç neşeli ve iyi inilti olmadan Noel nedir ki?"

Key'e doğru bir parça un savurarak inliyorum. "Çekilmez birisin, bunu biliyor musun?"

"Dayanılmaz derecede çekici," diye karşılık veriyor ve unu göz kırparak savuşturuyor.

Kurabiyeler tezgâha yığılmaya başladığında, yarattığımız kaosu hayranlıkla seyretmek için geri çekiliyorum. Kar taneleri, Noel ağaçları, ren geyikleri ve -Key sayesinde- zencefilli kurabiye savaşçılarından oluşan koca bir ordu var. Karışına benim gizli partimi de ekleyince... en hafif tabirle biraz eklektik bir durum ortaya çıkıyor.

"Pekâlâ," diyorum ellerimi bulaşık havlusuna silerken. "Şimdi işin zor kısmı geliyor... Dekorasyon."

Key parmak eklemlerini kırar. "Kendini hazırla Grace. Daha önce hiç böyle bir krema sanatı görmedin."

Canlı yeşil krema dolu bir krema torbası alıp zencefilli kurabiye adamlarından biri üzerinde çalışmaya başlamasını izliyorum. Hızlı ve hassas hareketlerle küçük bir yüz, bir şeker kamışı kılıcı ve hatta bir sakız damlasından yapılmış minik bir kask ekliyor.

"Cidden her şeyi yapıyorsun, ha?" Eğlencemi gizleyemeyerek soruyorum.

"Bu daha başlangıç," diyor hınzır bir sırıtışla. "Bu zencefilli kurabiye savaşçıları efsanevi olacaklar."

Sonraki bir saat buzlanma, serpme ve mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla Noel kelime oyunu ile geçti.

Her zamanki gibi metanetli olan Atlas, her şeye kaba kuvvetle yaklaştığı düşünöldüğünde şaşırtıcı derecede düzgün ve simetrik olan kendi kurabiyeleri üzerinde sessizce çalışıyor.

Key, formuna sadık kalarak, savaşçı zencefilli kurabiye adamlarını absürt bir detay seviyesiyle süslemeye başlıyor. Her birine özenle şeker kamışı kılıçlar eklerken, dilini konsantrasyonla dışarı çıkarmasını eğlenerek izliyorum.

"Ön saflar için hazırlar," diyor gururla, eserlerinden birini kaldırarak.

Gözlerimi kısarak kurabiyeye bakıyorum ve gülmemek için dudağımı ısırıyorum. "Key... o zencefilli kurabiye adamın altılı karnı var."

"Ve?"

"Ve... zencefilli kurabiye adamların karın kasları olmadığından eminim."

Sırıttıyor, şaşırmamış. "Benimkiler de öyle. Bunlar özel kuvvetlerin zencefilli kurabiye adamları. Sadece en iyileri."

Teddy alçak sesle kıkırdıyor, kendi kurabiyelerine son rötuşları yaparken başını sallıyor - karmaşık krema desenleriyle zarif kartaneleri. "Saçmalıyorsun."

Key sırtarak, "Gülünç derecede yetenekli," diye düzeltiyor.

İşimiz bittiğinde mutfak sanki bir Noel kasırgası tarafından vurulmuş gibi görünüyor. Un her yüzeyin tozunu alıyor, kaseler çeşitli renklerde kremalarla doluyor ve serpintiler konfeti gibi yere saçılıyor. Yine de mükemmel. Yarattığımız kaosta çok sıcak, çok şenlikli bir şeyler var ve sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bu karmaşada ilk kez tamamen rahatım.

"Kendimizi gerçekten aştık," diye ekliyorum sırtarak, kurabiye yığınlarına bakarken. Tatil şekillerinin ve zencefilli kurabiye adamların bir karışımı: Key'in savaşçı ordusu, Teddy'nin zarif kartaneleri, Atlas'ın sağlam, basit ren geyikleri ve benim saçma sapan süslenmiş sürpriz eklemelerim.

Henüz nasıl fark etmediklerini her düşündüğümde gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Key elindeki krema torbasını tezgâhın üzerine fırlatıyor ve memnun bir sırıtışla arkasına yaslanıyor. "Aynen öyle. Eğer bu kurabiyeler bir Noel şarkısı olsaydı, *Jingle Bell Rock* olurdu. Tam bir banger."

Teddy homurdanarak ellerini bulaşık havlusuna siler. "Daha çok *Büyükannemi Ren Geyiği Ezdi*."

"Oh, ha-ha," diye karşılık veriyor Key gözlerini devirerek. "Jüri beni kurabiye kralı ilan ettiğinde kimin güleceğini göreceğiz."

"Bekle," diye araya giriyorum, "jüri üyeleri kim?"

Key duraksıyor, ifadesi değişiyor. "Uh... Kendimizi yargılayabileceğimizi düşündüm."

"Oh, yani bu sadece bir popülerlik yarışması, öyle mi?" Atlas, geyik kurabiyelerini titizlikle yeniden düzenlediği tezgâhtaki yerinden gürlüyor. "Sen zaten kaybettin, Key."

"Affedersiniz," diyor Key, elini kalbinin üzerine koyarken gücenmiş gibi yapıyor. "Cazibem ve kurabiye yaratıcılığım var. Bu yarışmayı kazanacak biri varsa o da benim."

Başımı sallıyorum, çocuklar didişmeye devam ederken ortaya çıkan kıkırdamaları durduramıyorum. Sonra son kurabiye tepsisini işaret ediyorum.

hala kremaya ihtiyacı var. "Bu son partiyi bölüşmeye ve süslemeyi bitirirken kimin en iyi Noel şakasını yapabileceğini görmeye ne dersiniz?"

Key'in gözleri Noel sabahındaki bir çocuk gibi parlıyor. "İşte şimdi arkasına geçebilirim. Aşağı iniyorsun, Şeker. Hayatım boyunca bunun için çalıştım."

Atlas inliyor. "Harika. Şimdi bu sadece bir kelime oyunu savaşı olacak."

Teddy kollarını göğsünde kavuşturarak eğiliyor. "Bilmiyorum Atlas. Kelime oyunu konusunda oldukça sessizsin. Kolunda hiç var mı?"

Atlas tek kaşını kaldırıp düşünüyor. "Bende bir tane var. Ama kesinlikle gerekli olana kadar bekleyeceğim."

"Oh, stratejik bir kelime oyunu keskin nişancısı," diye takılıyorum, dirseğimle onu dürtüyorum. "Bunu sevdim."

Tezgâhın etrafında toplanırız, her birimiz sırayla taze pişmiş son kurabiyelerden birini süslemek için alırız. Sıkma torbaları doldurulur, serpintiler hazırlanır ve kelime oyunu üstünlüğü için savaş başlar.

Sessizliği ilk bozan tabii ki Key oluyor. "Sana bir sorum var Şekerim," diyor, gözleri muzipçe parlayarak. "Zencefilli kurabiye adam yatağına ne koydu?"

Gözlerimi kısıyorum, şimdiden can alıcı noktaya hazırlanıyorum. "Ne?"

"Bir kurabiye tepsisi." Muzaffer bir edayla sırtıyor ve zencefilli kurabiye adamı sanki eserinin en değerli mücevheriymiş gibi havaya kaldırıyor.

İnliyorum ama içimden kaçan kahkahayı durduramıyorum. "Bu korkunç."

"Bu bir kelime oyunu ve sen de bunu biliyorsun."

Atlas gözlerini deviriyor ama kendi kurabiyesine uzanıyor - boynuzları için basit bir krema girdabı olan bir ren geyiği. Bir süre sessiz kalıyor, burnuna dikkatlice krema sürdükten sonra eğilip "Neden Noel Baba'yı hastanede hiç görmüyorsun?" diyor.

Ona göz kırpmıyorum. "Bilmiyorum. Neden?"

"Çünkü özel *elf bakımı* var!" Gülümsemiyor ama can alıcı cümleyi söylerken ağzının kenarı seğiriyor.

Key bir kahkaha atıyor ve Teddy bile sırtıyor. "Pekala, bu oldukça iyiydi," diye kabul ediyor Teddy.

Atlas'ı göstererek gülüyorum. "Bizden saklıyormuşsun. Bu sağladı."

"Gerekli olmadıkça onları kullanmıyorum," diyor göz kırparak.

Ardından Teddy, sakın ve hassas hareketlerle dekorasyonunu tamamlıyor. Boğazını temizlemeden önce efekt için birkaç serpinti ekliyor.

"Her elfin en sevdiği müzik türü nedir?"

Hepimiz ona bakıyoruz, kaçınılmaz kelime oyununu bekliyoruz.

"*Wrap* müzik," diyor tamamen düz bir suratla ve gerçekten de absürt bir Noel temalı rap iye benzeyen elf şeklindeki bir kurabiyeyi gösteriyor.

"Aman Tanrım." Başımı sallayarak yüzümü ellerimin arasına g md m. "Bu çok açıktı."

Key karnını tutuyor, kahkahalarla inliyor. "Teddy! Bu çok *iyiydi*!"

Benimkini son bir siyah dokunu la süslemeyi bitirirken kıkırdamadan duramıyorum. "Pekâlâ, sıra bende," diyorum aklıma gelebilecek en ucuz espriyi düşünmeye çalışarak. "Zencefilli kurabiye adam neden okula gitti?"

Atlas bir ka ını kaldırıyor, şimdiden kendini hazırlıyor.

"Akıllı bir kurabiye olmak için," diyorum, ba yapıtımı kaldırırken ka ılarımı dramatik bir şekilde sallıyorum. Bir sırtı ı bastırarak, inek gibi zencefilli kurabiye adamımı, blok gözlükler ve ödüllü bir inek gibi bir cep koruyucusuyla gösteriyorum.

Key bir inilti çıkartıyor ama sırtıyor. "Tamam, bu oldukça iyiydi.   lerin ruhuna giriyorsun,  eker."

Son parti kurabiyelerin süslemesini bitirdi imizde Key geri çekiliyor ve memnun bir sırtı la zencefilli kurabiye ordusunu inceliyor. "Sanırım hepimiz burada tartışmasız  ampiyonun ben olduğum konusunda hemfikiriz."

Teddy ba ını sallar ve lavaboda ellerini yıkar. "Sen bilirsin."

Atlas tezgâha yaslanmış, kollarını kavu turmu , sırtı ı her geçen saniye daha da büyüyor. "Zafer ilan etmeden önce hâlâ tadına bakmamız gerekiyor."

Key'in gözleri sahte bir deh etle açılır. "Zevk mi? Ama bunlar sanat eseri!  ylece-"

Sava cı zencefilli kurabiye adamlarından birini kapıyorum ve tatmin edici bir  ıtırtyla kafasını ısııyorum. "Tadı bana zafer gibi geldi," diyorum bir a ız dolusu kurabiyenin arasından.

Key g  s n  tutarak dramatik bir şekilde soluk solu a kalır. " ekerim, bunu nasıl yaparsın?! O benim en iyi sava çımdı!"

Gülüyorum, yarısı yenmi  kurabiyeyi kaldırıyorum. " ok lezzetli. En iyi zencefilli kurabiye adam  d l n  kazandın."

Key sırtıyor, kendinden memnun olduğu belli, ama o daha fazla b b rlenemeden ben başka bir kurabiyeye uzanıyorum - Atlas'ın mükemmel kurabiyelerinden birine

ve bir ısırık al. "Ve Atlas en iyi ren geyiği ödülünü kazandı."

Atlas omuz silkiyor ama gözlerinde bir eğlence pırıltısı var. "Ben alırım."

"Ve..." Teddy'ninkilerden birini kapıp onunkinden de cömert bir ısırık alıyorum, "Teddy en iyi kar tanesini kazandı." Bana nabzımı hızlandıran ve içgüdüsel olarak kalçalarımı birbirine bastıran karanlık bir sırtışıla bakıyor.

Tezgâhı tararken Key'in gözleri kısılıyor, sırtışı biraz olsun azalıyor. "Bekle bir dakika..." Bakışları masum gülümsemem ve stratejik olarak bir bulaşık havlusunun arkasına sakladığım küçük kurabiye tepsisi arasında gidip geliyor. "Burada neler oluyor şekerim? Senin partin nerede?"

Teddy'nin kafası bana doğru dönüyor, yüzünde bir merak ifadesi beliriyor. "Evet, ufaklık. Başyapıtlarımızı gördük... ama seninki nerede?"

Atlas, her zamanki gözlemci haliyle, tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturuyor. Sesi gürlüyor, yumuşak ve alaycı. "Bir şeyler saklıyor."

İfademî nötr tutmaya çalışıyorum ama ağzımın kenarları yukarı doğru seğirirken bana ihanet ediyor. "Hiçbir şey saklamıyorum."

Teddy, her zamanki meraklı haliyle tepsiye doğru bir hamle yapar, eli bulaşık havlusunun üzerinde gezinmektedir. Key'in gözleri farkına vararak büyür ve sırtışı tüm gücüyle geri döner. "Şekerim. Ne yaptın sen?"

Bu sırrı daha fazla saklayamayarak kahkahayı patlattım ve elimi tepsiye doğru salladım. "Hadi bakalım. Bir göz atın."

Teddy havluyu kapıyor ve bir çırpıda çıkarıp benim eserimi tüm ihtişamıyla gözler önüne seriyor.

Çocuklar tepsiye bakarken bir anlık şaşkın bir sessizlik olur.

Key'in çenesi düşer. "Oh... Tanrım..."

Atlas derin, gürleyen bir kahkaha atıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor.

Teddy gözlerini kırıştırıyor, gözleri bir saçma kurabiyeden diğerine kayıyor. "Bunlar...?"

"Evet," diyorum gururla, kollarımı kavuşturarak. "Noel horozları."

Karmaşık bir şekilde dekore edilmiş Noel temalı horozlardan oluşan bir parti - her bir kurabiye bir öncekinden daha absürt. Biri Noel Baba şapkası takıyor, bir diğeri Noel ışıkları şeklinde ışıltılı yeşil krema ile süslenmiş ve bir diğeri de fiyonkla sarılmış ve açılmaya hazır gibi görünecek şekilde krema ile kaplanmış.

Key iki büklüm olur, o kadar çok güler ki nefes almakta zorlanır. "Buna hazır değildim!"

Teddy'nin kahkahası yükseliyor, daha bastırılmış ama daha az eğlenceli değil. "Ufaklık, bu... bu başka bir şey."

Atlas bir adım  ne çıkararak kurabiyelerden birini alıyor; ucunda küçük ren geyiği boynuzları olan bir kurabiye. Elinde evirip çeviriyor, etkilendiği belli. "Bunda... detay var."

Kaşlarını oynatarak sırtıyorum. "Memnun etmeyi amaçlıyorum."

Key hâlâ karnını tutarak gülmekten hırıltılar çıkarıyor. "Fiyonklu bir tane var... hediye gibi... aman Tanrım."

Sırtarak onu işaret ediyorum. "Verme mevsimi geldi."

Atlas başını sallıyor, kurabiyeyi dikkatle yerine koyarken gözleri parlıyor. "S rprizlerle dolusun, bebeğim."

Sonunda kendini toparlayan Key, tezgâha yaslanıp gözlerini sildi. "Tamam, sözümü geri alıyorum.  eker kazandı. Eller aşağı."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diyorum küçük bir selamla.

Atlas kıkırdıyor ve yenilgiyi taklit edercesine başını sallıyor. "Bundan daha iyi bir şey olabilir mi emin değilim."

Teddy hâlâ kafasını sallıyor, kurabiyelere bakıyor ve sanki bunların saçmalığını anlamaya  alı ıyor.

"Noel temalı sikler tarafından silahla vurulduğuma inanamıyorum. Onlara damar falan bile vermi sin. Bu benim gerçek aletimden daha b y  k!" Key bir kurabiye kapıyor - özellikle saçma bir kurabiye,  aftının etrafında simli çelenkler var - dramatik bir g steri le havaya kaldırıyor. "Doğruca Noel ağacına gidecek. Bir dekorasyon olmayı hak ediyor."

Başını sallayarak kıkırdıyorum. "Bu yenilebilir Key, s s değil."

"Oh, oraya gidiyor," diyor göz kırparak. "En iyi Noel asla."

Bölüm Yirmi Bir

I Üst kattaki küçük şöminenin yanındaki sandalyeye uzanmış, ellerimdeki örgü şişlerini şakırdatırken kendi kendime mırıldanıyorum. Ateşin sıcacık sıcaklığı karın üzerinde parlıyor.

Dışarıdayım ve yaptığım şeyi neredeyse bitirdim. Koyu kırmızı bir renk ve ne olacağını düşündükçe gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Dışarıda hala devam eden kar fırtınasına rağmen burası huzurlu - rüzgar pencerelerin duvarlarına çarpıyor ve kar kalın dalgalar halinde sürekli yağıyor. Birkaç oda ötede elleri bağlı bir rehinenin, kalbime kurt gibi giren üç tehlikeli ama karşı konulmaz adam tarafından sorgulandığını düşünürsek, fazla huzurlu. Ama ne var biliyor musunuz? Kendimi *bardağın yarısı dolu* bir kız olarak görmeyi seviyorum.

Tam yeni bir sıranın havasına girmişken arkamda ayak sesleri duyuyorum. Atlas'ın on ikinci kez beni kontrol etmeye geldiğini düşünerek başımı kaldırıyorum ama gelen Key. Yüzünde o tanıdık muzip sırıtış var, sanki zekice bir yorum yapmak üzereymiş gibi. Ama bugün gözlerinde başka bir şey var, ondan görmeye alışık olmadığım bir ciddiyet.

"Ne oldu?" Dikişlerime odaklanırken ses tonumu hafif tutarak soruyorum.

Key kısa bir süre duruyor, gözleri sanki ateşi yeni keşfetmiş gibi ellerimdeki örgü şişlerine kilitleniyor. Yüz ifadesi aydınlanıyor ve kafasının içinde dönen dişlileri neredeyse görebiliyorum.

"Ohhh," diye nefes alıyor ve elimdeki iğneyi işaret ediyor. "Bir fikrim var."

Gözlerimi kırpttırıyorum, parmaklarım ipliğın etrafında kıpırdamıyorum. "Bir fikir mi? Key, bana pek güven vermiyorsun."

Sırıtırıyor, o muzip kıvılcım büyüyerek tam gelişmiş bir orman yangınına dönüşüyor. "Şekerim, şu örgü şişlerinden birini bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?"

"...Neden?" Sesim temkinli. "Birdenbire yeni bir hobi havasına mı girdin?"

Key bir adım daha yaklaşıyor, gözleri iğneden hiç ayrılmıyor. "Hayır, ama şimdi fark ettim ki... bu şu anda gerçekten işe yarayabilir."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, daha fazla ilerlemeden buna bir son vermem gerektiğinin tamamen farkındayım ama elimde olmadan merak ediyorum. "Tam olarak ne için faydalı?"

Sırıtırışı genişliyor. "Bilirsin, cesaretlendirmek için."

Anlamının oturması bir saniye sürüyor ve oturduğunda inliyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır!" diyor, Noel'deki bir çocuk gibi topuklarının üzerinde zıplayarak. "Hadi ama, bir dakikalığına ödünç almama izin ver. Yeni gibi geri getireceğime söz veriyorum."

Başımı sallıyorum, ama daha iyi bir karar vermeme rağmen iğneye uzanmaya başladım bile. "Bu berbat bir fikir."

"Korkunç mu? Hayır," diyor göz kırparak. "Bu dahice."

Hala bunun bir tür felaketle sonuçlanacağını hissederek örgü şişini uzatıyorum. Key iğneyi gösterişli bir şekilde alıyor, bana sahte bir selam vermeden önce kılıç gibi sallıyor.

"Hemen döneceğim!" der ve yan odada gözden kaybolur.

Bir an öylece oturuyorum, ellerim birden kucağımda hareketsiz kalıyor.

Endişelenmeli miyim? Hayır. İş bitince geri verecektir.

Birkaç dakika sonra, diğer odadan kan donduran bir çığlık havayı deliyor, ardından boğuk bir bağıırış geliyor. İç çekip başımı sallıyorum ve örgüme geri dönüyorum. Neyse ki, işime devam etmek için bir milyar iğnem var, her örgü ustasının yaptığı gibi.

"Şşşt, şşşt, sakın ol," dediğini duyuyorum Key'in, fazla rahat bir şekilde. "Bir saniye içinde bitecek."

Bir duraklama oluyor, ardından daha da yüksek bir çığlık geliyor. Dudağımı ısırarak ve örgümü biraz fazla sıkı tutarak siniyorum. Neden iğneyi tekrar ödünç almasına izin verdim ki?

Birkaç dakika sonra Key, kendinden fazlasıyla memnun görünerek odaya geri dönüyor. Örgü şişini parmaklarının arasında döndürüyor, az önce neden olduğu kaostan hiç etkilenmemiş gibi, iğneyi kucağına bırakıyor.

"Hepsi tamam," diyor Cheshire kedisi gibi sırıtarak. "Ve bakın, mükemmel durumda."

Bir kaşımı kaldırıp iğnede kan izi olup olmadığını inceliyorum. "Kırmadın mı?"

"Hayır," diyor göz kırparak. "Sana halledeceğimi söylemiştim."

Gözlerimi deviriyorum ama dudaklarıma yerleşen küçük gülümsemeye engel olamıyorum. "Sana bir daha asla keskin nesneler vermeyeceğim."

Key eğilip yanağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra mutfağa doğru ilerliyor. "Asla asla deme, Şeker."

Örgüme geri dönerken başımı sallıyorum, kaos şimdilik yatışıyor. Tüm bu sahne o kadar saçma ki, kendi kendime kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Acaba bu şey bu hızla hiç bitecek mi?

Tam örgüme bir sıra daha eklemek üzereyken, Teddy ve Atlas'ın koridorda alçak sesle konuştuklarını duyuyorum.

"Hâlâ konuşmuyorsun," diye gürlüyor Atlas, derin sesi alt kattaki oturma odasına bakan küçük tüneğime kolayca ulaşıyor.

Kulak misafiri olmamış gibi davranmaya zahmet etmiyorum. Duymamı istemiyorlarsa daha sessiz konuşmalılar. Sandalyemde kayarak koridora doğru eğildim.

"Onu konuşturacağız," diyor Teddy. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacımız var." "Zamanımız olmayabilir. *Onun* da olmayabilir."

Dudağımı ısııyorum, sözlerinin ağırlığı içime çöküyor. Kaçırılan o zavallı kızıdan bahsediyorlar. Rehineyle ilgili bu kadar sorun yaşıyorlarsa, işler kötü olmalı. Odalara giden koridora doğru bakıyorum, ellerim bir kez daha kucağımda duruyor, midem adrenalin vızıltısıyla geriliyor.

Teddy ve Atlas'ın sesleri kesildi ve şimdi sadece ateşin yumuşak çıtırtısı ve ara sıra kulübeye çarpan rüzgâr var. Saatlerdir rehineyle uğraşıyorlar ve görünüşe bakılırsa hiçbir yere varamıyorlar.

Elbette kendi yöntemleri var. Ama insanlar baskı altında her zaman çözülmezler. Bazen bir arkadaşınızla konuşuyormuş gibi güvende hissetmelerini sağlamanız gerekir. Pencereden dışarı bakıyorum, karın kalın, ağır dalgalar halinde kulübenin etrafında dönmesini izliyorum. Çocuklar yakında çevre kontrolleriyle meşgul olacaklar.

Belki yapabileceğim bir şey vardır.

Buna karar verdikten sonra ayağa kalkıp mutfığa gidiyorum, yemek pişirmenin tanıdık ritmi sinirlerimi yatıştırıyor. Bu üç dev bile tatmin edecek bir yemek hazırlarken ocağın sıcaklığı, biberiye ve sarımsağın zengin kokusu havayı dolduruyor. Biftek, patates püresi, kızarmış brokoli: hepsi doyurucu, basit rahat yiyecekler. Uzun bir günün ardından hepimizin ihtiyacı olan şey.

Masayı dört kişilik hazırlarken kendi kendime usulca mırıldanıyorum. Bu rutine bu kadar çabuk alışmam garip, sanki etrafta üç tehlikeli tetikçinin olması normalmiş gibi. Elbette değil, ama onların varlığında neredeyse rahatlatıcı bir şey var. Belki de bir kez olsun yalnız olmadığımı hissettiğim içindir.

"Yemek hazır!" Sesleniyorum ve saniyeler içinde, aç kurtlar gibi yemek kokusuna kapılan çocuklar ortaya çıkıyor. İlk Teddy geldi, yerine otururken yoğun bakışları bir nebze olsun yumuşadı. Atlas onu takip ediyor, havayı koklarken onaylar gibi homurdanıyor ve en son Key geliyor, yüzünde her zamanki muzip sırıtişıyla.

"Yine kendini aşmışsın," diyor Key, yanımdaki sandalyesine çökerek. "Seni hak etmek için ne yaptık, Şeker?"

Başımı sallayarak gülüyorum. "Henüz pek bir şey yapmadın ama rica ederim."

Oturuyoruz, sessizlik sadece onlar yemeklerini yerken çatal bıçak sesleriyle doluyor. Bir an için neredeyse normal hissediyorum - sadece dört kişi yemek yiyor. Dışarıda kar fırtınası yok, diğer odada bağlı bir rehine yok ve Noel ağacı gibi süslenmiş oturma odasında bağlı bir eski erkek arkadaş yok.

Teddy sonunda peçeteyle ağzını silerek konuşuyor. "Yemekten sonra çevreyi kontrol etmemiz gerekecek. Fırtına hızlanıyor ve herhangi bir sürprizle karşılaşmak istemiyoruz."

Atlas başıyla onaylıyor, tabağını yaralamış bile. "Evet, başka birinin bize gizlice yaklaşması riskini göze alamayız."

İfademî nötr tutarak başımı sallıyorum. "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. Siz orada dikkatli olun."

Yemeklerini sessizce bitiriyorlar, her biri önlerindeki göreve odaklanmış durumda. Kapıya bakıp duruyorum, beni kabinde yalnız bırakacakları anı bekliyorum. Planladığım şeyi düşününce kalbim biraz daha hızlı çarpıyor ama onu bastırıyorum. Ben hallederim.

Nihayet gitmek için ayağa kalktıklarında Key sandalyemin yanında durup bana sinsi bir sırtıyla bakıyor. "Biz yokken başını belaya sokma, tamam mı?"

Masumca gülümsüyorum. "Ben mi? Bela mı? Asla."

Teddy bana uzun uzun bakıyor, delici mavi gözleri bir şey arıyormuş gibi yüzümü tarıyor. "İçeride kal. Uzun sürmeyecek."

Atlas ve Key'i dışarıda takip etmek için dönmeden önce bakışlarının bir saniye fazla uzun kaldığını hissederek başımı sallıyorum. Kapıyı açtıklarında soğuk hava içeri doluyor, kapı arkalarından kapanmadan önce içeri bir rüzgar ve kar girdabı giriyor.

Ve bir anda yalnız kaldım.

Kulübe aniden sessizleşiyor, rüzgârın uzaktan gelen uğultusu dışında tek ses ateşin çıtırtısı. Yavaşça ayağa kalkıyorum, bir tabak almak için hareket ederken kalbim hızla çarpıyor. Fazladan biftek ve patatesle dolduruyorum, önceden kesiyorum ve güzelce düzenliyorum - çünkü durum ne olursa olsun sunum önemlidir.

Bir çatal ve tıbbi çantamı alıp derin bir nefes aldıktan sonra bağlı olduğu odaya doğru ilerliyorum. Kapı önümde beliriyor ve bir an için tereddüt ediyorum. Ya o da benimle konuşmazsa? Ya çocuklar bana kızarsa? Ya tüm bunlar berbat bir fikirse?

Ama hayır. Bunu yapabilirim.

Sakin bir nefesle kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum. Oda loş bir şekilde aydınlatılmış, ateşin ışığı zemine gölgeler düşürüyor. Ben içeri girerken rehine başını kaldırıyor, gözleri şüpheyile kısılıyor. Elleri ve ayak bilekleri çürük tahta sandalyeye bağlanmış, *son derece* sert ama yine de meydan okuyan bir görüntüsü var.

"Selam," diyorum usulca, odaya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Elimdeki yemek tabağını kaldırıp ona küçük bir gülümseme sunuyorum. "Sana yemek getirdim. Aç olabileceğini düşündüm."

Bana göz kırpmıyor, belli ki hazırlıksız yakalanmış. "Bana yemek getirdiğin için konuşacağımı mı sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum, çantamı karşısındaki sandalyenin yanına koyuyorum. "Belki. Ya da belki sadece iyi bir yemeğe ihtiyacın olduğunu düşünüyordumdur. Her iki durumda da, bir deneyeyim dedim."

Ben otururken ve tabağı kucağımda tutarken beni dikkatle izliyor. Duruşumu rahat ve sıradan tutuyorum, sanki bu sadece iki arkadaşın birlikte sakın bir yemeği paylaşması gibi.

"Bak," diyorum, sesimi alçak tutarak, neredeyse konuşur gibi, "onlara güvenmediğini biliyorum. Onlarla uğraşmak çok zor. Ama ben? Ben sadece neler olduğunu anlamak istiyorum. Yardım etmek istiyorum."

Başını sallayarak homurdanıyor. "Sen onlarla birliktesin."

"Sayılır," diye itiraf ediyorum. "Ama ben onlar gibi değilim. Ben insanlara zarar vermem. İnsanlara yardım ederim."

Gözlerinde bir şey titreşiyor -belki şüphe, belki de merak. Henüz anlayamıyorum. "Peki neden onlara yardım ediyorsun?"

"Çünkü bazen insanlar kötü durumlarda sıkışıp kalırlar ve bir çıkış yoluna ihtiyaç duyarlar. Bu da öyle bir şey. Sen sıkışmışsın. Bir çıkış yolu bulmana yardım etmek istiyorum."

Bir an için hiçbir şey söylemiyor, bakışları yemek tabağına kayıyor. Kafasında dönen çarkları görebiliyorum ama hâlâ ikna olmuş değil. Sorun değil. Acelem yok.

Öne doğru eğilip dizlerimin üzerindeki tabağı hafifçe düzeltiyorum. "Bana her şeyi anlatmak zorunda değilsin. Sadece konuş benimle. Adın ne senin?"

Tereddüt ediyor, çenesi sıkılıyor. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü adını bile bilmediğiniz birine yardım etmek zordur."

Uzun bir duraklama oluyor ve ben nefesimi tutup cevabını bekliyorum. Sonunda derin bir iç çekti, omuzları hafifçe çöktü. "Ben Marcus."

Yumuşakça gülümsüyorum, göğsümdeki gerginlik biraz olsun azalıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Marcus."

Küçük bir adım ama önemli bir şey. Çatalla bir parça biftek sapladım ve ona uzattım. Sadece bir anlık tereddütten sonra, açlığı bana olan güvensizliğini bastırarak gerçekten alıyor.

Şimdi tek yapmam gereken beklemek. Sabır, Grace. Bu sadece başlangıç.

Marcus ısırik üstüne ısırik yerken pek konuşmuyor ama sorun değil. Hemen içini dökmesini beklemiyorum. Sessizliğin aramızda uzamasına izin veriyorum, sadece onu beslerken çatalın tabağa çarpmasıyla bozuluyor.

Biftek ve patatesi bitirdiğinde tabağı yere bırakıyorum ve yanımda getirdiğim ilk yardım çantasına doğru başımı sallıyorum. "Çok şey atlatmışsın. Yaralarına yardım etmeme izin ver. Biraz bakıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

Gözleri yine kısılıyor, ama şüphenin ardında daha yumuşak bir şey var - belki rahatlama, belki de yorgunluk. Yine de itiraz etmiyor, sadece gazlı bez, antiseptik ve birkaç bandaj çıkarmamı izliyor.

Hafifçe öne eğilmesini işaret ederek, "Omzundan başlayalım," diyorum. Gömleği birkaç yerden yırtılmış ve kolunun üst kısmında kötü bir kesik var.

"Bak, bu durumun berbat olduğunu biliyorum," diyorum yaranın üzerine antiseptik sürerken, dokunuşum olabildiğince nazık. "Ama bu tek başına acı çekmen gerektiği anlamına gelmiyor. Buna inanmayabilirsin ama ben senin düşmanın değilim."

Marcus homurdanıyor, ben yarayı temizlerken hafifçe yüzünü buruşturuyor ama hareketsiz kalarak çalışmama izin veriyor. "Beni konuşturmak için yama yapıyorsun."

Kolunu sarmaya geri dönmeden önce kısa bir an için gözleriyle buluşuyorum. "Yaralandığın için sana yama yapıyorum. Konuşsan da konuşmasan da sana yardım edeceğim. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi acı içinde görmekten hoşlanmıyorum."

Ondan sonra sessiz kalıyor, ben omzuna bandaj sarmayı bitirirken şişmiş, morarmış gözlerle beni izliyor. Uzun bir duraklama oluyor ve ben ilk yardım çantasını karıştırıp daha fazla malzeme ararken bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum. Hâlâ beni anlamaya çalıştığını söyleyebilirim.

"Neden onlarla birliktesin?" diye soruyor uzun bir süre sonra, sesi sert.

Duruyorum, soruyu düşünüyorum. "Karışık bir durum," diyorum dürüstçe. "Onlar kötü adamlar değil, gerçekten. Ama aziz de değiller. Onlar... korumacılar."

"Koruyucu mu?" Başını sallayarak alay ediyor. "Onlar katil."

Kolundaki başka bir kesiğe merhem sürerek başımı sallıyorum. "Öyleler. Ama sebepsiz yere insanlara zarar vermezler. Ve inan bana, eğer buradaysan tehlikeli bir işe bulaşmışsın demektir."

"İnsanlara zarar veren ben değilim," diye mırıldanıyor Marcus, gözleri kararıyor.

Yumuşakça iç çektim. "Belki de değil. Ama sen daha büyük bir şeyin parçasısın, değil mi? Diğer insanları riske atan bir şeyin." Bakışlarıyla tekrar buluşuyorum, yargılamak yerine anlayış göstermeye çalışıyorum. "Sadece gerçeği bilmek istiyorum Marcus. Yardım etmek istiyorum."

Çenesi geriliyor ama bir şey söylemiyor. Sorun değil. Acelem yok. Onun yerine başını hafifçe eğip şakağında muhtemelen daha önce aldığı sert bir darbeden dolayı oluşmuş bir çürüğü kontrol ediyorum. "Bu acıtacak," diye uyarıyorum merhemi sürerken, yüzünü buruşturuyor.

"Daha kötülerini de yaşadım," diye mırıldanıyor, ama yüzü rahatsızlıkla geriliyor.

Yumuşakça gülümsüyorum. "Eminim öyledir. Yine de bu, acı çekmen gerektiği anlamına gelmiyor. Biraz bakımdan sonra kendini ne kadar iyi hissedebileceğine şaşıracaksın."

Ben onu yamamaya devam ederken bir an için sessizlikten başka bir şey olmadı. Marcus beni dikkatle izliyor, şüphesi yavaş yavaş yerini başka bir şeye bırakıyor - belki de şaşkınlık ya da merak. Birinin ona sadece çözülmesi gereken bir sorun gibi değil, bir insan gibi davranmasına alışık olmadığı açık.

İşim bittiğinde geri çekilip ellerimi bir havluya siliyorum. "İşte," diyorum, sayısız yarasını örten artık temiz bandajlara başımı sallayarak. "Bunun yardımı olacaktır. Yine de biraz ağırdan alman gerekecek."

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra nihayet iç geçiriyor, omuzları biraz çöküyor. "Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun? Hemşirecilik oynamak? Beni iyileştirdin diye her şeyi anlatacağımı mı sanıyorsun?"

Başımı eğiyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme. "Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey zor bir durumda olduğun ve bunu senin için biraz daha kolaylaştırmak istediğim. Benimle konuşmak mı? Her şeyi düzeltmeyebilir ama yardımcı olabilir."

Marcus uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Kafasının içinde dönen dişlileri, güven ve korku arasındaki mücadeleyi yüzünde görebiliyorum. Bocalıyor. Bu iyi bir şey.

Marcus'un gözleriyle karşılaştığımda sandalyemde arkama yaslanıyorum. Neden burada olduğunu zaten biliyorum. Teddy, Atlas ve Key bunu benden saklamadılar. Genç bir kızın peşindeler, onlar için önemli birinin, arkadaşlarının kızının. Kız kayıp ve bu adamlar onu aldı.

Ama Marcus? Beyin o değil. O sadece kendisinden çok daha büyük bir işe bulaşmış adamlardan biri. Bunu bana bakışından anlayabiliyorum, kendini göstermeye çalışıyor ama aslında korkuyor. Suçluluk duyuyor.

"Sen bir kızı kaçıran grubun bir parçasısın." Tepkisini izleyerek usulca söyledim.

Çenesi geriliyor ama inkar etmiyor. Gözleri korku ve pişmanlık karışımı bir şeyle titriyor ama sessiz kalıyor. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"O, birlikte olduğum adamlar için önemli," diye devam ediyorum, sesim nazik ama kararlı. "Onu bulana kadar durmayacaklar. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Marcus sandalyesinde kaykılıp uzaklara bakıyor, yüzünde yoğun bir suçluluk duygusu var. "Onu götürmek istemedim," diye mırıldanıyor bir süre sonra, sesi sert. "Ama bu kararları ben veremem. Sadece emirlere uyuyordum. Seçme şansım yok."

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak yavaş bir nefes verdim. "Nerede o, Marcus? Bir şeyler biliyor olmalısın."

Başını sallıyor ama bu her şeyden çok bir refleks. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Beni bunun dışında tuttular. Bu işin bir parçası olmamam gerekiyordu, son anda bu işin içine çekildim."

Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım ve sesimi sakinleştirdim. "Onu bulamazlarsa ne olacağını biliyorsun. Bana bir şey ver, sana yardım edeyim."

Marcus yüzünü buruşturuyor, omuzları hafifçe çöküyor. "Beni öldürmeyecekler mi?"

"Bilmiyorum," diyorum usulca, bir kaçıran karşısında bile yalan söyleyemiyorum. "Ama bilmemeleri için elimden geleni yapacağım. Bana bildiklerini anlat Marcus. Her küçük parça yardımcı olur."

Titrek bir nefes alıyor, gözleri Teddy, Atlas ya da Key'in her an içeri dalmasını bekliyormuş gibi kapıya doğru kayıyor.

"Karım ellerinde. Bu yüzden onlar için çalışıyorum."

"Oh, Marcus..." Elim ağzıma gidiyor ve sesindeki acıyla kalbimin sızladığını hissediyorum.

"Sana söylediğimi bilmemeliler," diyor, sesi artık ancak fısıltı halinde. "Ama kızı yakınlarda bir yere sakladıklarını biliyorum. Bir kulübe var - gizli, bulunması zor, ana yolların dışında, burası gibi ama daha küçük."

Dudağımı ısıırıyorum, umut göğsümde çırpınıyor. Bir kulübe. Bu şimdiye kadar sahip olduklarımızdan daha fazlası.

"Dinle, ben-" Önemli bir şey söylemek üzere -bunu *hissedebiliyorum*- ama tek bir kelime bile edemediğim kapı duvarları titreten bir güçle çarparak açılıyor.

Atlas hışımla içeri girdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, devasa gövdesi tüm kapı aralığını kaplıyor. İçeri girişinin şiddetiyle arkasından gelen hava dalgası saçlarımı yüzüme savuruyor. Karanlık ve yoğun gözleri hemen bana kilitleniyor.

"Ne oluyor Grace?!" diye homurdanıyor, sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkenin alçak gürültüsüydü.

O iki uzun ve güçlü adımla odayı geçmeden önce cevap vermek için ağzımı açmayı zar zor başarıyorum. İrkilerek geri çekiliyorum ama artık çok geç; kolları etrafımda, her an kaybolacakmışım gibi beni kendine çekiyor. Beni kavrayışında neredeyse çılgınca bir şey var, eli sırtımın küçük kısmına sıkıca bastırıyor ve beni göğsüne doğru tutuyor. Gerginlik dalgalar halinde yayılırken göğsünün hızla inip kalkışını hissedebiliyorum.

"Atlas, ben-" Başlıyorum ama beni dinlemiyor. Bakışları beni geçip sandalyesinde donup kalmış, gözleri faltaşı gibi açılmış rehinenin üzerine düşüyor.

Ben cevap veremediğim hızlı bir tekmeyle saldırıyor ve sandalyeyi - ve Marcus'u- büyük bir gürültüyle yere düşürüyor. Marcus acı içinde bağırıyor ama Atlas arkasına bile bakmıyor. Yer değiştiriyor, beni yavaşça avucunun içinde çeviriyor, sanki adam bağlı ve çaresiz olsa bile bir tür tehdit oluşturuyormuş gibi vücudu benimkini rehineden koruyor.

Noel kurabiyeleri. Sanırım başım belada.

Yirmi İkinci Bölüm

I Grace'in geniş gümüş mavisi gözlerinin benimkilere kilitlendiğini görmek için tam zamanında, kalbim göğsümde çarparak odaya daldım. Rehinenin karşısında oturuyor, tek başına ve korumasız. Görüş

midemi öfkeyle bulandırıyor.

Daha ne olduğunu anlayamadan vücudum içgüdüsel olarak harekete geçti. Ona doğru koşuyorum, kollarımı beline doluyorum, onu rehineden geri çekiyorum, öyle ki nefesi kesiliyor. Küçük bedenim kollarımda bir hiçmiş gibi hissediyor ama gözlerindeki panik beni çok etkiliyor.

"Ne oluyor Grace?!" Sözcükler niyet ettiğimden daha sert çıktı ama kalbim hâlâ o bok parçasına bu kadar yakın durduğu için çarpıyor. *Öylece ortadan kaybolduğu için.* Yardım edemedim ama en kötüsünü düşündüm.

"Atlas, ben-" diye başlıyor, sesi titriyor.

Adrenalinim tavan yaptı. Çizmelerimi sandalyenin ayağına vurarak rehineyi mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düşürüyorum. Acı çılgınlığı odanın içinde yankılanıyor ama ona bir bakış bile atmıyorum. Onun yerine yer değiştirip Grace'i daha yakına çekiyorum, onu kollarımda nazikçe çeviriyorum, böylece bedenim onunkini yerdeki pislikten ayırıyor. Bağlı ve çaresiz olsa da içgüdüsel olarak onu her zaman koruyacağım.

"Ben de tam onunla konuşuyordum, Atlas."

Onu daha sıkı kavriyorum, öfke ve şaşkınlık göğsümde savaşıyor. "Sadece konuşuyor muyuz? Burada olmamalısın. Özellikle de tek başına. Ne olmuş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Her şey kontrolüm altındaydı," diye itiraz ediyor, sesi yumuşak ama kararlı. "*Eggnog aşkına!* Elleri bağlı!"

"Mesele bu değil," sesim alçalıyor ve titrediğimi fark ediyorum. Ona bakıyorum ve aniden içimdeki tüm öfke ve korku başka bir şeye dönüşüyor - daha sıcak, daha koruyucu bir şeye.

Onu daha da yakına çekiyorum, elim ensesine gidiyor ve yumuşak saçlarını yolundan çekiyor. "Bizden biri olmadan bir daha asla onun yanına gitme, duydun mu beni?"

Grace oflayıp puflayarak uzaklaşmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum. "Atlas, ben çocuk değilim."

"Hayır," diye kabul ediyorum, alnım neredeyse onunkine değene kadar eğiliyorum. "Ama sen benim korumam altındasın."

Bana göz kırpmıyor, dudakları hafifçe aralanıyor, protestosu dilinde ölüyor. Vücudu benimkine karşı yumuşuyor ve bir an için dünyanın geri kalanı kayboluyor gibi geliyor. Dışarıdaki fırtına, kulübede gizlenen tehlike, hiçbirinin önemi yok. Sadece ben ve o varız, onun sıcaklığı içime işliyor, beni beklemediğim bir şekilde topraklıyor.

"Yoluna çıkmaya çalışmıyordum," diye fısıldıyor, sesi artık yumuşak. Savunmasız. "Sadece düşündüm ki... belki benimle konuşur."

Uzun bir nefes alıyorum, tutuşumu gevşetiyorum ama onu tamamen bırakmıyorum. "Anlıyorum, Gracie. Anlıyorum. Ama bu kadar pervasız olamazsın. Burada sadece oyun oynamıyoruz, gerçek tehlikeler var."

Gözleri yere düşüyor, suçluluk duygusu yüzünde titreşiyor. "Sadece yardım edebileceğimi düşündüm."

"Yardım ettin," diye itiraf ediyorum, sesim yumuşuyor. "Ama bir dahaki sefere birlikte yapalım. Seni kaybetmek istemiyorum."

Başını yukarı kaldırıyor, gümüş mavisî gözleri benimkilere kilitleniyor ve bakışlarında bir kıvılcım yakalıyorum - başından beri aramızda kaynayan ham, gerçek bir şey. Derinden vuruyor, göğsünüzü pençeleyen ve sizi yırtıp açan, sizi sonsuza dek açıkta ve işaretlenmiş bırakan türden bir çekim.

Birden gözleri arkama kayıyor ve genişliyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Ben tepki veremedim, beni hazırlıksız yakalayan bir hızla elimden kurtuluyor.

"Grace, ne-"

O bir hareket bulanıklığı olduğunda cümlemi bile tamamlayamadım. Beni hızla geçip, şaşırtıcı bir güçle tekme atarken küçük gövdesi rehineyle çarpışıyor.

Adam boğuk bir nefes verirken bir çatal yere çarpıyor, acı içinde iki büküm olurken tüm vücudu kendi üzerine çöküyor. Kasıklarını tutarak yere yığılan adamın yüzü acı içinde iki büküm olur.

Orada öylece donup kaldım. O gerçekten-

Grace doğruldu, gözleri korku ve öfke karışımıyla parlıyor, bana dönerken göğsü kabarıyor. Göz ucuyla bir hareket yakaladığımda, rehinemizi ön tarafına yatırırken gözlerimi Grace'den ayırmıyorum. Ellerini ve ayaklarını bağladıktan sonra onu bırakıp Grace'in yanına gidiyorum.

Bir anda üzerine atıldım, ellerim omuzlarını kavrarken onu kontrol ettim ve iyi olduğundan emin oldum. "Yaralandın mı?"

Nefesi hızlı geliyor ama başını sallıyor, dudaklarında titrek bir gülümseme beliriyor. "Hayır. Ben iyiyim. Sadece sana zarar vermesini istemedim."

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu, içimde garip bir duygu karmaşası dönüp duruyordu. Gurur. Rahatlama. Ve... kahretsin, tamamen başka bir şey. Göğsümü sıkan ve kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden olan bir şey.

Ona yaklaşırken dudaklarımı çekiştiren sırtışıma engel olamıyorum, sesim kısık bir gümbürtüye dönüşüyor. "Az önce o adamın taşaklarını boğazına kadar tekmeledin."

Grace kızarıyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ama gözlerini kaçırması bana bunun ağırlığını hissettiğini söylüyor. "Şey...evet."

Kıkırdıyorum, onu tekrar kollarıma çekmek için uzanıyorum ve bu sefer onu yakın tutuyorum, parmaklarım yanağına değiyor. "Ah, Fındıkkıran. Seninle ne yapacağım ben?" Mırıldanıyorum.

Gözlerini kocaman açıp bana bakıyor. "Ne?"

"Fındıkkıran." Sırtarak saçlarını kulağının arkasına tarıyorum. "Bu ikinci kez doğrudan toplara gitmen. Çok uygun."

Nefes nefese bir kahkaha atıyor, yanakları pembenin daha derin bir tonuna dönüşüyor.

Bakışlarım dudaklarına düşüyor ve bir an için yerde acı içinde inleyen rehineyi unutuyorum. Tek düşünebildiğim bana ne kadar yakın olduğu, göğsüme bastırıldığında ne kadar yumuşak hissettirdiği ve şu anda onu ne kadar çok öpmek istediğim. İnkâr edilemez bir sıcaklık dalgası, görmezden gelemeyeceğim bir güçle içime hücum ediyor.

"Grace," diye usulca homurdanıyorum, alnım onunkine değecek şekilde eğiliyorum. Nefesi kesiliyor ve gerginliğin çatırdadığını hissedebiliyorum.

aramızdaki havada.

Adamlar odaya girdiğinde bir ıslık havayı kirletir. "Vay, vay. Ne kaçırdık?" Key espri yapıyor.

Grace kızarıp başını çevirirken, "Bu küçük fındıkkıranı iş başında kaçırdınız," diye sırtıyorum. Ben olanları hızlıca anlatırken Key ve Teddy rehineye bakıyorlar.

Teddy arkamdan kıkırdıyor, sesi alçak ve eğleniyor. "İtiraf etmeliyim ki bunun olacağını tahmin etmemiştim," diyor ve rehineyi yakalayıp bir kez daha emniyete almak için Key ile birlikte yürüyor. Umarım bu son olur.

"Görünüşe göre, Şekerimizin toplara gitme eğilimi var. Not edildi." Key Grace'e göz kırptırıyor, kollarımın arasında daha da kayarken yanakları anında pembeleşiyor.

"Pekala Fındıkkıran, öğrendiğin her şeyi bize anlatmak ister misin?" Teddy ona hem eğlenen hem de sert bir bakış atıyor.

W Yatak odasında toplandık ve dışarıdaki fırtına lanet olası yeri parçalamaya çalışıyormuş gibi hissediyoruz. Grace uzanmış Key ve Teddy'nin arasındaki yastıklar, az önce anlattıklarıyla patlamak üzereymiş gibi görünüyor. Aklım hala onun sakın açıklamasında. Rehineye neredeyse her şeyi anlattırdı. Hiçbir şey olmamış gibi tatlı tatlı konuşuyordu.

Orada oturmuş, elinde bir fincan sıcak çikolatayla bize buradan ne kadar uzakta saklandıklarını anlatıyor.

"Sen nasıl...?" Sonunda durumu anlamaya çalışarak soruyorum. Sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi omuz silkiyor.

"Sadece sordum," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Gümüş mavisi gözleri tamamen kayıtsız bir şekilde aramızda gidip geliyor. "Korkmuştu, hepiniz çok... gergindiniz. Belki de sadece iyi davranacak birine ihtiyacı vardır diye düşündüm."

Güzel. Onu konuşmaya ikna etti. Vay anasını, kaya gibi sağlamım. Teddy ve Key'e bakıyorum, ikisi de şaşkınlıklarını gizlemeye çalışıyor ama başaramıyorlar. Tabii ya. Key neredeyse kahkahadan titriyor.

"Güzel," diye tekrarlıyorum, kollarımı kavuşturup şömineye yaslanıyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

Grace başını sallıyor, dudakları o masum gülümsemeye kıvrılıyor. "Belki biraz yemek de yardımcı olmuştur."

Key homurdanarak başını sallıyor. "O bir dahi, çocuklar. Lanet olası bir dahi!"

Onaylarcasına homurdanıyorum ama bakışlarım onun üzerinde kalıyor.

Fındıkkıran gerçekten. O piçin taşaklarına tekme attığı anı tekrar tekrar yaşıyorum. Tamamen içgüdüsel, tamamen ateşliydi ve hala beni neyin daha çok etkilediğini bilmiyorum - onu yaparken izlemek mi yoksa o zamandan beri üzerimde bıraktığı etki mi? Vücudum bir kasa enerji içeceği içmişim gibi uğulduyor ve ne volta atmak ne de fırtınaya dik dik bakmak beni sakinleştiriyor.

"Onu zamanında yakalamayı nasıl başardın?" Teddy soruyor, derin sesi odanın içinde gürlüyor. Ona bakışında bir yumuşaklık var, benim de şu anda kesinlikle hissettiğimi bildiğim bir tür huşu.

Grace, hiç rahatsız olmamış gibi sıcak çikolatasından bir yudum alıyor. "Bilmiyorum. Ben sadece... yaptım, sanırım? Sanki sana tutunuyordum." Önce bana, sonra Teddy'ye bakıyor. "Sonra çatallı elini gördüm ve... düşünecek zamanım olmadı."

"Evet, o tekme kıcımlı kurtardı," diye mırıldanıyorum, göğsümün bir kez daha gerildiğini hissederek. "Fındıkkıran sana yakışıyor."

Grace gülüyor, yanakları kızarıyor. "Bana gerçekten böyle mi sesleneceksin, ha?"

Key dirseğiyle onu dürtüyor, sırtışı geniş ve yaramaz. "İşte bu! Bunu hak ettin. Onu sadece kırmakla kalmadın, Sugar- onu doğruca cehenneme gönderdin."

Yine omuz silkiyor, belli ki her şeyi küçümsemeye çalışıyor ama gururlu gülümsemesini saklamak mümkün değil. "O kadar da büyük bir mesele değildi."

"Oh, bu büyük bir olaydı, tamam mı?" diye homurdanıyorum ve dizlerimin üzerinde yatağa doğru kayıyorum. Kanım yeniden ısınmaya başlasa da ses tonumu hafif tutmaya çalışarak onun üzerine yürümekten hemen önce duruyorum. "Onu öyle sert tekmeledin ki ben bile hissettim."

Grace'in kahkahası içinden patlıyor, parlak ve melodik, ve lanet olsun, eğer ses doğrudan sikime yükselmezse, beni çok huzursuz ediyor. Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyor? Ağzını her açtığında, ya onun için dünyayı yıkmaya ya da onun canına okumaya hazır oluyorum. Peki bu gece? İkincisi.

Key gözüme takılıyor, sırtışı hınzırılarak Grace'e yaklaşıyor ve bir kolunu onun omuzlarına doluyor. "Bence bir ödülü hak ediyor, sence de öyle değil mi Attie? Küçük belalı fındıkkıranımız günü kurtardı."

"Bana öyle deme." Gönülsüzce mırıldanıyorum, odağım Grace'de.

Gözleri aramızda gidip geliyor, gülümsemesi hafifçe titriyor, sanki neyin peşinde olduğumuzdan emin değilmiş gibi. Ama boynunda bir kızarıklık var ve onun da bunu hissettiğini biliyorum - havadaki o vızıltı, odanın sıcaklığının değişme şekli.

"Hayatımı kurtardın Grace," diyorum, ona yaklaşıırken sesim alçak çıkıyor. Ellerimi dizlerinin üzerine koyarak bacaklarını ayırdım. Eğildiğimde nefesi kesiliyor, gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Ve bunu hafife almıyorum."

Dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı. Sadece bana bakıyor, gözleri faltaşı gibi açılmış, nabızı gözle görülür bir şekilde boğazında atıyor.

"Belki de ona tatlı bir şeyler vermeliyiz," diye mırıldanıyor Key, sesi alaycı bir tınıya bürünüyor. "Tatlı şeyleri seviyorsun, değil mi Fındıkkıran?"

Grace'in yüzü daha da kızarıyor, önce Key'e, sonra bana, sonra da Teddy'ye bakıyor. Kapana kısılmış durumda, etrafı tamamen bizimle çevrili ve bunun onun üzerindeki etkisini görebiliyorum. Parmakları bardağının kenarını daha sıkı kavlıyor, nefesi biraz daha hızlı geliyor.

"Sanırım tatlı şeyleri seviyor," diyor Teddy, sesi yumuşak ve karanlık. "Ama aynı zamanda görüldüğünden daha sert biri. Sanırım biraz daha sert şeylerden de hoşlanıyor."

Onu izlerken kalbim göğsümde çarpıyor. Telaşlı ama kaçmıyor. O burada, bizimle ve aramızdaki gerilimin yoğunlaştığını, tamamen başka bir şeye dönüştüğünü hissedebiliyorum. Elektrikli bir şey.

"Hadi, Fındıkkıran," diye mırıldanıyorum, elim dizinden kalçasına doğru kayıyor. "Bize ödül olarak ne istediğini söyle."

Gözleri vahşi, eğlenceli bir şeyle parlıyor ve işimin bittiğini anlıyorum. Öne doğru eğiliyor, dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Şey," diyor yavaşça. "Biraz daha sıcak çikolataya hayır demezdim."

Key gülüyor, başı geriye düşüyor ve Teddy bile kısık bir kıkırdama çıkarıyor. Ama ben hareket etmiyorum. Hâlâ ona odaklanmış durumdayım; dudaklarının benimkinden sadece birkaç santim uzakta oluşuna, nefesinin benimkiyle karışmasına.

"Sıcak çikolata, ha?" Fısıldıyorum, başparmağım kalçasının hassas derisinde daireler çiziyor. "Tek istediğin bu mu?"

Grace omuz silkiyor, ama gözlerinde henüz bitirmediğini gösteren bir parıltı var. "Belki... biraz da krem şanti?"

Key'in kahkahası azalsa da gülümsemesi kaybolmuyor ve fincanı yavaşça elinden alıp yan masaya koyuyor. "Düşünme tarzını seviyorum, Şeker."

Teddy koltuğunda arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, masmavi gözlerini kısmış bizi izliyor. "Krem şanti ayarlanabilir," diyor, sesi alçak ve müstehcen.

Grace'in bakışları her birimizin üzerinde geziniyor, yanaklarındaki kızarıklık derinleşiyor. "Çok gülünçsünüz," diye mırıldanıyor ama bunu söylerken hiç ısırıyor. Sadece beni çıldırtan hafif, alaycı bir ton.

"Belki," diye mırıldanıyorum, dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar eğilerek. "Ama sen seviyorsun."

Nefesi tekrar kesiliyor ve kararlılığının kırıldığı anı görebiliyorum. "Belki biliyordum," diye fısıldıyor.

İhtiyacım olan tek şey bu.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarını sert ve inatçı bir öpücükle yakalıyorum. Grace bana karşı eriyor, elleri omuzlarımı kavramak için yukarı kalkıyor, eğilirken tadı şeker ve kakao gibi. İstedğim her şey ve daha fazlası gibi.

Ağzını tekrar tekrar talep etmek için zaman kaybetmiyorum, ellerim vücudunun üzerinde dolaşırken, her kıvrımı ve eğimi öğrenirken dilim ağzının sıcak girintilerine derinlemesine dalıyor. Masumiyet ve ateş tek bir lezzetli pakete sarılmış ve ben doyamıyorum.

Key'in elleri aramıza giriyor ve ben hafifçe geriye kayıyorum, böylece onun kalçalarının iç kısımlarını okşayabiliyor. Dudaklarından ahlaksız bir inilti kaçıyor ve Teddy parmaklarını saçlarına doladığında sikim daha da sertleşiyor. Boynunu ona gösterene kadar sertçe çekiştiriyor, dişleri o hassas noktayı buluyor.

Grace daha yüksek sesle inliyor, dokunuşlarımıza doğru eğiliyor ve horozumun pantolonuma karşı acı verici bir şekilde gerilmesini sağlıyor, serbest bırakılması için yalvarıyor.

"Siktir, Sugar," diye inliyor Key, eli iç çamaşırının altına dalarken dudaklarında onun adı bir dua gibi. "Sırılsıklam olmuşsun."

Grace'in tırnakları sırtıma batıyor, kalçaları onun dokunuşuyla sallanıyor. "Ben... İhtiyacım var..." diye inliyor ve lanet olsun, sesindeki çaresizlik beni mahvediyor.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyoruz bebeğim," diye hırıyorum şiddetle, gömleğini iki elimle kavrayıp ortadan ikiye ayırmadan önce. "Küçük fındıkkıranımız tehlikenin tadını aldı ve şimdi de canı çekiyor."

Key, keskin bir yırtılmayla Grace'in külotunu yırtıp atıyor ve o da nefes nefese kalıyor, tüm vücudu hareketten sarsılıyor. Önümde çırlıçıplak uzanırken, kendi kıyafetlerimi çıkarmak için arkama yaslanıyorum ve onun görüntüsünü içime çekiyorum.

Grace'in göğsü hızla inip kalkıyor, geniş gözlü bakışları bana sabitlenmiş durumda. Kabarık göğüsleri ve kızarmış yanakları, dağınık saçlarının vahşiliğini daha da artırıyor. Hayatımda gördüğüm en güzel şey o. Düşmüş bir melek gibi.

Çok uzaktayım, tamamen onun içinde kayboldum. Bedenim içgüdüsel olarak hareket ediyor, sanki beni topraklayan tek şey oymuş gibi ona çekiliyorum. Orada yatıyor, açıkta ve savunmasız, ama gözlerinde korku yok - sadece sıcaklık, güven ve daha fazlası var.

Onu hiç direnmeden kaldırıyorum, parçalanmış kıyafetleri bir yığın halinde geride kalıyor. Yumruğum saçlarına dolanıyor ve topuklarımın üzerinde kayarak onu kucağıma çekerken başını geriye doğru çekiyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan, başka tarafa bakmasına cesaret ederek kalçalarını kavriyorum ve onu pozisyona çekiyorum, sikimin başı girişine doğru bastırıyor. Derine doğru itmeme, o anda ona sahip çıkmamak için tüm kontrolümü kaybediyorum. Çok büyüğüm ve istediğim son şey onu incitmek - ama lanet olsun, baştan çıkarıcı orada.

Nefes nefese kalıyor, parmakları omuzlarıma gömülüyor, ben onu aşağı itmeye başladığımda vücudu titriyor. Onun sıcak, ıslak ısısı omurgama ateş gibi yayılıyor.

"Sen bizimsin Grace," diye homurdanıyorum, dudaklarım kulağını okşarken içeri doğru itiyorum, bu esneme onu inletiyor. Ellerim onu daha sert, daha sahiplenici bir şekilde kavrarken, her saniyesini hissetmesini sağlıyorum. "Her santimini."

Grace inliyor, tırnakları sırtımı tırmalıyor, ben onu aşağı bastırırken, kendimi kabzaya oturtuyorum. Sıkı, ateşli ve çok ıslak. İnliyorum, o anda ve orada ona vurma dürtüsüyle savaşıırken gözlerim geri dönüyor.

Bunun yerine, tekrar içeri girmeden önce neredeyse sonuna kadar yavaşça çekiyorum, bu sefer biraz daha hızlı. Ve tekrar, ve tekrar, Grace utanmadan boynuma karşı inleyene kadar her seferinde hızımı artırıyorum. Key ve Teddy de soyunmuş, sıralarını beklerken sikleri sertleşmişti.

Key'in alçak sesle kıkırdaması odanın içinde gürlüyor ama ben farkına bile varmıyorum. Tek odaklanabildiğim Grace. Nefesi kısa, çaresiz soluklarla geliyor. Vücudu her hamlede titriyor. Omuzlarımı t u t u ş u , tırnaklarının tenimi ısırması, içimde vahşi bir sahiplenme dalgası yaratması.

O benim. Bizim.

Key'in ellerinin yanlarına doğru hareket ettiğini, ben daha derine inerken onu okşadığını hissediyorum ve gözleri açılarak Key'in bakışlarını yakalıyor. Aleti kaya gibi sert, ağzından birkaç santim uzakta ve dudaklarını yaladığında neredeyse kendimi kaybediyorum.

Teddy, her zamanki sakinliğiyle, onun arkasına geçiyor, iri elleri sırtında geziniyor. Titreyen bedenini okşarken, siki bacaklarının arasına girerek onu arkadan tahrik ediyor. "Daha fazlası için hazır mısın, Küçüküm?" Hırlıyor, sesi şehvetle kalınlaşıyor. Grace'in iniltisi ihtiyacı olan tek cevaptır.

Kalçalarını sıkıca kavriyorum, daha sert iterken onu sabit tutuyorum, itişlerim daha ısrarlı. Gözleri kamaşıyor, hissin içinde kayboluyor. Ve lanet olsun, ben de tam yanındayım.

Key'in parmakları dudaklarını okşuyor, ona açılınca, muhtaç bir iniltiyle onu ağzına alıncaya kadar alay ediyor. Kadının dudaklarını Key'e dolamış görüntüsü beni çılgına çeviriyor. Kendime engel olamayıp saçlarını tutuyorum, gözlerindeki zevki ve teslimiyeti görece kadar başını geriye çekiyorum. İçine girmeye devam ederken hareketlerini kontrol ediyorum, onu daha derine, daha sert, daha hızlı almaya zorluyorum. Her yutkunma, sikimin onun tatlı küçük amcığına çarpmasının bir yankısı gibi davranıyor.

Teddy'nin parmakları Grace'in omurgasında geziniyor, bir elini aşağı doğru kaydırırken belini kavriyor. "Daha yeni başlıyoruz Grace," diye mırıldanıyor, sesi karanlık ve umut verici. "Hepimizi alacaksın."

Her kelimeyle birlikte itişlerim daha da sertleşiyor ve kanımda kükreyen ihtiyaç nabzıyla eşleşiyor. Grace, Key'in sikinin etrafında inliyor, vücudu aramızda titriyor. Tamamen bizim ve merhametimiz altında, kendimi tutmak, fırtına kopmadan önce her saniyenin tadını çıkarmak için yapabileceğim tek şey bu.

Teddy'nin elleri onun kalçalarını sıkıca kavıyor, dokunuşu karanlık ve sahiplenici. Eğiliyor, sesi çakıl gibi kızın kulağına değıyor. "Rahatla, ufaklık. Bunu kaldırabilirsin."

Grace'in nefesi kesiliyor, vücudu aramızda titriyor. Gerginleştığını hissediyorum ama Teddy'nin parmakları çoktan aşağıya inmiş, onu birbirinden ayırıyor ve dikkatini dağıtmak için alay ediyor. Başparmağı onun dar girişine bastırıyor, yavaşça daire çiziyor, onu kenara doğru daha da yaklaştırıyor.

Key geri çekilir, siki hâlâ kızın ağzındadır ve Teddy'nin kızın arkasına geçmesini şeytani bir sırıtışla izler. "İşte bu, Şeker," diye mırıldanıyor. "Çok dolu olacaksın."

Grace Key'in etrafında inliyor, Teddy horozunun başını kıcına bastırırken elleri onu daha sıkı kavıyor. Teddy ileri doğru itene kadar vücudundaki gerilim elektrikli, kasları gergindir. Santim santim, yavaşça ona sahip oluyor. Kadın nefes nefese kalıyor, sırtı kamburlaşıyor, vücudu Teddy daha derine ittikçe uyum sağlamaya çalışıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Teddy, elleri kızın kalçalarında sıkılaşıyor. "Çok iyi hissediyorsun."

Ben de hissedebiliyorum - vücudu titriyor, geriliyor ve ikimiz tarafından dolduruluyor, tamamen bunalmış. Hiç bu kadar mükemmel görünmemişti, aramızda sıkışmış, ona verdiğimiz her şeyi alıyor.

"Nefes al Grace," diye mırıldanıyorum, etrafımdaki sıkılığını hissettikçe sesim titriyor. Vücudu benim ve Teddy'nin sıkilerini sıkıyor, Teddy sonunda kendini tamamen içine gömüyor, iniltisi alçak ve hayvani.

Key'in gözleri kararıyor ve dudakları onun teslim oluşunu izlerken bir sırıtışa dönüşüyor. "İnanılmazsın Sugar," diye mırıldanıyor ve tekrar ağzına girmeden önce alındaki ter damlasını siliyor.

Key'in sikiyle boğulan Grace boğazının derinliklerinde inliyor. Onu daha sıkı kavıyorum, keskin bir hamleyle kendime çekiyorum, gerginliğini, sıcaklığını, vücudunun aramızda nasıl titrediğini hissediyorum. Ve bu sefer kendimi tutmuyorum.

Çıgıllıklarının sesi Key'in siki tarafından kesiliyor, tırnakları göğsümü kazıyor. Ben onu daha sert, daha kaba, ihtiyacı olduğunu bildiğim şekilde becermeye başladığımda vücudu bana çarpıyor. Duvarları etrafımda inanılmaz derecede sıkılıyor ve Teddy hareketlerime ritim ritim uyarken dişlerimi sıkıp kontrol için savaşıyorum.

Merhamet yok, erteleme yok. İticilerim derin ve acımasız. Ellerim beline doğru ilerliyor, vücudunun gerildiğini, tepki verdiğini ve benimkinin içinde eridiğini hissettiğimde onu tekrar tekrar aşağı çekiyor. Her

Her inleyiş, her nefes alış içimdeki ateşi körüklüyor ve kendimi tutamadığımı hissediyorum. Ona sahip olmak için duyduğum ham ihtiyacı hissedebiliyorum. Onu parçalara ayırmak için, parça parça.

Teddy'nin parmakları bacaklarının arasından kayıyor, benim itişlerimle mükemmel bir ritim tutturarak klitorisile alay ediyor. Grace'in vücudu geriliyor, kalçaları titriyor ve Key'in sikinin etrafında nefes nefese kalıyor, tamamen bunalmış durumda.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Kulağına karşı hırıliyorum, sesim sert ve zorlukla kontrol ediliyor, ona daha sert ve daha hızlı vuruyorum. "Sen bizimkisin. Söyle hadi. Bizim olduğunu söyle."

Bir kez daha saçlarını kavırıyorum ve onu Key'in sikinden nefes nefese kalacağı kadar uzun bir süre koparıyorum, sesi boğuk ve nefessiz. "Ben seninim... Hepsi senin... Tanrım..."

Key inliyor, ben ağzını tekrar onun üzerine kapattığımda, o istilayı memnuniyetle karşılarken onu sikiyle boğuyor, inlemeleri üçümüzü de titretiyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, vahşi ve karanlık, nefesi düzensiz patlamalar halinde geliyor. "O mükemmel," diye homurdanıyor. "Kahretsin, o mükemmel."

Teddy eğiliyor, parmakları klitorisinin etrafında dönmeye devam ederken dudakları omzuna sürtünüyor, onu daha yükseğe ve daha sert itiyor, neredeyse titreyene ve parçalanmanın eşiğine gelene kadar. "Bizim için gel Grace," diye emrediyor, sesi alçak ve karanlık. "Bizim için gel, biz de seni tekrar tekrar alalım."

Ona son bir kez daha çarpıyorum, yapabildiğim kadar derine iniyorum ve hepsi bu kadar. Vücudu kasılıyor, etrafımda sıkılaşıyor ve Key'in etrafında attığı çığlık çok ilkel. Saf, filtresiz bir zevk.

Bırakıyorum, sonunda kontrolümü kaybediyorum, kendimi onun derinliklerine gömerken inliyorum, vücudunun sıkı tutuşu beni altına çekiyor, beni her şeyin çığ, şiddetli zevkinde boğuyor. Serbest bıraktığımda içimdeki her kas geriliyor, kendimi boşaltırken aletim onun içinde zonkluyor, onu tamamen dolduruyor. Sıcaklık, basınç, vücudunun etrafımda sıkışma şekli - kahretsin, çok fazla. Zorlukla nefes alabiliyorum, onun içinde kayboluyorum, ona verdiğimiz her şeyi alma şekliyle tükeniyorum.

Teddy onun arkasında homurdanıyor, elleri kalçalarını o kadar sıkı kavırıyor ki parmak eklemlerinin beyazladığını görebiliyorum. İticileri düzensizleşiyor, sertleşiyor ve kızın içine daha derin bastırırken vücudunun titrediğini hissedebiliyorum.

"Siktir..." diye homurdanıyor, sesi gergin, gırtlaktan geliyor. Son bir hamleyle kendini kızın kıcına gömüyor, sertçe boşalırken inliyor ve kızın derinliklerine dökülüyor. Parmakları kızın derisini kazıyor, onu tutuyor

Zevk dalgalarını atlatırken vücudu zevkten titriyor.

Grace, Key'in sikinin etrafında inliyor, ses onun içinde titreşiyor ve bu onu kenara göndermek için yeterli. Son bir kez ağzına sokarken eli saçlarında sıkılaşıyor, bırakırken inliyor. Sertçe boşalırken kalçaları sarsılıyor ve kadının boğazından aşağı dökülüyor.

Grace aramızda titriyor, hep birlikte yükseklerden aşağı inerken vücudu titriyor. Oda ağır nefes alış verişlerin ve tatmin olmuş iniltilerin sesiyle doluyor. Terden ve titreyen uzuvlardan oluşan bir karmaşa içinde, ama gözlerinin açılma şekli, yüzündeki şaşkın, mutlu bakış - bu mükemmellik.

Dudaklarımı boynuna bastırıyorum, onu içime çekiyorum, nabzının hala dudaklarımın altında attığını hissediyorum. "Sen bizimsin," diye fısıldıyorum, sesim boğuk ama inanç dolu, neredeyse bir hırıltıyla bitiyor. "Ciddiyim, Fındıkkıran. *Sen bizimsin!*"

Bana doğru yığıldı, vücudu gevşekti, tamamen bitkin düşmüştü. Kollarımı ona doluyorum, onu kendime yakın tutuyorum. O artık tamamen ve bütünüyle bizim ve bunu düşünmek içimde yavaş ve tatmin edici bir sıcaklık yaratıyor.

Bu sadece bir başlangıç.

Yirmi Üçüncü Bölüm

A Noel büyüsü. Daha güzel bir şey var mı? Kış havasından derin bir nefes alıyorum ve kar tanelerinin tembelce yere süzülüşünü izliyorum. Sakin, neredeyse böyle biri için fazla sakin Karla karışık biraz daha kaosu tercih eden ben.

Noel sezonundaki kargaşa beni çok heyecanlandırıyor. Yoğun, çılgınca alışverişi seviyorum. Pişirmeyi. Şey... her şeyi! Ama güzel, huzurlu bir karlı sabah da her zaman hoş karşılanır.

Buradan çıkmam çok uzun sürdü. Dışarı çıkmama izin vermeleri için yalvarmak zorunda kaldım. Bana sanki gözlerinin önünden ayrıldığım anda paramparça olacak kırılgan bir kar küresiymişim gibi davranıyorlardı. Atlas, ayı gibi koruyuculuğuyla ilk başta reddetti, sesi huysuz ve ciddiye. Teddy bana patentli "*bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin*" bakışını attı ve Key de sırtarak "*Üşüyeceksin, Şekerim*" dedi. Sanki kış olduğunun farkında değilmişim gibi.

Ama en iyi yalvaran yüzümü takındım, geniş, masum gözlerim ve dudaklarımı büzdüm ve saatler süren pazarlıklardan sonra -tamam, belki on dakika kadar- nihayet yumuşadılar. Kar durmuştu, güneş bulutların arkasından çıkmıştı ve ben özgürdüm!

Neredeyse. Yine de sanki gizli bir askeri operasyonun parçasıymış gibi çevreyi kontrol ederken ön kapıda beklememde ısrar ettiler. Yani, sanırım onların... *işgali* ve buradan çok uzak olmayan bir yerde rehin tutulan kız düşünüldüğünde öyle. Her halükarda, temiz dağ havasına çıkma şansından şikayetçi değilim.

Paltomu daha sıkı çekiştiriyorum, gözümü kısararak Atlas'ı izliyorum, karda bir insan tankı gibi ilerliyor. Siyah saçları arkadan bağlanmış ve tehlikeli bir görevdeymiş gibi görünüyor, ava çıkmış vahşi bir hayvan gibi etrafı tarıyor. Teddy ağaçların orada, keskin mavi gözleri buz gibi havayı adeta kesiyor. Key de muhtemelen yaramaz bir şeyler planlıyor. Birkaç dakikada bir bana doğru bakıyor ve o sırtışı her türlü şüphe uyandırıyor.

Huzurlu. Fazla huzurlu. Yani, bir kız ayaklarının üzerinde uyuyakalmadan kaç kez çam ağaçlarına ve kara hayran olabilir ki? Parmaklarım eğlenceli, kaotik bir şeyler için kaşınıyor. Bölgeyi tarıyorum, bir plan oluşmaya başladığında gözlerim daralıyor.

Oh, evet. Bu oluyor.

Eğilip bir avuç kar topluyorum ve ellerimde sıkıca paketliyorum. Soğuk tenimi ısıtıyor ama aldırımıyorum, sırtışım daha da büyüyor. Atlas'ın sırtı bana dönük, geniş omuzları mükemmel bir hedef. O kadar ciddi ki, sanki Noel'i kurtarmak gibi bir görevdeymiş gibi etrafta tepiniyor. Karşı koyamıyorum.

Bileğimin hızlı bir hareketiyle kartopunu havaya fırlatıyorum. Uçuşunu, mükemmel kavisler çizerek dönüşünü ve hedefine doğru ilerleyişini izlerken zaman yavaşlıyor sanki.

Splat.

Kartopu Atlas'ın kafasının arkasına isabet ediyor. Ağzımı kapatıp kahkahamı bastırmaya çalışırken Atlas olduğu yerde donup kalıyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Bir an için patlayacağını düşünüyorum. Omuzları kalkıyor ve sonra yavaşça arkasını dönüyor, yüzünde şaşkınlık ve ihanet karışımı bir ifade var.

"Az önce-" diye başlıyor, derin sesi muhtemelen beni korkutacak şekilde gürliyor. Ama korkutmuyor.

Bir kahkaha patlattım, karda iki büklüm olurken yanlarımı tuttum. "Oh, kesinlikle yaptım!" Kıkırdama nöbetleri arasında soluk soluğa kalmayı başardım. "Sorun ne koca adam? Küçük bir kartopuyla baş edemiyor musun?"

Atlas bir kaşını kaldırıyor, ağzının kenarı seğiriyor. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle çok komik," diyorum gözümde akan bir damla yaşı silerek. "Hadi ama, neşelen biraz! Noel'deyiz ve sen huysuz bir kardan adam gibi davranıyorsun."

Başını yavaşça sallıyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. Ama gözlerinde bir parıltı var, o soğukkanlılığın ardında gizlenen eğlenceli bir şey

Dışarıdan.

Ben bir kartopu daha atamadan, Key'in sesi tarlanın öbür ucundan geliyor. "Oh, Şeker. Şimdi başın çok büyük belada!"

Key'in bana doğru koştuğunu görmek için tam zamanında dönüyorum, elinde bir kartopu oluşmaya başlamış bile. Çok hızlı -çok hızlı- ve ben daha kaçmayı düşünemedim kartopunu fırlatıyor. Kartopu omzuma çarpıyor ve havaya beyaz bir toz yağmuru gönderiyor.

"Hey!" diye bağıyorum, geriye doğru çabalıyorum. "İkiye karşı bir adil değil!"

Key sırtıyor, kahverengi saçları dağınık bir şekilde alnına dökülüyor. "Adil olduğunu kim söyledi? Bu bir savaş."

Key bir ağacın arkasına saklanıp daha fazla mühimmat toplarken ben yere çömelip çılgınca daha fazla kar topluyorum. "Oh, savaş mı istiyorsun? İşte savaş!"

Teddy kenardan izliyordu, sakın ve akli başında görünüyordu, ama şimdi botlarının altında çıtırdayan karla öne doğru adım atıyor. "Bunu gerçekten yapmamız gerekiyor mu?" diye soruyor, sesi yemek kavgasını ayırmak üzere olan bir ebeveyn gibi çıkıyor. Ama dudaklarında bir gülümseme var ve cazip olduğunu söyleyebilirim.

"Bunu aklından bile geçirme Teddy," diye uyarıyorum, bir kartopu daha hazırlarken parmağımla onu işaret ediyorum. "Ya benim tarafımdasın ya da onlarla birlikte batacaksın."

Yumuşakça kıkırdıyor. "Beni düşman olarak görmek istediğini sanmıyorum Grace."

"Oh, senin tipini biliyorum," diye takılıyorum, kendimi hazırlayarak. "Her şey hesaplanmış, yavaş ve istikrarlı, bir general gibi. Ama tahmin et ne oldu? Ben sinsiyim. Ve kirli dövüşürüm."

Cevap vermesine fırsat vermeden bir kartopunu ona doğru fırlatıyorum. Tam göğsüne isabet eden kartopu parçalanıyor ve havaya bir kar püskürüyor. Teddy ceketindeki beyaz lekeye bakıyor ve bir an için misilleme yapacağını düşünüyorum. Ama onun yerine sadece gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Neye başladığını gerçekten bilmiyorsun," diyor, sesi alçak ve uğursuz. İşte o zaman boku yediğimi anladım.

Bunca zamandır sessizce kartopu toplayan Atlas sonunda hamlesini yapıyor. Bir avcının sabrıyla bana doğru yaklaşıyor, elleri mükemmel şekilde biçimlendirilmiş kartoplarıyla dolu. Yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor ve donup kalıyorum, ne kadar yetersiz olduğumu fark ediyorum.

"Şimdi, şimdi," diyorum, yavaşça geri çekilerek. "Acele bir şey yapmayalım, tamam mı? Bunun hakkında konuşabiliriz."

Atlas tek kelime etmedi. Onun yerine bana bir kartopu fırlattı. Zar zor kurtuluyorum, kar durduğum yerde patlıyor. Ağaçlara doğru koşarken kahkahalarım tam bir kaçma girişimine dönüşüyor, botlarım karda kayıyor.

"Geri çekilin!" Bağırıyorum ama Key çoktan peşime düşmüş, kartopları minik füzeler gibi yanımdan uçup gidiyor.

Nefes nefese bir ağacın arkasına daldım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Tamam, bu ciddi bir durum. Bir ittifak kurdular ve ben burada tek başımayım, hazırlıksızım ve kabul edelim ki tamamen mahvoldum. Ama savaşmadan yenilmeyeceğim.

Ağaç gövdesinin etrafından bakıyorum, Key'in bir kar yığınının arkasına çömelmiş olduğunu görüyorum, kehribar rengi gözleri yaramazlıkla parlıyor. Teddy birkaç metre ötede duruyor, iki elinde kartopu, kartopu savaşının ortasındaki biri için fazla sakın görünüyor. Peki ya Atlas? Bölgede daireler çiziyor, gözleri av avlar gibi ağaçları tarıyor.

Mükemmel.

Sessizce toplayabildiğim kadar kar toplayıp ayaklarımın dibinde küçük bir kartopu cephaneliği oluşturuyorum. Eğilip doğru anı beklerken nefesim soğuk havada buğulanıyor. Teddy bir adım öne çıkıyor, dikkati az önce bulunduğum yere odaklanmış durumda ve bu benim için bir işaret.

Ağacın arkasından fırlayıp olabildiğince hızlı kartopu fırlatıyorum. "Sürpriz!"

Hazırlıksız yakalanan Teddy, saklanmak için eğilmeden önce biri koluna diğeri göğsüne olmak üzere iki darbe alıyor. Key bir kahkaha atıyor ve ben ağaçların arasına dalarken karşı saldırıya geçiyor.

"Sen küçük bir sinsisin!" Bağırıyor ama sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "Böyle atmayı nereden öğrendin?"

"Yıllarca fırına kurabiye attım," diye karşılık veriyorum gülerek. "Kusursuz nişan alırım!"

Atlas'ın arkamda hareket ettiğini, botlarının karda çtırdadığını duyuyorum ve fazla zamanım olmadığını biliyorum. Teke tek dövüşmek için fazla güçlü, o yüzden daha akıllı davranmam gerekecek. İki kartopu daha kapıyorum ve ağaçların arasından kayarak alçaktan ilerliyorum. Kalbim hızla atıyor ama korkudan değil, heyecandan. Bu çok eğlenceli. Bu kaos. Noel böyle olmalı.

Birden yanımdaki ağaca bir kartopu isabet ediyor ve tam zamanında dönüp Key'in manyak gibi sırtarak bir tane daha hazırladığını görüyorum.

"Şimdi yakaladım seni, Şeker!"

Eğilip yuvarlanıyorum ve bir sonraki atışından kıl payı kurtuluyorum. Ellerim yere uçuyor, olabildiğince hızlı bir şekilde başka bir kartopu paketliyorum. Ayağa fırlayıp ona doğru fırlatıyorum ama o iğrenç bir kahkaha atarak kaçıyor.

"Bunu ödeyeceksin, Key!" Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmeye kararlı bir şekilde bağıyorum. İleri atılıyorum, koşarken karları toplayıp ona yaklaşmaya çalışıyorum. Ama o hızlı, ağaçların ve kar yığınlarının arkasına dalarak vuruş yapmamı neredeyse imkânsız hale getiriyor.

Arkama bakıyorum, Atlas'ın hâlâ yaklaşmakta olduğunu görüyorum, devasa formu karda istikrarlı bir şekilde ilerliyor. Teddy diğer tarafta yeniden toplanıyor ve bir kısa süreli saldırısının ortasında kaldığını fark ediyorum.

"Uh-oh," diye mırıldandım nefesimin altında. "B planı zamanı." B planı nedir diye mi soruyorsunuz? Saf kaos.

Bir kartopu kapıp havaya fırlatıyorum, özellikle hiçbir şeyi hedeflemiyorum, sadece kafalarını karıştırmak için. Sonra, ağaçların arasından olabildiğince hızlı bir şekilde zig-zag çizerek ters yöne doğru havalanıyorum.

"Nereye gidiyor?" Key'in arkamdan bağırdığını duyuyorum.

"Fark etmez," diye yanıtlıyor Atlas, sesi sabit. "Yakında yer kalmayacak."

Harika. Yaklaşıyorlar ve saklanacak yerim kalmadı. Ama sonra onu fark ettim - kurtuluşumu. Kulübenin duvarına doğru yığılmış devasa bir kar yığını. Pusu için mükemmel.

Arkasına dalıp yumuşak kara gömülüyorum ve yapabildiğim kadar çok kartopu yapmaya başlıyorum. Ellerim donuyor, nefesim kısa puflar halinde çıkıyor ama kararlıyım. Beni yakalayacaklarsa, bunun için uğraşmaları gerekecek.

Kar yığınının üstünden bakıyorum ve önce Key'i görüyorum. Ağaçların arasında sürünerek etrafı benim için tarıyor. Sırıttıyorum. Zavallı adamın başına geleceklerden haberi yok.

Birkaç metre uzaklaşana kadar bekliyorum, sonra kar yığınının arkasından fırlayıp ona kartopu yağdırıyorum. Kar onu ezerken eğilip başını kapatarak bağıyor.

"Evet!" Bağıyorum, yumruğumu havaya kaldırıyorum. "Zafer benimdir!"

Ama kutlamam kısa sürdü çünkü arkamı döner dönmez Atlas'la yüz yüze geldim. Elinde hayatımda gördüğüm en büyük kartopu vardı.

"Hayır," diye fısıldıyorum, yavaşça geri çekiliyorum.

Atlas'ın yeşil gözleri, elinde tuttuğu devasa kartopuyla bir adım öne çıkarken eğlenceyle parlıyor. "İyi iş çıkardın

kavga, Fındıkkıran. Ama artık bitti."

"Bekle, bekle, bekle!" Ellerimi teslimiyetle kaldırarak söylüyorum. "Bunun hakkında konuşalım."

Bir kaşını kaldırıyor, dudakları seğiriyor. "Konuşmak mı?"

"Evet, pazarlık yapabiliriz! Kurabiye yapmama ne dersin?"

Bir sürü kurabiye! Sıcak çikolata bile vereceğim!"

Atlas başını sallıyor, her zamanki soğukkanlı ifadesinin arasından nadir bir gülümseme yayılıyor. "Artık çok geç."

Hızlı bir hareketle dev kartopunu bana doğru fırlattı. Göğsümün tam ortasına isabet ediyor ve beni geriye doğru karın içine yuvarlıyor. Nefesim kesiliyor, soğuk paltomun içinden sızıyor, öyle gülüyorum ki zorlukla nefes alabiliyorum.

"Tamam, tamam," diye mırıldanıyorum, ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum. "Pes ediyorum. Sen kazandın."

Atlas üzerimde beliriyor ve beni yukarı çekmesi için elini uzatıyor. Hâlâ aptal gibi sırtarak kabul ediyorum. "O kadar da zorlanmana gerek yoktu, biliyorsun," diye takılıyorum paltomdaki karı fırçalarken.

"Sen başlattın," diye cevap veriyor, sesi alaycı ama sıcak.

Key ve Teddy bize katılıyor, ikisi de aynı derecede eğlenmiş görünüyor. "Hakkını vermeliyim Grace," diyor Key başını sallayarak. "Cesurmuşsun."

"Ve iyi bir nişancı," diye ekliyor Teddy, gözleri parlayarak.

Göğsümü şişiriyorum, gururluymuşum gibi davranıyorum. "Yılların pratiği, çocuklar. Yılların pratiği."

Hepimiz bir an için orada durup nefesimizi tutuyoruz, kartopu savaşı resmen bitmiş durumda. Güneş batmaya başlıyor, karla kaplı manzaranın üzerine altın bir parıltı yayıyor ve uzun zamandır ilk kez her şey... doğru geliyor. Huzurlu ama sıkıcı değil. Eğlenceli ama kaotik değil. Sadece... mükemmel.

"Pekâlâ," diyorum ellerimi birbirine vurarak. "Gidip yemek yapmam lazım."

Siz sıkıcı işlerinize devam edin."

Key'in son bir avuç karı konfeti gibi havaya savurmasıyla kıkırdamalar başladı. "Mutfakta desteğe ihtiyacın olmadığına emin misin? Ben mükemmel bir tat testçisiyim."

Ona şakacı bir bakış fırlatıyorum. "Evet, çünkü hazır olmadan önce etrafta durup her şeyi yiyecek birine kesinlikle ihtiyacım var. Zor pas."

Key teslim olmak için ellerini kaldırıyor ama yüzündeki sırtış özür dilemekten başka bir şey değil. "Peki, peki. Devam et, usta şef. Büyük, korkutucu çevreyi biz hallederiz."

Atlas ciddiyle başını sallıyor ama ağzının kenarları seğiriyor. "Sensiz çok fazla eğlenmemeye çalışacağız."

"Eminim çok eğlenceli olacak," diyorum sahte bir coşkuyla ve kulübeye doğru dönüyorum. "Kaç tane çam kozalağı gördüğünü ya da bir kar tanesi sana tuhaf tuhaf bakarsa bana haber ver."

Karda kulübeye doğru ilerlerken, kahkahaları arkamda kayboluyor ve göğsümde üzerimdeki kat kat kıyafetlerle ilgisi olmayan bir sıcaklık bırakıyor. Sadece bir kez arkama bakıyorum ve üçünün devriyelerine geri dönmelerini izliyorum. Teddy'nin yüzünde hesapçı bir ifade var, Atlas bir şahin gibi ufku tarıyor ve Key...

Key muhtemelen devriyeyi nasıl daha eğlenceli hale getirebileceğini bulmaya çalışıyordu. Onları çalışırken izlemek, arkamı kolladıklarını bilmek, tüylerimi diken diken ediyor - iyi bir şey.

Kulübenin içinde, karla kaplı botlarımı tekmeleyip paltomu silkiyor ve zihnimde yemek menüsünü gözden geçiriyorum. Doyurucu bir şeyler, belki onları ısıtacak bir güveç. Mutfaka geçip malzemeleri tezgâha dizerken kendi kendime gülümsüyorum. Karnım gurulduyor ve bugün de pek bir şey yemediğimi hatırlatıyor. Bir havuç alıp ısıriyorum ve doğrama, haşlama ve baharatlama işlerinin beni nasıl bir karmaşaya sürüklediğini düşünüyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, kartopu savaşından sonra her şey daha hafif geliyor. Geldiğimizden beri üzerimizde asılı duran ağırlık bir anlığına da olsa kalkmış gibi.

Mutfak rahat ve sıcak; Noel ağacından yayılan çam kokusu, hazırladığım baharatlara karışıyor. Hazırlanmaya başlarken kendi kendime mırıldanıyorum, zihnim hala Atlas'a ilk kartopunu attığım anki yüz ifadesiyle uğulduyor. Buna kesinlikle değdi.

Sebzeleri doğrarken, hepimizin nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

burada sona erdi. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde bir kulübe, arkadaş olarak tetikçiler ve aldatılan bir eski sevgili... biraz da bağlı. Korkutucu olması gereken bir durum ama işte buradayım, bu üç adamla kendimi Jason'la olduğumdan daha çok evimde hissediyorum.

Bıçağı patatesin üzerinde gezdirirken durakladım. Jason. Bugün onu pek düşünmedim, ki burada olma sebebimin o olduğunu düşünürsek bu çok garip. Öfke ve acı tekrar kabarıyor ama şimdi farklı. Önceden her şeyi tüketiyordu, i ç i n i göremediğim bir fırtına gibiydi. Ama şimdi? İdare edilebilir hissettiriyor. Sanki ben

kabullenmeye başladım. Belki de kendi tuhaf, *tetikçi* tarzlarında beni önemseyen insanlar -gerçek insanlar- olduğu içindir.

Düşünceden sıyrılıp elimdeki göreve odaklanıyorum.

Güveç tenceresini karıştırırken kendi kendime mırıldanıyorum, kaynayan et ve sebzelerin zengin kokusu mutfığı dolduruyor. Yemek bir araya geldikçe tatmin duygusundan kendimi alamıyorum. Yemek yapmanın, kartopu savaşından sonra sıcak ve besleyici bir şey yarattığımı bilmenin rahatlatıcı bir yanı var, hepimiz için küçük bir ödül.

Ortaya çıkan sonuçtan memnun kaldığımda, yahniyi her biri dumanı tüten ve doyurucu lezzetlerle dolu kaselere dolduruyorum. Kaseleri taze ekmekle birlikte bir tepsiye yerleştirdikten sonra bir adım geri çekilip yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum.

"Fena değil Grace. Hiç fena değil," diye mırıldanıyorum, ellerimi bir bulaşık bezine silerek. Mutfığa son bir kez bakıp kapıya doğru yöneliyorum. Dışarıdaki adamları hâlâ duyabiliyorum, o çok ciddi devriyelerini tamamlarken uzaktan gürleyen derin sesleri.

Ön kapıya yaklaşırken göz ucuyla gördüğüm bir hareket duraksamama neden oluyor. Jason.

Oturma odasında, daha önce olduğu gibi aynı sandalyede bağlı bir şekilde oturuyor. Gelmiş geçmiş en hüzünlü tatil dekorasyonu gibi.

Ama en çok dikkatimi çeken şey, açıkça taşınmış olması. İnce işaretleri görebiliyorum: hafifçe eğik sandalye, yerde yanında duran su şişesi, bağlarının eskisinden biraz daha gevşek görünmesi. Belli ki adamlar düşünceli davranmışlar. Muhtemelen yemek yemesine, tuvaleti kullanmasına izin vermişlerdir - temel insani nezaket ve tüm bunlar.

Yine de garip bir şekilde oturuyor ve solgun ve nemli görünüyor. Daha iyisini bilmesem, çok acı çektiğini söyledim. Ama bariz bir yarası yok, belki de sadece bir şey geçiriyordur.

Acınası görüntüsüne rağmen, midem bir dizi duyguyla çalkalanıyor. Öfke, evet, ama aynı zamanda garip, ürpertici bir acıma. Bu adam bana ihanet eden, arkamdan en iyi arkadaşım ile yatan, yakalanana kadar hiçbir açıklama yapmadan beni burada bırakmayı planlayan adam. Peki ya şimdi? Şimdi hak etmediği Noel sevincine sarılmış, acınası ve üzgün, atılmış bir oyuncak gibi görünüyor.

Bir an öylece durdum, donup kaldım, sadece onu izledim. Kafasını kaldırmıyor, yere bakmakla meşgul, muhtemelen içinde bulunduğu durumdan utanıyor. Bir parçam onun yanından geçip gitmek, onu orada bırakmak ve beni gerçekten önemseyen insanlara odaklanmak istiyor. Ama başka bir yanı - yani sinir bozucu derecede empatik olan yanı - bir çekim hissediyor.

Kollarımı kavuşturarak ona doğru yürüyorum. "Şey, bu..." Ne söyleyeceğimi tam olarak bilemediğim için sözümü kesiyorum.

Jason başını yavaşça kaldırıyor, gözleri yorgun, donuk ve temkinli. Neye karşı, emin değilim. Duyguları garip bir şekilde yersiz görünüyor. Bir an için hiçbir şey söylemiyor, sadece durumu anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Grace..."

"Ne dedin? Burada olduğunu unuttuğumu mu sandın?" Soruyorum, sesim niyet ettiğimden daha keskin. "Biraz meşguldüm, biliyorsun. Yemek pişirmek, kartopu savaşı yapmak, hayatımı yaşamak."

Yüzü kızarıyor ve bakışlarını kaçırıyor, yüz ifadesine utanç karışıyor. "Ben istemedim-" Derin bir nefes alarak sözünü kesti. "Böyle olmasını istemedim."

Kollarımı daha sıkı kavuşturarak homurdanıyorum. "Ne? Sonunda üzgün bir Noel ağacı gibi bağlanmaktan mı bahsediyorsun? Bunu sen istedin, değil mi?"

Jason irkiliyor ve tüm bu karmaşa başladığından beri ilk kez ne kadar... küçük görüldüğünü fark ediyorum. Yenilmiş. Ve bana çarptı. Bu hatırladığım Jason değil. Beni her zaman dünyasının merkezi gibi hissettirmeyi bilen ukala, kendinden emin adam, en azından ona uygun olduğunda. Bu tamamen başka biri. Her şeyi elinden alınmış bir adam. Gururu, kontrolü, gücü.

"Sana ne oldu, Jason?" Sesim kendime rağmen yumuşayarak soruyorum.

Bir an için aramızda sessizlik oluyor, odadaki tek ses şöminenin çıtırtısı. Çekip gitmem gerektiğini biliyorum, bırakayım orada otursun ve kendi pisliği içinde debelensin. Ama bir şey beni olduğum yerde tutuyor.

"Seni asla incitmek istemedim," diyor sessizce, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Aptallık ettim. Yapabileceğimi sandım... Bilmiyorum. Her şeye sahip olabileceğimi. Sen, Tina, işim."

Acı bir kahkaha atıyorum ama bu kahkaha her şeyden çok hüzünlü çıkıyor. "Bu doğru değil, Jason. Artık yalan söylemenin bir anlamı yok. Beni inciteceğini biliyordun ama yine de her şeyi yaptın."

Başını eğiyor ve başını sallıyor, hareket ettikçe ışıklardan oluşan çelenk hafifçe kayıyor. "Evet. Belki de yaptım."

Ne hissetmem gerektiğini anlamaya çalışarak uzun bir süre onu inceliyorum. Kızgınlık mı? Üzüntü mü? Rahatlama mı? Üçü bir arada, göğsümde dönüp duruyor. Bir yanım ona bağışlamak, beni ne kadar incittiğini, kendimi ne kadar aptal gibi hissettiğimi söylemek istiyor. Ama başka bir yanım da tüm bunların bitmesini istiyor.

"Pişman mısınız?" Aniden soruyorum, soru ben durduramadan ağzımdan kaçıyor.

Jason başını kaldırıyor, gözleri şaşkınlık ve başka bir şeyin karışımıyla benimkilerle buluşuyor. "Senin bilebileceğinden çok daha fazlası."

Yavaşça başımı sallayıp bir adım geri çekiliyorum. "Güzel."

Gitmek için dönüyorum, kalbim göğsümde çarpıyor ama ben uzaklaşmadan Jason tekrar konuşuyor. "Grace... sence beni affedebilir misin?"

İzlerimde duruyorum, sözleri aramızdaki havada asılı kalıyor. Onu affetmek mi? Bu uzun bir emir. Ve ona bir cevap vermeye hazır olduğumdan emin değilim. En azından şimdilik.

"Bilmiyorum," diyorum, arkamı dönmeden.

Ve böylece, onu cicili bicili ve pişmanlık içinde geride bırakarak mutfığa doğru yürüyorum.

Çocuklar her an dönebilir ve muhtemelen açlıktan ölüyorlardır. Güveç ve ekmek tepsisini alıp kendimi zihinsel olarak olacıklara hazırlıyorum. Jason'la yaptığım konuşma, Noel ağacı devrildikten sonra çam iğnelerinin kokusu gibi aklımda kalırken, kendimi gerçekleşmesi gerektiğini bildiğim konuşmaya hazırlıyorum.

Tabii ki bir süre sonra kapı açılır ve içeri girerler - önce siyah kalın saçlarındaki karı fırçalayan Atlas, ardından Key ve Teddy gelir. Güneş hâlâ parlıyor olsa da hepsi küçük bir kar fırtınası geçirmiş gibi görünüyor.

"Yemekler harika kokuyor," diyor Key, masaya doğru ilerlerken ellerini birbirine sürterek. "O kadar açım ki bir ren geyiği bile yiyebilirim."

"İğrenç," diyorum tepsiyi önlerine koyarken sırtarak. "Bugün ren geyiği yok. Sadece meşhur dana yahnim var."

Teddy bir kaşını kaldırıyor. "Ünlü, ha?"

"Benim için ünlü," diye itiraf ediyorum sırtarak. "Yumulun."

İkinci kez söylemelerine gerek yok. Saniyeler içinde masanın etrafına oturuyor, günlerdir açmış gibi ağızlarına kaşık kaşık güveç atıyorlar. Ben de karşılırlarına oturup onların yemeği nasıl mideye indirdiklerini izliyorum. Onları böyle görmek çok garip - çok rahat, çok normal, sanki eğitimli katiller değillermiş gibi. Ama yine de, sanırım herkesin yemek yemesi gerekiyor, değil mi?

Derin bir nefes alıyorum ve söyleyeceklerim için hazırlanıyorum. "Jason hakkında..."

Atlas kâsesinden başını kaldırıp sertçe bakıyor, kaşları çatılıyor. Gözlerinde bir anlığına bir endişe parıltısı olduğuna yemin edebilirim ama yanılıyor olmalıyım. "Ne olmuş ona?"

Kaşığımı yahninin içinde döndürerek bunu ifade etmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. "Düşünüyordum da... belki onu sandalyeden indirebiliriz."

Key homurdanıyor, neredeyse yahnisinin içinde boğuluyordu. "Evet, hayır. Olmaz, Şeker."

Teddy benimle Key'in arasına bakıyor, bakışları küçümsemekten çok meraklı. "Neden?"

"Şey," diyorum yavaşça, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Şu anda tam olarak bir tehdit oluşturmuyor, değil mi? Zararsız, gerçekten."

"Zararsız mı?" Atlas tekrarlıyor, sesi şüphecilikle dolu. "Grace, adam seni aldattı. Seni burada yalnız bırakacaktı. Tanrı aşkına rehineyi serbest bıraktı! Hatırladın mı?"

İrkildim, gerçek adımı kullanması canımı yaktı. Ama ilerliyorum. "Biliyorum. Ve inan bana, bunu yakın zamanda unutmayacağım. Ama demek istediğini anladım. O hiçbir yere gitmiyor ve ben sadece... Bilmiyorum. Sanırım tüm bu Noel ağacı gibi bağlanma olayından bıktım. Biraz eskimeye başladı."

Key kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Onun için kötü hissediyorsun. Öyle mi?"

Biraz utanmış hissederek yahnime bakıyorum. "Onun için üzüldüğümü söyleyemem. Ama sonsuza kadar o sandalyede çürümesini de istemiyorum. O... kırılmış. Ne yaptığını biliyor ve bence bu yeterli bir ceza."

Teddy, hâlâ ikna olmamış gibi görünen Atlas'la bakışıyor. "Gerçekten de onu serbest bırakmanın doğru karar olduğunu mu düşünüyorsun?" Teddy soruyor, sesi sakın ve ölçülü.

Bakışlarına karşılık vererek başımı sallıyorum. "Evet. Anlıyorum."

Atlas kaşığını yere bırakıyor, metalin kaseye sürtünme sesi mutfakta yankılanıyor. "Peki gitmesine izin verirsek ne olur?"

ve sorun mu çıkarıyor?"

"Yapmayacak," diyorum hızlıca, belki de çok hızlı. "Ona bir bak Atlas. Bu kulübeye her şeyi kontrol edebileceğini düşünerek giren adam değil o. Siz bundan emin oldunuz."

Key gözlerini devirir. "Evet, eğer bize izin verseydin bundan biraz daha emin olabilirdik."

"Key," diyorum ona sert bir bakış atarak. "Ona zarar vermeyeceğiz."

"Yani-" Teddy öksürdüğünde durur ve dramatik bir şekilde iç çeker. "Peki."

Atlas bir elini saçlarında gezdiriyor, belli ki hâlâ kafası karışık. "Bundan hoşlanmadım. Adam tam bir yılan."

"Biliyorum," diyorum usulca. "Ama sanırım... belki de onun kendi başına ayakta durduğunu görmem gerekiyor. Böylece ben de kendi başıma ayakta durabilirim."

Ardından gelen sessizlik ağır ve adamların bunu düşündüklerini söyleyebilirim. Sonunda Teddy iç geçiriyor ve peçeteyi yere koymadan önce ağzını peçeteye siliyor. "Eğer istediğin buysa Grace, o zaman tamam. Onu çözeceğiz."

Key inliyor. "Ciddi misin?"

Teddy ona bir bakış fırlatır. "Evet, cidden."

Atlas bir süre daha sessiz kaldıktan sonra nihayet başını salladı. "Pekâlâ. Ama çizgiyi aştığı an-"

"Yapmayacak," diyerek sözünü kestim. "Ben hallederim."

Key nefesinin altında *kötü kararlarla* ilgili bir şeyler mırıldanıyor ama onu duymazdan geliyorum. Açıklayamıyorum ama bu yapılacak en doğru şey gibi geliyor. Jason için değil, kendim için. Bu bölümü kapatmam gerekiyor ve onu şenlikli bir rehine gibi bağlı bırakmak bunu yapmayacak.

"Teşekkür ederim," diyorum hepsine gülümseyerek. "Gerçekten."

Atlas homurdanıyor, ayağa kalkıyor ve peçetesini masaya fırlatıyor. "Peki. Hadi şu işi bitirelim."

Beni, Jason'ın hâlâ Noel süslerinin ağırlığı altında çökmüş ve perişan bir halde oturduğu oturma odasına kadar takip ediyorlar. Biz yaklaşırken başını kaldırıyor, Atlas ve Teddy onu iki yandan kuşatırken gözleri dehşet içinde açılıyor.

Key, Noel Baba'nın yardımcısı olmak için kaydolmadığına dair bir şeyler mırıldanarak Jason'ın omuzlarındaki cicili bicili örtüleri açmaya başlamıştır bile. Teddy Jason'ın bileklerindeki düğümleri gevşetmeye başlarken, Atlas inatçı bir yayı tek bir sinirli çekişle çıkarıyor.

"Gitmeme izin mi veriyorsun?" Sesi kısık ve boğuk bir şekilde soruyor.

Başımı salladım. "Evet. Ama beni pişman etme."

Serbest kalır kalmaz kollarını ovuşturuyor, şaşkınlık ve minnettarlık karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. "Grace... Ben-"

"Yapma," diyorum elimi kaldırarak. "Bu bedava bir geçiş değil, Jason. Her şeyi berbat ettin. Hem de çok büyük bir hata yaptın. Ama seni esir de tutmayacağım. Sadece bunun bitmesini istiyorum."

Zorlukla yutkunarak başını sallıyor. "Anlıyorum."

Atlas öne doğru adım atarak Jason'ın üzerinde yükselir, sadece varlığı bile Jason'ın irkilmesine yeter. "Bir şey yapmaya kalkarsan bu işin sonu senin için iyi olmaz. Anladın mı?"

Jason hızla başını sallar. Kalın kalın yutkunurken ağzından zar zor tek kelime çıkabiliyor. "Anladım."

Biraz ötede duran Key, şaşkın bir sırtışıla olan biteni izliyor. "Bu şimdiye kadarki en iç açıcı Noel hikâyesi değil mi? Adamın gitmesine izin veriyoruz ve herkes sonsuza dek mutlu yaşıyor."

Homurdanıyorum. "Pek sayılmaz."

Jason'ın serbest kalmasıyla geri çekilip bakışlarının adamlar arasında temkinli bir şekilde gidip gelişini izliyorum. Bileklerini ovuştururken elleri titriyordu.

"Yoldan çekileceğim," diyor Jason sessizce, gözleri bir an bana kayıyor, sonra tekrar çocuklara dönüyor.

Sırtına doğru uzanmaya çalışıyor ama kısa kesiyor, ellerini önüne getirip sıkıyor. Adamlar bu sefer onu bağladıklarında belli ki çok korkmuşlardı. Bazı tehditler savurduklarına şüphe yoktu.

"Bela istemiyorum," diye mırıldanıyor zayıf bir sesle.

"Bu bir ilk," diye mırıldanıyor Key, ama ses tonunda bir ısırık yok.

Mutfağa dönmeden önce Jason'a son bir kez başımı sallıyorum. "Acıktıysan öğle yemeği hazır. Sadece... aklına bir şey gelmesin."

Jason başını sallar ve sönmüş bir balon gibi kanepeye çöküp kalır. Çocuklar bakışıyor ama şimdilik yeterince tatmin olmuş görünüyorlar. Mutfağa doğru yürürken kendimi hafiflemiş hissetmekten alamıyorum. Sanki, sadece belki, sonunda her şey yoluna girmeye başlıyor.

En azından bir sonraki kaos dalgası gelene kadar.

Yirmi Dördüncü Bölüm

TÖnümüzde yanan ateş usulca çıtırdıyor, sıcaklığı odaya yayılıyor ama benim tüm dikkatim Grace'in üzerinde. Kanepede bana doğru kıvrılmış, vücudu benimkine sımsıkı sarılmıştı. uymak için yaratılmıştı. Şeker ve tarçın gibi kokuyor, tatlılıkla birlikte beni gergin tutmaya yetecek kadar sıcaklık. Başını omzuma yaslıyor ve parmakları sanki dikkatini dağıtmaya çalışıyormuş gibi dalgınca göğsümün üzerinde izler bırakıyor.

Ama işe yaramıyor. İçindeki huzursuzluğu, vücudunun benimkinin yanında hafifçe kıpırdanışını hissedebiliyorum, sanki bir şey düşünüyormuş gibi.

Kendi kendime sırtıyorum. Grace'i tanırım. Görüldüğü kadar tatlı biri değildir. Yani, tatlı biri ama tek özelliği bu değil. O gümüşü mavi gözlerinin ardında her zaman bir şeyler vardır. Ve eğer haklıysam, ki genelde haklıyım, bunu ortaya çıkarmak için çok uğraşacağım.

Bacaklarını kucığıma uzatıyor, küçük Noel çorapları kot pantolonumun üzerinden kayıyor. Bana attığı yumuşak, tembel sırtış tamamen masum, ama ben daha iyisini biliyorum. Bu kızın kendini bıraktığında neler yapabileceğini gördüm.

"Ne düşünüyorsun, ufaklık?" Elimi rahatça kalçasına doğru kaydırarak mırıldanıyorum. Sadece hafif bir dokunuş, fark etmesine yetecek kadar, ama ona istediğini verecek kadar değil.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve gülümsemesi genişliyor. "Ne demek istiyorsun?" Utangaç davranıyor, sanki ne demek istediğimi bilmiyormuş gibi.

ama boynuna doğru süzülen kızarıklık onu ele veriyor. Hafifçe kıkırdıyorum.

Genelde oyun oynayan biri değilimdir, bu şekilde değil. Genellikle, her şeyi kontrol altında tutan, kenarları jilet gibi keskin tutan, kimsenin çok rahat olmadığından emin olan adamım. Bu konuda iyiyimdir. İki adım önde olmak. Odayı okumak. Hesaplamak.

Ama bugün? Bugün, farklı olmak istiyorum. Grace'le ilgili bir şey beni havaya sokuyor ve onu zorlamaya, onunla alay etmeye karşı koyamıyorum. Belki de vücudunun yumuşak kıvrımları ve sıcak teniyle benimkinin içinde eriyip gitmesinden, belki de parmaklarının göğsümü okşayıp durmasından, sanki istediğini almaktan kendini zor tutuyormuş gibi davranmasından.

Azgın. Bunu anlayabiliyorum. Sürekli bacaklarını oynatmasından, arka planda oynayan filme odaklanıyormuş gibi yapmasından ama aslında dikkatinin benim üzerimde olmasından. Bunu hissedebiliyorum. Ama ona istediğini vermeyeceğim. Henüz değil.

"Grace," diye mırıldanıyorum, ateşin çıtırtısından duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Sesim sıradan, ama bir kenarda duruyor. "Aklında ne var, ufaklık?"

Bana bakıyor, o geniş, gümüşü mavi gözleri masumca kırpışıyor, sanki neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi. Ama ben daha iyi biliyorum. Sakin davranmaya çalışıyor, aklında ona yapmamı istediği onca şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyor.

"Yok bir şey," diyor, sesi hafif ve tatlı ama altındaki gerginliği duyuyorum. "Sadece... rahatlıyorum."

Yumuşakça mırıldanıyorum, elimi uyluğu boyunca tembelce sürüklüyorum. "Bundan emin misin?"

Gözleri elime kayıyor, hareket etmesini izliyor. Birazcık çözülmeye başladı. Vücudunun gerilmesinden anlayabiliyorum. Nefesinin nasıl sıkıştığını. Onu okumak her zaman çok kolaydır. Bu yönünü seviyorum.

"*Mmhmm*," diye idare ediyor, sesi şimdi biraz daha az sabit.

Parmaklarımın daha yukarılara kaymasına izin veriyorum, kazağının etek ucunun hemen altındaki yumuşak teni okşuyorum. Kumaş ince, şenlikli ve gülünç - üzerinde göz kırpan bir ren geyiği olan bir şey - ama tüm doğru şekillerde kıvrımlarına yapışıyor. Teni sıcak ve vücudunun dokunuşuma verdiği tepkiyi hissedebiliyorum. İçinden geçen ince ürpertiği gururla izliyorum.

"Gerçekten mi?" Sesimi alçaltarak ve sertleştirerek bastırıyorum. "Hiçbir şey düşünmüyor musun?"

Dudaklarından küçük, hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkıyor.

"Teddy..."

"Ne?" Kıkırdıyorum, dudaklarım tam kulağının dibinde olacak şekilde eğiliyorum. "Gergin görünüyorsun Grace. Sanki bir şey bekliyormuşsun gibi."

Yumuşak bir kahkaha atıyor, rol yapmaya çalışıyor ama içindeki nefessizliği duyabiliyorum. "Belki de öyleyimidir."

Tenine karşı sırtıyorum, dudaklarım kulağını zar zor sıyrıyor ve onu yakaladığımı biliyorum. O bunu istiyor. Onu zorlamamı istiyor ama bunu kabul etmeyecek kadar inatçı.

"O zaman neden bana ne istediğini söylemiyorsun?" Mırıldanıyorum, elim kalçasında daha yukarılara çıkıyor ama yine de ona arzuladığı şeyi vermiyorum. "O küçük güzel kafanın içinde neler oluyor?"

Sinirli bir şekilde ofluyor, parmakları gömleğimin içinde kıvrılıyor. "Ne istediğimi biliyorsun."

Hafifçe gülüyorum, ona bakabilecek kadar geri çekiliyorum. Dudağını ısırtıyor, yanakları kızarmış ve gözlerinde o belli belirsiz kıvılcım var - sabırsızlık, arzu, hayal kırıklığı. Çok heyecanlı ve ben bunun her saniyesinden zevk alıyorum.

"Ne istediğini biliyorum Küçüğüm," diyorum, sesim alçak, alaycı. "Ama bunu söylediğini duymak istiyorum."

Gözleri hafifçe kısılıyor ve beni yakalayıp istediğini alma dürtüsüyle savaştığını söyleyebilirim, ama bu işler böyle yürümüyor. Bu gece kontrol bende ve bunun için yalvarmasını istiyorum. Bana açılmasını ve normalde söylemeyeceği şeyleri söylemesini istiyorum.

"Seninle bu oyunu oynamayacağım," diye mırıldanıyor, ama sesinde hiçbir inandırıcılık yok. Hoşuna gitse de gitmese de zaten oynuyor.

Tekrar gülüyorum, derisinin altına işlediğini bildiğim derin, gürleyen bir ses. "Hadi ama Grace. Bana söylemenin ne zararı var? Asla bilemezsin... Belki gerçek olur."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve kafasında dönen çarkları görebiliyorum. Bunu düşünüyor, seçeneklerini tartıyor, ama bunu onun için kolaylaştırmayacağım.

Hafifçe kayarak onu kendime yaklaştırıyorum ve elimi yavaşça iç uyluğunun üzerinde gezdirirken nefesini tutuyor. "Hadi, Küçüğüm," diye fısıldıyorum, nefesim teninde sıcak bir şekilde hissediliyor. "Söyle bana. Şimdiye kadar düşündüğün en çılgınca şey neydi?"

Kıvranıyor, parmakları gömleğimi sıkıca kavırıyor. Direncini hissedebiliyorum ama yavaş yavaş kıldığımı da biliyorum.

"Teddy..." diye nefes alıyor, sesi titriyor. "Sadece-"

"Sadece ne?" Sırıtarak sözünü kestim. "Benden uzak duran sensin. Ben sadece seni bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sadece yardım etmek istiyorum."

Yumuşak bir şekilde inliyor, hayal kırıklığına uğramış ve teslim olmaya yakın olduğunu biliyorum. "Neden böylesin?"

"Çünkü" diye mırıldanıyorum, dudaklarımı boynunun yumuşak teninde gezdirerek. "Seni kıvrılırken izlemek hoşuma gidiyor."

Dokunuşumun altında titriyor. Tek yapmam gereken onu biraz daha itmek.

"Bana söylemek istemiyor musun?" diye soruyorum, sesim karanlık ve alaycı. "Kafanda dönüp duran küçük, pis fanteziyi bana söylemek istemiyor musun?"

Sertçe nefes veriyor, vücudu benimkine karşı gergin. "Ben-"

"Yalancı," diye araya giriyorum, elimi kazağının altına kaydırarak

Teninden yayılan sıcaklık. "Hadi ama Grace. Bir şey olduğunu biliyorum. Neredeyse damlıyorsun."

Nefesi kesiliyor ve zihninin nasıl yarıştığını görebiliyorum. Teslim olmak ile elinde kalan kontrolü korumak arasında gidip geliyor. Onu tekrar dürtmeden önce gerginliğin artmasına izin verecek kadar birkaç saniye veriyorum.

"Söyle bana," diye usulca homurdanıyorum, dudaklarım kulağının kabuğunu okşuyor.

Titrek bir nefes alıyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Ben... Ben bir şey düşünüyordum."

Memnun bir şekilde sırtıyorum. "Öyle mi? Neymiş o?"

Tereddüt ediyor, dudağını ısıırıyor ve allığının boynuna doğru süzülüp yanaklarını renklendirdiğini görebiliyorum. Bu onda iyi bir görünüm - masumiyet daha karanlık bir şeyle karışık. Ortaya dökülmek üzere olan bir şey.

"Bu... bu biraz çılgınca," diye itiraf ediyor sonunda, sesi yumuşak ama içindeki beklentiye duyabiliyorum.

"Güzel," diyorum, gözleriyle buluşabilecek kadar geriye yaslanarak. "Anlat bana."

Tekrar dudağını ısıırıyor, gözleri bir an için başka yöne kayıyor ve sonra tekrar bana bakıyor, sesi fısıltıya dönüşüyor. "Düşünüyordum da... kaçırılmayı."

Gözlerimi kırıştırıyorum, yüzüme yavaşça bir sırtma yayılıyor. "Alındı, ha?" Başını sallıyor, nefesi titriyor. "Evet... kaçırılmış gibi."

Nabzım bir çentik atıyor. Bunu beklemiyordum, ama şimdi söylediğine göre, zihnim şimdiden olasılıklarla yarışıyor.

"Peki kaçırma işini kim yapıyor?" Sesim artık daha sert, alaycı tavrım yerini daha karanlık, daha aç bir şeye bırakıyor.

Bakışlarımla buluşuyor, gözleri arzu ve sinir karışımıyla parlıyor. "Üç çok tehlikeli tetikçi."

Yüce İsa. Bunu düşünmek içime bir sıcaklık gönderiyor ve kendimi sabitlemek için bir nefes almak zorunda kalıyorum.

"Peki seni yakaladıktan sonra ne yapacağız?" Mırıldanıyorum, sesim şimdi alçak ve tehlikeli.

Dudakları aralanıyor, nefesi sığ soluklarla geliyor. "İzin istemiyorsun," diye fısıldıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Sadece... alıyorsun."

Lanet olsun. Bu kadın.

Aniden ayağa kalkıyorum ve onu kanepeye yayılmış, gözleri kocaman ve şaşkın bir halde bırakıyorum. "Nereye gidiyorsun?" Sesi hayal kırıklığıyla karışık bir şekilde soruyor.

Yüzümde yavaşça yayılan bir sırıtışla ona bakıyorum. "Hemen döneceğim."

İnliyor, başını koltuğa yaslıyor ve dudaklarını şirin bir şekilde büzüyor. "Ciddi misin? Şimdi mi?"

"Evet," diyorum, çoktan odadan çıkmıştım. "Özür dilerim. Bir şey yapmam gerektiğini unutmuşum."

Diğer şeylerin yanı sıra *mavi yumurtalıklar* ve *aptal, sinir bozucu tetikçiler* hakkında nefesinin altında homurdandığını duyduğumda sırıtıyorum. Hiçbir fikri yok.

T ece havası soğuk, kulübenin dışında çömelirken gözlerimin ve dudaklarımla etrafındaki açıkta kalan deriyi ısıtıyor. Kar fırtınası uzun süre uzak kalmak istemedi, bize huzurlu, karlı bir manzaranın tadını çıkarmak için sadece kısa bir süre verdi ve şimdi kar tekrar sürüler halinde yağmaya başladı.

Ve giderek hız kazanıyor gibi görünüyor. Ama neyse ki henüz tehlikeli görünmüyor.

En kötü koşullarda bile gizli operasyonlar yaptım, ama bu gece? Bu gece farklı. Dünyanın öbür ucunda bir görevde değiliz; lanet kulübenin hemen dışındayız ve asla gerçekten incitmeyeceğim tek kadını takip ediyoruz.

Ama bu? Bu eğlence için.

"Gerçekten de orada sadece... yemek pişiriyor," diye fısıldıyor Key, sırtarak başını sallıyor, kar maskesi alnına katlanmış. "Tanıdığı en tehlikeli üç adamın içeri dalıp onu kaçırmak üzere olduğundan tamamen habersiz."

"Mesele de bu zaten," diyorum, sesim alçak ama kararlı, gözlerimi pencereden Grace'e dikmiş bir şekilde. Gözlerimi ondan ayıramıyorum, hele de o böyle yumuşak ve olacıklara tamamen hazırlıksız görünürken. "Bunu o istedi."

"Bunu gerçekten o mu istedi?" Atlas'ın sesi alçaktan gürlüyor, duyulmayacak kadar sessiz ama inançsızlıkla dolu. Nefesi havayı buğulandırıyor ve kar maskesindeki yarıklardan karanlıkta parlayan kısık gözlerini görebiliyorum.

Hâlâ düşünüyor. Onu suçlayamam. Hiçbirimiz onun bu kadar vahşi bir fantezisi olmasını beklemiyorduk, ama yine de onu Grace yapan şeylerden biri de bu. Bizi her zaman şaşırtıyor. Bizi her zaman diken üstünde tutuyor.

"Evet," diyorum maskemi ayarlarken.

Buzlu camın arkasından Grace tezgahın başında, akşam yemeği hazırlıklarıyla meşgul. Vücudunun yumuşak kıvrımlarını, kolaylıkla hareket edişini görebiliyorum, hemen dışarıda gizlenen *tehlikeden* tamamen habersiz, en çılgın fantezisini gerçekleştirmek üzere.

"İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum," diyor Key, sesine eğlence karışmış bir şekilde. Yanımda çömelmiş, kemerindeki bıçakları kurcalıyor, söz konusu aletleri olduğunda her zamanki gibi mükemmeliyetçi. Gözleri yine pencereye kayıyor, onu izliyor. Hamlesini yapmak için can attığını söyleyebilirim. "Yani plan bu mu? İçeri gireceğiz ve...ne? Onu yakalayıp, bağlayıp, hayatının gecesini mi yaşatacağız?"

Maskemin arkasından sırtıyorum.

"Oldukça fazla." Key kıs kıs gülüyor.

"Sence çılgılık atar mı?"

"Muhtemelen," diye itiraf ediyorum, maskenin altından dudaklarımı çekiştiren sırtışı gizleyemiyorum. "Ama bu da eğlencenin bir parçası, değil mi?"

Grace ocağa doğru ilerliyor, sırtı bize dönük, mutfak ışığının yumuşak parıltısı onu altın rengine boyuyor. Kendi kendine mırıldanıyor, tamamen rahat.

Atlas ayağa kalkıyor, savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını silkeliyor. Cüssesini görmezden gelmek mümkün değil ve siyah taktik teçhizatının içinde doğanın gücü gibi görünüyor. Maske gözlerindeki yoğunluğu, ava çıktığında her zaman ortaya çıkan yırtıcı parıltıyı gizlemiyor.

"Gerçekten bundan hoşlanacağını düşünüyor musun?" Sesi şimdi biraz daha yumuşak, sadece Grace'in ondan çekip alabileceği endişe yüzeye çıkıyor.

"Bunu o istedi," diye hatırlatıyorum ona, kendimi birazdan olacıklara hazırlarken ellerimdeki eldivenleri ayarlıyorum. "Güven bana, buna bayılacak."

"Tabii ki yapacak," diye araya giriyor Key, heyecan sesinden belli. Hayatının en büyük şakasını yapmak üzere olan bir çocuk gibi enerji dolu bir şekilde ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Yani, hadi ama Atlas. Grace'in yaptığımız bir şeyi sevmediğini en son ne zaman gördün? Bunu yiyip bitirecek."

Atlas homurdanıyor ama boyun eğerek başını sallıyor. Gerçeği tartışamaz. Grace'in hepimizi şaşırtmak gibi bir huyu var ve bu gece de farklı değil. Bizi istediği düşüncesi -bu şekilde kontrolü ele almamızı gerçekten istemesi- beni çıldırtıyor, her ne kadar dışarıya belli etmesem de.

Her zamanki soğuk, hesapçı halimden çok farklı ama bir kez olsun? Bunu şımartmak istiyorum. Onun sınırlarını zorlamak. Kendi sınırlarımı zorlamak. Bu yeni keşfettiğim bağımlılıktan büyük keyif alıyorum.

"Pekâlâ," diyorum, sesim bir komut tonuna dönüşüyor. "İçeri gireceğiz, sert olacağız ama çok ileri gitmeyeceğiz. Şiddetli olmasını istiyor ama ona zarar vermeyeceğiz. Anladın mı?"

Atlas başını sallıyor, kar maskesini yüzüne daha sıkı örtüyor. Gözleri artık sert ve odaklanmış. Öte yandan Key bana hızlıca sırtıyor ve kendi maskesini indiriyor, kehribar gözlerindeki şakacı parıltı hiç kaybolmuyor. Çoktan karakterine büründü.

"İşaretimle içeri giriyoruz," diye devam ediyorum, kemerimdeki teçhizatı son bir kez kontrol ediyorum. Aslında bu eşyaların yarısına ihtiyacım yok ama hissettirdikleri, silahların ağırlığı gerçekçiliğe katkıda bulunuyor. Ve bizi böyle giyinmiş, onu almaya hazır bir halde gördüğünde Grace'in kalbinin çarpacağını biliyorum. "Onu yakalarız, gerçekçi olması için yeterince hırpalarız. Gerekirse onu bağlarız, tahmin etmesini sağlarız, onu gergin tutarız."

Atlas'ın bakışları tekrar pencereye kayıyor ve onun hâlâ kayıtsız bir şekilde hareket etmesini izliyor. "Peki ya sonra?"

"Ve sonra," diyorum sırtarak. "Ona tam olarak istediği şeyi vereceğiz."

Key yumuşak bir kıkırdama çıkarır. "Kahretsin, bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyorum."

Ona yan gözle bakıyorum. "İtirazın var mı?"

"Kesinlikle hayır," diyor neredeyse kız gibi ciyaklayarak. "Sadece yalvarmadan önce ne kadar dayanacağını merak ediyorum."

Bu Atlas'ı kıkırdatıyor ve Grace'i müthiş bir gecenin beklediğini bilerek başımı sallıyorum. Bunun heyecanı -onun fantezisini hayata geçirmenin heyecanı- kanımı yıllardır hissetmediğim bir şekilde pompalıyor.

Sesimi alçak tutarak, "Pekâlâ, işaretimle," diyorum. "Üç...iki...bir..."

Kapıyı büyük bir gürültüyle çarparak açıyorum, biz ona doğru koşarken ses kulübede yankılanıyor. Mutfağın ışığı çarpmanın şiddetiyle bir an için titriyor ve Grace dönüp bakıyor, gözleri irileşiyor, eli içgüdüsel olarak karıştırmakta olduğu kaşığı kavırıyor.

Dondu kaldı.

Bir an için sanki zaman durdu. Grace orada durmuş bize bakıyor, ağzı hafifçe açık, beyni olan bitene yetismeye çalışıyor. Üçümüz kapının önünde korku filmlerinden fırlamış gibi duruyoruz -siyah giyimli, maskeli ve onun üzerinde yükseliyoruz- ve ilk birkaç kalp atışı boyunca tek gördüğüm yüzündeki ham şok.

Tam olarak istediğim şey.

Geniş gözleri bizi içine çekerken, nefesi boğazında düğümленirken bir memnuniyet dalgası hissediyorum. Bir adım ileri atıyorum ama ancak o kadar ileri gidebiliyorum.

Ben daha ona uzanamadan, hatta tek kelime bile edemedi içgüdüleri devreye giriyor. Tüm vücudu benim algılayabileceğimden daha hızlı tepki veriyor. Kaşığı bırakıyor, yüzü katıksız bir panik maskesine dönüşüyor ve dizi yukarı kalkıyor.

Sert.

Tam bacaklarımın arasında.

Dizi temas ettiği anda her şey bembeyaz oluyor.

Ses yok. Düşünce yok. Ağır çekimde patlayan bir bomba gibi vücudumda patlayan kör edici, yakıcı bir acı. Sadece kasıklarımda değil, her yerimde, orman yangını gibi yayılıyor.

merkez üssü. Dışarıya doğru yayılıyor ve nefesimi çalıyor, her kası yerine kilitliyor.

Daha önce de vuruldum. Beni dümdüz etmesi gereken darbeler aldım, ama hiçbir şey -hiçbir şey- taşaklarıma doğru mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir dizden gelen acıyla kıyaslanamaz.

Zaman yavaşlar. Dünya eğiliyor. Dizlerimin üzerine çöküp iki elimle kendimi tutana kadar düştüğümü fark etmiyorum bile, görüşüm saf acıdan oluşan bir tünele daralıyor.

Birinin nefesini duyuyorum. Grace olabilir mi? Fark etmez. Önemli olan tek şey bacaklarımın arasında yanan ateş ve bir daha asla yürüyemeyebileceğim gerçeği.

Her şey sessiz. Oda donmuş, sanki biri gerçekliği duraklatmış gibi. Her zaman ilk şakayı yapan Key bile sersemlemiş, maskesinin ardındaki gözleri kocaman. Atlas lanet bir heykele benziyor, üzerimize dikilmiş, bir milim bile kıpırdamıyor.

Bir an için kulaklarımdaki çınlama ve altımdaki soğuk, sert zeminden başka bir şey yok.

Sonunda, toplayabildiğim tüm gücümle ağzımdan alçak sesle ve kırık dökük tek bir kelime çıkmasını sağlıyorum: "Fındıkkıran."

Sözcük sessizlikte yankılanıyor, kıyamet kopmadan önce sadece bir kalp atışı kadar asılı kalıyor.

İlk çatlayan Key oldu. Bir anda iki büklüm oluyor, vücudu kahkahalarla sarsılıyor, sesi yüksek, kontrol edilemez dalgalar halinde dışarı taşıyor.

"Aman Tanrım, lanet olsun, Fındıkkıran!" Kahkahalar arasında kelimeleri zar zor çıkararak uluyor. "Teddy, tam taşaklarından vurdun!"

Atlas kendini tutmaya çalışıyor -çalışıyor- *ama* durumun absürtlüğüne karşı koyamıyor. Göğsünden derin ve titreşimli bir ses çıkıyor, iri omuzları kabarıyor. "Fındıkkıran," diye tekrarlıyor, sesi yarı yarıya eğlenceyle titriyor, kendini daha fazla tutamıyor.

Bu sırada Grace hâlâ donmuş, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştır. Birkaç saniye daha geçiyor ve sonra aniden kendine geliyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyor, farkına vardıkça yüzünü korku kaplıyor. "Aman Tanrım Teddy, bunu yapmak istememiştım! Düşündüm ki-"

Sanki yaptığı şeyi bir şekilde geri alabilecekmiş gibi ellerini işe yaramaz bir şekilde çırparak ileri atılıyor. "Çok özür dilerim! Sen olduğunu sanmışım, yani sen olduğunu bilmiyordum!"

Ona cevap veremiyorum. Hâlâ yere çökmüş, kendi içime kıvrılmış, her kasım savunma düğümüne kilitlenmiş, hayatımda hissettiğim en büyük acıyla nefes almaya çalışıyor ve başaramıyorum. Tek yapabildiğim gözlerimi sıkmak ve daha sonra misilleme yapabilecek kadar uzun süre hayatta kalmayı ummak.

"Ben yapmadım-" Grace'in sesi kesiliyor, panik ve telaşla üzerime geliyor. "İsteyerek yapmadım, yemin ederim! Tanrım, Teddy, iyi misin?!"

Key hiç yardımcı olmuyor. Bu noktada neredeyse yerde yuvarlanıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve kahkahaları arasında zar zor nefes alabiliyor. "Oh adamım- Görmeliydin- O-" Bir başka histerik kıkırdama nöbetine giriyor, yanlarını sanki şiddetinden yarılacakmış gibi tutuyor.

Güçlü ve sessiz bir tip olan Atlas'ın durumu da pek iyi değil. Hâlâ gülmekten titriyor, eğilirken ellerini dizlerine koyuyor, devasa gövdesi her sessiz kıkırdamada titriyor. Dik durmaya, kendini toparlamaya çalışıyor ama bana her baktığında -hâlâ yerde, acı içinde kıvranıyor-kendini yeniden kaybediyor.

Bu arada Grace ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. Yüzü kıpkırmızı olmuş, ne yapacağını düşünürken elleri gergin bir şekilde havada uçuşuyor. "Teddy, çok üzgünüm, seni- bilmiyorum, biri içeri giriyor sandım, bilmiyordum-"

İhanet dolu bakışlarımı ona yöneltmek için başımı kaldırmayı başarıyorum. "Bana diz çöktürdün," diye inliyorum, sesim ancak fısıltı halinde çıkıyor. "Taşaklarım."

Bununla birlikte, bir şeyler değişir.

Az önce panikten kızarmış olan yüzü aniden yumuşuyor. Dudakları titriyor, korkuyla değil ama eğlencenin açık başlangıcıyla. Geniş ve suçlu gözleri, beni tamamen mahvetmek üzere olan bir farkındalıkla parlıyor.

Ve sonra kırılır.

Grace, az önce çocuk sahibi olma yeteneğimi neredeyse yok eden tatlı, masum Grace, bir kahkaha patlattı.

Bu küçük bir kıkırdama ya da gergin bir kıkırdama değil. Hayır, sanki hayatının en komik şakasını duymuş gibi karnına doğru patlayan derin bir kahkaha.

"Aman Tanrım," diye kahkahalar arasında soluk soluğa kalıyor, tüm vücudu titrerken karnını tutuyor. "Sana diz çöktürdüm... tam taşaklarına!"

Hala yerdeyim, kendimi tutuyorum, acı o kadar keskin değil ama hala zonkluyor, az önce meydana gelen felaketin donuk bir hatırlatıcısı.

Başımı kaldırıp baktığımda, dünyada benim için en önemli olan üç kişinin de benimle alay edercesine güldüklerini görüyorum.

Grace duramıyor. O kadar çok gülüyor ki iki büklüm olmuş, gözyaşları yüzünden akıyor, eli dizine vuruyor. "Bunu yapmak istememiştim!" Kahkahalar arasında soluk soluğa kalmayı başarıyor.

İnliyorum, ciğerlerime nefes almaya çalışırken yan dönüyorum. "Evet, şey," diye mırıldanıyorum, sesim hem acıdan hem de aşağılanmışlıktan gergin. "Seni eğlendirebildiğime sevindim."

Nefes nefese, kendini toparlamaya çalışıyor ama yerde kıvrılmış halde bana her baktığında, bu onu yeniden sinirlendiriyor. "Sadece... düşürme şeklin- Sadece- Aman Tanrım-"

Key elini tezgâha vuruyor, neredeyse gülmekten ağlayacak. "Teddy, dostum, hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir ağaç gibi devrildin. Kereste!"

Atlas sonunda bana sempatik bir bakış atıyor ve beni yukarı çekmek için elini uzatırken maskesini çıkarıyor. "Hadi dostum," diyor, sesi derin ve gürüyor. "Yaşayacaksın."

Elini tutuyorum, kendi kar maskemi çıkarıp yere atmadan önce ayağa kalkmaya çalışırken yüzümü buruşturuyorum. Acı hala var ama daha kontrol edilebilir. Ona bakarken başımı sallayarak iç geçiriyorum, ellerim koruyucu bir şekilde kasıklarımın üzerinde duruyor. "Bunun için bana borçlusun, Küçüğüm."

Bana sırtıyor, gözleri neşeye parlıyor. "Biliyorum. Ve bunu telafi edeceğim."

Sonunda sakinleşmeye başlayan Key gözlerini siliyor ve inanamayarak başını sallayarak aramıza bakıyor. "Teddy, dostum, kabul etmelisin ki bu çok iyi bir atıştı."

Atlas kıkırdıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Çoğu erkeği dümdüz edecek darbeler aldığını gördüm ama sanırım Grace senin tek zayıf noktayı buldu."

"Gerçekten," diye mırıldanıyorum, ağırlığımı değiştirirken yüzüm buruşuyor, devam eden acıyı üzerimden atmaya çalışıyorum.

Sanırım sikimi kırdı.

"Gerçekten üzgünüm," diyor, ama gözlerinde hâlâ şakacı bir parıltı var. "Ama beni uyarmalıydın! Buraya öylece dalıp kendimi savunmamamı bekleyemezsin."

"Sana sürpriz yapmamız gerekiyordu," diyorum, kelimeler neredeyse huysuzca çıkıyor. Kesinlikle bir basamak aşağı indirildim.

"Başardın işte!" Tekrar gülerek karşılık veriyor. "Sadece... belki de planladığın şekilde değil."

Key kıs kıs gülerek kar maskesini çıkarır ve saçlarını karıştırır. "Bilmiyorum Teddy. Bence bu yaptığımız tüm planlardan daha iyiydi."

Tekrar inliyorum, ama bu sefer acıdan çok boyun eğmişlikten. "Tabii ki biliyorsun."

Grace bir adım daha yaklaşarak elini koluma koyuyor ve yüz ifadesi hafifçe yumuşuyor. "Hey," diyor, sesi şimdi daha sakın, ama yine de yüzeyin altında fokurdayan kahkahayı duyabiliyorum. "Gerçekten çok üzgünüm."

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve her şeye rağmen -acıya, aşağılanmaya- ona kızgın kalamıyorum. Bana böyle bakarken, gözleri sıcaklıkla, sevgiyle, içinde her zaman parlayan o yaramaz kıvılcımla doluyken olmaz.

"Biliyorum," diye iç geçiriyorum ve ona küçük, isteksiz bir gülümseme veriyorum. "Yemin ederim, bu bir şey haline gelmese iyi olur."

Hiçbirimiz tek bir kelime daha edemedi, arkamızdaki kapıdan gürültülü bir gıcırta geliyor.

Odadaki kahkahalar anında kesilir.

Hepimiz dönüp Jason'ın adımlarının ortasında donup kaldığını görüyoruz. Yarı giyinik, gömleğinin düğmeleri çözülmüş, gözleri kocaman, bir eli sanki neye bulaştığının emin değilmiş gibi dev bir şeker kamışını tutuyor ama silahlı gelmiş.

Bir anlığına hiçbirimiz kıpırdamadık.

Orada öylece durup bize bakıyor, ağzı hafifçe açık bir şekilde manzarayı izliyor: ben, hala acı içinde kıvranıyorum; Grace, kızarmış ve hala gülme krizinden kurtulamamış; Key ve Atlas'ın her ikisi de kaosu ardından açıkça eğleniyorlar.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Jason sonunda kekeliyor, sesi kafa karışıklığı ve... bu endişe mi?

Gözlerimi kırıştırdım, gerçekten şaşırmıştım. Onun burada olduğunu bile neredeyse unutmuştum. Biz hayatımızı yaşarken onu kendi pisliğinde boğulmaya bırakmıştık. Ama işte buradaydı, sanki içeri girip Grace'i savunacakmış gibi görünüyordu.

"Şey," diye başlıyor Key, manyak gibi sırtarak. "Görünüşe göre biri kahramanlık yapmaya karar vermiş."

Jason'ın gözleri Grace'e kayıyor ve orada bir şey var, beklenmedik bir şey. Endişe mi? Onun tehlikede olduğunu mu düşünmüştü? Aslında ona yardım edeceğini düşünmüştü.

Bunu sindiremeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Jason mı? Grace'i mi savunuyor? Her şeyden sonra mı?

Grace aynı anda fark etmiş gibi görünüyor, sırtışı ona bakarken duraksıyor, kaşları çatılıyor. "Jason? Ne yapıyorsun?"

Gözlerini kırıştırıyor, ondan bana, sonra diğerlerine bakıyor, belli ki ona zarar vermek için gelen yabancılar olmadığımız gerçeğini bir araya getiriyor. "Kapının açıldığını duydum ve... sandım ki..." Sesi kesiliyor, hepimiz ona bakarken nereye varacağını bilemiyor.

Bir süre kimse bir şey söylemedi.

Atlas ağırlığını değiştirerek Jason'a sıkılmış bir bakış atıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Key sadece gözlerini deviriyor ve sanki tüm bu olanlar onun umurundaymış gibi tezgâha yaslanıyor. Grace bir, iki kez göz kırptıyor, yüz ifadesi inanamamakla sinirlenmek arasında bir yerde geziniyor.

Sonra tek kelime etmeden bana döndü.

"Ee," diyor Grace parlak bir sesle, Jason'ın varlığını görmezden gelerek, kollarını kavuştururken gözleri şüpheyle kısılıyor, "Bütün bunların daha önce konuştuğumuz şey olması mı gerekiyordu?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, hala acının etkisinden kurtulmaya çalışıyorum, ama sorusu havada asılı kalıyor ve gözlerinin ardındaki hınzırlığı görebiliyorum.

Atlas ona bir kaşını kaldırıyor ve Key kahkahasını güçlükle bastırıyor.

Hâlâ onun savunma mekanizmasının etkilerini hissediyor olsam da gülümsemeyi başarıyorum. "Belki."

Grace'in dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ve sonra keskin bir kahkaha atıyor. Atlas kıkırdıyor ve kollarını kavuşturarak duvara yaslanıyor. "Fikir de buydu zaten."

Key kendini daha fazla tutamayarak kahkahayı patlatıyor. "Evet! Biz de *seni kaçırıp tehlikedeymişsin gibi hissettirmeye* çalışıyorduk."

Grace kıkırdıyor. "Ve sonra kazara bir kez daha lakabımın hakkını verdim."

Key neredeyse e ğ i l m i ş , karnını tutuyor. "Oh, sen *Kesinlikle!* Tam da büyük, dramatik girişimizin ortasında!"

İnliyorum, devam eden ağrıya rağmen daha dik durmaya çalışıyorum. "Evet, *o* kısmı beklemiyorduk."

Grace iki büküm oluyor, öyle bir gülüyor ki omuzları titriyor. "Yani... siz her şeyinizi hazırlamış, tehlikeli ve gergin olmaya çalışıyordunuz ve ben sizi tek dizimle yere sererek her şeyi mahvettim öyle mi?"

Erkekliğimi ovuşturarak "Aşağı yukarı bu kadar," diye mırıldandım. Acı hafıfledi ama gururum hâlâ sızlıyor.

Atlas homurdanıyor, duvara yaslanıp kollarını kavuştururken başını sallıyor. "Diyelim ki işler pek de planlandığı gibi gitmedi."

"Pekâlâ," diyorum ensemini ovuşturarak. "Beni etkisiz hale getirmeye çalışmayı bitirdiysen, belki gerçekten yaptığımız şeye geri dönebiliriz."

Grace başını eğiyor, gözleri şakacı bir şekilde kısılıyor. "Hm, peki bu tam olarak nedir?"

Sadece onun duyabileceği kadar eğilerek sırtıyorum. "Sana tam olarak istediğin şeyi veriyorum."

Nefesi kesiliyor ve bir saniyeliğine alaycı tavır kayboluyor, yerini daha ağır bir şey alıyor, aramızda uğuldayan bir şey, elektrik ve inkar edilemez.

"Bu doğru mu?" Mırıldanıyor, sesi alçak.

"Aynen öyle," diyorum, sesim şimdi daha sert, daha ciddi. "Ve güven bana, Küçük Olan. Bu süreçte beni saf dışı bırakmaya çalışmadığın zaman çok daha eğlenceli olacak."

Yumuşakça gülüyor, bana doğru eğilirken gözleri parlıyor, eli göğsümde duruyor. "Nazik olacağım," diye fısıldıyor, sesi alaycı.

Sırtıyorum, bir kolumu beline dolayıp onu kendime çekiyorum, bacaklarımin arasında hâlâ devam eden acıyı görmezden geliyorum. "Yapmayacağım."

Ve böylece Jason uzak bir anıya dönüşüyor - sanki o hiç var olmamış gibi o ana, birbirimize döndüğümüzde unutulmuş bir figürden başka bir şey değil.

Yirmi Beşinci Bölüm

I Günlerdir bu Allah'ın belası kulübede sıkışıp kalmış, kendi düşüncelerimden ve içimi yakan aşağılanmadan başka hiçbir şeyle baş başa kalmadan saatler geçiriyorum. Aptal, görünüşte hiç bitmeyen kar fırtınası

Beni burada sefalet içinde tutuyorsun.

Burada olmayı hiç istemedim. Tüm bu yolculuk Grace'in fikriydi. Aramızdaki şeyleri *düzeltilmek* için son bir umutsuz girişimdi, sanki düzeltilecek bir şey kalmış gibi. Aramızda olduğunu düşündüğü kıvılcımı yeniden alevlendirebileceğimize dair saçma bir umuda tutunarak beni de yanında sürükledi.

Ama gerçek? Umursamadım. Hiç umursamadım. Onun istediği gibi değil. O bu küçük kaçamağı planlamakla meşgulken, kırılan parçalarımızı tekrar bir araya getirmeye çalışırken, ben Tina'yla -en iyi arkadaşıyla- Grace'i uzun zaman önce paramparça etmesi gereken şeyler yapıyordum. Bir süredir böyle. Grace ne zaman beni kendine çekmeye çalışsa, ben ondan uzaklaşıyor, onun dışındaki her şeye yöneliyordum.

En kötüsü de ne? Tina'yla ilgili bile değildi. Gerçekten değildi.

Grace ve onun bana hissettirdikleri hakkındaydı. Bana her zaman hissettirdiği gibi -küçük. Önemsiz. İyiliğinin her zerresi, beni sevmeye, işleri yoluna koymaya çalışarak geçirdiği her an, bana ne kadar değersiz olduğumu hatırlatıyordu.

Sürekli sıcaklığı, güneş ışığı - sanki öyle biri olamayacağımı yüzüme vuruyormuş gibi beni rahatsız ediyordu. Onun gibi iyi olamayacağımı. Her gülüşü, hak etmediğim halde beni her affedişi, beni her güldürmeye çalışışı ya da bana

kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Ve daha kötü hissettikçe, bunun için ona daha çok içerliyordum.

Ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım. Onu parçaladım. Bariz bir şekilde değil tabii ki. Hayır. Onu yavaş yavaş yonttum, iyimserliğiyle alay ettim, sevgisini yok saydım, benim için yeterli olmadığını hissettirdim, oysa ben onun için yeterli değildim.

Grace gibi biriyle birlikte olmayı kaldıramadım. O benim olmadığım her şeydi ve onu takdir etmek yerine, onun gibi birinin beni sevebilmesine bile minnettar olmak yerine, hayatını perişan ettim.

Ve şimdi, işte buradayım, bu kulübede sıkışıp kaldım çünkü beni buraya sürükledi, başlangıçta asla bütün olmayan bir şeyi yamamaya çalışıyor. Bu yolculuk da onun bana ulaşmak için gösterdiği umutsuz çabalardan biriydi ve ben burada olmak istiyormuşum gibi davranma nezaketini bile gösteremedim. Bunu hiç istememiştim. Onu hiç istemedim, onun beni istediği gibi. Tek istediğim denemeyi bırakmasıydı. Bana sadece karanlıkta boğuluyormuşum gibi hissettiren o aptal, amansız ışığı üzerimde parlatmayı bırakmasıydı.

Uzun süre boyunca tek düşünebildiğim kaçmaktı. Buradan çıkıp Grace'i ve bu karmaşayı arkamda bırakmak. Ama kapının çarpma sesini duyduğumda kalbim neredeyse duracaktı ve içimde bir şeyler koptu. Olduğum yerde kalamazdım. Bir şeyler yapmalıydım. Ne kadar saçma görünürse görünsün onu korumalıydım.

Bu gerçekten garip. Her şeyi berbat ettikten sonra, hala o içgüdüye sahip olacağımı düşünmezdim - onu koruma, bana ihtiyacı olduğunda öne çıkma içgüdü. Ama onun böyle çılgılık attığını duymak? Sanki içimde bir şalter attı.

İşte buradayım, yarı giyinik, kötü bir aksiyon filmindeki bir aptal gibi odadan çıkıp koridorda tökezleyerek ilerliyorum, hala işe yarayabileceğimi umuyor ve dua ediyorum. Hatta silah olarak kullanmak üzere dev bir şeker kamışı süsünü kapacak kadar ileri gittim.

Kapıya ulaştığımda donup kaldım.

Hepsi orada, çocuklar, tam taktik teçhizatlarını giymişler. Grace de orada, her şeyin ortasında duruyor, gülüyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, zihnim yavaş yavaş toparlanıyor.

Teddy kısık bir inilti çıkarıyor, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve Grace gülüyor. Dolu dolu, parlak, filtresiz kahkahalar, ondan ne zamandır duymadığım türden... Tanrım, ne kadar zamandır bilmiyorum bile.

O kadar çok gülüyor ki, neredeyse iki büküm olmuş, karnını tutarken, Key ve Atlas da havayı dolduran derin kıkırdamalarıyla ona katılıyor.

Grace'in kahkahası azalmaya başlıyor ve onlara nasıl baktığını fark ediyorum.

Onlara, bana değil.

Gözlerinde bir ışık var, uzun zamandır görmediğim bir sıcaklık.

O mutlu. Yani, *gerçekten* mutlu.

İşte o zaman varlığımı fark ettiler, tüm gözler bana çevrildi. "Burada ne haltlar dönüyor?" Kelimeler ağzımdan döküldü

Ben onları durduramadan önce ağızları.

Neden aceleyle geldiğimi bile bilmiyorum. Şimdiye kadar kimseyi kurtaran bir adam olmadım, en azından Grace'i. Genelde ona acı çektiren ben olurum.

Şimdi kaostun ortasında dururken kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyorum.

"Pekala," diyor Key, sanki tüm bunlar büyük bir şakaymış gibi bir kulaktan diğerine sırtarak. "Görünüşe göre biri kahramanlık yapmaya karar vermiş."

Benimle alay ettiğini biliyorum ve bu kelime canımı yakıyor. Kahraman. Olmam gereken şey buydu, değil mi? Grace'in yardım istediği kişi olmalıydım, işler kötüye gittiğinde devreye giren kişi. Ama onun için hiç öyle olmadım. Yakınından bile geçmedim.

Grace bana bir yabancıymışım gibi bakıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Jason? Ne yapıyorsun?"

Ne yapıyorum ben? Artık bilmiyorum bile. Ona yardım etmeye, onu korumaya geldiğimi sanıyordum ama şimdi burada dururken ne kadar yersiz olduğumu fark ediyorum.

Önce ona, sonra da sırayla her birine bakıyorum. Şimdi hepsi beni izliyor, bir şey söylememi bekliyorlar ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Ben... kapının açıldığını duydum," diye geveleyebildim sonunda, her şeyi anlamlandırmaya çalışırken sesim kesildi. "Ve düşündüm ki..."

Ama bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Çünkü şimdi burada dururken, düşünmediğimi fark ettim. Gerçekten düşünmedim. Sadece varsaydım. Grace'in bana ihtiyacı olduğunu varsaydım. Ama şimdi ona bakınca, bana hiç ihtiyacı olmadığı çok açık. Varlığımı tamamen reddederek arkasını bile dönüyor. Sanki ben bir hiçmişim gibi.

Bir adım geri atıyorum, aniden buradan çıkmam gerektiğini hissediyorum. Kulübenin duvarları çok yakın, hava çok ağır geliyor ve

bu anda olmaya daha fazla dayanamam. Bu çok fazla. Bunu görmek istemiyorum, bensiz ne kadar mutlu olduğunu görmek istemiyorum.

Ayrılmak için dönüyorum, koridorda geri çekilirken ayaklarım sürükleniyor, her adım bir öncekinden daha ağır. Başım az önce olanlarla, uzun zamandır düşünmekten kaçınmaya çalıştığım her şeyle dönüyor.

Koridorun sonuna yaklaştığımda, beni yolumda durduran bir şey duyuyorum.

Kahkahalar. Tekrar.

Ama bu sefer farklı. Daha yumuşak, daha samimi. Alçak, alaycı sesler. Grace'in tatlı sesleri, erkeklerinkiyle karışıyor. Hafif, kolay ve her şey onun etrafında dönüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, duvara yaslanıyorum, kalbim geçen her saniye daha da dibe batıyor. O da onlarla birlikte içeride. Bir gümbürtü. Boğuk bir inilti. Ve sonra Grace'in kıkırdamasının kusursuz sesi. Bu sefer farklıydı, nefes nefese, sıcaklık dolu. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen türden bir ses, çünkü ne olduğunu biliyorum.

Midem vücudumdan dışarı fırlamış gibi hissediyorum. Olduğum yerde donup kalıyorum, zihnim dönüyor, kalbim göğsümde çarpıyor. Tüm bunların ağırlığı beni eziyor ve hasta olacaktım gibi hissediyorum.

Elimi duvara bastırıyorum ve kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum, içimde kopan duygu kasırgasını dengelemeye çalışıyorum. Öfke, suçluluk, hayal kırıklığı, üzüntü - hepsi birbirine karışmış, artık hangisinin hangisi olduğunu anlayamayana kadar içimde dönüp duruyor. Ama burada durmuş, onun aralarında çözülme seslerini dinlerken, başka bir şey içeri girmeye başlıyor. Daha karanlık bir şey.

Pişmanlık gibi hissettiren bir şey.

Çünkü gerçek şu ki... Bunu kendime ben yaptım.

Elimden kayıp gitmesine izin vermedim. Onu bu adamların kollarına ittim. Ona kendini küçük hissettirdim, yeterli değilmiş gibi hissettirdim, oysa gerçek şu ki, o benim için çok fazlaydı. Benim gibi birinin kaldıramayacağı kadar hayat doluydu. Ve şimdi... Bedelini ödüyorum.

Mutfaktan gelen boğuk sesler devam ediyor ve kendimi arkamı dönmeye zorluyorum, attığım her adımda göğsüm sıkışıyor. Artık duymak istemiyorum. Duyamıyorum. Ama inlemelerinin sesi koridorda beni takip ediyor, kaybettığım her şeyin acı verici bir hatırlatıcısı gibi kulaklarımda yankılanıyor.

Kaldığım odaya, somurtarak ve kendi mutsuzluğum içinde debelenerek çok zaman geçirdiğim yere ulaşıyorum ve batıyorum

yatağa uzandım, başım ellerimin arasında. Sesleri, zihnimde yanıp sönen görüntüleri engelleyemiyorum. O da onlarla birlikte. Mutlu. Özgür.

Bensiz.

Ve uzun zamandır ilk kez fark ettim ki... Bunu hak ediyorum.

Onu kaybetmeyi hak ediyorum. Ona yaşattığım onca şeyden sonra, onu ihmal ettiğim onca yoldan sonra, hak ettiğim tam olarak bu. Mutlu olmayı hak ediyor ve eğer bu onlarla olacaksa... o zaman belki de olması gereken budur.

Çünkü onun için asla yeterli değildim. Ve sanırım bunu hep biliyordum.

Yatağa uzandım, tavana bakıyorum, düşüncelerim kaçamadığım bir fırtına gibi dönüyor. Seçimlerimi yaptım ve şimdi sonuçlarıyla yaşıyorum. Belki de bununla savaşmayı bırakmanın zamanı gelmiştir. Belki de kabullenme zamanıdır.

Mutfaktan gelen sesler arka planda kayboluyor ama göğsümdeki ağırlık kaybolmuyor.

Ve ilk defa, onu uzaklaştırmaya çalışmıyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

A akşam yemeğinden sonra, mutfak savaş alanı gibi görünse de içimde kabaran bir heyecan hissediyorum. Son birkaç gündür çok şey yaşadı - önce pişirme kaosu, şimdi de... hadi sadece Daha önce kontrolden çıkan küçük yaramaz fantezinin işleri daha da kötüleştirdiğini söyledi.

Un ve kremanın temizlenmesi kolay olurdu, ama bu? Tezgâhlar erimiş çikolatadan şuruplu bir felaket olarak tanımlayabileceğim bir şeye kadar her şeyle kaplanmış. Hatırladıkça yanaklarım yanıyor ama yüzümde beliren sırıtişa engel olamıyorum.

Key, doğal olarak, en kötü suçlu. Her yere krem şanti bulaştırmayı başardı, *her yere* demek istiyorum. Temizlemeyi başardığım tek tezgahı siliyorum, onu düşününce başımı sallıyorum.

"Sanatsal lisans" demişti.

Tabii, Key. Çünkü oral seksin ortasında sırtıma bal damlatmak planın bir parçasıydı, değil mi?

Mutfak, son birkaç gün içinde gerçekten vahşi olaylara tanıklık etti.

Etrafımdaki dağınıklığa bakarken başımı sallayarak iç geçiriyorum. Zemin hala daha önceki aktivitelerimizin kalıntılarıyla kaygan ve lavabo, serpintiden kurtulamayan kaseler, spatulalar ve diğer mutfak gereçleriyle dolu. Ama ne kadar bitkin olsam da içimde bir sıcaklığın kabardığını hissediyorum - hoşnutluk. Çılgınlığa rağmen ya da belki de bu yüzden, kendimi en son ne zaman bu kadar canlı hissettiğimi hatırlamıyorum.

Ellerimi bulaşık havlusuna silerek oturma odasının mini bar bölümünün köşesindeki piyanonun yanına gidiyorum, cilalı yüzeyinin yumuşak ışıltısı beni çekiyor. Müzik her zaman benim sığınağım, tatillerin kaosunda huzur bulma yolum olmuştur. Kulübeye geldiğimden beri çalmak için can atıyordum ve şimdi, dışarıda fırtına dönerken ve yakınlarda çtırdayan ateşin sıcak parıltısı varken, kendimi şımartmak için mükemmel bir zaman gibi geliyor.

Bankın üzerine yerleşiyorum, parmaklarım bir an için tuşların üzerinde geziniyor. Piyano güzel, uzak bir yerde olmasına rağmen bakımlı ve kulübeyi kargaşadan başka bir şeyle doldurma düşüncesi beni gülümsetiyor. Çocukların benimle dalga geçtiklerini, tatil neşesine olan ihtiyacım karşısında gözlerini devirdiklerini şimdiden hayal edebiliyorum, ama onlar için şanssızlık - isteseler de istemeseler de tam bir Noel konseri almak üzereler.

İlk tuşa basıyorum, hafif bir nota kabinin içinde çınıyor. Bakışlarımın odayı taramasına izin veriyorum. Köşedeki ağaç parıldıyor, çam kokusu havayı nostaljiyle dolduruyor. Adamlara bir göz atıyorum: Atlas kollarını kavuşturmuş kanepede oturuyor, soğukkanlı ama rahat görünüyor, Teddy elinde bir içkiyle duvara yaslanmış ve Key de tabii ki bir dizi bıçağı endişe verici bir beceriyle hokkabazlık yapıyor.

"Pekâlâ çocuklar," diye anons ediyorum, parmaklarım tuşların üzerinde dans ediyor. "Noel şarkılarının zamanı geldi."

Atlas kalın, siyah bir kaşını kaldırıyor. "Carols?"

Key bıçaklarından birini yakalar ve sırtır. "Eğer sözleri yeniden yazabilirsek şarkı söylerim. O geleneksel saçmalıkların hiçbiri olmaz."

Teddy viskisinden bir yudum almadan önce sırtır. "Ne yani, bir *Tetikçinin Noel Rehberi* falan mı?" Sırtışım genişliyor. "Aynen öyle."

Atlas inliyor ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme yakalıyorum. Tüm o sert adam düşüncelerine rağmen, gizliden gizliye bundan zevk aldığını söyleyebilirim. Şimdi sert olduğunu sanıyor. Bakalım ona çingiraklar ve silahlı çatışmalar hakkında şarkı söyledikten sonra ne kadar sert olacak.

Ona alaycı bir bakış atıyorum ve şansımı zorlamaya karar veriyorum. "Hadi Atlas." Ayağa kalktım, ona doğru yürüdüm ve kolundan tutarak piyanoya doğru çektim. "O koca, korkunç vücudunun bir yerlerinde Noel ruhunun saklı olduğunu biliyorum."

Kendisini piyanoya doğru çekmelerine izin verirken ifadesi biraz yumuşuyor ama gözlerinde eğlenceli bir meydan okuma var.

"Buna güvenme."

Key, bıçaklarından birini havada döndürdükten sonra yakalayıp sehpanın üzerine koydu. "Bu iyi olmalı." Bana göz kırpmıyor ve piyanoya ulaştığında yakınımı eğiliyor, eli belimi okşuyor ve içime küçük bir sıcaklık gönderiyor. "Ben de katılacağım Şekerim, ama sen ayak uydursan iyi olur."

"Ayak uydurmaktan fazlasını yapacağım," diye karşılık veriyorum, elinin uzanış şeklini kaçırmadan. Dokunuşu kısa sürüyor ama ardında lezzetli bir karıncalanma bırakıyor.

Teddy iç çekerek duvardan ayrılır ve Key'in yanındaki yerini alır. "İyi ama ben elf şapkası takmayacağım."

Gülüyorum ve bankın üzerine geri kayıyorum. "Anlaştık. Elf şapkası yok."

It's the Most Wonderful Time of the Year'ın açılış notalarını çalmaya başlıyorum, yumuşak ve neşeli bir başlangıç yaparak tatil havasının odaya yerleşmesine izin veriyorum. Atlas beni izliyor, her zamanki huysuzluğuna rağmen kara gözleri sıcacık ve aramızdaki bağı hissedebiliyorum. Bu, son birkaç günün kaosu ötesine geçen, dile getirilmemiş bir bağ.

"Hazır mısınız çocuklar?" Yaramaz bir gülümsemeyle onlara bakarak soruyorum.

Key hiç vakit kaybetmeden piyanoya yaslandı ve bana bir sırtış fırlattı. "Ben hazır doğmuşum."

Jingle Bells'in eğlenceli bir versiyonuna geçerek şarkıyı değiştiriyorum ve elimde olmadan kendi sözlerimle doğaçlama yapıyorum. Kaşlarımı oynatarak, "Karda koşarken," diye şarkı söylüyorum. "Kuyruğumda üç tetikçiyile-"

Key mükemmel bir zamanlamayla söze giriyor, sesi şaşırtıcı derecede yumuşak. "Tepelerin üzerinden gidiyoruz, ardımızda cesetler bırakarak-"

Kahkahalarla homurdanıyorum, kıkırdamalarım arasında oyunu sürdürmeyi zar zor başarıyorum. "Vay canına, Key! Hedeflediğim Noel ruhu tam olarak bu değildi!"

Teddy gözlerini deviriyor ama derin sesiyle şakacı bir şekilde katılıyor ve ekliyor: "Silahlar sonuna kadar ateşleniyor!"

"Jingle bells, cesetler düştü, Grace bizi yoldan çıkardı-" Key, minibar tezgahından bir şamdan kaparak ve onu geçici bir mikrofon olarak kullanarak sesleniyor.

Oynamayı bırakıyorum, o kadar gülüyorum ki devam edemiyorum. "Seni yoldan mı çıkardı? Pardon?"

Teddy omuz silkiyor ve piyano sehpasında yanıma oturuyor, kalçası benimkini ilahi söylemek için fazla samimi hissettirecek şekilde okşuyor. "Bizi kaosa sürüklenme eğilimindesin."

"Belki de sizin hayatlarınızda biraz kaosa ihtiyacınız vardır," diyorum ona sırtarak. Bacaklarımızın birbirine değdiği yerdeki sıcaklığı hissedebiliyorum ve bir anlığına alaycılığın yerini sessiz bir yoğunluk alıyor. "Sizi diken üstünde tutuyorum, kabul edin."

Sessizce izleyen Atlas sonunda kıkırdıyor. "İşleri kesinlikle ilginç tutuyorsun."

Ona şakacı bir gülümseme veriyorum, gevşediğini görmek beni mutlu ediyor. "Hadi Atlas. Bizimle şarkı söyle."

Bana uzun, ölçülü bir bakış attıktan sonra nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor. Ama bir sonraki şarkıyı çalmaya başladığımda sessiz kalıp bekliyor.

Rudolph the Red-Nosed Reindeer'a geçiyorum, tempoyu yavaşlatıyorum ve bluesy bir dokunuş ekliyorum, şarkının eğlenceli ama yumuşak bir şeye sürüklenmesine izin veriyorum. Neredeyse anında Key tekrar devreye giriyor ve boğucu bir sesle mırıldanıyor. "Kırmızı yanaklı tatlı Grace'in çok arsız bir sırtışı vardı..."

Bir kahkaha patlattım ama parmaklarımı tuşların üzerinde hareket ettirmeyi başardım. "Anahtar, gerçekten mi?"

"Ve eğer onunla tanışmış olsaydın," diye ekliyor Teddy, sesi alçak ve alaycı, "onun günah kadar tatlı olduğunu söyledin..."

Tekrar homurdanıyorum ve aralarında bakışırken başımı sallıyorum. "Siz ikiniz çok gülünçsünüz."

Key yaklaşıyor, dudakları kulağıma değerken mırıldanıyor, "Sadece senin için, Şeker"

Sesinin alçak tınısıyla omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve parmaklarımı tuşların üzerinde sabit tutmak için odaklanmak zorunda kalıyorum. Eli hafifçe sırtıma dayanıyor, sadece orada olduğunu hatırlatacak kadar ve onun sıcaklığını bu kadar yakınımda hissederken konsantre olmak zor.

Teddy, geride kalmamak için sırasını alıyor. "Sonra karlı bir Noel arifesinde Atlas geldi ve-"

Key sinsi bir sırtışla araya giriyor. "Teddy, kalçaların bu kadar sıkıyken, bu gece hepimizi kurtarmayacak mısınız?"

Teddy ona alaycı bir bakış atıyor. "Ciddi misin?"

Gülümseyerek başımı sallayarak oynamayı bırakıyorum. "Tamam, siz çocuklar resmen ilahi söylemekte berbatsınız."

Saçma ren geyiği şarkımızın son yankıları da kaybolunca piyanoya dönüyorum, parmaklarım otomatik olarak Sessiz Gece'nin yumuşak, tanıdık akorlarını buluyor. Eğlenceli ruh hali anında değişiyor, sakinleştirici notalar havayı dolduruyor ve kendimi müziğin içinde kaybediyorum.

Ama sonra beklenmedik bir şey olur.

Atlas, sessizce kenarda durup şarkı söylemeye başlıyor. Ve bu herhangi bir şarkı değil, hayır, o *şarkı* söylüyor.

"*Sessiz gece, kutsal gece...*" Sesi derin ve pürüzsüz, etrafımı saran kadife bir battaniye gibi, sıcak ve rahatlatıcı. Odayı dolduruyor, zengin ve yankılı, sanki sahip olduğu tüm duyguları şarkı sözlerine döküyormuş gibi.

Şok içinde ona bakarken parmaklarım neredeyse tuşlardan kayacaktı, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Orada duruyor, gözleri kapalı, tamamen şarkıya dalmış, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar yumuşak. Sanki her zaman takındığı sert, korkutucu dış görünüşü eriyip gitmiş ve yerine nefes kesici bir şey gelmiş gibi.

Sesi sadece iyi değil, inanılmaz. Öyle bir ses ki, her ne yapıyorsanız bırakıp dinlemek istiyorsunuz, çünkü o anda dünyada başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

Teddy ve Key şaşkın bakışlar atıyor ve ilk kez ikisi de tek kelime etmiyor. Onlar da benim kadar şaşkın.

Atlas devam ediyor, bir sonraki mısrayı söylerken sesi duyguyla kabarıyor. "*Her şey sakın, her şey aydınlık...*"

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Normalde temkinli olan ifadesi tamamen açık, hatta savunmasız, sanki bu şarkı onun genellikle derinlere gömdüğü bir şeyi çekip çıkarıyor. Sesinde bir parça hüznün var ama aynı zamanda umutlu, saf bir şey de var.

En yüksek notaya ulaştığında, omurgamda bir ürperti hissediyorum. Kalbim küt küt atıyor ve kendime çalmaya devam etmem gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. "*İlahi huzur içinde uyu...*"

Son nota havada asılı kalır ve Atlas nihayet gözlerini açtığında oda tamamen hareketsizdir. Havada sanki hepimiz görmememiz gereken bir şeye tanık olmuşuz gibi sessiz bir huşu var.

Sessizliği ilk bozan ben oldum. "Atlas... senin *inanılmaz* bir Sesin. Neden bana böyle şarkı söyleyebildiğini söylemedin?"

Atlas rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, ensesini ovuştururken bakışları yere düşüyor. "Önemli bir şey değil," diye mırıldanıyor.

fırçalayın.

Önemli bir şey değil mi? Adam az önce Rockefeller Center Noel ağacı ışıktandırmasındaki solo seçmelerine katılır gibi Sessiz Gece'yi söyledi ve hiçbir şey olmamış gibi mi davranıyor? Teddy ve Key'e bakıyorum, ikisi de Atlas'a aynı şaşkınlık ifadesiyle bakıyor ve belli ki alaycı sözlerini geri püskürtüyorlar.

Elbette önce Key çatlar. "Önemli bir şey değil mi? Dostum, sesin steroid almış bir koro çocuğu gibiydi!" Dramatik bir şekilde göğsünü sıkıyor, gözleri sahte bir şaşkınlıkla kocaman. "Bu nerede saklanıyordu? Seni başından beri gizli silahımız olarak kullanıyor olabilirdik! Bilirsin, sen yüksek bir nota söylemeden önce düşmanlarımızı sahte bir güvenlik hissine sokarız ve onlar da şoktan ölürler."

Teddy başını sallıyor ve yüzünü tamamen düz tutuyor. "Bu konuda Key'e katılıyorum. Atlas, sen mesleğini ıskaladın dostum. Bütün o tetikçilik işini unut. The Voice'a falan çıkmalıydın." Sırıtarak eklemekten önce bir süre duraksıyor, "Düşünebiliyor musun? Blake Shelton'ın senin için sandalyesini çevirdiğini."

Atlas ikisine de çeliği eritebilecek bir bakış fırlattı. "Kesin şunu."

Key'in sırtışı genişler. "Hadi ama koca adam. İtiraf et, sen kas ve dövmelelere sarılmış bir Noel mucizesisin."

Teddy kollarını kavuşturuyor, gözlerinde hınzır bir parıltı var. "Evet, Atlas, bir erkek grubu kurmayı düşünüyoruz. Sen solist olacaksın tabii ki. Key kötü çocuk, ben de tüm derin ve anlamlı şarkıları yazan gizemli mavi gözlü kişi olacağım."

Key kıkırdar ve abartılı erkek grubu dansı hareketleri yapmaya başlar, kalçalarını sallar ve ellerini sallar. "Kendimize *Jingle Hell's Hitmen* diyeceğiz. *Ya da Yuletide Carnage* - bilirsiniz, şenlikli ama keskin bir şey."

Atlas kısık bir hırıltı çıkarıyor, bu da onları daha çok güldürüyor. Yanakları biraz daha pembeleşiyor ama onları görmezden gelmeye çalışarak sessiz kalıyor.

"Çocuklar," diyorum, onlara uyarıcı bir bakış atarak. "Onu rahat bırakın. Atlas harikaydı ve siz sadece onun vokal yeteneğine sahip olmadığınız için kıskanıyorsunuz."

Key elini kalbine götürerek yaralanmış gibi yapar. "Kıskanç mı? Bu adamı mı?" Şu anda başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünen Atlas'a doğru bir el sallıyor. "Lütfen. İstersem yüksek notalara çıkabilirim. Sadece yapmamayı seçiyorum çünkü bilirsin, spot ışıklarını çalmak istemiyorum."

Teddy gülüyor, belli ki bu sataşmadan biraz fazla zevk alıyor. "Evet, evet. Tabii. Kendine bunu söylemeye devam et."

Atlas çenesini sıkıyor ve ikisine de ölümcül bir bakış fırlatıyor.

Ben devreye giriyorum. "Bu kadar yeter." Sesim sert ve ellerimi kalçalarımaya koyarak Teddy ve Key'e en iyi *anne sesimi* veriyorum ki bu beni şaşırtıyor, gerçekten de işe yarıyor. Gülmeyi bırakıp bana bakıyorlar, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Siz ikiniz kendinizden utanmalısınız. Atlas az önce güzel bir şey paylaştı, belli ki gergin olduğu bir şey ve sizin tek yapabildiğiniz onunla alay etmek mi?"

Teddy itiraz etmek için ağzını açıyor ama sert bir bakışla sözünü kesiyorum. "Hayır. Bunu duymak istemiyorum. Siz ikiniz bu gece için resmen yatak ayrıcalıklarınızı kaybettiniz."

Key'in çenesi düşer. "Bekle, ne?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ikisine de ters ters bakıyorum. "Beni duydunuz. Bu gece ikiniz de benim yatağında uyumayacaksınız. Kanepede yatabilirsiniz. Ya da yerde. Umurumda değil. Ama iki çocuk gibi davrandıktan sonra yatağımı paylaşmayacaksınız."

Teddy bana bakıyor, ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyor. "Ama, Grace-"

"Aması yok," diyorum ve sert bir parmakla sözünü kesiyorum. "Biraz saygı öğrenmeniz gerekiyor. Atlas o şarkıya yüreğini koydu ve siz ikiniz onu desteklemek yerine bunu bir şakaya dönüştürdünüz."

Key, her zamanki gibi büyüleyici, bana en iyi köpek yavrusu bakışlarını atıyor. "Hadi ama Şeker, sadece biraz eğleniyorduk."

Kaşımı kaldırdım, etkilenmemiştim. "Oh, öyle mi? Artık kanepede eğlenebilirsin."

Teddy gözlerini kısar, yaramazlık yapan bir çocuk gibi cezalandırılmaya alışık olmadığı bellidir. "Bu zalimce ve alışılmadık bir ceza."

"Acımasız olan ne biliyor musun?" Sesimden alaycılık akarak soruyorum. "Arkadaşlara, *aileye* karşı kaba olmak."

Tüm bu alışverişi sessizce izleyen Atlas kollarını kavuşturup duvara yaslanıyor ve bu durumdan belli ettiğinden çok daha fazla keyif alıyor gibi görünüyor. "O haklı. Cezanı bir erkek gibi çek."

Ona muzaffer bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim Atlas. En azından buralarda iyi davranışları takdir eden biri var."

Key dramatik bir şekilde inliyor ve sanki müebbet hapis cezasına çarptırılmış gibi kendini kanepeye atıyor. "Tamam. Ama ben sadece

haksız yere cezalandırılıyor." "

Yanına gidip saçını karıştırıyorum ve kaşlarını çatmasına neden oluyorum. "Haksız yere değil.

Her dakikasını hak ediyorsun."

Teddy iç geçiriyor ve kanepeye doğru yürürken nefesinin altından mırıldanıyor. "Bu çok saçma. Yataktan atıldım... Ben yetişkin bir adamım."

Bir kıkırdamayı bastırıyorum, ikisinin de çocuklar gibi somurttuğunu çok iyi biliyorum, ama üstesinden gelecekler. Teddy, Key'in yanına çöküyor ve ikisi de kollarını kavuşturmuş, sanki bir tür zorbaymışım gibi bana dik dik bakarak oturuyorlar. Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum ve tüm olan biteni eğlenen bir sırtıyla izleyen Atlas'a dönüyorum.

"Pekâlâ," diyorum, kendimi biraz kendini beğenmiş hissederek. "Sanırım bu gece sadece sen ve ben varız, Atlas."

Key kafasını kaldırır. "Bekle, ne?"

Bir kahkaha attım. "İki kere ikiye bir araya getiremedin mi Key? Siz ikiniz cezalısiniz, demek ki sadece ben ve Attie varız."

Teddy ve Key hep bir ağızdan inliyor ama ben onları duymazdan gelip Atlas'a göz kırpiyorum. "Sence bu nasıl?"

Atlas sadece omuz silkiyor ama gözlerindeki parıltıdan memnun olduğu anlaşılıyor. "Bana uyar."

Teddy koltuktan, "Hain," diye mırıldanıyor ve ben de içimden kıs kıs gülüyorum.

Key dramatik bir şekilde inleyerek kolunu gözlerinin üzerine atıyor. "Buna inanamıyorum. Bir tür köylü gibi kanepeye sürülmüş. Lakabını kullanmasına bile izin verdi!"

Kollarımı kavuşturup başımı ona doğru eğerek acıyormuş gibi yapıyorum. "Belki bir dahaki sefere birinin müzik yetenekleriyle alay etmeden önce iki kez düşünürsün."

Teddy iç çekiyor, yenilmiş görünüyor. "Dersimi aldım. Atlas, adamım, sen... uhh... kulağa hoş geliyordun."

"Bir meleğin sesi," diye ekliyor Key, gözlerini devirip nefesinin altında mırıldanmadan önce, "Ya da çöküşümüzün sesi gibi."

"Tüm bunlar için çok geç," diyorum sırtarak, mırıldanmasını duymazdan gelerek. "Ama bu kesinlikle daha iyi."

Hâlâ duvara yaslanmış olan Atlas, kalbimin hızla çarpmasına neden olan sessiz bir yoğunlukla beni izliyor. Bana bakışında bir şey var, sanki tüm alayların ve şakaların ötesini, doğrudan ruhumu görüyor. Bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyorum ve aniden oda çok daha sıcak geliyor.

"Pekâlâ," diyorum, ellerimi birbirine vurarak ve havadaki ani gerginliği üzerimden atmaya çalışarak piyanoya doğru dönüyorum. "Sanırım bu gecelik bu kadar Noel şarkısı yeter."

Teddy koltuktan iniyor. "Tanrı'ya şükür. Aklımı kaçırmama bir kızak zili kalmıştı."

Kıkırdıyorum ve ona sahte bir selam veriyorum. "Bir şey değil. Bunu erken bir Noel hediyesi olarak düşün."

Key nefesinin altından acımasız Noel cezalarıyla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ama ben günlerdir hissetmediğim kadar hafiflemiş bir şekilde el sallayarak onu geçiştiriyorum. Şakalaşmalar, takılmalar, hatta somurtmalar... hepsi çok doğru geliyor. Sanki kendi küçük ailemizi yaratıyormuşuz gibi.

Atlas'a dönüp tekrar göz göze geldiğimizde, içimde bir minnettarlık dalgası hissetmeden edemiyorum. Bu adamlar için, bu çılgın durum için, yaşadığım en iyi Noel'lerden birine dönüşen bu tuhaf küçük Noel için.

"Hadi Atlas," diyorum usulca, elimi uzatarak. "Hadi yatağa gidelim."

Tereddüt etmeden elimi tutuyor, diğerlerini kanepede bırakırken sıcak ve sağlam bir şekilde kavlıyor. Yukarı çıkarken gülümsemekten kendimi alamıyorum, bundan sonra ne olursa olsun, tam olarak olmam gereken yerde olduğumu biliyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

I Key ve Teddy'ye bakıyorum, kanepeye yayılmışlar, yemekten önce gizlice kurabiye yedikleri için cezalandırılmış çocuklar gibi surat asıyorlar. Onlara gülümsemekten kendimi alamıyorum. Key gözlerini kısar ve Ben ve Parmak, ise Teddy verira Omuz silk, oyunculuk her zamanki gibi rahatsız edilmeyen beyni. Onlar da onunla zaman geçirmek istiyor ama Bu gece mi? Bu gece, o tamamen benim.

Grace beni elimden tutup çekiyor, parmakları yumuşak ama ısrarcı, beni merdivenlere doğru yönlendiriyor. Çocuklara son bir bakış atıyorum, kendini beğenmiş bir sırıtışla uyarı arasında bir şey. Grup dinamiğinden hoşlanmadığımdan değil - hepimiz burada oldukça iyi bir şey yapıyoruz - ama birkaç saatliğine kendime sahip olmakla ilgili bir şey var. Bölünme yok. Key'in sataşması yok. Teddy'den stratejik girdiler yok. Sadece ben ve Grace.

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz, ayaklarımızın altındaki yumuşak gıcırtilar tüm sahneyi rahat hissettiren bir ritim oluşturuyor. Grace'in heyecanının yanımda köpürdüğünü hissedebiliyorum, gümüş mavisi gözleri sanki bir şeyler planlıyormuş gibi parlıyor. Ve dürüst olmak gerekirse? Ne olduğu umurumda değil. Sadece ona yakın olmak bile yeterli.

Yatak odasının kapısı arkamızdan yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor ve o dönüyor, o şakacı sırıtışı tüm yüzünü aydınlatıyor. Kahretsin, çok güzel. Bana her böyle baktığında kalbim garip bir şekilde çarpıyor, sanki burada olduğum için heyecanlanmış gibi. Yatağa tırmanmadan önce terliklerini tekmeleyerek odanın içinde ilerleyişini izliyorum, küçük gövdesi büyük şiltede zar zor bir çukur oluşturuyor. Ellерinin üzerine yaslanmış, beni bekliyor.

Bir an kapının yanında durup onu içime çekiyorum, saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bu gece o benim. Bu düşünce göğsümün derinliklerinde bir şeyleri harekete geçiriyor, o kadar güçlü bir koruma içgüdüğü ki neredeyse nefesimi kesecek.

"Bütün gece orada öylece duracak mısın Attie?" Nefret ettiğimi bildiği o lakabı kullanarak alay ediyor. Yine de dudaklarında, saf mükemmellik gibi geliyor.

"Belki de manzarayı seviyorumdur," diye mırıldanıyorum, nihayet odayı geçip onun yanındaki yatağın kenarına otururken sesim alçak çıkıyor.

Gözlerini deviriyor ama boynuna doğru süzülen bir kızarıklık ilgiden hoşlandığını gösteriyor. Yanına oturuyorum, saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum, başparmağım yanağını okşuyor. Bu dokunuşa doğru eğiliyor, gözleri bir anlığına kapanıyor, sonra tekrar açılıyor ve arkalarında yaramazlık dans ediyor.

Daha yakına kayıyor, yerleşirken bacakları benimkilere sürtünüyor, başını omzuma yaslıyor. Bir an için sadece nefes alış verişlerimizin sesi odayı dolduruyor ve gerginliğin eriyip gittiğini hissedebiliyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Bir süre sonra mırıldanıyor, parmakları kolumda küçük daireler çiziyor.

Başımı ona doğru eğiyorum, şimdi biraz meraklıyım. "Herhangi bir şey."

Hemen bir şey söylemiyor ama düşündüğünü hissedebiliyorum, söyleyeceği her neyse zihninden geçiriyor. Sonunda derin bir nefes alıp bana bakıyor, yüz ifadesi içimde bir şeyleri harekete geçirecek kadar ciddi.

"Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olup olmadığını hiç merak ettiniz mi?"

Soru karşısında hazırlıksız yakalandığım için gözlerimi kırptırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Biraz omuz silkiyor, sanki sormaktan bile utanıyormuş gibi yere bakıyor. "Bilmiyorum. Sadece... her şey. Sizler. Bu çılgın durum. Aramızdaki şeylerin ne kadar hızlı geliştiğini. Bazen bir rüya gibi geliyor, sanki her şey çok güzelmiş gibi. Uyanacağım ve her şey bitecek diye korkuyorum. Sen gitmiş olacaksın. Ve ben bunu gerçekten istemiyorum."

Sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum. Yüzü bana dönük olacak şekilde onu nazikçe çeviriyorum, küçük elleri ellerimde duruyor ve bana bakana kadar bekliyorum.

"Grace," diyorum sessizce. "Hiçbir yere gitmiyorum. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Gözleri gözlerimi arıyor ve oradaki kırılmalığı görebiliyorum, hala güvenmekten korkan, iyi bir şeyin sürebileceğine inanmasına izin vermekten korkan parçasını görebiliyorum. Bu duyguyu itiraf etmek istediğimden daha iyi biliyorum. Ondan önce ben de hiçbir şeyin uzun sürebileceğini düşünmemiştim.

"Anlıyorum," diye devam ediyorum, başparmağımı elinin üzerinde gezdiriyorum. "Bu hızlı hissettiriyor. Çılgınca hissettiriyor. Ama beni istiyorsan, bana sahipsin."

Bir an için gözlerini kapatıyor ve tekrar açtığında rahatladığını görüyorum, sanki taşıdığı bir yük nihayet kalkmış gibi. Yumuşak bir kahkaha atıyor, biraz titrek ama gerçek.

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum. "Çünkü öyle. Karmaşık olduğumuz kesin. Ama bu? Biz mi?

Emin olduğum tek şey bu."

Sonra eğiliyor, dudakları benimkilere değiyor, yumuşak ve tatlı. Geçmişte paylaştığımız aç, umutsuz öpücüklerden değil. Bu seferki farklı. Bu seferki bir söz gibi, sanki sonunda inanmasına izin veriyormuş gibi.

Geri çekildiğinde gözleri parlıyor ve başını göğsüme yaslıyor, eli hala benimkini tutuyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Ne için?"

"Sen olduğun için. Bunun sürmesini istediğim için deli olmadığımı hissettirdiğin için."

Bir elimi saçlarında gezdirerek usulca kıkırdıyorum. "Sen deli değilsin Grace. Sen mükemmelsin."

Bir süre sessizlikte oturduk, sadece birbirimize sarıldık, diğer her şeyin kaosu arka planda kayboldu. İhtiyacım olan şey buydu. Onun da buna ihtiyacı vardı.

Sonunda sessizliğı yumuşak bir kıkırdamayla bozuyor. "Biliyorsun, Teddy ve Key muhtemelen aşağıda ölüyorlar, buraya gelip anı bozmamaya çalışıyorlar."

İnliyorum ama yüzüme yayılan sırıtışa engel olamıyorum. "Yerde kalsalar iyi olur yoksa kapıyı kilitlerim."

Gülüyor, tüm vücudu titriyor ve yemin ederim bu şimdiye kadar duyduğum en güzel ses. Ona daha sıkı sarılıyorum, alnına bir öpücük konduruyorum.

"Bir süreliğine yalnız kalmana sevindim," diye itiraf ediyorum sessizce.

Başını arkaya yatırıyor ve bana o alaycı gülümsemesiyle bakıyor. "Demek beni tek başına seviyorsun, ha?"

İnkâr etme zahmetine bile girmeden başımı sallıyorum. "Evet, öyle. Beni yanlış anlama, çocuklarla kaosu seviyorum ama... bu mu? Sadece biz mi? Bu farklı bir şey. Bu iyi bir şey."

Gülümsemesi yumuşuyor ve bir elini yanağıma bastırıyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

Grace'in gülümsemesi genişliyor, yatakta bana biraz daha yaklaşırken gözlerinde o yaramaz kıvılcım beliriyor. Parmakları hafifçe dizimde duruyor ve dokunuşunun sıcaklığının kot pantolonumdan sızdığını hissediyorum. Eğiliyor, sesi yumuşak bir mırıltıya dönüşüyor, nefesi yanağıma okşuyor.

"Düşünüyordum da," diye başlıyor, parmakları uyluğumun üzerinde yavaş daireler çiziyor. "Gerçekten hiç yalnız kalamadık..."

Sözleri içimde bir sıcaklık dalgası yaratarak nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Bununla nereye varmak istediğini çok iyi biliyorum ve o anda onu kucağıma çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Düşünce tarzını seviyorum," diyorum, sesim amaçladığımdan daha sert.

Yumuşak bir kahkaha atıyor, sesi alaycı, daha yakına eğilirken dudakları boynumun kenarını okşuyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Artık beklemiyorum. Elim beline gidiyor, onu daha yakına çekiyor, parmaklarım tişörtünün altından kayarak teninin sıcaklığını hissediyor. O kadar yumuşak, o kadar mükemmel ki. Bana karşı yavaş ve alaycı hareketleri beni çıldırtıyor.

"Buraya gel," diye homurdanarak onu kucağıma çekiyorum ve bacakları belime dolanmadan, elleri omuzlarıma dayanmadan önce şaşkın bir şekilde küçük bir nefes veriyor.

Bir an için sadece birbirimize bakıyoruz, gümüş mavisi gözleri benimkileri arıyor, aramızda derin ve ham bir şey var. Bunu hissedebiliyorum; bir çekim, arzudan daha fazlası, fiziksel olanın ötesine geçen bir şey.

Yüzünü ellerimle kavıyorum, başparmaklarım yanaklarını okşarken onu öpmek için eğiliyorum, yavaş ve kasıtlı. İçimde eriyor, ağızlarımız buluştuğunda dudakları ayrılıyor, öpücük neredeyse anında derinleşiyor. Elleri göğsümden yukarı kayıyor, saçlarıma dolanıyor ve ben ağzına doğru inliyorum, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar onu kendime çekiyorum.

Grace bana sürtünüyor, kalçaları yavaşça, alaycı bir şekilde hareket ediyor ve ince şortunun içinden onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Bu onu tahrik etmeye yetiyor.

Ama kendimi ağırdan almaya, her anın tadını çıkarmaya zorluyorum. Bunun sürmesini istiyorum. Her saniyesini hissetmesini istiyorum.

"Atlas," diye fısıldıyor dudaklarıma, sesi nefes nefese. "Sana ihtiyacım var."

Sözleri içimde bir arzu sarsıntısı yaratıyor. Belini sıkıca kavıyorum, ellerim gömleğinin altına kayıyor, başının üzerinden çekene kadar yukarı kaldırıyorum. Sütyen giymemişti ve onu çıplak ve güzel bir şekilde karşımda görmek göğsümün şehvetin çok ötesinde bir şeyle gerilmesine neden oluyor.

"Güzel," diye mırıldanıyorum, ellerim yanlarından yukarı kayıyor, göğüslerini avuçluyor, başparmaklarım meme uçlarının üzerinde geziniyor. Nefes nefese kalıyor, sırtı kamburlaşıyor ve kendini bana daha da yaklaştırıyor.

"Atlas..." Sesi ancak bir fısıltı. Bana karşı hareket ederken gözleri yarı kapalı, vücudu her dokunuşa, ellerimin her fırçasına karşılık veriyor.

Eğilip boynunu öpüyorum, meme uçlarından birini ağzıma alana kadar dudaklarımı aşağıya indiriyorum. İnliyor, parmakları saçlarımda sıkılaşıyor, kalçaları bana daha sert sürtünüyor. Kumaştan ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum ve onu ters çevirip hemen şimdi almamak için içimdeki her şeyi alıyorum. Ama bunun sürmesini istiyorum. Her santimimi hissetmesini, benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum.

Dudaklarına kadar öpüyorum, ellerim şortuna gidiyor, yavaşça aşağı çekiyorum, her saniyenin tadını çıkarıyorum. Yardım etmek için kalçalarını kaldırıyor ve ben de onu kucağımda tamamen çıplak bırakarak çekip çıkarıyorum.

Gözleri karanlık, sıcaklık ve ihtiyaç dolu, ama orada başka bir şey daha var - derinlerde bir şey. Kırılgnalık.

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha sert, ellerim vücudunda dolaşıyor, her kıvrımını, teninin her yumuşak kıvrımını hissediyorum. Ağzımın içinde inliyor, kalçaları bana karşı yuvarlanıyor, daha fazlası için çaresiz ve kaygan sıcaklığını bana karşı hissedebiliyorum, beni çılgına çeviriyor.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor, sesi ihtiyaçtan titriyor.

"Şimdi." Onu daha fazla bekletmeyeceğim. Bizi yatağa kaydırıyorum, onu nazikçe altıma yatırıyorum, bacakları beni içeri almak için ayrılıyor. Ona bakmak ve her ayrıntıyı ezberlemek için bir an ayırıyorum,

vücudunun her kıvrımı. Nefes kesici.

Gömleğimi tek elimle çekip çıkarıyorum ve kot pantolonumu iterek bir kenara atıyorum. Kalçalarının arasına yerleşiyorum, parmaklarım onun üzerinde geziniyor.

Sikimi girişine bastırduğımda tenini okşuyorum. Nefes nefese kalıyor, vücudu kamburlaşıyor, elleri bana uzanıyor.

"Lütfen," diye nefes alıyor, sesi zar zor duyuluyor. "Sana içimde ihtiyacım var."

Yavaşça, santim santim içine doğru itiyorum, vücudunun beni içine almak için nasıl gerildiğini, etrafımı saran sıcaklığını hissediyorum. O kadar sıkı, o kadar mükemmel ki, daha derine batarken inliyorum, ellerim kalçalarını kavırıyor ve kontrolümü çok çabuk kaybetmemeye çalışıyorum.

Grace inliyor, bacaklarını belime dolayarak beni daha derine çekerken parmakları omuzlarıma gömülüyor. "Atlas..."

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyorum, hareket etmeye başladığımda sesim sertleşiyor. Yavaş ve derin, her itiş kasıtlı. Her hareket niyet dolu. Bunun sadece seksle ilgili olmadığını bilmesini istiyorum. Bu daha fazlası.

Ne kadar çılgınca olsa da. Bu doğru.

Elleri sırtımda geziniyor, tırnakları tenimde hafifçe geziniyor ve altımda titrediğini hissedebiliyorum. Vücudu her itişime, tenimin onunkine her dokunuşuna karşılık veriyor.

"Daha fazla," diye soluyor, kalçaları benimkilerle buluşmak için kalkıyor. "Daha sert."

İki kere söylememe gerek yok. Hızımı artırıyorum, itişlerim daha da sertleşiyor, derinleşiyor, sahip olduğum her şeyle ona doğru ilerliyorum. Daha yüksek sesle inliyor, vücudu yataktan kalkıyor, kendinden geçerken başı geriye düşüyor.

"Atlas," diye haykırıyor, elleri sırtımı kavırıyor, tırnakları derime batıyor ve altımda çözölmeye başlıyor.

Yüzünü izliyorum, dudaklarının ayrılışını, gözlerinin kapanışını, tüm vücudunun bana sarılışını. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Eğiliyorum, boynunu ve köprücük kemiğini öpüyorum, sonra dudaklarımı aşağıya indiriyorum ve bu sefer daha sert bir şekilde tekrar içine giriyorum.

"Yaklaştım," diye soluk soluğa bağırıyor, sesi soluksuz, elleri beni daha sıkı kavırıyor.

"Benim için gel," diye fısıldıyorum tenine karşı, daha sert, daha hızlı iterken sesim alçak ve emredici, onu uçurumun kenarına sürüklüyorum.

Vücudu geriliyor, sonunda bıraktığında nefesi kesiliyor. Etrafımda çözölürken inlemeleri odayı dolduruyor. Vücudunun etrafımda kenetlenme şekli, adımı soluk soluğa söylemesi - bu çok fazla. Onu kenara kadar takip ediyorum, içine dökölürken adını inliyorum, vücudum bunun yoğunluğuyla titriyor.

Bir süre öyle kalıyoruz, bedenlerimiz sarmaş dolaş, nefeslerimiz ağırlaşıyor ve ikimiz de hareket etmek istemiyoruz. Kalbim göğsümde hızla atarken saçlarını yüzünden çekip alından, yanaklarından ve dudaklarından öpüyorum.

"İnanılmazsın," diye fısıldıyorum, sesim sert, kelimelere zor döktüğüm duygularla dolu.

Bana usulca bakıyor, gözleri benim içimde hissettiğim aynı ham kırılganlıkla dolu. "Sen de öylesin."

Gülümsüyorum, onu kendime çekiyorum, sıkıca sarılıyorum. *Bu-
biz-* İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey.

Ve asla bırakmayacağım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

I Üst kattaki dolaplardan birini karıştırıyor, rastgele Noel dekoru parçalarını çıkarıyordum ki parmaklarım yumuşak bir şeye değdi. Hayır, onu geç, bulanık. Ne adına? Rudolph mu?

Kumaşı ışığa doğru çektim ve bir ciyaklama sesi çıkardım ki muhtemelen beni neyin beklediği konusunda uyarmış olmalıydı. Bir Noel kazağı. Herhangi bir Noel kazağı değil, şimdiye kadar gördüğüm en çirkin canavarlık. Parlak kırmızıydı ve önünde sırtan bir ren geyiği vardı, burnu şenlikli bir fener gibi parlıyordu. Ama asıl vurucu olan? Etek ucuna dikilmiş minik çanlar. Her sallayıpta şingirdiyorlar.

Kutunun derinliklerine inip daha fazla mücevher ortaya çıkarırken heyecandan titriyorum. Her türden korkunç kazaklar: cıfcaflı yeşiller, absürt kırmızılar ve kabarık kar taneleri, 3D Noel Baba sakalları, parıltılar ve bir ren geyiğini kör edecek payetler. Sanki Noel neşesi iplik formunda patlamış gibi.

İlk kazağı altın bulmuş gibi göğsüme sarıyorum. "Çocuklar!" diye bağıriyorum, tüm kutuyu kaptığım gibi merdivenlerden ikişer ikişer iniyorum, takılıp düşmemek için kendimi zor tutuyorum. Key'in kafası kanepeden fırlıyor, gözleri merakla parlıyor, diğerleri ise hala mutfakta oyalanıyor.

"Seni bu kadar kızdıran ne, Şeker?" Koltuğun arkasına yaslanmış, birazdan eğleneceğini biliyormuş gibi sırıtıyor.

"İnanılmaz bir şey buldum," diye duyuruyorum kazağı havaya kaldırarak. "Ta-da! Bayram fotoğrafları çekiyoruz ve hepiniz Noel kazağı giyiyorsunuz."

İnlemeler ya da protestolar bekliyorum ama onun yerine Key sanki ona yeni bir spor arabanın anahtarlarını vermişim gibi sırtıyor.

"Yak beni, Şeker!" Ellerimden kazağı kapıp başının üzerine geçiriyor. Küçük bir salınım yaptığında kazak şingırdıyor ve çanlar bir kakofoni halinde çalıyor.

Elimde değil, bir kahkaha patlattım. "Gülünç görünüyorsun!"

"Ve muhteşem," diye göz kırparak ekliyor. "Bu kötü çocuk Noel'e kadar kalacak. Başka kim kıyafetlerinin üzerinde çingiraklar olduğunu söyleyebilir ki? Saf stil."

Atlas ve Teddy gürültüyü merak ederek mutfaktan içeri giriyorlar. Atlas zaten şüphelenmiş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Neler oluyor?" Sesi alçak ve temkinli bir şekilde gürliyor.

Heyecanımı zar zor kontrol edebiliyorum. "Bayram fotoğrafı zamanı ve mükemmel kazakları buldum!"

Atlas kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturur. "Hiç şansın yok, Fındıkkıran."

Teddy hâlâ dengesiz bir elf gibi şingırdayan Key'e bakıyor. "Vurulmayı tercih ederim," diye mırıldanıyor.

"Oh, hadi ama!" Elimden geldiğince abartılı bir şekilde alt dudağımı bükerek itiraz ediyorum. "Siz her zaman sert ve düşünceli görünüyorsunuz. Bir Noel fotoğrafı sizi öldürmez. Eğlenceli olacak!"

Key sallana sallana Atlas'a doğru ilerliyor ve onu dürtüklüyor. "Hadi ama koca adam. Grinch olma."

Atlas, Key'in kendisine uzattığı, üzerinde üç boyutlu Noel Baba suratı olan, saldırgan yeşil bir canavar olan kazağa kaşlarını çatarak bakıyor. "Hayır."

"İş 1 ğ 1 yapıyor!" Ben de kazağın düğmesine basıyorum. Noel Baba'nın burnu kırmızı renkte parlıyor ve ritmik bir şekilde yanıp sönüyor.

Atlas etkilenmiş görünmüyor ama gözlerinde bir şeylerin titreştiğini fark ediyorum. Belki de eğlence? Kazağı Key'in elinden kapıp hırlıyor, "Bana borçlusun."

Teddy bu alışverişi yüzünde dehşete benzer bir ifadeyle izler. "Bunlardan birini giymemin imkanı yok."

Tatlı bir gülümsemeyle ona doğru yaklaşıyorum. "Lütfen, Teddy? Sadece bir fotoğraf. Çok güzel görüneceksin."

Gözlerini kısar. "Ben tapılası değilim."

"Sadece bu seferlik mi?" Kirpiklerimi kırıştırıyorum, bunun onun zayıf noktası olduğunu çok iyi biliyorum. "Benim için mi?"

Elini saçlarında gezdirerek inliyor. "Tamam. Ama bu kulübenin dışında biri fotoğrafı görürse başın belada demektir."

Ellerimi zaferle çırpıyorum, şimdiden bunun ne kadar komik olacağını hayal ediyorum. "Tamam, herkes sıraya girsin!"

Key çoktan ayaklarının üzerinde zıplamaya başlamış, çingiraklı kazağını gururla sallıyor. Atlas onun yanında sert bir şekilde duruyor, nefesi kesilmiş bir şekilde homurdanıyor, Teddy ise buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor.

"Çok tatlı görünüyorsun," diye takılıyorum Teddy'ye, saçının dağılmış bir tutamını düzeltmek için uzanırken. Bana ters ters bakıyor ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemenin belirdiğini görebiliyorum.

Fotoğrafların ilk turu oldukça standarttı. Telefonumu sehpanın üzerine koyuyorum, arkamızda çıtırdayan ateş sıcak, şenlikli bir parıltı yaratıyor. "Gülümseyin!" Tam kamera tıkladığında, en absürd kazakları giymiş üç tetikçimin görüntüsünü yakaladığımda söylüyorum. Key tüm odayı aydınlatacak kadar geniş bir sırtış atıyor, Atlas kazağını yırtma dürtüsüyle savaşıyor gibi görünüyor ve Teddy... şey, beni oracıkta öldürmemeyi başarıyor diyelim.

Fotoğrafa bakıyorum ve bir kahkaha patlatıyorum. "Siz en iyisisiniz."

Key bir kolunu omzuma doluyor. "Biliyoruz, Sugar."

Ben cevap veremeden Teddy telefonumu kaptı. "Şu saçmalığı görelim." Uzun bir süre ekrana bakıyor ve sonunda yumuşak bir kıkırdamayla telefonu bana geri veriyor. "Tamam, bu aslında oldukça komik."

Işıldıyorum, üçüne karşı da bir sevgi dalgası hissediyorum. "Gördün mü? Sana buna degeceğini söylemiştim."

Ama fotoğraflar arasında gezinirken içimde bir şeyler kıkırdanıyor. Aptalca bir fotoğrafın yeterli olmadığını söyleyen muzip bir kıvılcım.

"Bekle," diyorum, bir elimi kaldırarak. "Henüz işimiz bitmedi. Daha fazla poza ihtiyacımız var. Daha fazla... şenlikli yaratıcılık!"

Atlas homurdanıyor ama Key kabul ediyor. "Aklında ne var, Şeker?"

"Oh, göreceksin." Kutudan daha fazla aksesuar çıkararak sırtıyorum. "Tam Noel kartı moduna geçiyoruz."

İlk olarak: Ren geyiği boynuzları ve Rudolph burun seti. Onları parti hediyesi gibi dağıtıyorum. Teddy bir şeyleri yumruklamak ister gibi görünüyor.

boynuzları hafifçe yana doğru sarkıyor. Bir kıkırdamayı bastırıp telefonu tekrar kuruyorum.

"Pekâlâ, herkes poz versin! Atlas, sen Noel Baba olabilirsin. Key, sen bir elfsin. Teddy, sen Rudolph'sun, tabii ki."

Key poz verirken aptal gibi sırtıyor ve kameraya barış işareti yapıyor. Atlas, her zamanki gibi metanetli, orada öylece duruyor ve beni boğazlayacakmış gibi bakıyor. Ama Teddy... Oh, Teddy. Kollarını kavuşturmuş, başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyor ama o ren geyiği boynuzlarında onu tuhaf bir şekilde sevimli yapan bir şey var. Tam fotoğrafı çekiyorum ki Key zillerini tekrar şingırdatmaya başlıyor ve Teddy bir kez daha kaşlarını çatıyor.

Ama tatmin olmadım. Oh hayır. Bunu bir sonraki seviyeye taşıyacağız.

"Tamam, sıradaki çekim!" Cıvıldıyorum, kamerayı başka bir tur için ayarlarken coşum bulaşıcı.

İlk pes eden Key oluyor ama yanıma sokuluşunda istekli bir katılımcıdan çok, saldırmaya hazırlanan bir kediyi andıran bir şeyler var. "Biliyor musun, Şeker," diyerek kolunu omuzlarıma doluyor. "Bütün bu şenlik olayı içimde büyüyor." Kehribar rengi gözlerinde bir parıltı var, beynimde hemen alarmları harekete geçiren yaramaz ve vahşi bir şey.

Ben tepki veremeden eğilip boynumun kıvrımını ısıırıyor. Beklediğim gibi şakacı bir gagalama değil bu; sıcak, uzun süreli ve... sahiplenici. Beni daha yakına çekerken kazağındaki ziller şingırdıyor. Dudakları kulağıma değerken fısıldıyor, "Daha fazla fotoğraf mı istiyorsun? Sana çekmeye değer bir şey verelim."

Kamera klik sesi çıkarıyor ama kalbimin aniden hızlanmasından bunu zar zor fark ediyorum. Atlas yaklaşarak beni Key'in yanına sıkıştırıyor, eli çenemi kavrarken iri gövdesi üzerime abanıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan eğiliyor, dudakları dudaklarıma değiyor ama bu öpücük farklı. Elbette yumuşak, ama sanki bir hak iddia ediyormuş gibi, tenimin kızarmasına neden olan sessiz bir mesaj gibi bir kenarı var.

Ağzı bir saniye kadar uzun süre kalıyor ve geri çekildiğinde gözlerindeki bakış erimiş. Karanlık. Omurgamdan aşağı ürperti gönderen türden bir yoğunluk. Kamera tekrar tıklıyor ama sanki tamamen farklı bir oyuna geçmişiz gibi hissediyorum. Hazır olmadığım bir oyuna.

Ve sonra Teddy var. Mavi gözleri nefesimi kesecek şekilde bana kilitlenmiş durumda. Hareketlerinde hiç isteksizlik yok.

beni üçünün arasında daha da kalabalıklaştırarak öne doğru adım atıyor. Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve başımı kendisine doğru eğiyor.

Kamera tekrar tıklıyor ama bu artık uzak bir ses gibi, aramızda çatırdayan elektrik yükünün içinde kayboluyor. Kendimi olabilecek en iyi şekilde kapana kısılmış hissediyorum -Key'in kolu belimde, Atlas o tehlikeli yoğunluğuyla beni izliyor ve Teddy'nin saçlarımı sıkı ve kontrol edici bir şekilde tutması vücudumda bir ısı dalgası yaratıyor.

"Kameraya gülümse Grace," diye mırıldanıyor Teddy ama sesi daha derin, daha ilkel bir şeyle kalınlaşıyor.

Elimde değil, içimden bir ürperti geçiyor ve tam konuşmak için dudaklarımı ayırdığımda, ağzımı tatlı olmayan bir öpücükle yakalıyor. Sert, ısrarcı, sanki onları bu kadar zorladığım için beni cezalandırıyor ve karşı koymayı bile düşünemeden içinde eriyorum. Kamera tekrar tıklıyor ama ellerim Teddy'nin göğsüne uzanıp kazağını kavrarken dili benimkine değiyor ve nefesimi kesiyor.

Nefesim kesiliyor, kamera tekrar yanıp sönüyor ve bu sefer o an tamamen çözülmüş gibi hissediyorum. Her türlü şakacı eğlence iddiası yok oldu. Artık hepsi işin içinde, her dokunuş, her öpücük, niyetle dolu. Teddy'nin öpücüğü derinleştikçe kalbim hızla çarpıyor, eli saçlarıma dolanıyor ve Key'in ağzının köprücük kemiğimi sıyırdığını, parmaklarının nabzımın atmasına neden olacak şekilde kalçalarımın girdiğini hissedebiliyorum. Atlas'ın elleri kazağımın altında geziniyor, hassas tenimle alay ediyor.

Kamera yanıp sönmeye devam ediyor, eğlenceli fotoğraf çekimi çok daha samimi bir şeye dönüşürken her hararetli anı yakalıyor. Eğlence ve kahkahalar hâlâ orada ama öpüşmeler artık şakacı gagalamalar değil. Sıcaklık var ve şenlikli eğlence daha yüklü bir şeye dönüştü.

Sonra sanki koreografisini yapmışlar gibi, üçü birden uzaklaştı ve beni odanın ortasında tek başıma nefes nefese bıraktılar.

Kelimeleri zorlukla oluşturabiliyorum, zihnim tüm bunların yoğunluğundan dönüyor. "Sanırım fotoğraflar konusunda iyiyiz," diye nefes nefese kalmayı başarıyorum. Cevap olarak kıkırdamaları hararetli, yoğun ama yine de sıcaklık dolu ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Touché, sizi koca cimriler!"

Gidip telefonumu aldım ve resimlere göz attım. Şapşal, iç açıcı ve... yani kesinlikle Noel kartlarına yazılmayacak şeylerin mükemmel bir karışımı.

Onlara fotoğrafları gösteremeden, birden pencerelerin dışındaki manzaranın nasıl değiştiğini fark ediyorum. Daha önce huzurlu bir şekilde yağan kar, neredeyse beyaz bir örtüye dönüşmüştü. Rüzgar uğulduyor, kalın kar tabakaları manzarayı kırbaçlarken pencere camlarını tıkırdatıyor ve birkaç dakika önce açıkça görülebilen ağaçları tamamen gizliyor.

"Ah, çocuklar?" Sesimde endişeli bir tonla söylüyorum. "Bana mı öyle geliyor yoksa fırtına şenlikli bir havadan korkutucu bir kar fırtınasına mı dönüştü?"

Key pencereden dışarı bakıyor, manzarayı seyrederken şakacı sırtışı soluyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Çok sert düşüyor."

Bana katılmak için hareket ettiklerinde ruh hali hemen değişiyor. Biraz önce hafif fırtınalı da olsa huzurlu bir kış harikalar diyarını çerçeveleyen pencereler şimdi kar ve rüzgârla neredeyse tamamen kapanmış durumda. Kalbim küt küt atıyor. Bir zamanlar çok yakınımnda olan ağaçları zar zor görebiliyorum, şimdi dönen beyaz tarafından yutulmuşlar. Taneler o kadar yoğun ve hızlı yağıyor ki, sanki biri bir kar küresi almış ve onu şiddetle sallıyor, durmayı reddediyor.

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum, fırtınaya bakarken birden kendimi küçülmüş hissediyorum. Kar cama yapışıyor, pencere kenarlarında birikiyor. Kulübenin etrafındaki sundurma bile, bir zamanlar kürekle kazıdıkları için açıkça görülebiliyordu, hızla kar tabakaları altında kayboluyor.

Key arkamdan alçak sesle ısılık çalıyor. "Bu... kötü."

Atlas pencereden uzaklaşır ve tereddüt etmeden kapıya doğru yönelir. "Ben jeneratörü kontrol edeceğim. İşler daha da kötüye gitmeden önce hâlâ iyi durumda olduğundan emin olacağım."

Her zaman harekete hazır olan Teddy çoktan ayağa kalkmış, ceketini kapmıştı. "Yardım edeceğim. Uzun sürmez."

"Sence dayanır mı?" Soruyorum, sesim olmasını istediğimden daha kısık çıkıyor. Daha önce hiç bu kadar şiddetli bir kar fırtınası yaşamamıştım. Dışarıda rüzgâr uğulduyor, camlar her an kırılacakmış gibi takırdıyor.

Atlas kapıda duraksıyor ve bana o kararlı, güven verici bakışlarından birini atmak için geri dönüyor. "Dayanacaktır. Jeneratör sağlam ama en kötüsüne hazırlıklı olmalıyız. İçeride kal Grace. Biz hallederiz."

İçimdeki batma hissini bastırmaya çalışarak başımı sallıyorum. Bununla ilgileneceklerini biliyorum. Bu noktada onlara her şeyin üstesinden gelebilecekleri konusunda güveniyorum. Ama fırtınanın her geçen saniye daha da kötüleştiğini görmek sinirlerimi yatıştırmıyor.

Onlar kapıdan çıkarken "Dikkatli olun," diyorum.

Kapı açılır açılmaz soğuk bir hava duvarı üzerime çarpıyor ve rüzgâr daha da yüksek sesle uğulduyor. Atlas ve Teddy hemen karın içinde kayboluyor, kapı tekrar kapanıp fırtınayı bir kez daha bastırmadan önce beyaz onları tamamen yutuyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum, kanepeye doğru ilerleyip battaniyeyi omuzlarıma çekiyorum. "Bu rahatlıktan çok hızlı bir şekilde dehşete dönüştü."

Her zaman iyimser olan Key, koltuğun arkasına bir kolunu atarak yanıma oturdu. "Hey, endişelenme, Şeker. O adamlar daha kötüleriyse de uğraştı. Ayrıca, bir de şu açıdan bak: Yiyecek, ateş ve büyük rahat bir kanepyle kar altında kaldık. Bence gayet iyiyiz."

Ona bakıyorum, sinirlerime rağmen küçük bir gülümsemeye karşı koyamıyorum. İşin iyi yanını bulmayı Key'e bırakın. "İyi bir noktaya değindin," diye itiraf ediyorum, yine de gözlerim pencereye kaymaya devam ediyor. Rüzgâr hâlâ içeri girmeye çalışıyormuş gibi camı tıkırdatıyor ve kar o kadar yoğun yağıyor ki klostrofobik hissetmeye başlıyorum.

"Tabii ki iyi bir noktaya değindim," diyor, o rahat sırtışıyla arkasına yaslanarak. "Şimdi, hadi ama. Küçük bir karın gecemizi mahvetmesine izin vermeyelim. Ateşimiz var, birbirimize sahibiz ve hepsinden önemlisi, bol miktarda sıcak çikolatamız var. Bu neredeyse bir rüya."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Saçmalıyorsun."

"Ama yine de buradasın, hâlâ yanımda oturuyorsun." Dirseğiyle şakacı bir şekilde beni dürtüyor, ben de gözlerimi deviriyorum ve rahatlamaya çalışarak kanepenin daha derinlerine yerleşiyorum. Yine de haklı. Eğer bu fırtınada mahsur kalacaksak, içinde kükreyen bir ateş ve beni korumak için her şeyi yapabilecek üç adam olan sıcacık bir kulübeden daha kötü yerler de var.

Ama dışarıdaki fırtına durmak bilmiyor. Birkaç dakikada bir pencerelere doğru bakıyorum, kar yığınlarının gittikçe yükselmesini izliyorum, ta ki kulübe yavaş yavaş gömülüyormuş gibi hissedene kadar. Key her şeyi hafif tutmak için elinden geleni yapsa da bu tedirgin edici.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından ön kapı tekrar açılır ve buz gibi bir rüzgâr odaya girer. Atlas ve Teddy, üzerleri karla kaplı ve tundradan geçerken s a v a ş m ı ş gibi görünerek içeri girerler.

Atlas paltosundaki karları silkeleyerek, "Jeneratör şimdilik iyi," diyor. "Ama fırtına giderek kötüleşiyor. Elektrik kesilirse yedek jeneratörümüz var ama o da çok iyi durumda değil. Eğer o da

o zaman burayı sıcak tutmak zor olacak, bu yüzden ateşi devam ettirmemiz gerekecek."

Teddy homurdanarak omuzlarındaki karı temizliyor. "Bize birkaç gün yetecek kadar yakacak odunumuz var, bu yüzden iyi olmalıyız."

İşlerin ne kadar ciddi olduğunu ölçmeye çalışarak aralarında bakışıyorum.

Atlas her zamanki gibi sakin görünüyor ama Teddy'nin dudakları sert bir çizgi halinde.

Key sırtıyor. "Bu evrenin bize sakin olmamızı söyleme şekli. Havayı kontrol edemeyiz, o yüzden tadını çıkarabiliriz."

Atlas ateşe doğru ilerliyor, başını sallarken bir kütük daha ekliyor. "Hazırlıklı olduğumuz sürece bize bir şey olmaz. Sadece gözünüz fırtınada olsun."

Battaniyemi daha sıkı çekerek derin bir nefes almaya ve duruma alışmaya çalışıyorum. "Pekâlâ, şimdi ne olacak? Sadece bekleyecek miyiz?"

Atlas ateşten başını kaldırıyor. "Şimdilik, evet. Yapabileceğimiz en iyi şey içeride kalıp bunu atlatmak."

Key aniden ayağa fırlar, yüzü aydınlanır. "Zamanı neyin geçireceğini biliyorum, sıcak çikolata! Ekstra marshmallow, hemen geliyor."

Mutfağa doğru koşup dolapları karıştırmaya başladığında gülüyorum. Karda kalmayı en iyi şekilde değerlendirmek Key'e kalmış. Kar fırtınasını bile eğlence fırsatına dönüştürüyor.

O mutfağı karıştırırken ben de kanepeye yerleşip Atlas ve Teddy'nin ateşin yanındaki yerlerini almalarını izliyorum. Dışarıdaki fırtınaya rağmen kulübede garip bir sakinlik hissi var. Elbette, burada ne kadar mahsur kalacağımızı ya da elektriğin kesilip kesilmeyeceğini bilmemek biraz korkutucu ama çocuklar yanımdayken kendimi güvende hissediyorum. Sanki ne olursa olsun, bunu birlikte çözeceğiz.

Dışarıda rüzgâr uğuldamaya devam ediyor ama içerisi sıcak ve sessiz. Teddy ateşe bir kütük daha atıyor ve alevler çıtırdarak odayı yumuşak, altın bir parıltıyla dolduruyor. Yavaşça nefes alıyorum, fırtına başladığından beri ilk defa rahatlıyorum.

Key kafasını mutfaktan çıkarır. "Sıcak çikolata geliyor! Kendinizi mükemmelliğe hazırlayın."

Gülümsüyorum, vücudumdaki gerginliğin biraz olsun azaldığını hissediyorum. Fırtına ne kadar kötü olursa olsun, en azından sıcak çikolatamız, ateşimiz ve birbirimiz var.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Inek bayrağımın dalgalanmasına izin vermeyeli uzun zaman oldu ve bugün? Bugün, Key'in teknoloji becerilerinden yararlanarak bunu yapmak için mükemmel bir zaman gibi geliyor.

"Grace," diyorum onu kenara çekerek, bana attığı şüpheli bakışa gülmemeye çalışarak. Geniş ve meraklı gözleri, berrak bir gökyüzünün altındaki taze kar gibi parlıyor. "Biraz video oyunu oynamak ister misin?"

Kafası karışmış bir köpek yavrusu gibi başını eğiyor, dudaklarının bir köşesi kıvrılıyor. "Video oyunları mı oynuyorsun?"

"Pfft, video oyunları mı oynuyorum? Ben video oyunları ile yaşar ve nefes alırım, Küçüküm. Ama bu seni yanıltmasın, bu inekliğin altında hâlâ kaslarım var."

Grace kıkırdar ve ses saf Noel büyüsüdür. Kızak çanları ve tarçınlı şeker serpilmiş meyveli şeker kamışları gibi.

"Dur tahmin edeyim, bir grup on iki yaşındaki çocukla hava atıp yerleri mi sileceksin?" diye dalga geçerek beni göğsümden dürtüyor.

"Belki. Belki de değil." Kaşlarımı oynatıyorum. "Hadi, oyun odasında Call of Duty'yi yükledim. Eğlenceli olacak."

Kulübedeki oyun odası bir milyonerin rüyasından fırlamış gibi. Bir futbol takımının rahatlıkla oturabileceği pelüş deri koltuktan, dağların karla kaplı muhteşem manzarasını sergileyen tavandan tabana pencerelere kadar her santimi lüksü haykırıyor. Devasa, son teknoloji ürünü bir düz ekran TV duvara hakimdir ve etkileyici bir konsol, oyun ve özel kumanda koleksiyonu barındıran şık, gömme raflarla çevrilidir. Her şey

Cıllı, pırıl pırıl, sanki bakılmak için tasarlanmış ama dokunulmamış gibi.

Köşede tam boy bir bilardo masası var, zengin maun ahşabı gömme aydınlatmanın yumuşak ışıltısı altında parıldıyor. Yanında, bir atari makinesi sessizce mırıldanıyor, ekranda yanıp sönen retro oyunlar, aksi takdirde modern, yüksek teknolojili alana nostaljik bir dokunuş katıyor. Duvarlar, klasik video oyunlarının çerçeveli posterleri ve imzalı hatıra eşyalarıyla süslenmiş; hepsi de odaya zarafet ve eğlence karışımı bir hava katmak için özenle seçilmiş.

Ama asıl göze çarpan Noel dekoru. Televizyon sehpasının üzerine dökülen cicili bicili kumaşlar, taş şöminenin şöminesinden sarkan çoraplar ve pencerelerin etrafına dizilmiş peri ışıkları, Noel Baba'nın atölyesinin bir milyarderin oyun odasını ele geçirmiş gibi hissettiriyor. Grace tüm bunların ortasında duruyor, üzerinde yanıp sönen ren geyiği burnu kazağı ve minik bir şortla, sanki başka bir dünyaya adım atmış gibi düzene bakıyor. Tatil sıcaklığının ve müstehcen lüksün bir karışımı ve benim eğlendiğim kadar onun da etkilendiğini söyleyebilirim.

"Tamam, peki buradaki olay nedir? Senin daha çok kaslı bir tetikçi tipinde olacağını ve daha az... bu oyun da ne?" diye soruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde.

"Call of Duty." Sırıtarak kumandayı elime alıyorum. "Dünyanın en hatalı savaş simülatörü olarak da bilinir. Cidden, bu oyunda bir Hallmark Noel filminden daha fazla olay örgüsü boşluğu var."

"Hey!" diye bağıyor sahte bir öfkeyle, kollarını kavuşturarak. "Hallmark filmlerini severim."

"Oh, biliyorum. Noel Kurabiyesi Pişirme Felaketi çalma listeni fark etmediğimi sanma. Ama bu? Bu benim dünyam." Oyunu başlatıyorum ve tanıdık müzik hoparlörlerden yükseliyor. "Tam hakimiyetim karşısında şaşırmaya hazır olun."

"Hakimiyet, ha?" Gözlerini kısarak yanımdaki sandalyeye kayıyor. "Kendimi idare edebilirim, biliyorsun."

"Bundan şüphem yok. Ama bu-" Ekranı işaret ediyorum, "tamamen gerçekçi olmayan beklentilerle ilgili."

Biraz kurulum saçmalığından sonra, maç geri sayım zamanlayıcısına yükleniyor ve kaotik bir savaş alanının ortasına düşüyorum. Kurşunlar uçuşuyor, patlamalar oluyor - COD diyarındaki tipik gününüz. Grace'in gözleri ekrana yapışmış durumda ve ona büyük bir gerçek bombası atmak üzere olmama rağmen şimdiden büyülediğini söyleyebilirim.

"Şunu görüyor musun?" Ekranı gösteriyorum. "Tamamen gerçek dışı. Eğer gerçekten bir silahlı çatışmanın ortasında olsaydım, bunu yapamazdın. Deneseydin, saniyeler içinde ölürdün."

Gülüyor, gözleri ekrandaki katliamla benim aşırı dramatik yorumum arasında gidip geliyor. "Ve tüm bunları bana bir tetikçi olarak anlatıyorsun, değil mi? Not almalıyım gibi hissediyorum."

Bir şekilde mümkün olan en az zarar verecek şekilde patlamayı başaran bir el bombasından kaçarken sırtıyırım. "Yapmalısın. Eğer COD bana bir şey öğrettiyse, o da savaşın bir dizi yeniden doğuş ve kötü zamanlanmış kafa vuruşlarından ibaret olduğudur."

Artık oyuna tamamen kendini kaptırmış olan Grace öne doğru eğilir. "Bu adam neden küçük bir ülkeyi silahlandırmaya yetecek kadar silah taşıyor gibi görünüyor?"

"Kesinlikle!" Ellerimi havaya kaldırıyorum, neredeyse karakterin kontrolünü kaybediyorum. "Kimse o kadar teçhizatla o kadar hızlı koşamaz. Sanki hepimizin süper insan olduğunu düşünüyorlar."

"Bekle, insanüstü olmadığını mı söylüyorsun?" Kaşını kaldırıp beni şakacı bir şekilde itiyor.

Sırtıyırım. "Sadece yatakta, sevgilim. Sadece yatakta."

Ekrandaki bir sonraki patlama ikimizi de kahkaha krizlerine sokuyor ve sonraki bir saat boyunca sadece biz, televizyona hakaretler savuruyor, her şeyin saçmalığına gülüyoruz. Bir noktada, yanlış yöne bir flaş bombası atıp kendi ekibimi geçici olarak kör ettiğimde Grace'in nefesi kesiliyor. "İşte bu yüzden görevlere liderlik edemiyorsun Teddy."

"Hey, ben pek çok başarılı *operasyona* liderlik ettim."

Oyun içi stratejimden hiç etkilenmemiş bir şekilde kafasını sallıyor ve ben de her saniyesine bayılmaktan kendimi alamıyorum. Oyun çılginca, ama Grace ile oynamak? Bu üst düzey bir eğlence.

"Tamam, tamam, bunu neden sevdiğini anlıyorum," diye itiraf ediyor karakterimin bir süper kahraman gibi kurşun yağmurunun içinden koşarak geçtiği özellikle saçma bir sekanstan sonra. "Ama yine de çok gerçekçi değil."

"Sana söylemiştim." Eğlenmesine sevinerek omzunu dürtüyorum. "Ama cazibenin yarısı da bu. Bazen fazla düşünmeden bir şeyleri havaya uçurmak istersiniz."

Grace karakterimin bir keskin nişancının dürbününe yakalanmasını izliyor ve inliyor. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en dramatik ölümdü."

Sırtarak arkama yaslanıyorum. "Evet, işte böyle, oyuna geri döndüm. Gördün mü? Sonuç yok."

"Gerçek hayata hiç benzemiyor," diyor usulca, bakışları bana dönmeden önce bir an ekranda kalıyor. İfadesinde düşünceli bir şeyler var ve artık sadece oyundan bahsetmediğini biliyorum.

"Burada riskler daha düşük," diyorum, ses tonum onunkine uyacak şekilde yumuşuyor. "Gerçek hayatta yeniden doğma düğmesi yok."

Grace'in gülümsemesi şimdi daha yumuşak olsa da geri dönüyor ve başını omzuma yaslayarak kalbimin tuhaf bir şekilde çarpmasına neden oluyor. "Ama belki de bu yüzden seviyorsundur," diye mırıldanıyor. "Gerçek olandan bir kopuş."

Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum. "Biliyor musun, az önce beni gerçekçi olmamakla suçlayan biri için oldukça anlayışlısın."

"Hey, ben sürprizlerle doluyum," diye takılıyor, arkasına yaslanıp başparmağıyla çenesini ovuşturuyor. Yüzünde bir konsantrasyon ifadesi beliriyor. "Şimdi bana bir maçın nasıl kazanılacağını gösterin Bay Hitman."

"Tamamdır, Ufaklık," diye gülüyorum, kaosun içine tekrar dalarken koltuğumu düzeltiyorum, ikimiz de oyunun saçmalığının üzerimizden akıp gitmesine izin veriyoruz.

Grace, yirmi dakika boyunca takımları kolaylıkla yok edişimi izledikten sonra parmaklarını çıtlatıyor ve sanki dünyayı ele geçirmeye hazırmış gibi kumandayı bana vermem için mimik yapıyor. Bana kendinden emin bir sırıtış atıyor, gözlerindeki o rekabetçi parıltı içimde küçük bir kıvılcım yaratıyor. Bunu başardığını düşündüğü zaman çok sevimli oluyor.

"Tamam, Teddy. Kenara çekil. Sana nasıl yapıldığını gösterme zamanı." "Oh, sevgilim, sabırsızlanıyorum," diyorum ve kumandayı ona uzatıyorum.

kendi sırıtışımla. Arkama yaslanıyorum ve genellikle tatil pişirme yarışmalarına ayrılmış bir kararlılıkla menüde gezinmesini izliyorum.

Birkaç dakika için yeterince masumdu. O kontrolleri öğreniyor, ben de orada burada ipuçları veriyorum. Bilirsin, sadece yardımcı olmak için.

"Tamam, bununla nişan al... bununla ateş et... ve şu düğme-oh kahretsin!" Karakteri kurşun yağmuruna tutulurken küçük bir ciyaklama sesi çıkarır.

"Hey! Az önce yumurtladım!" diye oflayıp pufluyor, ekrana ters ters bakıyor. "Bu hile yapmaktır."

Kıs kıs gülüyorum. "Call of Duty'ye hoş geldiniz. Merhamet yok."

Homurdanıyor, yeniden doğuyor ve bu sefer biraz daha uzun sürüyor. Ama sonra hiçbir yer yokmuş gibi görünen bir yerden tekrar vuruluyor.

"Oh, hadi ama! Kim böyle bir köşeye saklanır ki? Tam bir çaylak davranışı," diye mırıldanıyor ve yeniden doğarken gözlerini kısıyor.

Sırtışımı gizlemeye çalışarak daha yakına eğildim. "Bu taktiksel bir konumlandırma, Küçüğüm."

"Taktiksel konumlandırma, kurabiyem! Korkaklar gibi kamp kuruyorlar!" diye çıkışıyor ve sayısız kez yeniden doğarken kumandanın düğmelerine öfkeyle basıyor.

Oyuna odaklanmaya çalışıyorum ama Noel kazağı giymiş tatlı, güneşli bir kız olan Grace'in rastgele oyunculara yaratıcı bir şekilde küfrettiğini görmek kalbimin yanlış şekillerde çarpmasına neden oluyor. Bu kadar sıcak olmamalı ama Tanrı yardımcım olsun, gerçekten öyle.

"Orada iyi misin?" Kendimi ayarlarken sesimi sabit tutmaya çalışarak soruyorum.

Karakteri bu sefer RPG'li bir adam tarafından tekrar öldürülürken nefesinin altından homurdanıyor. "Bu da neydi böyle? Ne zamandan beri insanlar bunları alıyor?! Bu hile yapmaktır. Ben buna hile diyorum. Tam hile."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Oyun böyle, Grace. Her şeye hazırlıklı olmalısın."

"Oh, ben hazırım," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde, gözleri ekranda daralıyor. "Tüm bu hile yapan, kamp kuran, lag değiştiren eziklere hadlerini bildirmeye hazırım."

Elleri artık kumandanın üzerinde uçuşuyor ve her öldüğünde, onu anlamsızca öpmek istememe neden olan bir dizi küfür savuruyor.

"Beni duvardan vurdular! Teddy, bunu gördün mü? Bu oyunda hile var!"

Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum, ama o o kadar zorluyor ki, gerçekten gülünç bir şekilde tahrik olmaya başlıyorum. Utanç verici bir şekilde. Soğukkanlılığını tamamen kaybetmiş olması, gözlerindeki o ateş, parmaklarının sanki oyunun kendisiyle kapışmaya hazırmiş gibi vahşice hareket etmesi gibi bir şey.

"Sen-ugh, bu da ne?! Bu nasıl adil olabilir? Adam bir anda zıpladı, döndü ve beni vurdu? Ne o, Matrix'teki Neo mu?! Hack'leri çağırıyorum. Hack'ler!"

Ne kadar uzun süre oynarsa, o kadar ateşli, rekabetçi bir öfkeye dönüşüyor. Ve lanet olsun, çok seksi.

"Hepsi hile yapıyor. Her biri. Bu kadar kötü olmama imkan yok! Oyun beni yakalamak için dışarıda!" Oyun kumandasını kucağına çarpıyor ve sanki kendisine hakaret etmiş gibi ekrana dik dik bakıyor.

"Doğru, gecikmeyi suçla," diye takılıyorum, sesim kısık. "Klasik hareket." "Bana o kendini beğenmiş bakışı atma. Daha iyiye gidiyorum! İzle!"

Kumandayı tekrar eline alıyor, kararlı bir şekilde parmakları düğmelerin üzerinde uçuşuyor.

Ama yeniden doğar doğmaz tekrar vurulur. Grace hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırır. "Dalga mı geçiyorsun benimle?! Beni bu kadar hızlı vurmasının imkanı yok. Sanki nerede olduğumu biliyordu!"

"Belki de o kadar iyidir," diyorum, gülmemeye çalışarak, çünkü bu noktada onu kanepeye yatırıp Call of Duty'nin varlığını unutana kadar öpmeme saniyeler kaldı.

Bana ters ters bakıyor ama her hareketinde küçük kırmızı burnunu gösteren ren geyiği kazağıyla onu ciddiye almak zor. "Yemin ederim, eğer bu dolandırıcılardan biri daha beni yakalarsa..."

Gittikçe daha çok heyecanlanmasını, ellerini kumandanın etrafında kenetlemesini, yüzünün hayal kırıklığıyla kızarmasını izliyorum. Ve nedense o gecikme ve hileler hakkında atıp tuttukça ben daha da a z ı y o r u m .

"İyi misin?" Sesim istediğimden daha kısık bir şekilde soruyorum.

"Spawn, öl! Spawn, öl! *Spawn, öl!*" Sanki bir şekilde yardımcı olacakmış gibi kumandayı sallayarak söylenmeye devam ediyor. "Ve hayır, ben iyi değilim. Bu adamlar aimbot falan kullanıyorlar. Tam bir çöp oyuncular."

Dudağımı ısıırıyorum, gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama bedenim bana ihanet ediyor. Onun bu yönüyle ilgili bir şey var - bu şiddetli, rekabetçi çizgi - onu ne kadar çok istediğimden başka bir şeye odaklanmamı gerçekten zorlaştırıyor.

"Teddy?" Grace bana dönüyor ve sonunda yüzümdeki ifadeyi fark ediyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Eğiliyorum, elim boynunun arkasına kayıyor ve onu daha yakına çekiyorum. "Şu anda ne kadar seksi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

"Teddy, bir grup oyuncuya bağırmam seni cidden tahrik ediyor mu?"

"Evet."

Gözlerini kırıştırıyor, belli ki şaşırmış, ama sonra yüzüne sinsi bir gülümseme yayılıyor. Kıkırdıyorum, bir elimi beline atıyorum ve onu kucağıma çekiyorum.

Bana sarılıp kumandayı elinden bırakırken kahkahası hafif ve tatlı bir şekilde çınlıyor. "Bu durumda, belki de daha sık kaybetmeliyim."

"Ya da," diye mırıldanıyorum, dudaklarım kulağının kabuğunu okşuyor. "Oyunu tamamen atlayabiliriz."

Nefesi kesiliyor ve sanki seçeneklerini tartıyormuş gibi vücudunun benimkine karşı hafifçe gerildiğini hissedebiliyorum. Televizyon ekranının titremesi yüzüne yansıyor ve onu yumuşak, sıcak bir ısıltıya boğuyor ama şu anda tüm odağı benim üzerimde. Oyuna değil. Kucağında unuttuğu kumanda da değil. Sadece bana.

"Sanırım bu fikir hoşuma gitti," diye inliyor onu kucağıma yatırırken.

İhtiyacım olan tek onay bu.

Bir anda onu kaldırdım, ben ayağa kalkarken bacakları içgüdüsel olarak belime dolandı, kontrol cihazı ikimizin de umurunda olmayan bir gümbürtüyle yere düştü. Oyundaki alaycı hayal kırıklığının altında demlenen ateş şimdi yeniden yönlendirildi, tamamen bana yöneldi ve şu anda yaşayan en şanslı adam gibi hissetmiyorsam lanet olsun.

Bizi hızla hareket ettirerek onu oyun odasının duvarına doğru itiyorum. Çocukların daha önce kurmama yardım ettiği süslemeler ani darbeye sallanıyor ama ikimizin de umurunda değil. Ağzım onunkine çarpıyor ve dakikalar önce söylediği tüm o iğneleme ve şımarıklık başka bir şeye dönüşüyor -ham, sınır tanımayan bir ihtiyaç. Elleri saçlarımın arasından geçiyor, omurgamdan aşağı bir zevk sarsıntısı göndermek için doğru miktarda güçle çekiştiriyor.

Dudakları ayrılıyor ve ben de bundan faydalanarak öpüşmeyi derinleştiriyorum, açlıktan ölüyormuşum gibi ağzını kendi ağzımla keşfediyorum. Belki de öyleyimdir. Onun için, bunun için açlıktan ölüyorum. Bana karşı bastırılmış hissi için, sıcaklığı aramızdaki kumaş katmanlarını eritiyor.

"Teddy," diye inliyor, sesi göğsümde titreşiyor ve beni teşvik ediyor. Kalçalarını daha sıkı kavriyorum, bana karşı sürtündüğünü hissediyorum, sürtünme arıyorum, daha fazlası için.

"Tanrım, Grace," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı çene çizgisinde gezdirip boynunun hassas derisine yumuşak öpücükler konduruyorum. Nabızı dudaklarımın altında çılgınca atıyor ve narin etini ısırmadan duramıyorum, ondan yumuşak bir nefes alıyorum.

"Tam bir baş belasısın," diye fısıldıyor, parmakları saçlarımda sıkılaşıyor ve beni tekrar dudaklarına çekiyor.

Ağzına karşı kıkırdıyorum. "Daha yeni başlıyorum."

Üzerindeki kazağı hızla yukarı çekip başından geçiriyorum ve hiç düşünmeden atıyorum. Çıplak teni sıcacık, ellerimin altında yumuşacık, parmak uçlarım bütün gün yapmak istediğim gibi kıvrımlarının hatlarını izliyor.

Tekrar inliyor ve bu sefer dijital bir avatar için değil, benim için.

"O sesi çıkarmaya devam et Grace," diye kulağına hırlıyorum. "Beni deli ediyor."

Beni bir kez daha yerde durana kadar iterken karşılık olarak küçük bir hırıltı çıkarıyor. Bana karşı sabrını yitirip ben çıkarmasına yardım edene kadar gömleğimi çekiştirirken oyunun ortaya çıkardığı ateş gözlerinde açlıkla parlıyor. Sonra da aynı soğukkanlılıkla pantolonumun düğmelerini çözmeye çalışıyor. Tamamen çıplak kalana kadar duraklıyor, bacaklarım kanepeye çarpana ve ben koltuğa düşene kadar beni tekrar itiyor. Sırıttıyorum, onun bu iddialı yanını seviyorum, bana tekrar binerken, çıplak teni benimkine karşı tüm vücudumun beklentiyle uğuldamasına neden oluyor.

"Şimdi kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun, ha?" Alay ediyorum, kalçalarını kavrayıp hareketlerini yönlendiriyorum, bana karşı süründüğünü hissediyorum.

Grace'in gözleri benimkilere kilitleniyor ve yemin ederim ateşin parladığını görüyorum -benimkilerle eşleşen ama arkasında şiddetli ve vahşi bir şey olan yakıcı bir ihtiyaç. Kucağıma daha sert bastırıyor, omurgama elektrik gönderecek şekilde kendini bana sürüyor. Elleri omuzlarımı kavlıyor, sanki beni sahipleniyor, kontrolü ele almaya çalışıyor. Bir kez olsun, sadece gezintiye çıkmıyor, kontrolü ele alıyor.

Ama bunun için onu uğraştırmayacaksam namerdim.

Nefesi kesiliyor ama ona düşünmesi için zaman vermiyorum. Hızlı bir hareketle ayağa kalktım ve onu ters çevirdim, vücudu ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Kalçalarını arkadan kavrayıp onu kendime doğru çekerken çıkardığı şaşkın nefes yumuşak, muhtaç bir iniltiye dönüşüyor.

"Bunu kazanamayacaksın, Ufaklık," diye homurdanıyorum, sesim o anın sıcaklığıyla kalınlaşıyor.

Kontrolü geri almak için kendini geri itmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum. Belini sıkıca kavriyorum, onu tam olarak istediğim yerde tutuyorum, karşı karşıya olduğu şeyin her santimini hissetmesini sağlıyorum.

Dudaklarımı sırtına indiriyorum, dokunuşum altında titrerken omurgası boyunca öpüyorum. Parmaklarım bir tanesi boğazına dolanana kadar yavaş ve kasıtlı bir şekilde yanlarından geçiyor, sonra onu benimle buluşması için yukarı çekiyorum. Sırtını göğsüme bastırırken vücudu benimkine doğru yükseliyor.

Diğer elim aşağıya inip onunla alay ederken, onu kavrayışında kıvrandırırken nefesleri kısa, düzensiz soluklarla geliyor. Kontrolü bir şekilde elinde tutmaya çalışmakla aramızda yanan ateşe tamamen teslim olmak arasında sıkışmış durumda. İçindeki savaş aşikâr, onu göğsümde sıkıca tutarken vücudu ihtiyaçtan titriyor.

Elimin altında nabzının hızlandığını hissedebiliyorum, teni sıcak ve kızarmış. Tekrar geri itmeye çalışıyor, kalçaları bana sürtünüyor, ama ben onu kendime doğru daha sert bastırırken elim boğazında sıkılaşıyor.

"Bu gece benimsin Grace," diye kulağına hırlıyorum, sesim alçak ve sert, konuşurken dudaklarım kulağının kabuğuna sürtünüyor. "Bunu hissediyor musun? Bu benim, her bir santimini kontrol ediyorum."

İniltisi yumuşak, neredeyse nefessiz, ama arkasındaki hayal kırıklığını duyabiliyorum. Savaşmak istiyor, kontrolü ele almak istiyor ama her ittiğinde onu geri çekiyorum, tam olarak istediğim yerde tutuyorum.

Parmaklarım nihayet göbeğine ulaştığında nefesi kesiliyor, onunla alay ediyor, yavaşça, kasıtlı olarak hareket ettiğimde yumuşak iniltiler ve nefesler çıkarıyor, aramızda inşa edilen zevkin her saniyesini hissetmesini sağlıyorum. Daha sert geri itiyor, kalçaları bana sürtünüyor, ama ona istediğini vermiyorum. Henüz vermiyorum.

"Teddy," diye nefes alıyor, sesi ihtiyaç ve hayal kırıklığının bir karışımı. Elleri benimkileri kavıyor, beni yönlendirmeye çalışıyor, ama ben hızımı yavaş tutuyorum, çıkardığı her sesin, vücudunun her seğirmesinin tadını çıkarıyorum.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Mırıldanıyorum, dudaklarım kulağına değiyor, parmaklarım hâlâ onu tahrik ediyor ve kollarımda kıvrınmasına neden oluyor. "Bunun için yalvarman gerekecek."

İnliyor, başı omzuma düşüyor, vücudu benimkine doğru eğiliyor, istediğini almaya çalışıyor. Ama ben onu sabit tutuyorum, onu sınırdan tutuyorum.

"Teddy..." diye inliyor tekrar, sesi gergin, çaresiz. "Lütfen!"

Onun yalvarışı karşısında yüzümde yavaş ve tatmin olmuş bir sırıtış yayılıyor, onun yıkılma sesi içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. I

Elimi biraz daha hızlı hareket ettiriyorum, parmaklarım onun sıcaklığına doğru kayıyor ve o nefes nefese kalıyor, vücudu benimkine karşı titriyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum tenine karşı, sesim sert ve arzu dolu.

Vücudu benimkinin içinde eriyor, teslim olurken kaslarındaki gerginlik azalıyor. Sonunda ona arzuladığı şeyi verdiğimde nefesi keskin, düzensiz soluklarla geliyor. Kalçaları elimle birlikte hareket ediyor, ben onu daha da yaklaştırırken yumuşak inlemeleri odayı dolduruyor.

Etrafımda sıkılaştığını, zevk arttıkça vücudunun titrediğini, soluklarının daha yüksek, daha çaresiz hale geldiğini hissedebiliyorum. Bir eliyle saçlarımı sıkıca kavriyor, diğer eliyle de boğazına sarılıyorum. Dudaklarımı boynuna bastırıyorum, kulağına doğru yumuşak öpücükler bırakırken mırıldanıyorum, "Benim için gel Grace."

Keskin bir çığlıkla paramparça oluyor, vücudu titreyerek uçurumun kenarına düşüyor, kollarım onu sıkıca tutarken zevk dalgaları dalga dalga içinden geçiyor. Aletimi girişine yerleştirmeden ve hala titreyen sıcağına sokup onu tamamen sahiplenmeden önce ona yüksekten inmesi için zaman vermiyorum.

İzinsiz giriş karşısında çığlık atıyor, aletimin etrafında sıkılaşıırken vücudu titriyor, anında bir kez daha unutulmanın kenarından uçuyor.

"Siktir, evet," diye tıslıyorum, amcığı beni neredeyse acıyla kavarken.

Boynunu serbest bırakarak, kendini kanepenin arkasına sabitleyene kadar onu ileri itiyorum. İki elimle kalçalarını sıkıca kavrayarak, varlığım buna bağılıymış gibi hissettiren bir yoğunlukla içine giriyorum.

Benim vahşi ritmime ayak uydurarak beni itiş kakış karşılıyor, kalçalarımın her çarpışında inlemeleri zevk soluklarına dönüşüyor. Çığlıklarının ve inlemelerinin sesi, vücudunun benimkiyle birlikte hareket edişi, beni deliliğin eşiğine getirmeye yetiyor. Elleri kanepenin arkasını öyle sıkı kavriyor ki parmak eklemleri beyazlıyor. Bana karşı geri itiyor, kalçaları yaptığım her hareketi karşılamak için yuvarlanıyor.

"İşte bu, Küçük Olan. Hepsini al," diye homurdanıyorum.

Seksin baş döndürücü kokusu havayı dolduruyor, birbirimizi daha da ileri iterken ikimizi de sarhoş ediyor, mantığın sınırında sallanıyoruz. Oda etrafımızda dönüyor, her düşünce bu an, bu bağlantı tarafından tüketiliyor. Tek olduğumuz şey bu çıldırtıcı zevk. Almak ve alınmak için bu umutsuz ihtiyaç.

Vücudu altımda titriyor, kendimizi o anın içinde kaybederken solukları nefessiz çığlıklara dönüşüyor. Her itiş beni onun daha derinlerine çekiyor. Her hareket ikimizi de kontrolün artık bir seçenek olmadığı, sadece ham, filtrelenmemiş arzunun olduğu o tehlikeli sınıra yaklaştırıyor. Kalçaları benimkilerle öyle bir hararetle buluşuyor ki sanki bizi birbirimize kaynaştırmaya çalışıyor, aramızdaki sıcaklık neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

"Siktir, Grace..." Homurdanıyorum, ellerim kalçalarını o kadar sıkı kavırıyor ki iz kalacağından eminim ama duramıyorum. Durmayacağım. Çok iyi, çok mükemmel hissettiriyor, vücudunun verdiğim her şeyi alması ve daha fazlası için yalvarması.

Sırtını kamburlaştırıp beni daha sert itiyor, çığlıkları odayı doldururken başı geriye eğiliyor. Titrediğini hissedebiliyorum, tekrar sınıra yaklaşırken kaslarındaki gerginlik artıyor, vücudu bir mengene gibi etrafımda kenetleniyor. Bana verdiği tepkiler, hareketleri, her şey çok fazla.

"Daha fazla," diye nefes alıyor, sesi ihtiyaçla kalınlaşıyor. "Lütfen... daha sert!"

Nasıl istersen.

Bir şekilde çabalarımı iki katına çıkarmayı başarıyorum, ikimizi de soluk soluğa bırakan bir vahşilikle içine giriyorum. Acımasız, vahşi, tamamen dengesiz. Ve o buna bayılıyor.

Çığlıkları daha da yükseliyor, ben ona pervasızca vurdukça tırnakları kanepenin arkasını kazıyor. Her itiş ikimize de şok dalgaları gönderiyor ve tüm bunların yoğunluğu beni sınıra yaklaştırıyor. Vücudunun benimkiyle birlikte hareket etmesi, her hareketime uyması, sanki birbirimizin ihtiyacından besleniyoruz, birbirimizi daha yükseğe itiyoruz.

Kalçalarını daha da sıkı kavırıyorum, aramızdaki kaygan sıcaklığı hissediyorum, tenin tene değme sesi nefes nefese inlemeleriyle birlikte odayı dolduruyor. Sırtı kavisleniyor, vücudunu benimkine daha da yaklaştırıyor ve her itişte bana doğru geri itiyor. Bu ilkel, çiğ bir şey ve onun da en az benim kadar kendini kaybettiğini hissedebiliyorum.

"Evet. Evet. Evet!" diye soluk soluğa bağılıyor, sesi düzensiz ve çaresiz.

Sözleri beni hırlatıyor, beynim yetişemedi bedenim karşılık veriyor. Ona daha da hızlı sokuluyorum, kaslarının etrafımda nasıl kenetlendiğini, beni daha derine, daha sıkı çektiğini hissediyorum. Tepki verme şekli, vücudunun her harekete boyun eğmesi, neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla.

Kesik bir nefesle vücudu geriliyor, sonra orgazmı onu parçaladığında şiddetle titriyor, içinden akan zevke tamamen teslim olurken başı öne düşüyor. Kaslarının etrafımda bir mengene gibi sıkılığı. Adımın dudaklarından düzensiz bir çığlıkla dökülüğü. Bu beni onun peşinden sürüklemeye yetiyor.

Daha fazla kendimi tutamıyorum. Son, derin bir hamleyle kendimi onun içine gömüyorum, salıverilmem öyle bir yoğunlukla üzerime çöküyor ki onun adını inliyorum, kanalını tohumumla kaplarken bedenim titriyor. Zevk ezici, her düşünceyi, her duyguyu boğuyor, ondan başka hiçbir şey kalmayana kadar.

Uzun bir süre öylece kalıyoruz, ikimiz de titriyoruz, bedenlerimiz birbirlerine kilitlenmiş durumda. Nefesim kesiliyor, kalbim güm güm atıyor ve onun nabzının hala kalçalarını kavrayan parmaklarımın altında hızla attığını hissedebiliyorum.

Yavaşça onu tutuşumu gevşetiyorum, ellerim hafifçe yanlarında gezinirken omzuna yumuşak öpücükler konduruyorum, vücudum hala az önce paylaştığımız şeyin etkisiyle uğulduyor. Grace yumuşak, hoşnut bir iç çekişle vücudunu benimkine bırakıyor ve hafifçe öne doğru eğilip başını kanepenin arkasına yaslıyor.

"Vay... kahretsin," diye fısıldıyor, sesi soluksuz ve tatmin dolu.

Hafifçe kıkırdıyorum, eğilip boynunu öpüyorum, hâlâ nefes almaya çalışıyorum. "Evet... iyi misin?"

Gülüyor, sesi alçak ve sıcak ve bakışlarımla buluşmak için başını hafifçe çeviriyor. "İyiden de öte. Bu... vay canına."

Sırıyorum, yanağına şefkatli bir öpücük kondururken saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Beğendiğine sevindim."

Bana doğru yaslanıyor, vücudu hala sıcak ve esnek, onu kanepeye uzanması için kendime doğru çekerken nefesi yavaşça kesiliyor. "İyi Oyun!" Kolunu kıvrıp kapalı yumruğunu bana doğru uzatırken kaşlarım havaya kalkıyor.

Gülüyorum, isteğini yumruk tokuşturarak yerine getirdikten sonra kollarımı beline dolayıp onu kendime çekiyorum ve vücudunun benimkine mükemmel bir şekilde oturmasının tadını çıkarıyorum.

"İyi oyundu, ufaklık."

Otuzuncu Bölüm

I Geç oldu ve kabin nihayet sessizleşti.

Grace yaklaşık bir saat önce uykuya daldı, uzun ve kaotik bir günün ardından odayı dolduran tek ses yumuşak nefesi oldu. Noel kaosunun kişisel markası.

Teddy gece geç saatte buluşma talebinde bulundu. Daha çok bir talep gibiydi. İpler hep Teddy'nin elinde ama şikayet etmiyorum. Hepimizi hizada tutan o. Ne de olsa, sayamayacağım kadar çok kez kığımızı kurtaran her planın arkasındaki beyin o.

Minibarin üzerinde karanlık, düşünceli bir Noel ağacı gibi yükselen Atlas'a katılmak için içeri giriyorum. Hareket etme şekli saf bir yırtıcı, pürüzsüz kaslar ve zar zor kontrol altına alınmış bir güç, ama Grace söz konusu olduğunda, o lanet olası bir oyuncak ayı. Bu yan yana geliş izlemeye bayılıyorum.

Teddy en son içeri giriyor, her zamanki gibi sakın ve ağırbaşlı. Sarı saçları duştan çıktığı için hâlâ nemli ve gözlerinde sanki bizden on adım öndeymiş gibi hesapçı bir bakış var. Kendine bir içki dolduruyor, koyu ve yumuşak bir şey -muhtemelen burbon- bardağı elinde döndürüyor.

Kendi bardağımdan bir yudum alıyorum, minibara yaslanıyorum, onun hareketini izlerken buzun sessizlikte şingirdamasına izin veriyorum. Şöminenin önünde duruyor, sırtı bize dönük, sanki içinde bir cevap saklıymış gibi alevlere bakıyor. Bu her zaman büyük bir şeyin yaklaştığı anlamına gelir. Atlas kanepeye yayılmış, sessiz bir bekleyişin heybetli figürü. Teddy'ye ne olduğunu sormadı.

ama ona her bakışında gözlerinde yazılı olan soruyu görebiliyorum.

Teddy sessizdi, çok sessizdi ve şimdi diğer ayakkabının düşmesini bekliyoruz.

"Çıkar ağzındaki baklayı Ted," diyorum, sessizlik sinirlerimi bozuyor. "Bu ne hakkında?"

Teddy bir saniye kımıldamıyor, hâlâ ateşi izliyor. Sonunda dönüyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor, sonra Atlas'a kayıyor. Oturmuyor, rahatlamıyor. Onun yerine derin bir nefes alıyor, elleri sanki kendini dengeliyormuş gibi elindeki bardağın etrafında sıkılıyor.

"Grace'le ilgili," diyor, sesi sakın ama söylemek üzere olduğu şeyin ağırlığıyla.

Atlas biraz daha dik oturuyor, ifadesi keskinleşiyor. "Peki ya o?"

Teddy bakışlarımızı tutuyor ve bir bomba patlatmak üzere olduğunu biliyorum. "Onun hakkında bir karar vermemiz gerekiyor. *Karar* derken, ya onu bu işin kalıcı bir parçası yaparız ya da yapmayız demek istiyorum."

İçimde hiç tereddüt yok. Hiç tereddüt yok. Düşünmek için zamana ihtiyacım yok, görünüşe bakılırsa Atlas'ın da yok.

Atlas hemen, "Onu tutuyoruz," diyor, sesi alçak ve hırçın, sanki dünyadaki en bariz şey buymuş gibi. Ki öyle.

Sırıtiyorum, cevap vermeden önce burbonumu yudumluyorum.

"Yok artık.

O bizim kızımız. Bu tartışmaya açık bile değil."

Teddy daha azını beklemiyormuş gibi başını sallıyor ama yine de içini sıkan bir şey var. "Ben de öyle düşünmüştüm ama ikinizin de bunun sadece evcilik oynamak ya da şimdilik uygun olduğu için bizimle kalacakmış gibi davranmak olmadığını anlamanızı istiyorum. O farklı biri. Bu gerçek. Bu sonsuza kadar sürecek."

"Sonsuza dek," diye yineliyor Atlas, sesi kararlı. "O hiçbir yere gitmiyor."

"Biz de öyle," diye ekliyorum, dirseklerimi dizlerime dayayıp öne doğru eğilerek. "Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayız, özellikle de bunu."

Teddy bir an için bizi izliyor, sanki sözlerimizi tartıyormuş gibi, ama gözlerinden anlayabiliyorum, o da bizim gibi çoktan katılmış. Mesele bizi ikna etmek değildi; mesele hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olmaktı.

"Biz tetikçiyiz," diyor Teddy, sesini alçaltarak sanki gerçekliği konuşmaya dahil etmeye çalışıyormuş gibi. "Hayatlarımız tam olarak

Güvenli. O bizim gibi değil, bu hayatı o seçmedi. Buna hazır mısın?"

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Hadi ama Teddy. Birlikte çalıştığımız adamların yarısından daha sert. Evet, tatlı, güneşli bir dış görünüşü var ama altında çelik var. Buraya geldiğimizden beri üç taşak mı tekmeledi? Ve bunlardan biri de *seninkiydi*. Bu kırılğan birinin yapacağı bir hareket değil."

Atlas homurdanıyor, başını sallıyor. "Ona verdiğimiz değerden daha fazla mücadele gücü var. Ve saf değil. Ne olduğumuzu biliyor ve hâlâ burada."

Teddy sırtıyor, omuzları hafifçe gevşiyor. "Biliyorum. Ama ona bizim olduğunu söylediğimizde, bunu resmileştirdiğimizde, fikrimizi değiştiremeyiz. İşte bu kadar."

Ona bir bakış attım. "Fikrimizi değiştirmeyeceğiz."

Atlas onaylarcasına homurdanıyor ve ben de aramızdaki havada aynı sağlam kesinliği hissedebiliyorum. Bunun etrafında yeterince uzun süre dans ettik, ama bir süredir biliyorduk -Grace bir kaçamaktan ya da geçici bir dönemden daha fazlası. Bu o. Oyunun sonu.

"Zarafet bizimdir," diyor Atlas, sesi benim hissettiğim aynı kesinlikte. "Ve biz bizim olanı koruruz."

Teddy bardağından uzun bir yudum alıyor, gözleri Grace'in huzur içinde uyuduğu koridora doğru kayıyor, yaptığımız bu küçük tartışmadan tamamen habersiz. "O zaman anlaştık. Onun sadece geçici bir şey olmadığını bildiğinden emin olacağız."

Sırtıyorum. "Oh, o biliyor. Ama ben bunu resmileştirmekten yanayım."

Atlas'ın dudakları seğiriyor ama başını sallıyor, yüzü yumuşuyor. "O bizim için iyi."

"Hem de çok iyi." Sırtarak kadehimi kaldırıyorum. "Şeker'e."

Atlas kendi içkisine uzanıyor ve benimkiyle birlikte kaldırıyor. "Benim küçük fındıkkıranıma."

Teddy'nin sırtışı genişler ve kadehini kaldırır. "Küçük Olan'a."

Bardaklar usulca tokuşturuluyor, ses sessiz odada yankılanıyor ama bu gece verdiğimiz kararın yumuşak bir yanı yok. Demir gibi sağlam. Kırılmaz.

İçiyoruz, burbonun sıcaklığı boğazımı yakıyor, ama tek düşünebildiğim bir sonraki adımın ne olacağı. Grace uyuyor, hayatının sonsuza dek değişmek üzere olduğunun farkında değil. Ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bu onun şimdiye kadar yaşadığı en iyi değişiklik olacak.

"Pekâlâ," diyorum, bardağımı son bir gümbürtüyle yere bırakarak. "Bu işi hallettiğimize göre, bunu nasıl resmileştireceğimize dair bazı fikirlerim var. Şenlikli bir şeyler düşünüyorum, belki stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç ökseotu, tam pu-"

Atlas inleyerek sözümü kesiyor ama gözlerinde bir eğlence parıltısı var. "Sen imkânsızsın."

Omuz silkip ona sırtıyorum. "Hey, bunun için kayıt yaptırdın."

Teddy kıkırdar, başını sallar. "Her seferinde bir adım atalım, Key. Onu saçma cazibenle alt etmek için bir sürü şansımız olacak."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diyorum, ayağa kalkıp gerinerek. "Pekala, Çocuklar, Ben Dışarı. Anladım büyük planlaryarına kızımızı kek pişirmeye ya da bana şekerleme yapmaya ikna etmek."

Atlas homurdanıyor, ayağa kalkıyor ve içkisini bir dikişte bitiriyor. "İlk nöbeti ben alacağım."

Kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten hâlâ nöbet mi tutacaksın? Kar altında kaldık, şu fırtınaya bak. Kimse buraya girip çıkamıyor."

Atlas sadece kollarını kavuşturuyor ve bana tartışmamamı söyleyen bir bakış atıyor. "İzle."

"Peki, peki," diye mırıldanıyorum, ellerimi teslimiyetle kaldırarak. "Ama benden size katılmamı beklemeyin. Yarın uyuyacağım."

Teddy homurdanarak koridora doğru yöneliyor. "Pişirmeye başladığı anda kalkacaksın."

Buna itiraz edemem. Grace'in yemekleri uyuşturucu gibi.

Odaya doğru giderken Teddy ve Atlas'a dönüp bakıyorum. Kararımızı verdik ve bu çok iyi hissettiriyor. Grace bizim ve geri dönüşü yok.

Yarın, onun da bunu bildiğinden emin olacağız.

Çünkü üçümüz? Bu işte sonsuza kadar varız. Sonsuza kadar.

Bölüm Otuz Bir

A Key'in şu anda her yerde zıplama şekliyle herkes Noel günü olduğunu düşünebilir. Beni bu tanrısal saatte uyandırmaya karar vermeseydi, enerjisi bulaşıcı olurdu.

ve ona şekerleme ve kek yapmam için beni aşağıya sürükledi. Bu tam anlamıyla *Noel Baba'nın turlarını* erken bitirmesi demek.

Key yanımda neşeyle mırıldanırken mutfağa yerleşmiş, yorgun bir Atlas içeri girdiğinde tüm malzemeleri çıkarmaya çalışıyordum.

"Uyuyacağını sanıyordum?" Sesini sertleştirerek sorusunu Key'e yöneltiyor.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Evet, kesinlikle öyle bir şey olmadı. Görünüşe göre kek ve şekerleme sarılmaktan daha önemli."

Atlas aynı fikirde değil.

"Şeker," diye mızızlanıyor Key, ben şekeri ölçmeye çalışırken iki eliyle yüzümü çerçeveliyor. Bizi burun buruna getiriyor ve ben hiçbir şey göremiyorum. "Seninle kucaklaşmanın daha önemli olduğunu biliyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?!"

"Anahtar! Dur, göremiyorum." Kıkırdıyorum. "Eğer yenilebilir browni istiyorsan, o zaman şekerlemeyi geri çek."

"Yenilebilir şeyler mi?" Heyecanla karışık bir sesle soruyor. Onu uzaklaştırıyorum.

"Hayır, şimdi seninle gidiyorum. Hâlâ kavruluyorum biliyorsun." Ona bana sıcak çikolata sözü verdiğini hatırlatıyorum. Sırıttıyorum, yüzünün donuklaşmasını izliyorum, sonra bir kez daha Noel günündeki bir çocuk gibi aydınlanıyorum.

Erken kalkma çağrısına itiraz etmeme rağmen, her dakikasını çok sevdim. Onun heyecanı ve neşesi tarif edemeyeceğim bir şekilde rahatlatıcı.

"Evet, hanımefendi. Bana aldırmayın, hanımefendi. Ben hemen şurada olacağım, hanımefendi." Beni selamlayarak görev yerine geri dönüyor ve sıcak çikolatamı süslemeye devam ediyor. Bu gidişle sıcak çikolatadan çok sos olacak.

Dışarıdaki fırtına gibi göğsümde dönen mutluluğu izlerken Atlas'ın beni izlediğini fark etmem bir saniye sürüyor. Şekeri tezgâhın üzerine bırakıp ona doğru ilerliyorum ve kollarımı beline doluyorum.

"Dün gece yine nöbetçi miydin?"

"Evet," diye sert bir cevap veriyor kollarını bana dolayıp beni kendine çekerken.

Bir eli enseme, saçlarımla oynarken, başımı göğsüne yaslıyorum ve derin, temizleyici bir nefes alıyorum. Onun kokusu duyularımı istila ediyor. Tatlı misk ve biraz odun dumanı, onun varlığında sürüklenirken beni daha da rahatlatıyor.

"Dışarıda rekor kıran bir kar fırtınası varken bunu yapmana gerçekten gerek var mı?" Başımı eğip ona doğru bakıyorum.

"İşimizi şansa bırakmıyoruz. Böyle bir fırtınada kimsenin hareket etmesi mümkün değil ama aynı zamanda yeterince çaresiz olanlara da koruma sağlıyor."

Sanırım bu doğru.

"Neden bir süreliğine yatağa gitmiyorsun, ben de birazdan gelip seni uyandırayım?" Parmak uçlarıma uzanarak dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum, o da karşılık verip derinleştiriyor. Avucunu başımın arkasına dayayarak beni yalayıp yutuyor, nefesimi kesiyor ve külotumu rahatsız edici bir şekilde ıslatıyor.

"Bu kadar hokus pokus yeter, siz ikiniz!" Key elindeki tahta kaşığı sağa sola sallayarak bağılıyor. "*Biz*-" diye noktılıyor beni Atlas'ın elinden alıp mutfak adasına doğru iterken. "-yapmamız gereken güzel şeyler var. Ve sen," diyor Atlas'a, kaşığı ona doğrultarak. "-uykuya ihtiyacın var! Önümüzde büyük bir gün var."

"Öyle mi?" Kaşları çatıldı, yarına hazırlanabilmek için bugün çok az şey yapmayı planlamıştık.

"Seninle her gün büyük bir gün, güzelim, şimdi seninle!" Kaşıkla kışıma vururken inliyorum. "Şeker duyularım

karıncalanıyorlar ve bunu düzeltmeleri gerekiyor!"

F *Saatlerimiz.* Biraz şekerleme ve kek yapmak *dört saat* sürdü.

Gerçi bunun yemekle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey bunu takip eden müfredat dışı faaliyetlerle ilgiliydi. Mutfak tezgahında iki sıcak ve buharlı seans, birkaç yemek kavgası ve baharatlı bir duştan sonra nihayet kahvaltı yapmaya hazır bir şekilde banyodan çıkıyorum.

Bu sabahki olayları tekrarlamaya hevesliyim ama yarına hazırlanmak için zamana ihtiyacım olduğu için yapamayacağımı bildiğimden, hepsini kızdırmak için seksi ayıcığımı süslemeye karar verdim. Arzularım doğrultusunda hareket edemeyebilirim ama onları benimle birlikte şenlikli bir sefaletle sürükleyebileceğimden eminim.

Tüm zamanların en sevdiğim ayıcığı. Üzerinde kızak çanları, baston şekerler, Noel şapkaları ve zencefilli çörekler olan, krem rengi örme çoraplarımın dizlerime kadar çekildiği bir oyuncak. Hiç seksi görünmemesi gerekiyor ama gerçekten öyle. Kıvrımlarıma uyum sağlaması ve göğüslerime doğru inmesi. Kesinlikle bayıldım!

İki devasa kol beni arkamdan sararken bir ıslık havayı deliyor. Teddy'nin iri elleri göğsümün ve alt karnımın üzerinde sahiplenici bir şekilde yayılıyor, cinsel dürtülerimi aşırı hıza gönderiyor ve beni onları kızdırma seçimimden pişman ediyor.

"Bir Teddy için bir Teddy, ne kadar düşünceli," diye fısıldıyor. Sıcak nefesi kulağımı gıcıklıyor ve göbeğimin sıkışmasına neden oluyor. "Hileli bir ayıcığa göre, içinde Rudolph'un burnu kadar seksi görünüyorsun."

Nefes nefese kaldım, elini göğsüme vurdu. "Bu beni biraz rahatsız etti!"

Key uyarıda bulunmak için kafasını banyodan dışarı uzatır. "Elinde kimin olduğunu unutma kardeşim. Fındıkkıran şimdiye kadar hep önden saldırdı. Aklını başında tuttuğundan emin ol!"

Teddy'nin arkamda gerildiğini, mücevherlerini saklamak için ağırlığını hafifçe kaydırıldığını hissediyorum. Küçümseyerek elini okşuyorum.

"Şimdi, ben hiç böyle bir şey yapar mıyım?" Omzumun üzerinden ona bakarak dudak büktüm.

Kaşını kaldırıyor.

Atlas yataktaki pozisyonundan homurdanıyor. Ta ki dikkatini bana verene kadar.

"Siktir." Ayağa kalkıyor, bu sırada kendini yeniden düzenliyor ve şimşek gibi sıcak ihtiyacımı daha da artırıyor. "Bugün kendinden başka bir şey yapmak istiyorsan gidip üstünü değiştirmen gerekecek."

Gözlerindeki hararetli bakış ve odayı dolduran yoğun cinsel gerilim karşısında ağzım kuruyor. Mini şekerlemeleri vaatlerini yerine getiremeden Teddy'nin kollarından kurtulup krem rengi ipek bornozumu alıyorum.

"Hayır. Bunun için zamanım yok. Ben kahvaltı hazırlamaya gidiyorum.

Çok geç kalmayın yoksa yemeğiniz soğuyacak!"

"Oraya bu kıyafetle gidemezsin," diye homurdanıyor Atlas, ses tonuna sızan öfkeyle.

Ona kaşlarımı kaldırarak dönüyorum. "Affedersiniz?"

Yataktan sinsice kalkıp benimle burun buruna gelene kadar yanıma yaklaştı. "Dedim ki-"

"Ne dediğini biliyorum. Beni nasıl kontrol edebileceğini ya da benimle bu şekilde konuşabileceğini düşünmenle mücadele ediyorum. Bunu yapan eski sevgilimden daha yeni kurtuldum, onun izinden giden başka bir erkeğe ihtiyacım yok."

Atlas elini boğazıma dayayıp beni duvara yapıştırırken nefesim göğsümden hızla çıkıyor. Yavaşça sıkarak eğiliyor, böylece burun buruna geliyoruz.

"Beni asla o bok parçasıyla kıyaslama bebeğim. Bu işte seni kontrol etmek için olmadığımı biliyorsun." Kavrayışını sıkılaştırıyor ama başparmağı boğazımın sütununu şefkatle okşuyor. "Benim sorunum senin seksi kığın, onun görmesi için ayakkabınla dolaşman."

"Ne istersem yapabilirim-" Kavrayışını hâlâ nefes alabileceğim bir noktaya kadar sıkıyor ama tam nefes alamıyorum.

"Artık benimsin. *Bizimsin*. Ve biz paylaşmayız, bebeğim."

Şu anda yeşilden çok siyah görünen erimiş gözlerine bakarken, sahiplenici doğası karşısında içimden gelen iniltiye engel alamıyorum. İçimdeki itaatkâr, sırf ödülümü alabilmek için söylediği her şeyi yapmak için yalvarıyor.

Eğilip nefesi yanağını gıdıklarken diğer eli kıvrımlarında geziniyor. "Şimdi ya üstünü değiştireceksin ya da ben kışına şaplak atıp uslu durana kadar seni becerirken sen de uslu bir kız gibi orada yatacaksın."

Dudaklarımın arasından muhtaç bir inilti fısıldarken nefesim kesiliyor. Ellerim boğazıma dolanıyor, amım hızlı kalp atışlarımın **r i t m i y l e** titreşiyor.

"Ne olacak?"

Meydan okurcasına ona bakıyorum. Hayatımda birçok kez bir erkeğe karşı geri adım attım, şimdi de atmayacağım.

Boğazımı sıkarken sadist bir sırtış dudaklarını ayırıyor. "Güvenli kelimen zencefilli kurabiye."

Cevap vermem için bir saniye bile beklemeden beni duvardan tuttuğu gibi çekip yatağa doğru götürüyor ve beni avucunun içinde döndürüyor. Teddy ve Key taktik teçhizatlarıyla yatağın diğer tarafında duruyor ve kalbimin hızla çarpmasına neden oluyorlar. İkisinin de kolları göğüslerinde kavuşturulmuş ve savaş botları giyilmiş, biri yatağın çerçevesine dayanmış.

"Küçük bir kuş bana bizi taktik kıyafetlerimizle sevdiğinizi söyledi." Atlas acele etmeden diğer elini ayakkabımın önündeki fermuara götürüyor ve fermuarı açarak beni Key ve Teddy'ye gösteriyor. "Bakalım durmamız için çığlık atarken bundan ne kadar hoşlanıyorsun. Her şey çok fazla olduğunda."

Beni yatağa fırlattıklarında gıcırdayarak ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Teddy ve Key'in botları tarafından ayıcığımdan sıyrılıp yatağa sabitleniyorum. Tutuşlarını hafif tutarak, omuzlarımda sıkıştığımı hissettirecek kadar baskı var ama tehlikede hissettirecek kadar değil.

"Bu kadar kolay kurtulacağınızı düşünmedin, değil mi Şeker?" Key'in sesinin keskinliği bende her türlü tepkiyi uyandırıyor.

Elini çoraplarımın üzerinde gezdirerek, kışımın üzerindeki çizgiyi takip ediyor ve çenemi kavrayana kadar sırtımdan yukarı çıkıyor.

"Bu manzaraya alışabilirim." Key dudaklarını yalıyor. "Sen ne düşünüyorsun Teddy?"

Teddy katlanmış kollarının üzerinden sırtarak, "Sanırım daha sık tetikçilik ve rehinecilik oynamalıyız," diyor.

Dar siyah uzun kollu bir elbise giyen adamın kolları, göğüs kasları ve karın kasları neredeyse dikiş yerlerinden kabarıyor. Sıkı malzeme her bedene uyum sağlıyor.

Yontulmuş vücudunun kuytu köşeleri ağzımı sulandırıyor ve amımın ihtiyaç içinde çılgılık atmasına neden oluyor. Nefesim kesiliyor ve karnım ağrıyor, Atlas'ı hevesle bekliyorum. Yerdeki savaş botlarının sesi omurgamı titretmeden önce uzun süre beklemiyorum.

Erkeklerin ellerinde güvende olduğumu ve bana her şekilde saygı duyacaklarını bilerek, cinsel arzularımı keşfetmek için cesaretimi topluyorum. Yıllardır sahip olduğum ama keşfetmek için doğru ortama sahip olmadığım arzular.

Karşı koyma, heyecanı kovalama ihtiyacı hissederek, Atlas bana ulaşmadan önce kurtulmaya çalışıyorum. Onları tamamen gafil avlayarak botlarının altından kurtulmayı ve dizlerimin üzerine kalkmayı başarıyorum. Ne yazık ki şansım burada tükeniyor.

Beni arkamdan yakalayan Atlas, yatağın kenarına doğru manevra yapıyor ve dizlerinin üzerine atıyor. Kıvrınarak kaçmaya çalışıyorum, ta ki kıcıma keskin bir acı saplanıp tıslamama ve inlememe neden olana dek.

Atlas'ın "Uslu dur," komutu odanın içinde yankılanıyor ve içimdeki itaatkârı boyun eğmeye ikna ediyor. Kıcıma tekrar vururken elimdeki yorgani yumruklayarak haykırıyorum. Bu kez vuruşun şiddetiyle klitorisim pantolonunun ceplerinden birinin sert tarafına sürtünüyor. İçime keskin karıncalanmalar gönderiyor, mücadele içimden çekilirken durgun bir şekilde inliyorum. Zevk her şeyi tüketiyor.

Sonraki vuruşlar ve içimi aydınlatan ateşle nefes alırken, Key ve Teddy'nin yatağın yanından bizim olduğumuz yere doğru yürüdüklerini fark etmiyorum bile. Orada olduklarını ancak bir fermuarın çözülme sesi odanın neredeyse sessizliğini doldurduğunda fark ediyorum.

"Aç," diye emrediyor Teddy, çenemi kaldırıyor ve hiç de nazik olmayan bir şekilde sıkıyor. Bana söyleneni yaparak ağzımı sonuna kadar açıyorum ve girişini memnuniyetle karşılıyorum. Ucunu emiyorum, tabana doğru iniyorum ve tekrar yukarı çıkıyorum. Saçlarımı avucunun içine alıp başımı sikinin üzerine bastırarak öğürmememe neden olurken tıslıyorum.

"İşte böyle, ufaklık. Küçük bir velet gibi cezayı çek."

Sözleri, klitorisime yaptığı baskı ve Atlas'ın vuruşları beni öylesine güçlü bir şekilde orgazm ediyor ki, yemin ederim bir saniyeliğine bayılıyorum. Kendime geldiğimde, sesleri sanki suyun altındaymışım gibi etrafımı sararken, yatağa kaldırıldığımı ve dizlerimin üzerine oturtulduğumu zar zor fark ediyorum.

Kollar önde, sırtım baygın bir şekilde gerilmişken, pozisyonlarına devam ediyorlar ve beni botlarıyla sabitliyorlar. Bu kez eklenen tek şey Key'in çenemin hemen altında tuttuğu soğuk bıçak ve diğer eliyle artık serbest kalmış ereksiyonunu avuçlayışının görüntüsü. Tüm bunları görünce kalbim küt küt atıyor. Ama iyi anlamda.

Beni çenemi kaldırmaya ve yukarıda tutmaya zorlarken, onlara sadece kirpiklerimin arasından bakabiliyorum. Ve bakışlarına bakılırsa, istedikleri de tam olarak bu.

"Benim sıram, Şeker."

Otuz İkinci Bölüm

"D "Kıpırdama, yoksa bedelini ödersin." Kolumu bırakan Key dudaklarımı yutmak için eğiliyor ve kabaca göğsümü kavrayıp hafif bir acı hissedene kadar sıkıyor.

"Bunu bir daha yap, kardeşim. Kız sıırıslıklam," diye homurdanıyor Atlas.

Atlas başparmağını dudaklarımın arasından geçirip içeri daldırırken, seksimi avuçlayarak Key'in ağzına doğru inliyorum. Birkaç kez titreşen Key vücudumu keşfetmeye devam ederken yüksek sesle inliyorum. Tenimin her santimini sıkıştırıyor ve kabaca sahipleniyor.

Kırılma noktasına yaklaştığımda, tekrar uçurumun kenarına gelmem uzun sürmüyor. Tamamen kısıtırılmış ve onların merhametine kalmış olan Atlas sözünü tuttu ve keskin bir hamleyle kendini içime soktu. Acımasızca içime girerken kıcımı tokatlıyor.

Key'in ağzına doğru çığlık atıyorum ve yumruğumu yorganın içine kısıtırıyorum, vücuduma işleyen ezici zevkten kaçamıyorum. Orgazmım devam ettikçe kıvranıyorum ve savaşıyorum, his çok fazla sınırdadır.

O kadar çok çırpınıyorum ki, boğazımdaki bıçak beni hafifçe kesip daha da fazla zevk almamı sağladığında kendimden geçerek tıslıyorum.

Atlas itişlerini yavaşlatıyor ve ben uçtuğum yerden inerken Key'in takdirle ısıklık çaldığını duyabiliyorum.

"Vay, vay, vay. Muhteşem küçük Fındıkkıran'ımızın zevkle birlikte biraz acıya ihtiyacı olduğunu kim bilebilirdi?"

Bıçağı çenemin altından çıkarırken inliyorum ve yatağa yığılıyorum. Teddy beni tutmayı bıraktı, bıçağı incelemek için hareket etti.

Fermuar sesi havayı tekrar kirletirken çenemin altındaki kesik.

Çenemi yavaşça kaldırdığımda, şehvet ve arzuyla parlayan yumuşak mavi gözlerini görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Gözlerinin parlaklığı taktik teçhizatının katı siyahıyla mükemmel bir tezat oluşturuyor ve gözlerimi bir kez daha başımın yanındaki yatağa koyduğu savaş botuna çekiyor.

Çekirdeğim Atlas'ın etrafında titreşirken kalbim bir kez daha çırpınıyor. Benden fişkırان sının Atlas'ın etrafından sızarak yatağı daha da ıslattığını hissettiğimde inliyorum.

Atlas sert bir elini yatıştırıcı bir şekilde sırtımda gezdirirken, "Teçhizatı sevdiğini söylerken yalan söylemiyordu," diye kıkırdıyor. "Ayağın yukarı kalkar kalkmaz fişkırırdı."

Teddy başımı çevirirken bana sırtlıyor. Başparmağını kesiğin üzerinde gezdirirken aynı anda hem tıslıyor hem de ürperiyorum. Zevk ve acının karışımı sinirlerimi alev alev yakıyor.

"Buna ne dersin?" Teddy yatak yanımda alçalırken soruyor.

"Daha da ıslak," diye yanıtlıyor Atlas.

"Görünüşe göre Şekerimizin pek çok gizli arzusu var. Bunu keşfetmek için bolca vaktimiz olacak. Ama şu anda küçük Fındıkkıran'ımın yarın Noel'deymiş gibi bana binmesine ihtiyacım var."

Kıkırdıyorum. Teddy başını sallıyor ve Atlas içimden çıkarken bana elini uzatıyor. Key'in üzerinde manevra yapmama yardım eden Teddy, ben onun sikine gömülürken beni sabit tutuyor.

"Siktir, Sugar. Çok sıkı ve ıslaksın." Eldivenli elleriyle göğüslerimi kavrayıp meme uçlarımı sıkarken, bana alışmam için zaman tanımadan aniden içime girmeye başladığında haykırıyorum.

Bir el aniden saçlarımı kavırıyor ve başımı geriye yatırıyor. Teddy beni bekliyor. Erimiş bir bakışla dudağımı ısırarak için eğiliyor ve en ufak bir kan çekiyor. Beni bir kez daha kenara fırlatıyor, eliyle boğazımı yakalamadan önce yaranın etrafını yalıyor.

İki elimle onu kavrarken, ateş uzuvlarımı sararken nefesim hırıltılı bir şekilde girip çıkıyor. Teddy'nin varlığına o kadar odaklanmışım ki, Atlas arkamda diz çöküp beni arkadan yakalamaya hazırlandığında bunu tamamen kaçırıyorum.

Parmaklarını Key'inkilerle birlikte içeri sokarken, pek çok yönden dolu olma hissiyle kıvranıyorum. Parmaklarını sikiyle değiştirdiğini anlamam sıcak bir dakikamı alıyor. Key itişlerini yavaşlatıyor

Atlas yavaşça onun yanına doğru ilerliyor. Gözlerim kocaman açılırken Teddy'nin elini pençeliyorum.

İkisini birden alabileceğimi sanmıyorum. Bunun için çok büyükler. Başımı sallıyorum, hafifçe titriyorum.

"Şşşt, ufaklık. Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum. "Kullanman gerekiyor mu?"

Bilmiyorum. Bu iyi bir şey. Zevk ve acı iyi. Ama ya çok fazlaysa?

Adamların hareketleri yavaşlıyor, Atlas içimde yarı yolda duraklıyor. Teddy boğazımı kavrayışını hafifçe bırakarak elini saçlarımdan çekip yüzümü okşuyor.

"Birkaç derin nefes al, ufaklık."

Nefes alışını taklit ederek, sadece bir saniye önce beni saran felç edici ateş, çok iyi hissettiren kaynayan bir yanığa dönüşüyor.

"Daha önce böyle iki tane aldın mı?"

Başımı sallıyorum. Bunun düşüncesi de aynı derecede ürkütücü ve tahrik edici. Yani, nasıl sığacaklar ki?

Çocuklar kıkırdıyor.

"Oh, tam oturduğundan emin olacağız bebeğim. Sen bunun için yaratılmışsın," diyor Atlas omurgamı öperek.

"Güvenli kelimeni kullanman gerekiyor mu?" Teddy ciddi bir şekilde soruyor. Başımı sallamadan önce bir an düşünüyorum.

"Kelimeler, bebeğim," diye homurdanıyor Atlas sırtımda, tenimde yumuşak bir yol açarak.

"Hayır. Hayır, istemiyorum."

"Güzel, çünkü artık kendimi tutabileceğimi sanmıyorum," diye inliyor Key bir kez daha hareket etmeye başlarken. Ritmi eskisinden iki kat daha hızlı, o her şeyi tüketen hissi yeniden artırıyor. Atlas homurdanıyor, aleti içimde titreşirken elleri kalçalarımın yan tarafını kazıyor. Key'le birlikte içime girmeye ne kadar hevesli olduğunu anlayabiliyorum ama kendini tutuyor, benim için ağırdan alıyor.

Sake.

Elini boynuma dolayıp kulağıma edepsiz şeyler fısıldarken tırnaklarımı Teddy'nin ellerine geçiriyorum. Atlas, dikkatimin dağılmasını fırsat bilerek yolun geri kalanını içeri itiyor. İçimden bir orgazm geçerken çığlık atıyorum. Onlar amımın içinde yuvalanırken, göbeğim onların etrafında güçlü ve hızlı bir şekilde atıyor. Birlikte.

"Kahretsin, bu çok ateşli." Key, acımasız temposuna devam ederken homurdanıyor.

"Amin kardeşim," diye cevap veriyor Atlas, ikisi de beni çılgınca sikmeye başlarken.

Ağzımdan çıkan sesler muhtemelen insan sesi bile değil. Üçü de beni tüketirken, zihnim, bedenim ve ruhum, onların dokunuşlarında kayboluyorum. Ve son orgazmımda öyle bir çılgılık atıyorum ki boğazım acıyor. Key, Atlas ve ben bir araya gelirken Teddy'nin gözlerine bakarken, mavi derinliklerinde gördüğüm sevgi ve gururun içinde kayboluyorum.

Gevşeyince beni kollarının arasına aldı ve yavaşça yatağa yatırdı. "Çok iyiydin ufaklık," diye övüyor.

Ona zayıfça gülümsedim.

"Evet, bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi," diye ekliyor Key, alnımdan öpmek için eğilerek.

"İyi bir şeydi. Ve tüm o teçhizat...Şey-" Onların görüntüleri tekrar zihnime hücum edince kendimi geri çekiyorum. Zamanda asılı kalmış gibi hissediyorum, her santimim karıncalanıyor ve güçsüzleşiyorum, sadece arkama yaslanıyorum ve onların kıkırdamalarını dinliyorum.

"Taktik giysiler kazanır. Anladım." Key göz kırpmıyor ve temizlenmek için banyoya gitmeden önce alnıma bir öpücük bırakıyor. Atlas elimin arkasına tatlı bir öpücük konduruyor ve Key'i takip ederken benden durgun bir gülümseme alıyor.

"Hadi seni temizleyelim, sonra aşağı inip kahvaltı hazırlayabiliriz." Ben arkama yaslanıp tavana bakarken Teddy bana göz kırparak bir şeyler almak için odanın diğer tarafına geçti.

"Daha çok öğle yemeği gibi ya da, bu gidişle akşam yemeği bile olabilir!"

Ben gözlerimi kapatıp gerinirken çocuklar kıkırdıyor. Bir süre huzur içinde yattıktan sonra sırıyorum ve Teddy beni temizlemeye koyulduğunda gözlerim açılıyor. "Özür dilerim ufaklık. Seni zıplatmak istememiştim."

"Sorun yok-" Zevkle iç çektim. "İyi hissettiriyor."

Beni neyle temizliyorsa, morarmış ve şişmiş göbeğimde ipek kadar yumuşak bir his uyandırıyor. Bekle bir dakika.

Teddy'nin elini mengene gibi kavrayıp gözlerinin içine bakıyorum.

"Yapmadın."

Sırıttıyor, her bir dişi görünüyor. "Neyi yapmadım, Gracie?"

Küçümseyici küçük-

Dehşet içinde aşağıya bakarken, onlarla alay ettiğim ipek oyuncakla beni temizlemeye devam etmesini izliyorum.

"Seni *çorap doldurucu*!"

"Tüh," diyor abartarak. Pişmanlık duymayan haline ters ters bakıyorum. Ne yaptığını çok iyi biliyordu! "Görünüşe göre aşağıda giymek için başka bir şey bulman gerekecek."

Atlas banyodan gri bir eşofman ve tişörtle dönerken, "Ne utanç verici," diyor. Pantolonundaki şişkinlik hâlâ şişmiş ve iyice belirginleşmiş, hain amımın yeniden fişkırmasına neden oluyor.

"Artık onu kesinlikle kullanmayacaksın. Her şeyi daha da mahvettin Şeker." Key, dikkatle göbeğime ve kumaşı bana doğru tutan Teddy'nin eline bakarken şöyle diyor.

"Dışarı! Hepiniz. Yoksa sizi cicili bicili şeylerle boğarım!" Kapıyı göstererek bağıriyorum.

Eller havada, hepsi kahkahalar atarak geri çekiliyor, ben de kirlenmiş ayıcığım ve seks sonrası yaşadığım en muhteşem parıltıyla baş başa kalıyorum.

Zor bir hayat değil,
gerçekten. Artık değil.

Otuz Üçüncü Bölüm

H Bir duş daha aldıktan sonra aşağıya indiğimde bir kargaşa ile karşılaştım. Jason gösteriyi sessizce, bir tür acı dolu eğlence içinde izlerken etrafından dolanıyorum. Belli ki Gözlerindeki hüznle zevk almak için savaşıyor.

Ah neyse, benim sorunum değil. Yanından geçerken bakışlarını üzerimde hissediyorum ama önümdeki manzaraya bakmak için bunu görmezden geliyorum. Adamların yapmayı başardığı tek şey yiyecekleri çıkarıp tezgahın üzerine yerleştirmek. Hepsi bu kadar.

Key belli ki bir tür Noel savaşı başlatmış, onu ve Atlas'ı yerde bir torba süsle boğuşurken bulurken Teddy kendini mutfak adasına yalıyor. Bacaklarını havaya kaldırmış, kollarını yontulmuş göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde bir sırıtışla, onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat haliyle görünüyor. Yüzündeki kaygısız eğlence görülmeye değer.

"Burada neler oluyor?" Key ve Atlas'ın çıkardığı gürültüyü duyabilmek için biraz bağırmam gerekiyor ama aman Tanrım, sanki bir bomba patlamış gibi. Yüzlerindeki şaşkın ifade paha biçilemez.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye kekeleyerek ayağa fırlar ve giysilerini düzeltir. Atlas kıs kıs güler ve çantayı alıp kaçmadan önce takla atarak ayağa kalkar.

"Kahretsin," diye tıslar Key. "Buraya gel Attie!" Key peşinden giderken ateş eder.

"Bana bir daha öyle dersin kafanı pencereden içeri sokarım, tatlı çocuk," diye karşılık veriyor Atlas, uzaktan gelen bir böğürmeyle.

Başımı sallayarak iç geçiriyorum.
Teddy kuru bir sesle, "Çocuklar,"
diyor.

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum, çerçevesini bir aşağı bir yukarı süzüyorum, düşüncelerim üst kattaki mahvolmuş oyuncak ayıcığa kayıyor. Anlıyor, beni kendine çekiyor ve göğsüyle aynı hizaya gelmem için kollarını etrafıma sarıyor. Yüzünü benimkine sadece bir santim kalana kadar eğiyor. "Ben-"

Bir parmağımı dudağına koyuyorum ve parmak uçlarımda yükseliyorum, ellerim göğsünde yayılıyor.

"Sözlerini kendine sakla Romeo. Kimseyi kandıramazsın." Sırıtiyorum, dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum, o da karşılık veriyor. Saçlarımı geriye doğru okşayarak, onun tutuşuyla rahatlıyorum. "Şimdi, gerçek bir erkek olup bana kahvaltıda yardım etmek ister misin?"

"Elbette." Gülümseyerek onu omzumun üzerinden bakarken yakalıyorum. Görüş alanını takip ettiğimde Jason'ın kederli bakışlarını görüyorum, onu izlediğimizi fark edince sıcıyor.

Daha önceki neşemin bir kısmı buharlaşıyor. Yarı yarıya barıştığımızı biliyorum, ama geçmiş hala acıtıyor ve o hala bunca yıldır olduğu gibi aynı pislik. Bu değişmedi çünkü yaptıklarından pişmanlık duyuyor ve şimdi harika bir şeyi kaçırdığını fark ediyor.

"Üzgünüm, ben sadece-" Başının arkasını ovuşturarak merdivenleri işaret ediyor.

"Jason." Durur, omzunun üzerinden bakar. "Kahvaltı hazır olduğunda bağıracağım."

Başını sallayarak, son zamanlarda zamanının çoğunu geçirdiği odasına doğru ilerliyor.

"Sen-"

Teddy'nin sözünü kestim. "Sen söylemeden önce, evet. Ona kahvaltı hazırlıyorum. İçimdeki bakıcı bunu yapmamama izin vermiyor." Acımasızca gülümseyip yanağına bir öpücük konduruyorum. Geri çekilerek, tam da bunu yapmaya koyuldum. "Hâlâ cezaya ihtiyacı olan bir pislikten çok daha kolaydı. Bunun onu haklı çıkarmadığını biliyorum ve hâlâ yaptığı şey için canının yanmasını istiyorum... Bir bakıma. Ama özür diledi ve pişmanlığını gösterdi ve bu kalbimi bir nebze olsun etkiledi." İç çektim.

Teddy kıkırdıyor, arkamdan gelip kollarını belime doluyor ve başını boynuma gömüyor. "İşte senin bu yönünü seviyoruz. Her zaman başkaları için doğru olanı yapma ihtiyacı."

"Kendi mutluluğuma zarar verecek olsa bile mi?"

"İşte bu yüzden buradayız, Küçüküm. Kanayan kalbinden faydalanmak isteyen herkesten seni korumak için."

Demek istediğini bir öpücükle noktalayınca dudaklarımdan küçük bir kıkırdama dökülüyor.

"Kimi koruyoruz?" Nefes nefese kalan Key, birdenbire ortaya çıkınca sorular soruyor.

"Atlas nerede?"

Sırıttıyor. "Hayır-"

"Buradayım," diye homurdanan Atlas, adaya doğru vals yaparak ilerliyor ve rahatça oturuyor.

"Bundan nasıl kurtuldun?" Key'in gözleri kocaman, yüzünde saf bir şok ve şaşkınlık ifadesi var.

"Neyin içinden çık-" Atlas sözümü kesince sormaya başladım.

"Düğünü yapmaya o kadar odaklanmıştın ki-" Atlas boğazını temizliyor ve Teddy yanımda seğiriyor. "Süslemeleri hazırlarken düğümü tamamen mahvettin."

"Noel Baba'nın popo yanakları!" Key surat asıyor. "Ama seni Grace için bir hediye gibi paketlemek istedim."

"Zor," diye homurdanıyor Atlas.

Atlas'ın ağacın altında bağlı olduğunu görünce dudaklarım seğiriyor.

"Kesinlikle, harika bir fikirdi! Ağacın altına mükemmel bir şekilde sığdın."

"Bekle," Teddy'nin kollarından kurtulup bir adım öne çıkıyorum. "Gerçekten onu bağlayıp Noel ağacının altına mı tıktın?" Dudağımı ısırtıyorum, kahkahalarımı zapt etmeye çalışıyorum.

İkisi birden bana dönerek "Evet" dediler.

Kendimi tutamıyorum. Görüntünün absürdlüğüne ve yüzlerindeki ciddi bakışlara kahkahalarla gülüyorum.

"Yeniden canlandırmaya ne dersin?"

Atlas'a sordum. "Hayır."

Kalçalarımı hafifçe sallayarak yanına yaklaştım. "Senin küçük fındıkkıranın için bile mi?" Ellerimi göğsünde ve omuzlarında gezdirip yanağına sinsi bir öpücük kondururken fısıldıyorum.

Yutkunduğunu, yanıtını düşünmek için bir saniye ayırırken adem elmasının titrediğini görüyorum. "Belki," diye kararsız bir yanıt veriyor.

"Ya evet ya hayır, koca oğlan." Sırıtarak kulağının lobunu ağzıma çekiyorum ve hafifçe ısırtıyorum. Utangaç davranıyor olabilirim ama

acil durumlar dışında içimdeki fındıkkıranı ortaya çıkarmaya hiç niyetim yok. Bunu bildiğinden değil.

İç geçiriyor, isteksizce bir kelime mırıldanıyor. "Evet."

Key, Atlas'ın omzunun üzerinden belirince ikimiz de sıçradık. "O zaman resmileşti! Seni Noel hindisi gibi tıka basa dolduracağım ve-"

"Ne bok yiyorsun sen-" Key'in yüzüne bakmak için dönen Atlas, Key'in Noel fırtınası karşısında şaşkına dönüyor. Dudakları büzüşüp Atlas'ınkilere mükemmel bir şekilde yerleşiyor ve Atlas'ın kolu bana dolanırken oldukları yerde donup kalıyorlar.

Kucağından inerken, Key'in şu anda Atlas'ın başının üzerinde tuttuğu ökse otuna bakarken Teddy yavaşça geri çekilmeme yardım ediyor.

"Bu onun için miydi?" Canavarları ürkütmek istemediğim için omzumun üzerinden Teddy'ye fısıldıyorum.

"Hiç sanmıyorum, ufaklık."

"Tehlikeli bölgede miyiz?" Ciddi bir şekilde soruyorum. Teddy beni göğsüne doğru çekerek ve kollarını bir kez daha etrafıma sararak yanıt veriyor.

"Belki, ama seni koruyacağım." Kulağımın altındaki hassas deriye tatlı bir öpücük olması gerektiğinden emin olduğum bir öpücük kondururken, seksim yeniden aşırı hızlanırken ürperiyorum. Şehvetli dokunuş cinsel dürtülerimi steroidli bir Noel ağacı gibi aydınlatıyor.

"Tüh," diyor Key yavaşça, geri çekilirken gözleri Atlas'ınkililerle kilitleniyor. "Yanlış-"

Bir hırlamayla kesilen Atlas ona doğru hamle yapıyor ve ikisi de bir kez daha mutfakta birbirlerini kovalamaya başlıyorlar.

Atlas yan taraftaki zencefilli kurabiye kalıbını kapıp Key'e fırlatırken gülüyorum; o da hayatımda duyduğum en erkeksi çığlığı atarak tam zamanında eğiliyor. Teddy'nin elini okşayarak omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Sanırım bu sabah sen ve ben kahvaltı hazırlıyoruz."

"Öğle yemeği mi demek istiyorsun?" Göz kırıyor.

"Sanırım öyle," diye bir kez daha kıkırdıyorum. Çocuklara bir kez daha baktıktan sonra onları kendi hallerine bırakıyoruz. Umarım Noel Baba yarın geldiğinde bana yeni bir ilk yardım çocuğu getirmek zorunda kalmaz.

Atlas ve Key biraz yıpranmış da olsa geri döndüler, biz de kahvaltı için yumurtaları bitirmek üzereydik. "Siz çocuklar farklılıklar?" Gülümseyerek soruyorum.

"Altın kadar iyiyiz, değil mi kardeşim?" Key'in neşeli tavrına ve Atlas'ın çıkardığı alçak hırıltıya bakılırsa, bunun tam olarak doğru olmadığını tahmin ediyorum.

"Onları yerleştirmiş olsanız da olmasanız da, Grace krallara layık bir sofra hazırladı. Git masayı hazırla."

Teddy'nin kullandığı emredici ton karşısında dudağımı ısııyorum. Bir adamın kontrolü ele almasıyla ilgili bir şey tüm Noel ışıklarını yakıyor. Dikkatimi dağıtmak için yumurtalara odaklanmak üzere arkamı döndüğümde, odadan çıkan adamların ayak seslerini belli belirsiz duyuyorum. Ama damarlarımdaki kan yüksek sesle pompalanırken ve kalp atışlarım hızlanırken odaklanmakta zorlanıyorum.

"Hoşuna gitti mi, ufaklık?" Sesi omzumun üzerinden akarken sırıyorum. Ellerini kalçalarımın, karnımın ve göğsümün gezdirirken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Hafifçe yakama yapışıp başımı göğsüne yatırdığında spatulayı bırakıyorum.

"Çok duyarlı." Elini uyku setimin altından geçirip meme ucumu çimdiklerken iniliyorum. "Aklımın yarısı seni burada ve şimdi almakta. Sence de çok hoş bir manzara olmaz mıydı? Amin çıplak ve sikimle dolu. Damlayan ıslak ve kardeşlerimin geri gelip çılgılık atana kadar seni sikmemi izlemeleri için hazır."

Bacaklarım Jelly'ye dönüyor ve yakasından boğazıma daha fazla baskı u y g u l a y a r a k hafifçe düşüyorum. O gülüyor. Göğsü, kahkahanın şiddetiyle sırtıma çarpıyor. Kalbim bir Noel kütüğünün çitirtisi gibi çarpıyor ve içim titriyor. İçimdeki ihtiyaç daha da yükseliyor.

"Ne yazık ki yemek yememiz gerekiyor," diye kulağıma homurdanıyor, hassas tenimin üzerindeki sıcak nefesi benden boğuk bir soluk alıyor. Beni daha da kendine çekerek sarılışını sıkılaştırıyor ve boynumu kavrayan elinin bir parmağını çenemi okşamak için uzatıyor. "Aksi takdirde, ben-" İşte o.

Hareket beni aşırı güce sevk ediyor ve tüm gürültüyü bloke ederek beni sadece hayalini kurduğum bir şeyi yapmaya zorluyor.

Yalvarıyorum.

"Lütfen, efendim. Lütfen, sakin beni." Elini pençeliyorum, ona atlamak için kendimi döndürmeye çalışıyorum. İçimden geçen ihtiyaç, maksimum ısıdaki bir yüksek fırın gibi. Yoğunluğu neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. "Lütfen. Lütfen-"

"Sessiz ol," sesini yükseltmiyor ama emrinin çatırtısı açık, boğazımı sıkıca kavıyor.

Bizi çevirip adaya doğru ilerlerken bana bakıyor. "Bu sabah ne kadar da pis bir ağzın var."

Yüzümü ona çevirerek şortumu ve külotumu ayak bileklerimden aşağı indiriyor ve beni adaya kaldırmak için bir saniyeliğine serbest bırakıyor. Beni serin mermer yüzeyin üzerine yatırdığında, soğuk ısırık neredeyse sıcak tenimi yakıyormuş gibi hissettiğimde tıslıyorum.

Bacaklarımı adanın üzerine kaldırıp açıyor ve tutmaya devam ediyor. Beni boğazımdan tutarak üzerime eğiliyor, göğüslerimiz aynı hizada. Gözlerimiz kilitleniyor, ikimiz de bastırılmaz bir susuzlukla eriyoruz.

"Kıpırdama ve sessiz ol. Ses çıkarma yoksa dururum. Anladın mı?"

Başımı sertçe sallamıyorum -en azından onun tutuşunun izin verdiği ölçüde- ağzım işbirliği yapmayı ve ses çıkarmayı reddediyor. İçimde akan ezici şehvet, her türlü düşünciyi p a r a m p a r ç a etti ve zihnimi kargaşa içinde bıraktı.

"Kelimeler," diye bağıyor ve elini bacağımın üzerinde gezdirerek amımı okşuyor. Parmağı azıcık içeri dalıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Duygular zaten neredeyse çok fazla.

"Evet. Evet," diye inledim. Aklım karıştı.

Parmağının hareketleri durdu ve benim inleyip onun altında kıpırdanmama neden oldu.

"Evet, evet efendim,"
diye mırıldandım. "Aferin
kızıma."

Hiç çalışmadan iki parmağını içime sokarken çığlık atmaya çalışıyorum ama eli boğazımı o kadar sıkıyor ki çığlıklarım boğuluyor ve görüşüme siyah noktalar girmeye başlıyor. Gözlerimi sıkıca kapatarak yapabildiğim tek şey, vücudumda tahribat yaratırken ona can havliyle pençe atmak.

Parmakları cezalandırıcı bir hızla devam ederken başını eğerek klitorisimi ağzına alıyor. Sıkışmış, hareket edemiyor ve

Nefes almakta zorlanıyorum, yoksunluk damarlarımı saran çığlık çığlığa coşkuya katkıda bulunuyor.

Orgazmımın zirve yapmaya başladığını hissedince, kaçma ihtiyacı içinde çılgına dönüyorum. Bu his daha önce yaşadığım tüm orgazmlardan çok daha yoğun. Kontrol edilemez. Yine de kaçmaya çalışmak nafile. Teddy beni kısırdı.

Görüşümde siyah noktalar belirirken ve Teddy'nin ıslak, sıcak dili kıvrımlarıma acımasızca saldırırken, içim umutsuz bir ihtiyaçla nabız gibi atıyor. Zevke tamamen teslim o l m a k t a n başka seçeneğim kalmadı.

"Atlas'ın şaşkın sesi bir yerlerden süzülüyor ama ben serbest kalmanın titreşen dalgalarından başka bir şey algılayamıyorum. Orgazmım vurduğunda ve ılık sıvı içimden akarken sırtım kavisleniyor ve ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

"Şanslı piç. Teddy, Sugar'ın fişkırmasını sağlayan ilk kişi," Key'in sesi karışıma ekleniyor, ancak devam eden orgazmla birlikte siyah noktalar neredeyse tüm görüşümü kaplıyor.

"Bırak kardeşim, sanırım bayılmak üzere."

Sesler ve görüntüler etrafımda dönerken aniden hisler hafiflemeye başlıyor. Keyifli bir uyku beni altına almakla tehdit ediyor ama yanağıma hafif bir dokunuş beni geri çekiyor.

"Grace? Grace! Bana bak, ufaklık. Beni duyabiliyor musun?"

Teddy yüzerek görüş alanıma girerken yüzümde mutlu bir gülümseme beliriyor. "Bunu her gün Noel kurabiyeleri ve sıcak çikolataya tercih ederim."

Otuz Dördüncü Bölüm

P Jason'ın kahvaltısını hazırladıktan sonra onu arayana kadar sıcak kalması için fırına koydum. Evet, ona kahvaltı hazırlamış olabilirim çünkü yaptığı onca şeyden sonra bile yapmamak için kendimi çok kötü hissedirdim. Ama

Ama bu, ince yollardan aşağılık olamayacağım anlamına gelmiyor. Etrafta çocuklar varken aşağı inip ne yaptığımı kontrol edemeyecek kadar gergin olurdu, bu yüzden ben onu çağırana kadar orada kalacağını biliyorum.

Hizmetimde çok dikkatli üç adamımın olması onun için berbat bir durum.

"Hadi, Şeker. Yemekler soğuyor," diyerek beni omzunun üzerinden kaldırıyor.

"Anahtar, hayır! Fırın eldivenlerini kaldırmam lazım," diye kıkırdıyorum, mağara adamı yaklaşımına bayılıyorum.

O da karşılığında kıcıma vuruyor. "Oh sus. Senin için sonra temizleriz."

Teddy ve Atlas'ın alçak sesle mırıldanmaları biz masaya yaklaşırken aniden kesiliyor. Beni sağa yatırdığında başımdaki telaş beni sersemletirken Key'e tutunuyorum. Odanın dönmeyi bırakması bir saniye sürerken, Key'in muhteşem kehribar gözleri görüş alanıma girip muziplikle parlayınca sırtıyırım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve ona gülümseyerek bakıyorum. "Peki şu anda kolunda ne var? Oldukça gururlu görünüyorsun."

"Hiçbir şey, sadece biraz aksiyona katıldığım için mutluyum, hepsi bu." Kolunu başının üzerine kaldırırken göz kırpmıyor. "Oh, şuna bakar mısınız! Ökseotu! Bir tane de bana koy, Şeker."

Sesindeki gurur ve bana verdiği nazlı gülümseme ve kaş oynatmasıyla kahkahalara boğuluyorum.

"Sen iflah olmazsın." Başımı sallıyorum, her saniyesine bayılıyorum. "Buraya gel o zaman, tatlı çocuk."

Onu gömleğinden tutup kendime çekiyorum ve dudaklarımı nazikçe dudaklarının üzerine koyuyorum. Ökse otunu bir kenara atıp hiç vakit kaybetmeden beni kollarına alıyor ve anlamsızca yalayıp yutuyor. Diliyle ağzımın her santimetrekaresinde gezinirken saçlarım dağınık topuzumdan kurtulup aşığı dökölüyor.

Bir Hallmark filmi anı gibi, kalbim saf neşe içinde yanıyor. İçimdeki prenses, bu adamlarla şimdiden yaşadığım çok sayıda romantik deneyime seviniyor. Bir rüyanın gerçekleşmesi gibi.

Daha şehvetli ve çok anlamlı bir öpüşmeye geçene kadar saatler geçmiş gibi geliyor. İkimizi de yavaşça düzeltiyor, birbirimizin gözlerine bakarken yüzümün yan tarafını okşuyor.

"Sizin gibi güzel bir kadınla karşılaştığımız için çok şanslıyız. Her gün şanslı elflerime bizi size getirdikleri için teşekkür ediyorum."

Noel kelime oyununa kıkırdayarak göğsüne vuruyorum. Pencereden dışarı bakarken göğsümdeki sıcak, mutlu his birazcık ekşiyor.

Fırtına nihayet dinmiş gibi görünüyor. Gökyüzü güneşli ve açık, dışarıdaki kar dağlarının üzerinde sadece küçük, hafif parıltılar var. Bu değişiklikle birlikte akıllara şu soru geliyor: *Gidebilecekleri zaman ne olacak?*

"Oh, kes şunu." Saç bandımı yerden alıp tekrar topuz haline getiriyorum. "Hadi, yemek yiyelim."

Uzaklaşıp Atlas ve Teddy'nin karşısına oturuyorum ve yanımdaki boşluğu Key'e bırakıyorum. Kendimi bir tabak hazırlamakla meşgul ediyor, içimi kaplamakla tehdit eden acıyı yutmaya çalışıyorum. Ama bu imkânsız. Bu düşünce aklıma girdiğine göre, bir türlü kurtulamıyorum.

Yollar açıldığında ve tekrar özgürce hareket edebildiklerinde, o zavallı kızı avlamaya geri dönecekler. Ve ben de sıradan bir hayata geri döneceğim-

Artık bir şey yok.

"Neyin var ufaklık?" Key yerine otururken Teddy soruyor.

"Yok bir şey," diyerek yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Her şey yolunda. Şimdi özür dilemem gerekiyor."

"Ne hakkında?" Atlas şaşkınlıkla soruyor. Diğerleriyle paylaştığı incelikli bakışları da kaçırmıyorum.

"Yumurtalar. Planladığımdan biraz daha sert oldular."

Key, "Kızaran tek şey onlar değildi," diye şaka yapıyor ve benden küçük bir kahkaha alıyor.

"İyiler. Şimdi ye." Talep Atlas'tan geliyor ve ben ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Lütfen," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor.

"Teşekkür ederim," diye cıvıldıyorum, çatalımı alıp yemeğimi yiyorum.

Yüzümde küçük bir gülümsemeyle kendimi yemeğe bırakıyorum, aramızdaki ilişkiyi bozmak istemiyorum. Ama onlar içimdeki değişimi zahmetsizce yakaladıkça havadaki gerilim artıyor. Üçünün de bakışları sanki ruhumun derinliklerini görebiliyorlarmış gibi inatçı.

Göz temasından kaçınmak isteyerek pencereden karlı manzaraya bakıyor, havada ağırlıksız bir şekilde süzülen minik kar tanelerini izliyorum. Nazik hareketlere odaklanıyorum ve düşüncelerimle başa çıkabilmem için beni yeterince sakinleştirmesine izin veriyorum.

Bunun devam etmesini çok istiyorum ama bu mümkün değil. Çok farklı hayatlar yaşıyoruz. Jason'dan önce, sevdiğim kişi ya da kişilerle herhangi bir yere taşınmak için hedeflerimden ve arzularımdan vazgeçmeye istekli olurdum. Ama şimdi? Şimdi, kendime ve kendi hedeflerime öncelik vermem gerektiğini biliyorum ve onlardan bu konuda benim için fedakarlık yapmalarını beklemek adil değil.

Ayrıca, kabul edelim, ben sadece fırtınada yakınlaşmak zorunda kaldıkları rastgele bir yabancıyım. Benim onlara karşı beslediğim derin duyguları paylaşmaları pek olası değil.

"O güzel küçük kafanın içinde her ne oluyorsa, hemen şimdi durması gerekiyor." Teddy'nin beklenmedik derecede yumuşak sesi beni yerimden sıçrattı ve sözlerini takip eden sessizlikte çatalımı tabağımda takırdamaya bıraktım.

Onunla göz göze gelince, kırılmak üzere olan bir cam süsmüşüm gibi dikkatle beni süzüyor.

"Bize neler olduğunu anlat Grace." Başımı sallayıp ifadesini çürütmeye çalışıyorum -az önce büyüttüğüm jingle topları dikkatleri altında bir kez daha büzüşmeye başlıyor- ama sözümü kesiyor. "Bunu inkâr edemezsin, Küçüğüm. Endişeni görebiliyoruz."

İç çekiyorum.

"Sadece," masadan yanımda getirdiğim ren geyiği peçetelerini alıp dikkatimi başka yöne çekiyorum. Ağzımı siliyorum, tadını çıkarıyorum

Mızmız bir çocuk gibi konuşmadan kelimelerimi toparlamaya çalıştığım bir an. "Bunun bitmesini istemiyorum."

Elimdeki peçeteye bakmam biraz zaman alıyor ama sonunda sessizlik çok uzadığında karşımda oturan Teddy'ye bakma cesaretini buluyorum.

"Biliyorum, bundan sonra dönmeniz gereken kendi hayatınız var ama ben gerçekten bunun bitmesini istemiyorum. Sadece... Sizi özleyeceğim çocuklar."

Elimdeki peçeteyi parçalamaya hazırlanırken, yüzlerindeki ifadeyi görmek istemediğim için gözlerimi bir kez daha indiriyorum. Teddy masanın öbür ucundan uzanıp elini benimkinin üzerine koyarak zavallı ren geyiğini daha fazla parçalamamı engellediğinde şaşıyorum.

"Grace, bana bak." Gerçek adımın kullanılması tereddütü başımı kaldırmama neden oldu. "Aslında biz de seninle bu konuyu konuşmayı planlıyorduk."

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum ve elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Sorun değil, anlıyorum."

Key kulağıma, "Sus kadın, bırak da adam konuşsun," diye fısıldıyor. Yanağıma okşayarak elini başımın üzerinde gezdiriyor ve kolunu omuzlarımın arkasına doluyor.

"Küçüğüm, biz de bunun bitmesini istemiyoruz." Sevinçten kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ama bunu fedakârlık yapmadan yapamayız."

Titrek bir nefes vererek Teddy'nin elini daha sıkı kavıyorum.

"Anlıyorum," diye yutkunuyorum. "Sadece kendimi tekrar en sona koyabileceğimi sanmıyorum. Özür dilerim."

"Elbette değilsiniz," diye yanıtlıyor, sesi neredeyse gücenmiş gibi çıkıyor. "Senden bunu asla istemeyiz."

"O zaman ne-"

Key elimi Teddy'den çekerek beni kucağına aldı. "Burada uslu bir kız gibi otur ve dinle." Boğuk sesi beynime yanlış mesajlar gönderiyor ve...şey. Burada ciddi bir konuşma yapıyor olabiliriz ama vücudumun mesajı almadığı kesin.

Bu iki küçük kelime. Bir kadını en iyi şekilde yapabilecek ya da yıkabilecek kelimeler.

Teddy içinde bulunduğum durumu fark ederek sırtırken Atlas kıkırdıyor. Key arkamdan "Bunu sonraya sakla," diye homurdanıyor ve Teddy göz kırparak yüzümün kızarmasına neden oluyor.

Teddy, sadece onun yapabildiği o buyurgan tavırla sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Ufaklık, belki bunu söylemek için erken ama ilk günden beri sana bağlıyız. Ateşin ve tatlılığın bizi en başından beri yakaladı."

Kalbim göğsümde pıt pıt atıyor.

"Hayatlarımız biraz karmaşık olabilir ve neden endişelendiğini tahmin edebiliyorum." Başını eğerek, tüm çekincelerimi çoktan düşündüğünü ve tahmin ettiğini görebiliyorum. "Yine de seni temin ederim ki bu tek seferlik bir şey değil. Seni her zaman bizim olarak kabul etmeye niyetliydik."

Atlas'ın bu sabah beni kendilerininmişim gibi sahiplenmesini hatırlayınca vücudumda bir kızarıklık oluşuyor -Rudolph'un burnu gibi beni aydınlattığına şüphe yok-.

"Başlangıçta bazı dış çıkarma sorunları olabilir, ancak ilerledikçe çözümler üzerinde çalışacağız."

"Bizden kaçamayacaksın," diye homurdanıyor Atlas, mesafeli doğası sahiplenme ihtiyacıyla savaşıyor.

"Ve senin seçme şansın yok," diye fısıldıyor Key kulağıma, tüylerim diken diken oluyor.

"Peki ya işleriniz, bir ev-"

Hepsi sesimdeki tedirginliği fark etti. Jason'la olan durum yine çirkin yüzünü gösteriyor.

"Bebeğim," diyor Atlas masanın üzerinde öne doğru eğilerek. Gözlerimin içine bakarken orman yeşili gözleri samimiyet ve sarsılmaz bir sadakatle parlıyor. "Sen bizim evimizsin. Sen nereye gidersen biz de oraya gideriz."

Ona mutlu bir gülümseme verirken, gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor.

"Ayrıntıları daha sonra konuşabiliriz ama yanımızdan ayrılmayacaksın." Bulanık görüşümün arasından Teddy'ye bakıyorum. Onun yumuşak gülümsemesini görmek kalbimi ısıtıyor ve mutlulukla çarpmasına neden oluyor.

Başka bir düşünce beni bir yük treni gibi çarptığında gülümsemem hafifçe kararıyor. "Seçmek zorunda kalacak mıyım?"

"Neyi seçeyim?" Atlas soruyor.

"Aranızda kalsın çocuklar." Key kollarını bana dolayıp dizimi okşarken gözlerim Atlas ve Teddy arasında gidip geliyor.

"Hayır," derler hep bir ağızdan. "Ama-"

"Ama hiçbir şey, Şeker." Key birbirimizi daha iyi görebilmemiz için beni dizine yatırıyor. "Hepimizi eşit derecede mi seviyorsun?" Başımı salladım. "Sen de

Hepimizle bir ilişki kurmak ister misin?" Başımı sallıyorum. "O zaman neden seçim yapmak zorundasın?"

"Çünkü dünya böyle işlemiyor," diye uysalca cevap veriyorum.

"Dünyanın canı cehenneme. Kral Dickmus gibi değil - dünyanın hükümdarı

dickiverses-bir zamanlar Dünya'ya gelerek, hayatında birden fazla partneri olan herkesin fellatinal çekici ile vurulması gerektiğine dair evrensel bir yasa **ç ı k a r d ı .**" Bunu canlı bir şekilde hayal ederek homurdanıyorum. "Bu senin hayatın ve birini sevmek söz konusu olduğunda kesin ve katı kurallar yoktur. Elbette, bu tür ilişkiler her zaman yürümez. Ama denemeden asla bilemezsin."

Sanırım mantıklı. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, küçük bir kıskançlık kırıntısı çirkin başını kaldırıyor. "Siz hiç-" Dudağımı ısırarak kendimi durduruyorum.

"Daha önce hiç bu tür bir ilişkimiz olup olmadığını mı soruyorsun?" Teddy dirseklerini masaya dayıyor ve öne doğru eğilerek bana sırtlıyor ve kaşlarını kaldırıyor. Alaycı piç.

"Evet." Gıcırđıyorum, yanaklarım kızarıyor.

Key'in kolları daha aşağıları keşfetmeden önce etrafımda sıkılaşıyor. Ellerini bacaklarımın iç kısımlarına götürerek onları açmam için beni ikna ediyor ve iç uyluklarımı okşayarak göbeğime kadar ilerliyor. Odadaki sıcaklık artıyor ve yanaklarım bir kez daha kızarıyor.

"Sanırım küçük fındikkıranımız kıskanıyor." Boynumun yan tarafını yalayarak, elektrik çekirdeğimdeki her sinir sinapsını aydınlatırken inliyorum.

"Değilim," diye zayıfça reddediyorum.

"Hayır mı?" Teddy'nin sırtışı büyürken ve Atlas'ın eli masanın altında kaybolurken Key itiyor.

"Sadece merak ettim, hepsi bu."

Key köprücük kemiğime bir çimdik atarak, "Seni sefaletinden kurtarmak için," diye noktılıyor. "Hayır, yapmadık."

Dönüp ona bakmak için zıplıyorum, kucağından yana doğru düşmeden önce elleri beni yakalamak için havalanıyor. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim," diye kıkırdayarak cevap veriyor.

Konuşmanın saçmalığı ve soruma verilen sürpriz cevap beynimin cümlelerin ortasında kırılmasına neden oldu. "Daha önce hiç pratik yapmamış olmana rağmen çok iyi takım çalışması yapıyorsun."

Üçü de kahkahalara boğulmadan önce bir saniyeliğine sessizlik hüküm sürüyor, derin, gürleyen eğlenceleri atmosferi aydınlatıyor ve gerginliğin geri kalanını kolaylıkla ortadan kaldırıyor.

"Duydunuz mu çocuklar, yatay dörtgende iyiyiz!" "Anahtar!"
Başımı omzuna gömmeden önce koluna vurdum,
ağlayarak. "Asla bir şey söylememeliydim." İnledim.

"Tüm ciddiyetimle söylüyorum, Ufaklık. Yapman gereken tam olarak bu. Bu işin yürümesi için birbirimize karşı açık ve dürüst olmalıyız. Bunun dışında bir şey yaparsak kendimizi başarısızlığa hazırlamış oluruz."

"Tamam."

"Tamam, ne?"

"Buna tamam-" Ellerimi sallıyorum. "Biz. Az önce söylediğin her şey."

"Birlikte bir hayat mı?" Atlas elini bir kez daha masanın üzerine koyarak araya giriyor.

"Bu bir teklif mi?" Ellerim aniden nemli hale geliyor ve çarpıntı vücudumu ele geçiriyor. "Sanmıyorum-"

Atlas elinde bir kutuyla dururken sözlerim kesildi. Bu düşündüğüm şey mi? Hayır, olamaz! Buralarda bir yüzüğü nereden bulmuş olabilirler ki?

Yapmazlar, aptal. Claus aşkına, karda mahsur kaldık. Her saniye onlarla birlikteydin!

Key beni kucağında çevirerek masanın etrafında yürüyen ve önümde diz çöken Atlas'la yüzleşmemi sağlıyor.

"Fındıkkıran." *Oh kestaneler!* "Bizi onurlandırır mısın-" Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Hiperventilasyon nöbetinin yaklaştığını hissediyorum. Buna hazır değilim! "-Tek ve biricik zencefilli çörek fırıncımız olmaya?"

Kutuyu açtığınızda, elbisesi fırfırlı ve amının olması gereken yerde beyaz krema olan pembe yanaklı bir zencefilli kurabiye prensesini çevreleyen üç küçük, devetüyü zencefilli kurabiye adam görürsünüz.

Kendimi kaybederim. Histerik kahkahalar atarak kendimi kaybederim.

"Evet, evet yapacağım." Çocukların hepsi sırtlıyor. Key beni hafifçe sıkarken Atlas elimin arkasına bir öpücük konduruyor.

Teddy bir kez daha sandalyesine yaslanırken, "Yüzünü görmeliydin," diyor. Ayak bileğini bacağına dayamış, dövme parmaklarını önünde birleştirmiş, şehvetli bir mafya babası gibi görünüyor. "Tantana yapmadan sana evlenme teklif edeceğimizi mi sandın gerçekten?"

"Bilmiyorum, değil mi? Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyoruz ve sen de pek akli başında biri değilsin!"

Key şok olmuş bir şekilde soluk soluğa kalır. "Bu çok kaba, Şeker!" "Şey-"

"Bu kadar konuşma yeter." Atlas beni Key'in elinden aldı ve benden bir gıcırta çıkardı. "Key'in seni kızdırmasını izlemek zorunda kaldım, daha fazla beklemeyeceğim."

"Bekle! Zencefilli çöreğim!" "Teddy onları alacak."

"Peki ya Jas-"

"Jason. Yemek. Fırın." Atlas gürlüyor, adımlarını bir kez bile bozmuyor.

"Ve ev sahibi-"

Atlas, "Bu cümleyi bitirirsen kışına öyle bir şaplak atarım ki oturamazsın," diye homurdanıyor.

Muhtemelen kendi cenazemi imzalıyorum, ama yine de alay etmeden edemiyorum. "Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?"

Prenses tutuşundan itfaiyeci tutuşuna geçerken inledim.

Key sırtarak Teddy'yi arkasından takip ediyor ve "Artık sen de varsın Sugar," diyor. Birbirlerinin adımlarına uyarak, tüm dövmelelerini ortaya çıkarmak için kollarını sıvıyorlar. Kollarındaki ve ellerindeki damarlar nabız gibi atarken, pazuları ve göğüsleri iki katına çıkmış gibi görünüyor. Daralan bellerine doğru inen bakışlarım gri eşofmanlarına doğru kayarken ağzım sulanıyor.

Bundan sonra söyleyeceklerim için sadece bu adamlara görünmeyi seven yeni keşfedilmiş veledi suçlayabilirim.

"Hayır. Atlas'ın prensesine karşı bir zaafı var. Tehditlerini asla yerine getirmez."

İzlerini durdurarak duruyoruz, Atlas'ın ne yapacağını düşünürken kalbim hızla çarpıyor.

"Yanlış seçim, Şeker." Onlar da aynı şeyi yapıp durunca Key sırtıyor. Ayaklarını omuz genişliğinde açmış ve kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş halde, bir etkinlikteki özel güvenlik görevlileri gibi görünüyorlar. Dövmelerinin izini sürerken Teddy'nin parmaklarını esnettiğini görünce dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Beni tekrar yakalayacağı düşüncesi Atlas'ın pençesinde kıvranmama neden oluyor.

Ne yazık ki, çok iyi bir dikkat dağıtıcıdır.

Atlas beni belden aşağı soyup kıyafetlerimi kenara fırlatırken nefesim kesiliyor. Parmaklarıyla alay etmeden önce kışıma binlerce arı gibi hissettiren üç gözyaşı sarsıcı vuruş yaparken tırnaklarım sırtına saplanıyor

sırılsıklam kıvrımlarımın arasından. Aynı anda hem kaçmak hem de hareketsiz kalmak için mücadele ederken, vücuduma verdiği zevkli acıyla gelişiyorum.

"Uslu duracak mısın?" Atlas soruyor. "Asla," diye fısıldıyorum, Key ve Teddy'nin bakışlarıyla buluşuyorum. "Güzel."

Bugün yemek hazırlamaya pek vaktim olacağını sanmıyorum. Ne yazık.

Bölüm Otuz Beş

"O "Kay, artık arkadaşlık yok çocuklar!" Yüzlerindeki ifadeye gülerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "Daha yapılacak süslemeler ve hazırlanacak yemekler var."

"Oh, daha sonra Noel filmlerini de unutmayın!" Key haykırıyor.

Ellerimi yüzüme sürerek inliyorum. Bunu tamamen unutmuşum. Şimdiye kadar, bugün başardığımız tek şey bol miktarda seks, sayısız duş ve hızlı bir kahvaltı oldu. Öğle yemeği vakti nasıl geçti bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki...

Yarına hazırlanmak için zamanım çok azalıyor.

Arkamı dönüp omzumun üzerinden konuşarak mutfağa doğru ilerledim. "Eğer daha sonra Noel filmi izlemek istiyorsan beni rahat bırakmalısın, yoksa yarın kimse Noel yemeği yiyemeyecek."

Buzdolabına doğru ilerliyorum, yumurtaları ve bir kutu sütü henüz almıştım ki Key "Ökseotu" diye bağırarak beni zıplatıyor.

Tam ona haddini bildirmek üzereyken bir çift dudak benimkine çarpıyor. Beni gafil avlayan Key bana muzip muzip bakarken, surat asan bir balığın komik bir tasviri gibi görüldüğünden eminim. Öpücük sadece birkaç saniye sürüyor ve Key bir deli gibi sırtarak benden uzaklaşıyor.

"Bu da neydi böyle?"

"Ökseotu," diye omuz silkerek uzaklaşıyor. Giderken ıslık çalıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve adımlarına bir çalım katıyor.

"Ne? Nereye?" Islık çalmaya devam ederek dışarı çıktı ve beni paranoya içinde odaya bakmaya bıraktı. "Anahtar!"

"Faydası yok ufaklık, ondan hiçbir cevap alamayacaksın." "Peki ya sen?" Kalçamı kontrol ederken Teddy'ye sordum. Buzdolabı kapandı ve eşyalarımı bırakmak için tezgâha doğru ilerledim. "Dudaklarım mühürlü." Hareketi taklit ederek, kurnazca benim

dikkatini buzdolabına yöneltiyor. Orada, tavandan sarkan bir ökse otu dalı var.

"Buzdolabına her girdiğimde bunu yapacak, değil mi?" O sırtıyor ve ben de kendi kendime gülümseyerek başımı sallıyorum. Başıma bela olacakmış gibi davranıyor olabilirim ama ikimiz de bunu sevdiğimi biliyoruz.

Tezgâha doğru ilerleyerek doğrama tahtalarını ve bıçakları çıkarıyor. "Peki, ne üzerinde çalışıyoruz?"

"Meze hazırlığıyla başlayalım. Bana peynir ve yaz sosisi getirebilir misin lütfen?"

"Elbette." Dudağımı ısıyorum, hevesli bir bekleyiş içindeyim.

Tam kola uzanırken ona doğru bir adım atıyorum. "Mist-"

"Mistletoe!" Key üst kattan bağılıyor.

"*Kutsal ren geyikleri ve kartopları,*" diye ciyaklıyorum, elim göğsüme gidiyor. Teddy kıkırdıyor ve bana doğru dönerek yüzümdeki bir saç telini okşuyor. "Nereden biliyor ki?"

"Muhtemelen ökseotu alanlarını düzenlemek için yanımızda getirdiğimiz kameralardan bazılarını kullanmıştır."

"Dahası var mı?" Sızlanıyorum, tabii ki iyi huylu bir şekilde. "Elbette var, o yüzden dikkat etsen iyi olur."

Beni kendine çeken Teddy'nin eli yüzümün yan tarafını sarıyor. Dokunuşuna doğru eğilerek mavi gözlerine bakıyorum. Muziplikle ve daha derin ve anlamlı bir şeyle parıldayan bu gözler, bir yaz ortası gününde güneş ışınlarının altında parıldayan derin bir göle benziyor.

"İsteyip istemediğimi bilmiyorum. Bu sürpriz olayı hoşuma gidiyor," diyerek dudağımı nazlı bir şekilde ısırdım.

"İtiraf etmeliyim ki, her seferinde onun rahatsız edici sesini duymak zorunda kalmanın can sıkıcı olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi-" Teddy eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Çekiciliğini görebiliyorum."

Kalan mesafeyi kapatarak, sanki bir ömür boyu sürecekmış gibi hissettiren yumuşak bir öpücük paylaşıyoruz. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve tıpkı ilk öpücüğümde olduğu gibi karnımda kelekler uçuşuyor.

Bu üç adam hayatıma bir koçbaşı gibi girdiler, ancak varlıkları en yumuşak müdahaleyi yaptı ve beraberinde şunları getirdi

hayatımın en zevkli ve en mutlu anlarıydı. Onları bana getirdiği için kadere çok minnettarım.

Çok geçmeden Teddy benden bir hayal kırıklığı iniltisi çıkararak uzaklaştı.

"Daha fazlası olacak, ufaklık. Ama yarın için akşam yemeği hazırlamamız gerekiyor, değil mi?"

"Oh, kahretsin!" Saate bakarak inliyorum. "Evet, evet var. Çabuk sebzeleri çıkar ve-"

Teddy bir kez daha gülüyor, başıma tatlı bir öpücük konduruyor ve beni yerime geri çağırıyor. "Sen zencefilli kurabiye üzerinde çalışmaya başla, ben de sebzeleri halledeyim."

"Ökseotu!" Teddy buzdolabına geri döndüğünde Key'in bağıırışı tekrar duyulur.

"Eğer bunun sayılmasını istiyorsan, aşağı inip bana kendin bir tokat atsan iyi edersin, tatlı çocuk!"

Karşılıklı gülümsüyoruz ve Teddy buzdolabının kapısını tekmeleyip kolları sebzelerle dolu olarak yanıma gelirken bana göz kırpmıyor. Daha da eğlencelisi, Teddy onları tezgâha koymaya vakit bulamadan gürültülü ayak sesleri odayı dolduruyor.

Nefes nefese mutfağa dalan Key, yanımda şok içinde donup kalan Teddy'yi arıyor.

"Neredesin koca oğlan?"

"Cidden-" Teddy'nin sesi Key'e yerini bildirir ve Key'in kafası odanın diğer ucuna fırlayarak ısı arayan bir füze gibi ona kilitlenir. Teddy elindeki yiyeceği belirsiz bir şekilde kenara bırakarak elini önüne uzatıyor. "Sakın buna cüret etme!"

"Gel buraya Teddy," diye sırtıyor Key. "İzin ver de sana şişman bir tokat atayım!"

"Siktir," diye küfrediyor Teddy, peşindeki Key'den uzaklaşmak için tezgâhın etrafından dolanarak.

Bir yandan yaptığım işe konsantre olmaya çalışırken bir yandan da adanın etrafında koşuşturmalarını izlerken içimden kahkahalar yükseliyor.

Bu gibi zamanlar, en büyük maddi sürprizleri veya jestleri bile gölgede bırakır. Hiçbir şey birbirinizin arkadaşlığından keyif almanın ve çevrenizdeki sevdikleriniz arasında gelişen bağları izlemenin yerini tutamaz. Özellikle de yılın bu zamanlarında.

Kovalamaca bir süre ve evin her yerinde devam eder, sonunda Key Teddy'yi yakalamayı başarır ve onu yere serer.

İtiraf etmeliyim ki, biri diğerini tuş etmeden önce yerde güreşen iki kaslı adamın görüntüsü görülmeye değer. İnsanın libidosunu uyandırdığı kesin. Birinin ağır dövmeli elleri diğerinin yüzünü kavradığında hızla öfkeli bir cehenneme dönüşen bir libido. Key'in Teddy'ye kondurduğu ıslak ve özensiz öpücük ise arzulanan çok şey bırakıyor.

Çıktığı gibi hızla uzaklaşan Key, arkasında homurdanan bir Teddy bırakarak gözden kayboluyor. Benimle göz teması kurmayı reddediyor ve yüzü kızarmış bir halde sessizce hazırlık işlerine yardım etmeye devam ediyor. Dikkatini dağıtmak için bir Noel müziği başlatıyorum ve sonunda adanın etrafında birlikte dans edip şarkı söyleyerek neşeli bir zaman geçiriyoruz.

Tabii ki Key, fırını her açtığımda her zamanki bağırışını yapıp bulunduğumuz yere koşarak buna katkıda bulunuyor. Evet, fırın da ökse otuyla kaplı. Anlayın artık!

Hatta ikisi arasında kimin bana daha önce ulaşacağı bir oyun haline geliyor. Key'e adil bir şans vermek için ilk birkaç denemeden sonra kaçmayı öğreniyorum, aksi takdirde asla bir şey yapamayız çünkü sinir krizi geçirir.

Sonunda tüm yiyecekler hazırlandı. Çalışırken hepimizin atıştırması için bir büfe bile hazırlamayı başardık ve bir noktada Atlas ve Key de yardımlarını sunmak için geldiler.

Tam doğal ışık azalmaya ve kulübenin etrafındaki Noel ışıkları devreye girmeye başladığında, fırın eldivenlerimi bırakıp üst kattaki koridordaki banyoya gidiyorum. Mesanem son bir saattir bana bağırıp duruyordu.

Tam kapıyı açmak üzereyken, çerçevenin üzerinde yeşil bir şey görüyorum, tam o sırada korkunç bir bağırış ve hızla gelen ayak sesleri havayı deliyor. Ve sadece bir set değil, oh hayır...

Üç tane var.

"Ökseotu!" Sesleri hep bir ağızdan bağırıyor.

"Hayır. Hayır. Hayır!" Elimden geldiğince hızlı bir şekilde açmaya çalışarak kapı tokmağını kurcalıyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

"Hadi, hadi!"

"Grace?" Kapı tokmağı dönüyor ve aniden içeri, Jason'ın içine düşüyorum.

Beni yakaladığında, yüzümdeki şok ve çaresizlik ifadesini görmüş olmalı. yüz, Çünkü onun yüz vidalar yukarı içinde Endişelen.Bu çok

Onun karakterine uymuyor. Ama yine de, son birkaç gündür bana karşı, birlikte olduğumuz tüm yıllardan daha fazla endişe ve empati gösterdi.

"İyi misin?"

Omzumun üzerinden geriye baktığında koridorda bize doğru koşan üç adamı görüyor ve kaskatı kesiliyor. Anlık bir kararla onu ileri ittim ve doğruca adamların arasına daldım. Hepsi bana şok olmuş ve neredeyse ölümcül bir bakış attı.

"İşte ökseotu öpücüğün! Tamamen senin!"

Banyoya dalarak kapıyı arkamdan kilitliyorum ve hiç vakit kaybetmeden işimi yapıyorum. Orada oturup arka planda yükselen sesleri dinlerken içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor.

Gümbürtü ve ardından gelen sessizlikten sonra onlara onun ökseotu öpücüsü olduğunu söylediğimi fark etmem birkaç dakikamı aldı. Sadece isterlerse onu öpebileceklerini kastetmiştim, ama kulağa nasıl geldiğini düşününce, muhtemelen benimle tekrar ilişkiye girmeye çalıştığını düşündüler.

Oops.

"C Haydi, Fındıkkıran. Yeterince şey yaptın. Noel arifesindeyiz ve film zamanı." Atlas banyodan çıktığım anda beni durduruyor, ne olduğunu sorgulamama bile izin vermiyor.

Beni kulübeye ve sinema salonuna götürmeden önce oldu. Teddy ve Key birkaç dakika sonra bize katılıyor ve hepimiz büyük boy kanepeye yığılırken sıcak çikolata kokusu taze patlamış mısırın tereyağlı aromasına karışıyor.

Yakındaki yığından en rahat battaniyeleri uzatıyorum ve Key abartılı bir iniltiyle kendi battaniyesini alıyor, sanki bir ton ağırlığındaymış gibi üzerine örtüyor.

"Pekâlâ, ne olacak?" Uzaktan kumandayla birçok seçenek arasında gezinerek soruyorum. "Klasik Noel komedileri mi yoksa ağdalı romantizmler mi?"

"Ya da," diye araya giriyor Teddy, gözlerinde muzip bir parıltıyla, "Zor Ölüm'ü izleyebiliriz."

Kaşımı kaldırıyorum. "Zor Ölüm mü? Arka planda birkaç Noel ışığı olan bir aksiyon filmi olan mı?"

"Bundan daha fazlası," diyor Atlas, sesi alçak ve ciddi. "Bu bir gelenek."

Key'in gözleri irileşirken alt dudağını dramatik bir şekilde somurtarak dışarı çıkarıyor. "Hadi, Şeker. Lütfen?"

Yüzüme yayılan gülümsemeye karşı koymaya çalışıyorum ama faydası yok. "Peki, tamam," diye iç geçiriyorum, isteksizmiş gibi davranarak. "Senin o pek de geleneksel olmayan Noel filmini izleyeceğiz. Ama sonunda kendimi en azından biraz şenlikli hissetmezsem, Elf'e geçiyoruz."

Key yumruğunu zaferle havaya kaldırır. "Yippee-ki-yay, orospu çocuğu!"

Atlas daha rahat bir pozisyona geçerken ağzı hafif bir gülümsemeyle seğiriyor. "Pişman olmayacaksın."

Açılış jeneriği ve ikonik müzik çalarken, battaniye yuvama daha da sokuluyorum, etrafım sıcaklık ve kahkahalarla çevrili. Noel ışıklarının loş pırıltısı Teddy'nin gözlerine yansıyor ve Key öne doğru eğilmiş, adeta heyecandan titriyor. Bu farklı bir tatil büyü, ama bize mükemmel bir şekilde uyan bir büyü.

Film, aksiyon ve esprili şakaların yüksek oktanlı karışımıyla ilerliyor. Her sahne beni alışılmadık tatil cazibesinin içine daha da çekiyor ve kendimi *Zor Ölüm tam bir Noel filmi* ekibinde bulduğuma şaşıyorum.

"Şekerim," diyor Key, John McClane'in vurulduğu gibi alaycı bir ciddiyetle. "Seni kurtarmak için kendimi yalınayak ve havalandırma deliklerinde sürünürken bulursam, bunun kıymetini bilsen iyi edersin."

"Bir dakika bile dayanamazsın, Key," diye karşılık veriyorum. "Tozdan şikayet edersin."

"Aynen öyle," diye cevap veriyor ve sırtarak bana bir parça patlamış mısır fırlatıyor.

"Teddy bilmiş bir sırtışıla araya giriyor ve ekrana dönmeden önce gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşuyor.

"Sadece Şekerim için," diye kabul ediyor Key, sesi daha yumuşak. Bir an için mizah kayboluyor ve yerini aramızdaki boşlukta kalan rahat bir sessizliğe bırakıyor.

Film doruk noktasına ulaşıyor, salondaki gerilim hissediliyor. Hans Gruber'in son anları yaşanırken kendimi öne doğru eğilmiş, kalbim küt küt atarken buluyorum. Teddy'nin kolu benimkine değiyor, sıcak ve

sağlam, ekrandaki aksiyonun ortasında beni topraklıyor. Gruber Nakatomi Plaza'dan düştüğünde çocuklar tezahürat yapıyor ve ben gülümsememi bastıramayarak başımı sallıyorum.

"Pekâlâ," diye itiraf ediyorum, jenerik akarken kollarımı uzatıyorum. "Belki de bu o kadar da kötü bir seçim değildi."

Key sırtıarak eğilir. "Sana söylemiştim, Şekerim. Zor Ölüm en iyi Noel filmidir."

Teddy nazik bir dürtmeyle, "Elf için hâlâ vaktimiz var," diyor.

"Hadi bakalım," diye gülüyorum, bu anın sıcaklığının iliklerime kadar işlediğini hissediyorum.

Sessizce gözlemleyen Atlas kupasına uzanıyor ve bana dönmeden önce uzun bir yudum alıyor. "Şenlik için gerekenleri alacaksın, merak etme."

Elf'i sıraya koyduğumda, oda daha yumuşak bir enerjiye bürünüyor. Kahkahalar daha sık, hafif ve tanıdık hale geliyor. Teddy, Buddy'nin ikonik repliklerinden neşeyle alıntı yapıyor. Zaman kahkahalar, şakalar ve ortak gülümsemelerle bulanık bir şekilde geçiyor. Noel ışıklarının parıltısı odaya sıcak bir renk katıyor ve her şeyi sevilen bir anıdan bir sahne gibi hissettiriyor. Kalbim dolu bir şekilde her birine bakmak için bir an duruyorum.

Key'in başı kucağımda yayılıyor, Teddy'nin kolu koruyucu bir şekilde omuzlarımda duruyor ve Atlas oturduğu yerden usulca bana bakıyor, filmi izliyormuş gibi yapma zahmetine bile girmiyor.

"Gelmiş geçmiş en iyi Noel arifesi," diye mırıldanıyorum, fısıltının biraz üstünde, ama yeterli. Atlas'ın gözleri yumuşuyor, nadir görülen, korunmasız bir bakış içimde derinlerde bir şeylere dokunuyor. Teddy beni biraz daha yaklaştırıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. Key hafifçe kayıyor, bir mırıltıyla kucağıma daha da gömülüyor.

Etrafımıza rahat bir sessizlik çöküyor, film devam ediyor ve Buddy'nin heyecanlı sesi ile noktalanıyor: "Aşığım, aşığım ve bunu kimin bildiği umurumda değil!"

Buddy, sanırım ben de öyleyim.

Otuz Altıncı Bölüm

T Sabahın ilk ışıkları buzla kaplı pencereden süzülerek odanın üzerine yumuşak, gümüşü bir parıltı yayıyor. Artık kar fırtınası yok, sadece dingin, karla kaplı bir manzara ve pitoresk manzaralar.

Sıcak battaniyelerin altında kayıyorum, daha tam olarak uyanmadan içimde bir heyecan dalgasının kabardığını hissediyorum. Bugün Noel sabahı. Yılın en sevdiğim günü! Çam, tarçın ve fırında pişen tatlı bir şeyin kokusu duyularımla dalga geçerek beni uykudan uzaklaştırıyor.

Tam olarak gerinip gözlerimi açamadan yatak odasının kapısı pat diye açılıyor ve içeri Key, Teddy ve Atlas giriyor. Kahkahaları sabah güneşi kadar parlak, odayı o kadar bulaşıcı bir neşeye dolduruyorlar ki sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Mutlu Noeller, Şeker!" Key haykırıyor, kehribar rengi gözleri muziplikle parlıyor. Başında hafifçe yamuk duran kırmızı bir Noel Baba şapkası var ve yatağa doğru ilerlerken şapka sallanıyor.

"Mutlu Noeller ufaklık," diyor Teddy, sesi sıcak çikolata gibi sıcak ve zengin. Elinde hamur işleri, krepler ve dumanı tüten bir fincan kakao ile dolu bir tepsi tutuyor.

Atlas bir an için arkasına yaslanır, manzarayı seyrederken dudaklarında nadir görülen, yumuşak bir gülümseme kıvrılır. Elinde altın bir kurdeleyle sarılmış küçük bir paket tutuyor. "Mutlu Noeller, Fındıkkıran," diyor ve yaklaşıp hediyeği yanımdaki yatağa bırakıyor.

Ayağa kalkıyorum, kalbim mutluluktan kabarıyor ve kalan uyku sersemliğini bastırıyor. "Çocuklar," diyorum gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Bu mükemmel."

Key yanımdaki yatağa uzanıyor, Noel Baba şapkası tek gözünün üzerine düşüyor. "Hadi, aç şunu! Yüzünü görmek için ölüyoruz."

Küçük hediye elime alıyorum ve altın kurdeleyi çekiştiriyorum, parmaklarım beklentiyle titriyor. Paket düşüyor ve ortaya narin, el oyması bir süs çıkıyor; bir fındıkkıran. Parmaklarımı pürüzsüz ahşabın üzerinde gezdirirken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Bunu sen mi yaptın?" Gözleri daha da yumuşayan Atlas'a bakarak soruyorum.

"Hepimiz yaptık," diyor Teddy, sesi gururla dolu. "Key'in fikriydi ama hepimiz üzerinde çalıştık. Ağaç için özel bir şey istersin diye düşündüm."

İçime, alt katta çtırdayan sıcacık ateşle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık yayılıyor. "Bayıldım," diye fısıldıyorum, gözlerim parlıyor. "Bu çok güzel."

Key eğilip şakacı bir şekilde omzumu dürtüyor. "Sana seveceğini söylemiştim."

"Biliyor musun, artık kulübeye girmesine izin verilen tek fındıkkıran o," diye kaşlarını sallayarak ekliyor ve Teddy'nin inlemesine neden oluyor.

Teddy, "Lütfen kelime oyunlarına başlamayın," diye mırıldanıyor ama gözlerinde bir parıltı var. "Daha çok erken."

"Çok mu erken? Asla!" Key ayağa fırlayarak ve dramatik bir poz takınarak ilan ediyor. "Bu en kutsal günde, ben, Key, bir kelime oyunu yarışması ilan ediyorum! Ödül mü? Övünme hakkı ve Şekerimizin ilk tadı burada!"

Atlas başını sallıyor, nadir gülümsemesi genişliyor. "Ben bu işin dışında kalıyorum."

"Korkak," diye alay ediyor Key, bana dönmeden önce dilini çıkarıyor. "Hadi, Şeker. En iyi Noel kelime oyununu duyalım."

Bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum, aklım hızlıca bir şeyler bulmaya çalışıyor. "Ah, bilmiyorum. Senin kadar iyi *kızak* çekebileceğimden emin değilim."

Oda inilti ve kahkahalarla çalkalanır. Teddy elini alnına vurarak "Başladı" diye mırıldanır.

"Kızak mı? Artık benim yaramazlar listemdesin Grace," diyor Key, havaya bir şeyler not ediyormuş gibi yaparak. "Ama sorun değil, *kar harikası* olduğun için seni affedeceğim."

"Dur! Kakaom boğazıma kaçacak," diye kıkırdamalarım arasında Teddy'nin bana uzattığı sıcak kupayı tutuyorum.

Atlas eğiliyor, gözleri nadir görülen bir muziplikle parıldıyor. "Uslu dursanız iyi olur yoksa pişman olursunuz."

Herkes Atlas'ın beklenmedik katkısını düşünürken bir an için sessizlik hüküm sürüyor; ardından odada öyle güçlü bir kahkaha patlıyor ki Key yataktan yuvarlanıyor.

Sabah eğlenceli şakalaşmalar, kahvaltı ısırmaları ve kulübede yankılanan kahkahalarla devam ediyor. Neredeyse büyümlü hissettiren, sıcaklık, neşe ve asla bitmesini istemediğim bir aidiyet duygusuyla dolu bir sabah.

Teddy öne doğru eğilirken yüz ifadesi değişiyor, gözlerinde komplocu bir parıltı var. "Grace, sana bir sürprizimiz daha var ama aşağı inip görmeden önce temizlenmen gerekiyor."

Kaşımı kaldırıyorum, merakım artıyor. "Başka bir sürpriz mi? Beni şımartıyorsun," diyorum gülümsememi gizleyemeyerek.

"Noel kraliçemiz için sadece en iyisi," diyor Key ve kıkırdamama neden olan abartılı bir selam veriyor.

Atlas başını sallıyor, ağzının kenarları kalkıyor. "Güven bana, bunun için hazır olmak isteyeceksin."

Üçü de birbirlerine bilmiş bilmiş bakıp odadan çıkıyorlar ve beni bir tabak hamur işi, bir fincan soğumuş kakao ve beklentiyle dolu bir kalple baş başa bırakıyorlar. Derin bir nefes alıyorum ve aşağıda beni nasıl bir sürprizin beklediğini merak ederken heyecanımın arttığını hissediyorum.

Ne kadar acele etmek istesem de etmiyorum. Noel'deyiz ve çocuklar bir yere gitmiyor. Bu yüzden acele etmek yerine zamanın lüksünü yaşıyorum. Sıcak suyun sinirlerimi yatıştırmasına izin vererek yavaşça duş alıyorum. Tıraş olurken özen gösteriyorum, onları beklediğimi düşündükçe dudaklarımda küçük, yaramaz bir sırıtış belirliyor. Bugün saçlarıma özel bir ilgi gösteriyorum; yumuşak bir dokunuşla kurutuyorum, doğal dalgaları nazık, parlak bukleler halinde düşene kadar karıştırıyorum.

Belki de sadece acele etmiyorumdur. Belki de içlerindeki şımarığın biraz oynamasına izin veriyorum, onları bekletiyorum çünkü bekletebiliyorum.

Sonunda koyu kırmızı bir kazak elbisenin içine girdiğimde, yumuşak kumaşı tüm doğru yerlerde kıvrımlarımı sarıyor, aynaya son bir kez bakmak için duraklıyorum. Bana bakan kadın tanıdık gelmiyor. Hoş karşılanan bir yabancı.

Yaka kemiği uzunluğundaki sarı saçlarım parlıyor, tatlı, narin bukleler halinde dalgalanıyor. Solgun, neredeyse gümüş rengi gözlerim yeni bir şeyle parılıyor - sevgi, mutluluk ve biraz da heyecan. Uzun zamandır görmediğim bir parıltı bu ve sanki Noel büyüğü içimde kök salmış gibi hissediyorum.

Son bir nefes ve vazgeçmeyen bir gülümsemeyle onları karşılamaya gidiyorum.

Ben aşağı inerken kabin ürkütücü bir şekilde sessiz. Büyük Noel girişimi yaparken merdivenlerin dibinde dönüp bana aç gözlerle bakmak için beklemedikleri zaman aptalca bir hayal kırıklığı parıltısı içimi kemiriyor. Yine de, sadece bu düşünce bile beni kıkırdatıyor.

Mutfak boş, oturma odası da öyle. Malikâne büyüklüğündeki kulübenin tamamında sinir bozucu adamlarımı ararken her oda bomboş çıkıyor, sadece Jason'ın odasından ve rehinenin hâlâ tutulduğu odadan kaçıyorum.

Sonunda bakmayı düşündüğüm son yere, yani evdeki spor salonuna ulaştığımda onları buluyorum.

Onlara aç gözlerle bakarken çenem düşüyor.

"Mutlu Noeller, Grace," diye sırtarak hep bir ağızdan konuşuyorlar, ben sahneyi santim santim incelerken.

Adamlar yan yana duruyorlar, kalçalarına bağlanmış büyük, ısıltılı Noel fiyonkları dışında *tamamen* çıplak, beni kızartacak kadar örtmek için ustaca yerleştirilmişler, ancak hayal gücümün çıldırmasını engelleyecek kadar değil. Oda, sahip olduğumuzu bildiğimden bile daha fazla Noel ışığıyla süslenmiş, sahnenin üzerine renkli bir parıltı saçıyor.

Her zaman kışkırtıcı olan Key, tatil temalı bir fotoğraf çekimindeki erkek modeli andıran bir poz veriyor, pazularını esnetiyor ve küçük bir göz kırıyor. "Gördüklerini beğendin mi, Şeker? Onlara bu Noel'i unutulmaz kılmanız gerektiğini söyledim."

Sertçe yutkunuyorum, kalbim hızla çarparken yanaklarıma sıcaklık doluyor. "Oh, onaylıyorum," diyorum, sesim heyecandan titriyor ve kahkahalarıma engel olamıyorum. "Bu kesinlikle... şimdiye kadar aldığım en iyi hediye."

Key'in sırtışı genişler ve öne doğru bir adım atar. "Ve daha yeni başlıyoruz Grace. Ne de olsa bugün senin günün. Asıl soru, paketleri açmaya ilk nereden başlamak istersin?"

"Küçüğüm," Teddy dikkatimi sabitlendiği yerden Key'in sikiğinin üzerine tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş yayına çekti, sanki

Sadece ufak bir hareket onu yerinden oynatacaktı - ki ne yazık ki bu henüz gerçekleşmedi.

Yüzümdeki ifadeye kıkırdıyor, sonra bakışları kararıyor ve bir kez daha sertleşiyor. "Hediyen için hazır mısın?"

Başımı sallayarak selam veriyorum, hepsi bir ağızdan ileri atılınca gözlerimi kocaman açıyorum.

Kalbim vahşi bir ritimle atıyor, kar fırtınasındaki bir kızak gezintisinden daha hızlı. Adamlar -benim adamlarım- avlarını yakalamaya çalışan avcılar gibi etrafımı sarıyorlar, ama korku yok, sadece karnımda kıvrılan beklentinin lezzetli heyecanı var.

Atlas'ın gözleri benimkilerle buluşuyor, karanlık ve aç, sonra sahiplenici bir parıltıyla üzerimde geziniyorlar. Yerden daha önce fark etmediğim bir dizi Noel ışığını alıyor ve ellerinde ağırlığını test ediyor, arkamdaki Teddy'ye bakarken dudaklarında bir sırıtma belirliyor.

Ona vermiş olması gereken sessiz telkini okuyan Teddy kulak mememi ısırtıyor ve beni geriye doğru yönlendiriyor. Kaba, nasırlı parmakları bileklerimin üzerinde gezinirken, "Eller yukarı, Grace" diye mırıldandı.

İtaat ediyorum, kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum, elbisemi hızlı bir hareketle çıkarırken tenim anında tüylerim diken diken oluyor. "Aferin kızıma." İç çamaşırlarımın ya da sütyenimin olmadığını görünce kıkırdıyor.

Teddy sert ama nazik bir dokunuşla kollarımı arkamdan çekerek bileklerimi omurgamın dibinde birleştiriyor. Atlas ileriye doğru adım atarken Noel ışıklarının serin, pürüzsüz dokusu tenime değiyor ve onları bileklerimin etrafına sarıyor, ustaca bir hassasiyetle ilmekleyip büküyor. Her bir halka beni güvende tutmaya yetecek kadar sıkılıyor ama bana onların varlığını hatırlatacak kadar da boşluk bırakıyor. Işıkların elektriğinin hafif uğultusu tenimde vızıldıyor ve içimde oluşan ısıya keskin bir kenar ekliyor.

Key neredeyse tembel bir ilgiyle izliyor, elindeki şeker kamışıyla oynarken gözleri karanlık bir eğlenceyle parlıyor, meme uçlarımdan birinin üzerinde hafifçe gezdirirken ucu gıdıklanıyor. Beş normal şekerin toplamından daha kalın, kıvrımsız şeker kamışlarından biri. Kırmızı ve beyaz yerine yeşil ve siyah.

"Böyle iyi görünüyorsun," diyor, sesi karanlık ve eğlenceli. Yaklaşıyor, şeker kamışını köprücük kemiğimin kıvrımı boyunca gezdiriyor, serin, yapışkan bir tatlılık izi bırakıyor.

"Kaldır onu," diye emrediyor Teddy, sesi emirle kalınlaşmış.

Atlas'ın güçlü kolları belime dolanıyor ve beni zahmetsizce yerden kaldırıyor. Geriye doğru yönlendirildiğimde nefesim kesiliyor, sırtım barfiks demirinin soğuk ve sert çerçevesine dayanıyor. Metalin soğukluğu içime bir sarsıntı gönderiyor, ışıkların sıcaklığı ve bakışlarının yakıcı sıcaklığıyla keskin bir tezat oluşturuyor.

Teddy ışıkların kalan uzunluğunu kollarımın etrafına dolayarak bara sabitliyor ve beni asılı, gergin ve açıkta bırakıyor. Atlas'a bir bakış atarak beni dik konuma getiriyorlar, vücudum kaldırılıyor ve iki ucundan çubuğa bağlanıyor. Işıklar kollarımın ve gövdem etrafını sıkıca sararken, bir başka uzunluk da uyluklarımın etrafına ustaca sarılıyor, onları birbirinden ayırıyor ve yerlerine sabitliyor.

Ampuller iç uyluklarımın hassas etine baskı yapıyor, sıcaklıkları savunmasızlığımın heyecan verici bir hatırlatıcısı. Askıya alınmış durumdayım ve hareket edemiyorum, her nefes alışımında ışıklar geriliyor ve tenime çarpıyor, tüm vücuduma keskin, heyecan verici şoklar gönderiyor.

Teddy geri çekiliyor ve bir an için yaptıklarını hayranlıkla izliyor. Koyu renk gözleri bağlı formumun üzerinde gezinirken için için yanıyor, ışıkların parıltısı çıplak tenimde dans eden gölgeler oluşturuyor. "Mükemmel," diye mırıldanıyor ve başparmağını ayrılmış dudaklarımın üzerinden geçirmek için uzanıyor. "Çok duyarlı."

"Ama daha işimiz bitmedi," diye araya giriyor Key, yüzüne hınzır bir sırıtma yayılıyor.

Atlas'ın elleri daha önce getirmiş olmaları gereken tatil eşyalarının bulunduğu tepsiye gidiyor ve kalın kırmızı bir kurdele seçiyor. Kurdeleyi belime sarıyor ve amımın hemen üzerinde duran bir fiyonkla sıkıca bağlıyor. İpek tenime batıyor, parıldayan ışıklarla keskin bir kontrast oluşturuyor. Parmaklarını kurdele boyunca gezdirirken gözleri memnuniyetle kararıyor. "Paketini açmaya değer bir hediye," diye homurdanıyor.

Teddy uzanıp küçük bir çingiraklı zili alıyor ve boğazıma dayıyor. Aldığım her titreşim nefeste soğuk metal titreşiyor. "Çıkardığın her ses bizimdir," diye fısıldıyor ve her hareketimde çınlasın diye boynuma bağlıyor. Çok fazla gerilirsem hava kaynağımı kesmekle tehdit edecek kadar sıkı.

Key'in sırıtışı dikkatimi çekerken genişliyor ve yırtıcı bir parıltıyla önüme geçiyor. Elindeki şeker kamışı ışığı yakalıyor, siyah ve yeşil çizgileri adeta bana meydan okuyor. Onu bana doğru tutuyor.

Dudaklarım, gözleri o tanıdık, hınzır parıltıyla yanıyordu. "Aç kapıyı, şekerim."

Nefesim kesiliyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ama dudaklarımı aralayıp itaatkâr bir şekilde soğuk, naneli ikramın içeri süzülmesine izin veriyorum. Çikolatalı nane tadı tüm duyularımı kaplıyor ve omurgamdan aşağıya doğru bir beklenti titremesi yayılıyor. Key'in bakışları hiç değişmiyor, karanlık ve tüketici, ben şeker kamışını emerken dikkatle izliyor, yapışkan tatlılık dilimi kaplıyor ve içime bir sıcaklık hücumu gönderiyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyor, sesi arzuyla sertleşiyor, her kelime kararlılığını yalıyor. Şimdi parlayan ve ıslak olan şekeri geri çekiyor ve çenemi avucunun içine alıyor, dilini dudaklarımın kenarında gezdirmek için eğiliyor. Naneli tadı onun sarhoş edici sıcaklığıyla karışıyor ve nabzım hızlanıyor, beni nefessiz bırakarak çekilirken yumuşak bir inilti kopuyor.

Sırıttıyor, baston şekeri geri kaydırıyor, bu sefer yatay olarak dişlerimin arasına yerleştiriyor ve çenemi yavaşça üzerine kapatıyor. Soğuk, kavisli kenar ağzımın köşelerine batıyor, dengede neyin asılı olduğunu eğlenceli bir şekilde hatırlatıyor. "Sakin düşürme Şekerim, yoksa her şeye baştan başlamak zorunda kalırız."

Teddy'nin gözleri, bağlı, ağzı tıkalı ve tamamen onların merhametine kalmış halimi gördükçe daha da kararıyor. Boynumdaki çingiraklı zil aldığım her sığ nefeste titriyor, yumuşak sesi teslimiyetimi hatırlatıyor.

Yaklaşıyor ve ben onun sıcaklığını, dalgalar halinde yayılan ham arzusunu hissediyorum. Eliyle kalçama bastırıldığı ampullerden birine sertçe vuruyor ve içime bir elektrik çarpması gönderiyor.

İnlemem şeker kamışı tarafından boğuluyor, ama vücudum çubuğa doğru eğiliyor, her sinir ucu yanıyor. Sırıttıyor ve diğer taraftaki eylemi tekrarlıyor ve şekere karşı haykırıyorum, saf, katıksız zevk içimden geçerken sırtım kemerli.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye mırıldanıyor, sesi omurgamdan aşağı ürperti gönderen alçak bir hırıltı. "Küçük tatlı meleğimiz gizliden gizliye küçük, pis bir itaatkâr, değil mi? Daha fazlası için yalvarıyorsun."

İnliyorum, vücudum ağrıyor, dokunuşları için çaresizim.

Atlas'ın elleri aniden üzerimde. Göğüslerimi avuçluyor, sonra hassas uçlarını sıkıyor ve çimdikliyor, içimde başka bir zevk-acı dalgası gönderecek kadar acıtıyor. Elleri karşı sarsılıyorum.

Bağlar, boynumdaki çingiraklı zil kalbimin atışıyla aynı anda çınlarken inliyorum.

Teddy ve Atlas birlikte çalışarak kıcıma ve kalçalarımın şaplak atıyorlar. Elleri, dokunmaları için can attığım tek yer dışında her yeri keşfediyor. Aşırı ısınmış tenimde bir ısı ve ışık izi bırakarak, her şaplak içimden bir akım gönderiyor ve bir sonraki beklentiyle uyarılmamın uyluklarımı kaplamasına neden oluyor.

Key sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bir adım daha yaklaşıyor, eğilirken vücudu bir fırın gibi ısı yayıyor. Elini bacaklarımın arasında gezdiriyor, karanlık bir kıkırdamayla sıırılsıklam kıvrımlarımı keşfediyor.

"Buna bayılıyorsun, seni pis kız."

Atlas ve Teddy'nin cezalandırıcı gücüyle doğrudan bir tezat oluşturan parmaklarının hafif sıyrıklarıyla beni çılgına çeviriyor. Vücudum gergin bir kırıış gibi, en ufak bir kışkırtmada kopmaya hazır.

Ve öyle.

Klitorisime gelen acımasız bir çimdikle uçurumun kenarına itiliyorum, vücudum barfiks çubuğuna karşı sarsılıyor ve yoğun bir coşku dalgası dalga dalga üzerime çöküyor. Beni esir tutan ışıklar her titreyen nabızda patlıyor gibi görünüyor, parıldayan ışıltıları bizi bir renk kaleydoskopunda yıkarken boynumdaki jingle zili inlemelerimle aynı anda çınılıyor ve öfkeli bir çınlama sesi çıkarıyor.

Key'in eli beni hiç bırakmıyor, çimdiklemeyi asla bırakmıyor, zihnimi sarsan zevki uzatıyor. Yapışkan salyalarım göğsümü boyarken ve kendi sularım kalçalarımın aşağı akarken, çenem baston şekeri kavramaktan ağrıyor.

Sonunda çekildi ve ben bağlarımın içinde yığıldım. Nefes nefese ve bitkin, bedenim titreyen bir karmaşa. Üçü de önümde duruyor, sikleri sert ve hazır, kalçalarındaki dev yayların altında saklanmaları imkânsız.

Teddy gözlerinde hınzır bir parıltıyla öne çıkıyor ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum. Yavaşça belindeki fiyongu çözüyor. "Mutlu Noeller, ufaklık."

Yay yere düşerken, ardından Key ve Atlas'tan iki tane daha geliyor, daha önce fark etmediğim bir kutuya uzanıyor ve kalın, deri bir kızak zili kayışı çıkarıyor. Yumuşak şingırtı sesi, henüz vermedikleri müstehcen, tatil temalı cezanın bir vaadi gibi.

Teddy tam önümde nöbet tutarken Atlas arkama geçip girişime yerleşiyor. Aralanmış kalçalarımı sıkıca kavıyor, vücudunun sıcaklığı tenime değen serin havayla tam bir tezat oluşturuyor. Ucuyla benimle alay ediyor, tam olarak girmiyor ama nefesimin kesilmesine ve boynumdaki çingırağın beklentiyle çınlamasına yetiyor. Zevk ve işkence arasındaki amansız çekim, her santimimi sarhoş eden baş döndürücü bir kokteyl.

Atlas öne eğiliyor, nefesi kulağıma değerken "Hediyen için hazır mısın?" diye fısıldıyor. Sesi damarlarımda heyecan yaratan alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

Başımı sallıyorum, baston şekeri hâlâ dişlerimin arasında tutuyorum, bedenim her şeyi anlatırken kelimelerin gereksiz olduğunu biliyorum. Ben beklentiyle yer değiştirirken çingıraklı zil usulca çalıyor, melodisi kalbimin çarpıntısıyla uyum sağlıyor.

Atlas hızlı bir hareketle içime giriyor ve beni tamamen dolduruyor. Boğuk çığlığım odaya dağılırken, ani dolgunluk içimde dalgalanan bir zevk dalgası gönderiyor. Yaptığı her hareket kontrollü ama vahşi, beni tamamen çözülmekle tehdit eden ilkel bir ritme dokunuyor.

Key amımın önünde diz çöktüğünde, gözleri şehvet ve yaramazlıkla dolduğunda sayıklıyorum. Parmakları hassas kalçalarımın üzerinde gezinirken, dokunuşu Atlas'ın itiş kakışları arasında narin bir fısıltıya dönüşüyor, beni boğan ezici hislere bir kontrpuan oluşturuyor. Daha yakına eğiliyor, ağzı damlayan göbeğime o kadar yakın ki nefesi tenimde bir fısıltı gibi hissediliyor.

Atlas'ın hamleleri durmak bilmiyor, her biri daha da derine iniyor, beni nirvananın sarhoş edici uçurumuna doğru itiyor. Çingıraklı zil her harekette dans ediyor, bu his senfonisine teslimiyetimin müzikal bir kanıtı.

Key'in dili dışarı fırlıyor, nazik yalamalar ve açgözlü emişler arasında ustaca gezinirken beni acımasızca kızdırıyor, şekerle doldurulmuş ağzımdan daha boğuk çığlıklar çıkarıyor. Her taraftan doldurulmanın ve zevk almanın tatlı işkencesine yakalandım.

Onların birleşik işkencesi, yıldızların görüş alanımın kenarında dans etmesine yetiyor. Zevkin saldırısında bir tür dayanak noktası bulmak için umutsuz bir çabayla gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Öyle ki, çan sesi ve ardından gelen deri şakırtısı beni gafil avladı ve göğsümde oluşan acıdan dolayı ciyakladım.

Teddy'nin yüzünde hınzır bir sırıtış görmek için gözlerimi bir kez daha açtım.

"Gözlerini aç," diye hırlıyor, gözleri saf bir açlık ve tahakkümle parlıyor. "Sakin benden başka tarafa bakmaya cüret etme."

Başımı sallıyorum, gözlerim kocaman, nabzım derimin altında vahşi bir davul gibi atıyor. Teddy'nin varlığı yaklaştıkça emredici bir hal alıyor, kayışı tekrar kaldırırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Deri havada ısıklık çalarak diğer göğsüme iniyor ve içimin derinliklerinden boğuk bir çığlık çıkaran keskin bir acı veriyor. Vücudum istemsiz bir şekilde kamburlaşıyor, Atlas'ı itiyor ve her hareketini artan bir şevkle karşılıyor.

"Siktir," diye inliyor amımın onun etrafında oluşturduğu mengeneye. Bu sözcük bizi birbirimize bağlayan yoğunluğun içinde yankılanan gırtlaktan gelen bir ses.

Ritmi hızlanıyor, kalbimin çılgınca atışıyla eşleşiyor, içime daha da derinlemesine giriyor, her itme bir öncekinden daha güçlü, beni acının kenarında sınırlanan kaotik bir zevk sarmalına daha da zorluyor. Boynumdaki çingiraklı zil her şiddetli harekette düzensiz bir senfoniyle çalıyor ve zihnimin her köşesinde yankılanıyor.

Key'in dili Atlas'la birlikte çalışıyor, şişmiş klitorisime karşı acımasız desenler çizerek içimde yanan ateşi körüklüyor. Bakımları acımasız; her fiske ve baskı beni unutulmaya daha da yaklaştırmak için tasarlanmış. Onların birleşik dokunuşlarıyla kendimden geçiyorum, her bir his beni üçünün ve yarattıkları sarhoş edici ritmin var olduğu bir dünyaya daha da çekiyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor Teddy, kayışı tekrar, bu sefer hınzır bir kırbaça karnımın üzerinde sallarken sesi kemiklerimde yankılanıyor. "Memnun etmek için çok heveslisin."

Teddy'nin kayışı tekrar tekrar iniyor, her vuruş Atlas'ın amansız vuruşuyla mükemmel bir zamanlama yapıyor. Duyu organlarım güçleniyor, her vuruş zaten içimde patlamakta olan havai fişekleri ateşleyen bir kıvılcım oluyor. Dünya acı ve mutluluğun sarhoş edici karışımına daralırken gözlerim Teddy'den hiç ayrılmıyor, bakışları beni bağlar kadar esir alıyor.

Atlas'ın hareketleri daha da çılgınlaşıyor, kalçalarındaki tutuşu sıkılaşıyor ve amımın içinde kıvrılan coşku sarmalını yansıtan bir acelecilikle içime giriyor.

Key'in ağız acımasız, dili beni uzman bir hassasiyetle çalan yetenekli bir enstrüman. İçimdeki baskı artıyor, sıkı bir sarmal kırılma tehlikesi geçirene kadar gittikçe daha sıkı sarılıyor. Teddy'nin kayışı bir kez daha indiğinde dudakları klitorisimin etrafını iškenceli bir öpücükle kapatıyor, ısırmadan önce sertçe emiyor.

Mükemmel zamanlanmış ikili bir vuruş, beni paramparça eden bir doruk noktasını ateşliyor. Her bir parça, üzerime tekrar tekrar çöken gelgitli bir his dalgasına kapılıyor. Yoğun mutluluk dalgaları içimde dalgalanırken bedenim sarsılıyor, nefes nefese kalıyorum ve beni bağlayan ışıklara tutunuyorum.

Atlas gırtlaktan bir inilti çıkarıyor, kalçalarını acımasızca döndürerek boşalmamı uzatırken hareketleri düzensizleşiyor. Neredeyse bunaltıcı. Tükenmiş bedenime bir ürperti daha göndererek, şeker kamışına tutunmamı kıran ve sınırlarından kurtulan çiğ ve ilkel bir hayvan gibi duvarlarda yankılanan bir çığlık atıyorum. Aldığım her nefes, ciğerlerimi seksin ağır kokusuyla dolduran düzensiz bir soluk.

Duyularım yavaşça geri dönerken ve dünya bir kez daha etrafımda şekillenmeye başlarken, Key'in karanlık kıkırdaması amımın nabzını attırıyor. Karanlık bir memnuniyetle bana bakarken ağız klitorisimi son bir kez yalayarak bırakıyor.

"Ah, Şeker," dedi sahte bir hayal kırıklığıyla. "Şeker kamışını düşürdün."

Otuz Yedinci Bölüm

K Ey'in sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve emirlerine itaatsizlik ettiğim için alacağım cezanın günahkâr beklentisiyle tüm sinir uçlarımı harekete geçiriyor.

Kalbim göğsümde bir sinek kuşunun kanatları gibi çarpıyor, doruk noktamın kalıntıları hala damarlarımda atıyor, az önce atlattığım fırtınanın kalıcı bir yankısı. Nefesim sığ soluklarla geliyor, Teddy'nin deri kayışı tutuşu geri çekilirken gevşiyor, yüz hatlarına baş döndürücü bir eğlence yayılıyor. Atlas yavaşça geri çekiliyor ve beni acı-tatlı bir boşlukla baş başa bırakıyor.

Key dizlerinin üzerinden kalkıyor, dudakları serbest bırakılmamın kanıtıyla parlıyor. Önümde duruyor, şeytani bir sırıtış yüz hatlarında oynasırken elini saçlarımda dolaştırıp cezalandırıcı bir şekilde tutuyor. Dudakları, havaya yer bırakmayan yakıcı, özensiz bir öpücükle dudaklarımla buluşurken başımı eğik bir şekilde sarsıyor. Sadece çikolatanın, nanenin ve kendi özümün sarhoş edici tadı.

Key'in öpücüğü beni nefessiz bırakan bir çekişle son bulduğunda bedenim hem yorgun hem de heyecanlı bir şekilde gevşiyor. Teddy'nin yanında durmak için geri çekilirken hınzır sırıtışı bir kez daha kontrolü ele geçiriyor ve beni geçici bir süreliğine gergin atmosferde terk edilmiş halde bırakıyor. Oda bir fırtına sonrası gibi elektrik yüklü ve tenimin her santimi canlı.

Teddy ve Key iki yanıma doğru hareket ederken Atlas bir kez daha arkama geçti. Metalden keskin bir çınlama sesi geliyor ve bağlarımdan aşağı doğru çekiliyorum, ta ki bacaklarım hala bağlı ve sıkıca açılmış halde yüzüstü ve yatay olarak yere asılana kadar.

Kollarımın etrafındaki bağlar tamamen çözülene kadar gevşiyor. Teddy ve Key daha sonra onları ayırıp her birini iki taraftaki barfiks çubuğuna sabitliyor, ön kollarımı bükülmüş dizlerimle aynı hizada olacak şekilde ayarlıyorlar ve titreyen göbeğimi hala tamamen erişilebilir tutuyorlar. Pozisyon değişikliği damarlarımda taze bir heyecan yaratıyor. Ne kadar savunmasız bir görüntüye dönüştüğümü anladığımda karnımda bir beklenti oluşuyor.

Üçü de avlarını gözleyen yırtıcılar gibi etrafımı sararken kalbim yeniden hızlanıyor. Oda bir an için sessizleşiyor, beklenti havadaki statik elektrik gibi çatırdıyor. Üzerimdeki bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyorum, omurgam boyunca yarışan titreme gönderen somut bir güç.

Bağlı ve açıkta, bir kurban gibi yayılıyorum.

Atlas ellerini yanlarımda gezdiriyor, parmakları daha önceki hareket ve his seliyle nazik bir tezat oluşturuyor. Dokunuşu saygılı, açıkta kalan tenimin üzerinde ateşten yollar izliyor, asla tam olarak körelmemiş arzu korlarını yeniden alevlendiriyor.

Teddy'nin dokunuşu, kayışın bıraktığı izleri incelerken hafifçe formumun üzerinde geziniyor, parmak uçları her bir yanan yama ve yaranın izini sürüyor. Dokunuşu şimdi nazik ve dakikalar önce beni ateşe veren güçlü vuruşlarla tam bir tezat oluşturuyor.

Key başımın üzerinde daireler çiziyor, bana bakarken gözleri muziplikle dans ediyor. Bu pozisyon beni tamamen savunmasız hissettiriyor ve yine de bunun heyecanı damarlarımda kıvılcımlar çaktırıyorsa. Parmakları yine saçlarıma dolanıyor, çekmek için değil ama okşamak için. Dokunuşu içimdeki ateş fırtınasına karşı yatıştırıcı bir merhem görevi görüyor.

"Ve şimdi yeniden başlıyoruz," diye mırıldanıyor Key, saç çizgime yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildiğinde sesi kadife bir okşayış gibi duyularımı sarıyor. Parmakları alnımdaki ter izlerini takip ederek aşağıya iniyor, sonra boğazıma doğru kayıyor ve ben hareket ettiğimde hâlâ usulca çınlayan zilde duraklıyor.

Odadaki atmosfer canlı bir varlığa dönüşüyor, dokunuşları daha güçlü ve kasıtlı hale geldikçe belirledikleri ritimle titreşiyor, boğazımdan daha önce hiç duymadığım sesler çıkarıyor. Her biri beni bir kez daha deliliğin eşliğine getirmek için tasarlanmış.

Key, hem acı hem de coşku vaat eden bir sırtışıla sikini girişime yerleştirerek etrafımda dönüyor, elleri kalçalarımı kavırıyor. A

Kalp atışından sonra, ciğerlerimdeki nefesi çalan tek ve yumuşak bir hamleyle içime giriyor. Duygu ezici ve enfes, beni sersemleten acı ve zevkin baş döndürücü bir karışımı. Key, askıdaki formumu sarsan cezalandırıcı bir ritim belirlerken, daha fazlasını arzulayarak bu hissin içine giriyorum.

Yeni pozisyonumun faydalarını çabucak görüyorum, çünkü vücudum kalçalarının her sarsıntısıyla sallanıyor, artık yerinde sabitlenmiyor. Hareketler beni tamamen teslim olmaya zorluyor, başım asılı kalmak için geriye düşüyor, artık Keys kalçalarının amıma çarpmasına karşı kendimi destekleyemiyorum bile.

Parmakları morartıcı bir güçle kalçalarımın saplanıyor, kendini daha derine, daha sert, daha hızlı sokarken tek dayanağım onun tutuşu oluyor. Oda tenin tene acımasızca çarpmasıyla yankılanıyor, çığlıklarım onun pervasızca söylediği şarkının sözleri oluyor.

Atlas ve Teddy yırtıcı bir yoğunlukla izliyorlar, Key çekirdeğime sahip çıkarken gözleri karanlık ve aç. Her itiş vücuduma şok dalgaları gönderiyor, minyon ölümün kıyısında gezinirken görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor.

Teddy, dinamiği değiştiren sessiz bir komutla ona yaklaşıyor. Key'in ritmi yavaşlıyor, Atlas'ın baş aşağı duran formu ortaya çıktıkça itişleri daha derin ve daha hesaplı hale geliyor.

"İyice aç, bebeğim." Başımı daha da geriye yatırırken parmakları boğazımın sütununda geziniyor. "Derin bir nefes al."

Atlas nazik ama buyurgan bir dokunuşla ağzımı açmam için bana rehberlik ediyor, parmak uçları dudaklarımı yumuşaklık ve özenle sıyrıyor.

Key'in hareketleri daha yavaş ama amansız, her derin itiş Atlas'ın hareketleriyle mükemmel bir zamanlama içinde, e t r a f ı m ı z ı saran vahşeti yalanlayan bir şefkatle sikini dudaklarımın arasından kaydırıyor. Uzunluğu ağzımı dolduruyor ve teninin tuzunu tadıyorum, dilime karşı sıcaklığını hissediyorum. Nefesim onun etrafında kısa nefesler halinde geliyor, her nefes alışım üzerimde sahip oldukları gücü hatırlatıyor.

İlk başta sığ kalıyor, ta ki kendini daha da derine itene kadar, santim santim boğazıma ulaşıyor ve daha da ileri gidiyor. Eliyle başımı kavlıyor ve kendimi onun merhametine bırakırken ihtiyacım olan desteği veriyor. Dudaklarım aletin tabanıyla buluştuğunda, pozisyonum onun engelini aşarak yutkunmamı sağlıyor.

Bir düğme çevrilmiş gibi, Key ritmi bir kez daha değiştiriyor ve yenilenmiş bir güçle içimi deliyor. Her güçlü dürtü, gırtlaktan gelen bir

İçimin derinliklerinden gelen inilti, Atlas'ın sikine karşı titreşiyor. Acımasız temposu hem cezalandırıcı hem de mükemmel, her bir itiş, ardında yıkım bırakan bir fırtına gibi içimi parçalıyor.

Atlas, Key ile güzel bir tezat oluşturan nazik bir sertlikle başımı tutuyor, boğazım onun etrafında çalışırken bile ritmi sabit. Mırıldanarak söylediği cesaretlendirici sözler yanıkların ortasında bir merhem oluyor ve ben onlara tamamen teslim olurken beni topraklıyor.

Key'in her hamlesi beni acımadan öne doğru savuruyor ve Atlas'ın zorlu uzunluğunu doğrudan kabzasına kadar yutmaya zorluyor. Sınırlarıma kadar gerildim ve hiç olmadığı yerde nefes nefese kaldım.

Çevremden Teddy'nin elinde bir şeyle öne doğru adım attığını görüyorum. Daha ne gördüğümü anlayamadan, sallanan göğsüme yumuşak, serin bir dokunuş oluyor. Neredeyse metalik bir his.

Temas noktasından itibaren içimde ani bir elektrik çarpması yaşanıyor ve tüm sinirlerim kabarcıklı bir şiddetle yanıyor. Bu his beklenmedikti, etrafımı saran bedenlerin sıcaklığıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu. Gırtlaktan gelen bir çığlık içimden çıkmaya çalışıyor, elektrik akımı derimin üzerinde binlerce küçük ateş iğnesi gibi dans ederken ses Atlas'ın boyunda titreşiyor.

Bedenim sarsılıyor, sinir uçlarıma acımasız bir netlikle çarpan kaotik bir girdaba yakalanıyorum.

Elektrik dalgası yavaşça kayboluyor ve ardında damarlarımda dolaşan, Key ve Atlas'ın her itişini daha yoğun, daha derin hale getiren karıncalı bir artçı şok bırakıyor. Sanki her hissi yükseltiyor.

Kaslarımın her biri etraflarında gerilirken ikisi de aynı anda inliyor ve bir an için Atlas'ın çenem onun boyuna kilitlenmişken elektrik tehlikesini fark edip etmediğini merak ediyorum. Ama bu tehlike onu daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor. Saçlarımı sıkıca kavırıyor, sabit ritmini sürdürürken kalçaları neredeyse hiç sallanmıyor. Sadece her hamlesinin zirvesinde kısa nefesler almama izin veriyor, bilincimi korumama yetecek kadar oksijenle alay ediyor.

Teddy daha da yaklaşıyor, eli hala elektrik saldırısından karıncalanan göğsüme doğru ilerliyor. Parmakları, bir saniye sonra başka bir metalik dokunuş içime ikinci bir elektrik dalgası gönderene kadar pratik bir hassasiyetle alay ediyor.

Tekrar çığlık atıyorum, vücudum kontrolsüzce sarsılırken ses Atlas'ın etrafında boğuluyor. Zevk dayanılmaz derecede yoğun, beni

bir kez daha deliliğin eşiğine geldim. Teddy'nin yanımdaki varlığı hem tehditkâr hem de rahatlatıcı, daha fazlasını vereceğine dair sessiz bir söz.

Key hızını artırıyor, Teddy'nin ateşlediği elektrik fırtınasından besleniyormuş gibi her hamlesi bir öncekinden daha acımasız. Ben bilincimi korumak için mücadele ederken Atlas da kendi hızını artırıyor. Oksijeni tamamen keserken oda etrafıma kapanmaya başlıyor.

Teddy'nin oyuncağı yine hedefini buluyor, başka bir elektrik sarsıntısı içimi parçalıyor, her sinapsı alevlendiriyor. Vücudum birleşik saldırı altında çırpınırken görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor - beni kıvrınmaya bırakan mükemmel bir zevk ve acı uyumu.

Key'in kalçalarının her çırpınısında, Atlas'ın uzunluğunun boğazımdan aşağı her yutuluşunda ve Teddy'nin cihazından gelen her elektrik oyununda; kaçış olmadığını hatırlıyorum.

Ve asla denemek istemezdim.

Klitorisime gelen zap hem beklenmedik hem de tamamen hoş karşılandı. Dünya bu tekil elektriksel coşku noktasına daralıyor ve ben doğrudan unutulmaya itiliyorum. Karanlık zihnimi ele geçirirken zevk neredeyse aşkın bir şeye dönüşüyor.

Tüketen boşluğa, duyularımı şehvetli kucağıyla saran kendinden geçmiş bir karanlığa teslim oluyorum. Bedenim onların arasında titriyor, seğiriyor, kıvrınıyor, zonkluyor.

Key'in son, vahşi hamleleri gök gürültüsü gibi yankılanıyor, beni uçurumun kenarına kadar takip ederken tutuşu sıkılaşıyor, vahşi bir inilti çıkarırken tohumu kanalımın her santimini kaplıyor. Atlas'ın ritmi durulmadan önce duraksıyor, kendi salgısını dalga dalga boğazımdan aşağı fışkırtıyor, sanki hayatım buna bağlıymış gibi beni yutmaya zorluyor.

İkisi de benden uzaklaşırken, sert bir göğse yığılana kadar bağlarım çekilip bırakılırken zar zor farkına varıyorum. Vücudum titrerken yumuşak eller tenimin her santimetresinde geziniyor. Kaslarım bir şekilde tamamen gevşek, ancak artçı şoklar sinirlerimde dolaşmaya devam ederken ve hafiflemeyi reddederken sıkı bir şekilde sarılıyor.

Biri saçlarımı tutuyor ve bulanık görüşüm Teddy'nin yüzüne gelene kadar başımı yukarı çekiyor, gözleri gurur ve şefkatle kararmış. Altımda kayıyor, elleri sanki her kıvrımı ve çukuru ezberliyormuş gibi tenimin üzerinde desenler çiziyor. Alçak ve sert kenarlı sesi, içimde küçük elektrik sarsıntıları gibi dalgalanan ve bilincimin kalıntılarını yeniden hayata döndüren övgüler mırıldanıyor.

Aleti yavaşça içime kayarken dokunuşu naziktir, beni çılgınca bir tezat oluşturan kasıtlı bir hassasiyetle doldurur.

bir kaos. Her bir santimi hesaplanmış bir sabırla içime bastırıyor, sanki anın tadını çıkarıyor, onu sonsuzluğa uzatıyor. Önceki yok edilişimin keskin kenarları yumuşamaya başlıyor, yerini bedenlerimizin birleştiği yerden yayılmaya başlayan sıcak bir ısıltı alıyor.

Teddy'nin eli çenemi kavlıyor, içimde hareket ederken bakışlarımı onunkine kilitlemeye zorluyor, parmakları nabzımda geziniyor. Gözleri benimkileri esir alıyor, şiddetli bir yoğunluğun ve şefkatli bir bağlılığın karışımı. Ritimdeki değişim neredeyse bir ninni gibi geliyor, hırpalanmış duyularımı nazik bir kabullenişe ikna ediyor ve bedenimi rahatlamaya ve her vuruşu tamamen özümsemeye teşvik ediyor.

Bakışlarım Teddy'nin yüzüne kilitlenmişken diğer iki el bana tapınmaya devam ediyor. Atlas ve Key birlikte çalışarak ağrılarımı ve acılarımı dindiriyor, teslimiyetimi kutluyorlar. Dokunuşları tenime merhem gibi geliyor, Teddy her ölçülü hamlesinde beni sahiplenirken beni topraklıyor. Birlikte, yeniden alevlenen arzunun dalgaları arasında bana rehberlik ediyorlar.

Bu tezat çok keskin, birkaç dakika önce içimde kopan fırtınanın ardından gelen dingin bir sükûnet.

Teddy'nin kalçaları telaşsız bir zarafetle hareket ediyor, her itiş bir öncekinin üzerine inşa ediliyor, kaçınılmaz bir kreşendoya doğru yukarı doğru spiral çiziyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, her ortak nefes ve kırık iniltiyle aramızda sessiz bir konuşma geçiyor. Bakışlarında saygılı bir şey var, dudakları benimkini almadan önce söylenmemiş ama derinden hissedilen bir söz.

Öpücük, ateş ve sakinliğin bir karışımı gibi hissettiriyor, bizi zamanın önemli olmadığı bir alana çekiyor. Diğer her şey kayboluyor, geriye sadece paylaştığımız anların sabit ritmi kalıyor. Teddy'nin dudakları sert ama nazik ve içimdeki acıyı dışarı çıkarıyor.

İticileri sabit ve telaşsız, her biri beni yarattığımız bu sessiz yoğunluğun daha da derinlerine çekiyor. Daha önceki tutkumuzun izlerini hâlâ hissedebiliyorum ama Teddy'nin varlığının ağırlığı ve Key ile Atlas'ın topraklayıcı dokunuşuyla yumuşamış durumdalar.

Ritmi acı verici derecede tatlı bir tempoya yavaşlarken, teninin benimkine değdiği her santimin son derece farkındayım. Bu his çok derin -bir saldırıdan ziyade bir keşif- ve birlikte olduğumuz her şeyin bir keşfi. Teddy her kasıtlı hareketiyle aramızdaki yolu çiziyor, benzersiz bir şekilde bizim olan bölgenin haritasını çıkarıyor.

Birlikte uçuruma doğru y ukselirken iniltilerimi, nefeslerimi yutuyor.

Teddy'nin her hamlesi et ve kemiği aŗan bir güvenlik, aidiyet ve arzu vaadi. Bedenim hevesle karŗılık veriyor, içgüdüsel olarak onun ritmine uyuyor, zihnim bilincin sınırında süzülürken, sadece dilinin benimkiyle dansının amansız yoğunluğuyla bağlıyım.

Kendi sınırlarımın bulanıklaŗmaya baŗladığını hissettiğim gibi onun da  oz ld ğ n  hissediyorum ve bakıŗlarımı kendi bakıŗlarıyla sahiplenmek için öpücüğü kesiyor. Elleri kalçalarımı saygıyla kavırıyor ve ikimizi de coŗkuya sürükleyen son kavisli vuruŗlarda bana rehberlik ediyor.

Zirveden birlikte yuvarlanırken dünya etrafımızda usulca paramparça oluyor. Sessiz bir patlama. Sonrasında ikimizi de içine alan bir ıŗık ve sıcaklık birleŗimi.

Bunu takip eden sessizlikte, i  içe ge miŗ halde kalıyoruz. Oda, sadece nefeslerimizin nazik sesleriyle bozulan neredeyse kutsal bir sessizlikle sarılmıŗ durumda. Ona yaslandığımda Teddy'nin kalbinin yanağımın altında çarptığını hissediyorum, her atıŗ kurduğumuz bağın sabit bir hatırlatıcısı.

Key ve Atlas bize katılıyor, vücutları baŗka hiçbir Şeyin bu kadar mükemmel uyum sağlayamayacağını d ŗ nd ren bir rahatlıkla bizimkinin etrafında kıvrılıyor. Sıcaklıkları tenime sızıyor ve sanki dünyamız zamanın hüküm sürmediği ve sadece birbirimiz için var olduğumuz bu tek alana daralmıŗ gibi hissediyorum.

Key s k neti bozmaya karar verene kadar sonsuzluk hissi veren bir süre boyunca orada kalırız.

"Ee," yumuŗak kıkırdaması sessizliğin içinde titreŗiyor. "Bu, gelmiŗ ge miŗ en iyi Noel hediyesi miydi, neydi?"

Otuz Sekizinci Bölüm

"S "Bugün ilk Noel hediyesi beğendin mi şekerim?" Başını omzuma yasladığı yerde saçlarını tembelce okşarken soruyorum. Etrafımızdaki ılık su onun diri göğüslerini okşuyor, onları soluk bir gül rengine boyuyor.

"Mhmm," diye mırıldanıyor ve başını eğerek bana bakıyor. "Şimdiye kadarki en iyi Noel hediyesi." "Şimdiye kadarki "yi vurgulayarak dudağını nazlı nazlı ısıyor.

"Beni daha fazlası için geri gelmeye kışkırtma," diye homurdanıyorum, aletim bir kez daha hazır bekliyor.

"Yeter, siz ikiniz." Teddy kıkırdar. "Eminim hepimiz bu sabahı tekrar yaşamak isterdik ama açmamız gereken hediyeler ve yememiz gereken yemekler var!"

Grace kollarıma atlayıp hafifçe uzaklaşırken Atlas köşede homurdanarak onaylıyor.

"Kahretsin, haklısın. Yemek yapmalıyım ve-"

Yapması gereken her şeyden bahsederken, zihinsel listenin neredeyse beynini kızarttığını görebilirsiniz. Yine de, o kendi elementinde. Yemek yapmak ve sevdiği insanlarla ilgilenmek onun için en mutlu yer.

Bu kulübeye rastlamamız gerçekten bir Noel mucizesi oldu. Hayalini kurduğumuz her şey, küçük, tatlı, masum bir pakete sarılmış. Sadece bizim için gönderilmiş bir Noel meleği.

"Önce hediyeleri alalım, sonra-"

"Hayır, hayır, hayır." Grace kararlı bir şekilde başını sallıyor, benden uzaklaşıyor ve hepimizin önünde suya giriyor. Fırtına durulup yumuşak, beyaz bir kar yağışı yerleşmeye başladığında, kızarmış tenine bir fon görevi görerek, bir Noel mucizesinin her parçası gibi görünüyor. "Yemekten sonraya kadar hediye yok."

Başımı sallayarak eşlik ediyorum, söyledikleri zihnime nüfuz edene kadar söylediklerine konsantre olamıyorum.

"Bekle. Ne?" Ayağa fırladım. "Hayır," diye mızımlanıyorum, suratımı asıyorum. "Ama sana hediyeni vermek için bir ömür boyu bekledim şekerim. Daha fazla bekleyemem."

Suyun içinde ilerleyerek kendimi tam göğüslerinin önünde suya bırakıyorum ve olabildiğince masum görünmeye çalışarak baloncuklar üflüyorum. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bir kaşını kaldırarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve mükemmel görüşümü engelliyor.

"O zaman bekleme sanatında ustasınız, değil mi? Yani birkaç saat daha beklemek sana zarar vermez." Aptal bir köpek yavrusu gibi başımı okşuyor, ben şaşkınlıktan ağzım bir karış açık otururken baloncuklarım durma noktasına geliyor. Surat asmama aldırış bile etmeden yanımdan geçip merdivenlere doğru ilerliyor.

"Şimdi müsaade ederseniz beyler, gidip kendime çeki düzen vermem gerekiyor." Omzunun üzerinden bize göz kırpmıyor, hepimiz sert üyelerle sıcak küvetten çıkarken bakıyoruz, şehvetli kıvrımlar ve hepsi. Kızarmış kızı sadece kendisinin duyduğu bir ritimle sallanıyordu.

Köşedeki kancalardan bir havlu kapıp çıplak ayakla kapıdan çıktı ve üçümüzü yalnız bıraktı.

Teddy kollarını gömülü küvetin kenarından uzatarak, "İsteddiği zaman alıngan olabiliyor," diyor.

Çıkıntının kenarına oturmuş, dışarıya, vahşi doğaya bakıyor. Onun bakışlarını takip ederek, bir dişi geyik ve iki yavrusunun karlı arazide hoplayıp zıplamasını izliyoruz. Tamamen rahatlamış bir halde, yavrularının birlikte oynamasını izliyor. Karlı tüylerini silkeleyen yavruların pembe dilleri, birbirlerine sokulup oyunlarına yeniden başlamadan önce burunlarından biraz yalamak için dışarı fırlıyor.

"O bizim için yaratıldı."

Atlas'ın sözlerine sırtıyorum. Daha önceki küçük spor seansımızın düşünceleri Noel Baba'nın bacadan inmesi gibi zihnime üşüşüyor.

Dudaklarımı yalıyorum. "O kesinlikle hepimizi almak için yaratılmış, bu kesin. Onu eve götürüp tohumlarımızla doldurana kadar pompalamak için sabırsızlanıyorum-"

Atlas inliyor, başını geriye atıyor ve gözlerini kapatıyor. "Yeter, yoksa buradan asla çıkamayacağız."

"Ne? Ben sadece hepimizin düşündüğü şeyi söylüyorum." Omuz silkiyorum.

Teddy, "Evet, bunu başka bir güne sakla," diyor. "Gidip yıkanalım ve ona yardım etmeye hazır olalım."

"Tamamdır, patron." Küvetten çıkıp doğruca kapıya yönelmeden önce onu selamlıyorum.

"Anahtar, adamım! Ne yapıyorsun?"

Kapının hemen önünde durup elimi kapı koluna koyuyorum ve omzumun üzerinden Teddy'ye şaşkınlıkla bakmak için geri dönüyorum. "Ee, dediğin gibi hazırlanmaya gidiyorum..."

"Böyle mi?" Teddy gözlerini bedenimde gezdiriyor. Aşağı bakıyorum, neyin yanlış olduğunu göremiyorum.

"Evet?"

Atlas Teddy'nin yanından geçerken kıkırdıyor ve duvardan bir havlu almak için yanından geçerken sırtına bir tokat atıyor. "Onu kendi haline bırak dostum. Zaten bir an önce başlasa iyi olur, böylece merdivenlerden çıkarken kışını yüzümüze gözümüze bulaştırmayız."

"Dostum," diye inliyor Teddy.

"Hey, kışım muhteşem, teşekkür ederim!" Hafifçe gücenerek azarladım. "Nasıl istersen, güzel çocuk."

Kapıdan çıkıp muhteşem Noel fındıkkıranımızı bulmaya giderken, onun beni tüm çıplak ihtişamımla takdir edeceğini bilerek, "Sizler güzel sanatların değerini bilmiyorsunuz," diye hayıflanıyorum.

Mutfağa doğru giden ayak seslerini duymadan önce koridorun yarısına ancak gelebildim. Adımlarımı biraz hızlandırarak Grace'i şaşırtmak için önünü kesmek üzere harekete geçiyorum. Dışarı fırlayarak onu avucumun içine alıyorum ve yüzümü normalden biraz daha yukarıda duran cızırtılı boynuna sokuyorum.

Kızımız bizim için mükemmel bir hediye gibi kendini cicili bicili paketledi!

"Vay, vay, burada neyiz varmış?" Boynunun yan tarafını kokladığımda, pek de hoş olmayan topraksı bir misk kokusu alıyorum.

Tuhaf.

Teddy ve Atlas'ın derin, gırtlaktan gelen kıkırdamaları arkamdan duyulurken ondan boğuk bir ses geliyor.

"Kapayın çenenizi, siz ikiniz, sırf onun ilk gününe ulaştım diye-" "Anahtar! Ne yapıyorsun?"

Başım merdivenlerin tepesindeki Grace'e kayıyor. Saçları bir kez daha mükemmel bir şekilde kıvrılmış, omuzlarının etrafında ve tüm doğru yerleri saran ve onu ilahi gösteren beyaz, kar temalı elbisesinin üzerine bir hale gibi düşüyor. Onun güzelliğini görünce sikim bir kez daha sertleşiyor.

"Ne demek ne yapıyorum? Sana sarılıyorum-"

Yüzündeki şaşkın ama bir o kadar da eğlenmiş ifadeyi fark ediyorum.

Başımı yavaşça arkaya çevirdiğimde, Grace'in esnek vücuduyla ilgili fantezilerim uğruna özenle görmezden geldiğim bir şeyi fark ediyorum. Kollarımdaki kişi Grace'e kıyasla çok daha tıknaz ve uzun boylu ve kafasında çok az saç var.

Koku ve kaşınan boyun birden daha anlamlı gelmeye başladı. Kıpırdamadan duran Jason omzunun üzerinden bana bakmayı reddediyor. Onun yerine tek bir şey soruyor.

"Lütfen, kutsal olan her şey aşkına, ellerini üzerimden çek ve sikini kışkımdan uzak tut."

Beni yakmış gibi onu bıraktığımda elini yüzüne sürerek sendeliyor ve arkamdaki koro kontrol edilemez bir kahkaha tufanı koparırken titriyor. Grace de dahil.

Atlas, "Bu ona başkalarının olduğu bir evde çıplak dolaşmayı öğretir," diyor.

Ona parmağımı göstererek, travma geçirmiş gibi görünen Jason'ı görmezden gelip Grace'in yanağına bir öpücük konduruyorum ve yanından geçip merdivenlerden çıkarken kışını sıkıyorum.

"Yemeğe başlasan iyi olur, Şeker. O kışa şaplak atmaya ve iştahını daha da açmaya geliyorum. Tik tak!"

T Masa bayram özel yemeklerinden fırlamış gibi görünüyor. Grace her şeyi hazırlamış: hindi, jambon, taze fasulye güveci, kremalı patates püresi, peynirli makarna, sıcak ekmekler ve bizi günlerce tok tutmaya yetecek kadar çeşitli mezeler. Sadece kokusu bile midemin guruldamasına yetiyor ve bir an için

bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemişti. Bizim için bu kadar zahmete girdiğine inanamıyorum. Yine de, bir şekilde kendimi biraz yumuşak hissettiriyor.

Evet, bu çılgınca bir düşünce ama Grace ile sanki ben farkına varmadan gardım düşüyor. Sadece *doğru* hissediyorum.

Şu anda masanın etrafında süzülüyor, sanki her şey mükemmel bir şekilde ayarlanmamış gibi bir çatalı oraya, bir kaşığı buraya ayarlıyor. Başka tarafa bakamıyorum. Sanki göğsüme yerleşen bir çekim, bir sıcaklık var. Sanki sonunda evimizi bulmuşuz gibi.

"Yapamayacağın bir şey var mı, Şeker?" Sesimi sıradan tutmaya çalışarak soruyorum. Ama ben bile gizliden gizliye gelen hayranlığı duyabiliyorum. Başını kaldırıp bakıyor, iltifatımı duymazdan gelirken yanakları pembeleşiyor.

"Oh, eminim uzun bir liste vardır," diye usulca gülüyor. "Ama yemek yapmak güzel... yani, bundan gerçekten hoşlanan insanlar için." Gözleri yukarı kayıyor ve beni neredeyse öldürecek olan utangaç bir gülümseme veriyor.

Teddy kadehini tokuşturup ona sırtarak, "O halde Küçük Olan'ımızın şerefine," diyor. "Bizi bir başka dondurulmuş karton yemekten kurtardığı için."

Onunla birlikte başımı sallayarak kadehimi kaldırıyorum. "Sana, Şeker," diyorum, gözlerimi ondan ayırmadan. Başını hafifçe eğiyor, o utangaç gülümsemesi hâlâ orada ve göğsümde bir şey geriliyor. Lanet olsun. Yüzündeki o gülümsemeyi korumak için her şeyi yapacağımı biliyorum. Gerekirse dünyayı ve içindeki herkesi yerle bir ederim.

Biraz daha yaklaşp sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçaltıyorum. "Burayı evim gibi hissettirdin." Ne söylediğimin farkına varmadan kelimeler ağzımdan kaçıyor ama pişman değilim. Azıcık bile değil. Bakışlarımla buluşuyor ve gülümsemesi daha yumuşak bir şeye dönüşüyor.

Ağzımı açıyorum, dehşet verici doğru bildiri dökülmeye hazır. Var olmaması gereken o dört harfli kelime bu kadar çabuk -ama hiç bu kadar gerçek hissetmemiştim- dilimin ucuna geliyor.

Ama sonra-

Bang.

Crash.

Sesler gök gürültüsü gibi odayı yırtıyor, duvarlarda yankılanıyor ve bardakları tıkırdatıyor. Nabzım yükseliyor ve neyin geldiğini anlamak için bakmama gerek kalmıyor. İçgüdüler devreye giriyor.

"Grace, yere yat!" Kolundan tutup arkama çekerek bağıriyorum. Diğer elim botumdaki bıçağı buluyor. Teddy ve

Atlas ayağa kalkmış, masayı yan yatırırken benim duruşumu taklit ediyor.

Kapıdan içeri bir sürü insan doluşuyor, hepsi karanlık giysiler içinde ve tepeden tırnağa silahlı. Zihnim sayıları zar zor kaydediyor - beş, altı, yedi, sayılamayacak *kadar çok*- içeri daldıklarında *her* biri bir silah sallıyor, namlular alçak ışıktaki parlıyor.

Bu sadece bir saldırı değil; topyekûn bir saldırı.

İlk silah sesi havayı yararak kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. İçgüdülerim çılgın atıyor, arka kapıdan daha fazla silah sesi gelirken duyularım artıyor, silah sesleri kabinin içinde gök gürültüsü gibi yankılanıyor.

"Yerde kal!" Bağırarak onu yere itiyorum ve aklımdaki seçenekleri gözden geçiriyorum.

Teddy ve Atlas çoktan harekete geçti, kapıdan içeri doluşan saldırganların durumunu değerlendirirken adrenalinleri yükseliyor. Piçler hiç tereddüt etmeden, duvarlardan ve dolaplardan seken, ahşabı parçalayan ve kaotik bir mermi fırtınasında camı kıran bize ateş ediyorlar.

Eğilip Grace'i de yanıma alarak devrilmiş masanın arkasına çömeliyorum, adamlar da odada başka yerlere geçiyorlar. Parmaklarım bir silah için kaşınıyor, herhangi bir şey, ama bunu beklemiyorduk. Mutfak adasının arkasına sıkışmış olan Teddy'ye bakıyorum, gözleri kaosu tarıyor.

Teddy soluna daldı ve Glock'u sakladığımız alçak bir dolaba uzandı. Parmakları silahın etrafına dolandığı anda tekrar ayağa kalktı ve bize doğru ilerleyen adamlardan birkaçını yere seren bir dizi isabetli atış yaptı.

"Atlas!" Teddy bağılıyor ve başka bir gizli zula noktasından çıkardığı ikinci bir silahı ona fırlatıyor. Atlas bulunduğu yerden silahı havada yakalıyor, hareketleri akıcı ve odaklanmış. Tam bir mermi yanından geçip arkasındaki duvara saplanırken yuvarlanarak yoldan çekiliyor. Tekrar ateş ederken göğsünden bir hırıltı yükseliyor, ölümcül bir isabetle nişan alıyor, atışları çevremizdeki silah seslerinin sürekli takırtısını noktalıyor.

Başka bir silah almam lazım, ama odanın öbür ucunda saklı. Lavabonun altındaki çekmecede ulaşamayacağım bir yerde. Dişlerimi sıkıyorum, oraya ulaşmak için çıplak elle savaşmak zorunda kalacağımı biliyorum. Grace'e bakıyorum, alçak bir yere büzülmüş ve mutfak bıçağını tutuyor, gözleri korkudan kocaman olmuş

ama bana kilitlendi, bana güveniyor. Kolunu güven verici bir şekilde sıktım. "Burada kal, kımıldama."

İleri atılıp kendimi odanın bir ucundan diğerine fırlatıyorum, ilerlerken bir mermi püskürmesinden kaçıyorum. Bir tanesi omzumu sıyrıyor ama acıyı bastırıp lavaboya ulaşıyorum ve çekmeceyi çekip açıyorum. Elim soğuk metali buluyor ve silahımı çıkarıp pratik hareketlerle kontrol ediyorum. Geri dönüp çatışmaya girmeye hazırlanırken silahın ağırlığı beni sabitliyor.

Saldırganlar ikiye ayrıldı, ikisi Grace'in saklandığı yere yönelirken diğerleri Teddy ve Atlas'ı köşeye sıkıştırmaya çalışıyor. Silahını Grace'e doğru kaldırdığı anda bir el ateş ederek birini indiriyorum. Diğer beni görüp sarsılıyor ve tezgâhın kenarına çarpan vahşi bir atış yapıyor. Grace'le benim aramda olduğunu bildiğimden ve ona isabet edecek herhangi bir atış riskini almak istemediğimden, kendimi ona doğru fırlatıyorum ve silahı ulaşamayacağı bir yere savrulurken onu yere düşürüyorum. Boğuşuyoruz ve kafasına bir el ateş etmeden önce çenesine sağlam bir yumruk indirip onu bayıltıyorum.

"Grace!" Masanın yanında toplanırken gözlerini bana diktiğini görerek sesleniyorum. Titriyor ama sabit, büyük oyma bıçağını sıkıca kavıyor, bakışları benimle e t r a f ı m ı z d a k i kaos arasında gidip geliyor.

Daha fazla saldırgan kapıdan içeri dalıyor.

Kendimi tekrar dövüşün içine atıp en yakınımdaykine ateş ediyorum, o da tam zamanında eğilip silahını Teddy'ye doğrultuyor. Ama o ateş edemeden Atlas arkasında beliriyor, onu kısıkvrak yakalıyor ve yere yatırıyor. Atlas'ın tek bir atışı mücadeleyi sona erdiriyor.

Şarjörlerimizi boşalttıkça silah sesleri yavaşlıyor ama saldırganların durmadığını, daha da kararlı hale geldiklerini fark ediyorum. Onlar hâlâ silahlıyken, biz bıçaklarımızı bıraktık. Bu hiç iyi görünmüyor. Etrafa bakınıp durumu eşitleyebilecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

Bir başka saldırgan dalgası parçalanmış kapıdan içeri dalıyor. Kendimi en yakındakinin üzerine atıyorum, Teddy'ye nişan alırken tabancasının altından geçiyorum. Bıçağımı kaldırıp ön koluna saplıyorum. Uluyor ve silahı yere düşüyor. Onu kaptığım gibi dönüyorum ve Atlas'a arkadan yaklaşan başka bir saldırgan görüyorum.

"Atlas ördeği!" Silahı fırlatarak bağıriyorum. Saldırgan tam ateş ederken yuvarlanarak ileri atılıyor. Mermi Atlas'ın omzunun üzerinden geçiyor ve o da dönerek adamı gafil avlayıp kaburgalarına sert bir yumruk indiriyor,

Sonra da bacaklarını altından çekip alıyorum. Yere düşer düşmez onu desteklemek için harekete geçiyorum, bıçağımı silah tutan eline indirerek tekrar ateş edemeyeceğinden emin oluyorum.

"Arkanda!" Grace'in bağıışı beni kendime getiriyor ve biri pompalı tüfekli iki adam daha içeri daldığı anda arkamı dönüyorum. Masadaki metal tepsiyi kapıyorum - şu anda Grace'in yaratmaya gönül verdiği küçük bir şekerli kurabiye köyünü barındıran tepsiyi - ve onu bir frizbi gibi fırlatıyorum. Tüfeğin namlusuna çarparak saldırganın hedefini şaşırtıyor ve patlama Teddy'nin başının yanındaki dolabı parçalayarak genişliyor. Anında tepki vererek saldırgana doğru hamle yapıyor ve onu yere seriyor.

Atlas bir küfür savuruyor, başka bir adamı kafa kilidiyle yere yatırıyor ve adamı boğazını sıkmak için çevirirken, rakibinin elinden bir başka silahın kaydığını görüyorum. Ona doğru atıyorum, yerde kayıyorum ve Grace'e doğru ilerleyen bir saldırgana nişan almak için tam zamanında alıyorum. Bir el ateş ettim ama silah tutukluk yaptı. Rakamlar.

Düzeltmek için zamanım olmadığından onu bir kenara fırlatıp bir sandalye kapıyorum ve sertçe savurarak adamın kafasında kırıyorum. Darbe onu sersemletti ve bana bacaklarını altından tekmelemek için bir fırsat verdi. Adam sersemlemiş bir halde yere yığılıyor ve ben de boğazına bir çizme geçirerek onu yerde tutuyorum.

"Anahtar, al!" Grace'in sesi titriyor ama sabit ve bana ağır bir tava fırlatıyor. Kapıyı kırarak içeri giren iki saldırgana bakarken onu yakalayıp ağırlığını kaldırıyorum.

Beklemedim. İleriye doğru hamle yapıyorum, ilk adamın elindeki silahı sertçe kafasına indirmeden önce tavayı kullanarak ona vuruyorum. Adam yere düştü ve ben tam zamanında dönerek ikinci adamın ateşinden kurtuldum. Dişlerimi gıcırdatıyorum, dönüyorum ve tavayı kör bir silah olarak kullanıyorum, omzuna sert bir darbe indiriyorum ve onu tökezleyerek Atlas'a geri gönderiyorum, o da boynunu hızlı ve acımasız bir şekilde bükerek işini bitiriyor.

Grace yine masanın arkasına çömelmiş, gözleri kocaman ama odaklanmış, bıçağını beyaz parmaklı bir kararlılıkla kavıyor. Bana bakıyor ve bundan sonra olacaklara hazır olduğunu görebiliyorum. Bakışlarında korku ve kararlılık birbirine karışıyor.

"Siperin arkasında kal," diye hatırlatıyorum ona, dinleyeceğini umarak ve sonra tekrar mücadeleye giriyorum, olabildiğince hızlı hareket ediyorum.

Bu kaotik, acımasız bir dansır - mermilerden kaçmak, silah olarak kullanmak için ulaşılabilecek her şeyi kapmak. Atlas kırık bir sandalye bacağı bulup onu bir sopaya dönüştürürken Teddy bir avuç kırık cam kapıyor

ve saldırganın yüzüne fırlatır, işini bitirecek kadar kör eder.

Hırpalandık, yaralandık ve sayıca azaldık ama yerimizde duruyoruz.

Tam nefesimi toplamaya başlamıştım ki Grace'in keskin bir nefes verdiğini duydum. Bir saldırganın onu arkadan yakaladığını, kolunu omuzlarına sıkıca doladığını gördüğümde kalbim sıkışıyor. Sırtını göğsüne bastırırken diğer eli kemerine uzanıyor. Kız ona karşı mücadele ederken bıçağı yere düşüyor, yüzü korku ve öfkeyle çarpılıyor.

Öfke içimde tutuşuyor, bembeyaz ve kör edici. Bir saniye bile tereddüt etmeden ileri atıldım ve Grace'in düşürdüğü bıçağı alıp adamın böğrüne sapladım. Aynı anda Grace'i kollarından çekerken bacağımı savuruyorum ve adam bıçağı da alarak yere düşüyor.

Gözlerim akşam yemeğimizin kalıntılarına, özellikle de kaosun tam ortasında duran hindiye kilitleniyor. Grace'in emeğinin boşa gitmesine içimden bir an özür dileyerek hindiyi kaptığım gibi kaldırıyorum ve bir kez daha ayağa kalkmaya çalışırken kafasına indiriyorum. Ancak dizlerinin üzerine çökmeyi başarıyor ki, yağlı pislik sertçe yere düşüp başını örttüğünde gıcırıyor.

Grace, her zamanki gibi hızlı, bir saniye bile kaybetmiyor. Yüzü kararlı bir ifadeye bürünmüş halde, tüm gücüyle çizmesini adamın bacaklarının arasına savuruyor. Adam boğuk bir feryat koparır, dizleri bükülerek sırt üstü yere yığılır, acı içinde kıvrılırken elleri kasıklarına doğru uçar. Onu neredeyse boğan hindi tamamen unutulmuştu.

Grace'in kolunu tutuyorum ve onunla yerde kıvranan adamın arasına giriyorum. Nefesim sert, öfkeli soluklarla geliyor ve bıçağı hızla yanından çekip bileğimin bir hareketiyle boğazına doğru kaydırıyorum.

"Atlas," diye bağıriyorum, bir sonraki saldırgan dalgası hücum ederken ve kaos yeniden büyürken Grace'i ona doğru çevirip döndürüyorum.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

I Key'in bana doğru döndüğünü ve Grace'i neredeyse bana doğru fırlattığını gördüğüm an harekete geçmişim bile. Kollarıma doğru sendeliyor, nefesi hızla geliyor, denge için gömleğime tutunurken gözleri irileşiyor. Key'in bakışları başka bir saldırgana kilitleniyor ve biliyorum ki kendini bir şekilde kavgaya geri atmak üzere oturma odasına taşındı.

"Bana yakın dur, Şeker," diye mırıldanarak onu sabitliyorum. Odayı tarayıp hesap yaparken onu sıkıca kavıyorum. Bu piçlerden daha fazlası içeri giriyor, mekânı doldururken ayak sesleri ağırlaşıyor. Eğer kavga istiyorlarsa, onlara bir tane vermeye hazırım.

Adamlardan biri silahını kaldırmış bize doğru yaklaşıyor ve ben etrafıma bakınıp bir şey, herhangi bir şey arıyorum. Gözlerim üstümüzde asılı duran Noel ışıkları dizisine takılıyor, çok renkli ışıltıları duvarlara gölgeler düşürüyor. Mükemmel.

Hiç tereddüt etmeden Grace'i ağacın arkasına, görüş alanının dışına itiyorum. Işıkları duvardan çekiyorum, ampuller ellerimde şangırdıyor ve çatırdıyor. İpi yumruklarıma dolayarak tekrar açık alana çıkıyorum, ışıkları eğreti bir boğma teli gibi sallıyorum, saldırmaya hazırım.

İlk adam silahını çekerek bana doğru hamle yaptı ama ben yana dönerek ışıkları bileğine doladım. Uzaklaşmaya çalışıyor ama onu öne doğru çekiyorum, cam ampuller derisine batıyor, acı içinde bağırırken kolunu parçalıyor. Kavrayışımı sıkılaştırıyorum, benimle yüz yüze gelene kadar onu daha yakına çekiyorum.

"Mutlu Noeller, pislik," diye homurdanıyorum, ışıkları sertçe sallıyorum ve silahı yere düşüyor. Hızlı bir dönüşle onu duvara fırlatmak için ışıkları kullanıyorum ve bir süsleme sergisine çarpmasını memnuniyetle izliyorum.

İkinci adam çoktan yumruklarını kaldırmış ilerliyor ve sadece saniyelerim olduğunu biliyorum. Yumruğunun altından sıyrılıp ışık ipini boynuna doladım ve sıkıca çektim. Ampuller patlayıp çatlıyor, loş odada çok renkli bir ışık patlaması kıvılcımlanıyor, onu geri sürüklerken ışıklar derisini kesiyor. Boğazını pençeleyip çırpınıyor ama onu sıkıca tutup köşeye geri itiyorum.

"Atlas!" Grace'in sesi dikkatimi çekiyor ve başka bir adamın ona doğru geldiğini görüyorum. İçimde öfke kabarıyor ve elimdeki adamı bir kenara fırlatıp yere yığılmasını izledikten sonra odanın öbür ucuna atılarak Grace ile saldırganın arasına giriyorum.

Adamın gözleri bana kayıyor, silahını kaldırıyor ama ışıkların kalıntıları hâlâ ellerime sarılı. Hızlı ve şiddetli bir hareketle ipi yüzüne doğru savuruyorum, parçalanmış ampuller yanağını kesiyor, kıvılcım ve acı dolu bir parıltıyla onu kör ediyor.

Tökezliyor, ben de ileri atılıyorum ve çenesine sert bir yumruk indirerek yere yığılmasına neden oluyorum. İlerlerken bakışlarımı onun üzerinde sabit tutuyorum ve artık hareket edemeyeceğinden emin olana kadar botlarımla yüzüne vuruyorum.

Arkama döndüğümde Grace'in beni izlediğini görüyorum, gözleri kocaman, ifadesi hayret ve şok arasında bir yerde. Ona doğru uzanıp elini tutuyorum ve kendime doğru çekiyorum. "Sen iyi misin?" Soruyorum, sesim sert ama kararlı.

Zorlukla yutkunarak başını sallıyor. "Evet. Senin sayende."

"Güzel." Bir kolumu ona doluyorum, odayı incelerken onu yanımda sıkıca tutuyorum, çenem kurulu. "O zaman şu işi bitirelim."

Başka bir adam köşeyi dönüp bize doğru saldırmadan önce Grace'i sabitlemek için ancak bir saniye bulabiliyorum. Grace'i arkamda tutuyorum ve etrafıma bakıp kullanabileceğim bir şey arıyorum - ve işte orada, duvarda asılı şatafatlı, ışıltılı bir Noel çelengi. Onu parçalıyorum, sahte çobanpüskülü ve meyveler bir kalkan gibi sallarken avuçlarımı tırmalıyor.

Adam yaklaşıyor ama çelengi yüzüne çarpıyorum, dikenli dallar derisini sıyrıyor. Ayağını kaybetti, kendini toparlayamadan üzerine atıldım. Hiç tereddüt etmeden çelengi boynuna geçirdim ve sertçe çektim. Boğuluyor, dalları tırmalıyor

Boğazına saplanıyor, kendini kurtarmaya çalışırken yüzü kıpkırmızı oluyor. Homurdanarak, boynuna o kadar sıkı dolanana kadar büküyorum ki kıpırdamıyor. Elimden geldiğince sert bir tekme atarak onu kırık cam ve tatil enkazı yığınının doğru tökezletiyorum.

Key başka bir saldırgandan gelen yumruğun altından sıyrılırken sırtarak, "Güzel dokunuş," diyor. Kaşının üstündeki kesik kanıyor ama yüzündeki sırtış işinin bitmediğini gösteriyor. Yerden gevşek bir çelenk kapıyor, onu bir kırbaç gibi şaklatıyor ve saldırganın bacaklarına dolayarak tek bir çekişle onu çelmeliyor. Adam yere yığılıyor ve Key atılıyor.

Bağırışlar, homurtular ve ara sıra kırılan Noel ışıklarının çıkardığı sesler odayı dolduruyor ve yan masanın üzerinde hala bozulmamış bir yığın şekerleme görüyorum.

Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Bir tanesini kapıp ucunu dişlerimin arasında kırarak sivri bir noktaya getiriyorum ve sonra geldiğimi görmeyen bir adamın boynuna saplıyorum. Uluyarak geri çekiliyor, avucunun içindeki kıpkırmızı şeker kamışına bakarken elinden kan damlıyor. "Ne tür bir psiko-"

"Bu gece yanlış eve girdin," diye homurdanıyorum, kendini sabitlemeye çalışırken onu tekmeliyorum.

Bu arada Teddy eline bir dizi zil geçirmiş ve onları bir sopa gibi kullanarak ağır metal küreleri yaklaşıp kadar şanssız adamların kafataslarına doğru savuruyor. Her darbe yüksek sesli bir şingirtıyla noktalanıyor, etrafımızdaki kaosu neredeyse absürt bir müziği. Özellikle şanssız bir adam şakağına bir çan yiyor ve sert bir şekilde yere düşüyor, muhtemelen kafası neşeli çan sesiyle çınlıyor.

Uçuşan yumrukların ve kırılan süslerin oluşturduğu sisin içinden Grace'i tekrar görüyorum, Noel ağacının arkasına çömelmiş, gözleri kocaman ama korku ve kararlılık karışımıyla canlı. Bir süsü silah gibi kavıyor, biri yaklaşırsa saldırmaya hazır.

Ona doğru hücum ederek, gözünü ona dikmiş olan başka bir saldırganın önünü kesiyorum. Akıcı bir hareketle tüm ağacı, süsleri ve her şeyiyle kaldırıp bir koçbaşı gibi kullanıyorum. Geriye düştü, ışıklara ve dallara dolandı. Onu sabitlemek için ayağımı göğsüne bastırıyorum, sonra ağacı kaldırıp tekrar tekrar kafasına indiriyorum. Altındaki kanlı posaya bakınca, artık pes etme vaktinin geldiğini anladım ve ağacı bir kenara fırlattım.

Evet, kesinlikle ölü.

"Atlas!" Grace'in uyarısı kanepenin arkasındaki yeni saklanma yerinden tam zamanında geliyor. Onun baktığı yöne doğru baktığımda, bana silah doğrultan başka bir adam görüyorum. Yan tarafa doğru kaçıyorum, ateşten zar zor kurtuluyorum ve ulaşabildiğim en yakın şeyi, bir avuç cicili bicili şeyi kapıyorum. Kapağı yırtıp gümüşü telleri adamın yüzüne fırlatıyorum, ayağını kaybedip ısıltılı bir karmaşanın içinde dolanırken bir anlığına gözleri kamaşıyor.

Kendine gelmesine fırsat vermeden ileri atılıp şömineden büyük bir fındık kıracağı kapıyorum ve kafasına indiriyorum. Yere düşüyor ve ben devam ediyorum, başka gelen olup olmadığını görmek için etrafa bakıyorum.

Oda enkazla dolu, hava çam, duman ve metalik kan kokusuyla yoğun. Zemin yırtılmış süslemeler, yere düşmüş cesetler ve koyu kan izlerinden oluşan kaotik bir karmaşa. Nabzım kulaklarımda duyabileceğim kadar sert atıyor ve etrafımdaki sesleri bastırıyor. Tüm içgüdülerim hareket etmeye, savaşmaya ve en önemlisi Grace'i güvende tutmaya devam etmem için çılgılık atıyor.

Sonra, sisin içinden, onları duyuyorum. Daha fazla ayak sesi, koridordan hızlı ve ağır bir şekilde geliyor. Bir sonraki saldırgan dalgası ve elleri boş gelmiyorlar. Onlar içeri doluşurken kapı aralığından silah namlularının parıltısını görüyorum ve içimdeki her kas geriliyor.

Kırkıncı Bölüm

Atlas benimle göz göze geliyor, çenesinin sert çizgisi bana her şeyi anlatıyor. Grace'i yakaladı ve neredeyse bana doğru fırlattı. "Çıkarın onu buradan," diye bağıyor, sesi alçak ve acil. Başımı sallıyorum, bir kolumu ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum, Etrafımızda kaos patlak verirken bile tutuşum sabit.

"Hadi Grace," diyorum, sesimi sakın tutmaya çalışsam da içimdeki tüm içgüdüler tetikte. Ben onu arka tarafa doğru yönlendirip kaçabileceğimiz bir yol ararken, o titriyor ama sert bir şekilde elindeki süs eşyasını can simidi gibi tutuyor.

Ama biz daha üç adım bile atamadan, saldırganlardan ikisi köşeyi dönüyor ve silahlarını kaldırarak yolu kapatıyorlar. Kalbim güm güm atıyor, tüm kaslarım harekete geçmek için hazır. "Saklanın," diye bağıyorum, korkum sesimi keskin ve biraz acımasız kılıyor ama Grace sadece başını sallıyor ve emrimi yerine getirmek için dönüyor.

Meleğimi terslediğim için daha sonra özür dileyeceğim.

Soldaki adam bana doğru savuruyor, silahı alçaktan doğrultulmuş. Yan tarafa dalıp bulabildiğim en yakın silahı kapıyorum; yerde yatan, kaosun içinde terk edilmiş, ağır, şekerli kurabiye köpeği. Biraz hasar verebilecek kadar sağlam, bu yüzden bir saniye bile kaybetmedim.

Saldırgan hamle yapıyor ve ben de kurabiyeyi kaldırıp yüzüne saplıyorum. Sersemlemiş bir halde kafasını geriye atıyor ve ben de şansımı deneyerek kurabiye köpeğinin kolunun keskin kenarını doğrudan gözüne saplıyorum. Boğuk bir çığlık atıyor, ben onu geri iterken yüzünü tutuyor.

Adam sertçe inerken adrenalin beni ileri itiyor, ancak bir sonraki adam üzerime gelmeden önce herhangi bir erteleme alamıyorum.

Silahını kafama doğrulttu. Rüzgârın üzerimden geçtiğini hissederek eğildim ve ağırlığımı ona vererek duvara çarpmasını sağladım.

Yeniden merkeze dönmek için bir nefes aldığım anda, Grace'i göz ucuyla yakalıyorum, gözleri kocaman açılmış ve odanın uzak köşesine kendini yapıştırırken hala süsünü tutuyor. Bana dönüp bakıyor, bakışlarında güven ve dehşet birbirine karışıyor, onun cesaretini görmek içimdeki öfkeyi yeniden alevlendiriyor. Çenemi sıkıyorum. Ne pahasına olursa olsun onu güvende tutacağım.

Düşüncelerime dalmışken, adam aldığım darbeden kurtuluyor ve bana ateş etmeye çalışıyor. Tam zamanında ağır, dev bir metal yıldız süslemesini çekerek, mermi keskin bir çınlamayla sekerken onu bir kalkan gibi tutuyorum. Çarpmanın etkisiyle kolum uyuşuyor, ama dişlerimi sıkıp onu bir koçbaşı gibi kaburgalarına doğru savuruyorum. Mermi göğsüne saplanıp onu duvara çarparak yere yığılıncaya kadar kımıldamadan dururken homurdanıyor ve sendeliyor.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, başka bir saldırgan içeri dalıyor ve bana tepki vermek için bir saniye bile vermiyor. Kollarını iki yana açmış, silahını bana doğrultmuştu. Kalbim hızla çarparak etrafımı inceliyorum ve bana en yakın şeyi, Noel sergisinden arta kalan boş, büyük boy bir ren geyiği süsünü kapıyorum. Çenesinin altına saplıyorum, ucu tam boğazına geliyor. Saldırının yarattığı hafif tökezleme ve ardından gelen öksürük olmasa neredeyse hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Yine de silahı sıkı sıkı tutmaya devam ediyor ve ateş etmeye hazır bir şekilde kaldırıyor.

İleri atılıp omzumu göğsüne çarpıyorum ve sertçe yere düşüyor. Silah yerde sekiyor ve ben bir saniye bile kaybetmeden onu yakalayıp yumruğumu tekrar tekrar suratına indiriyorum, ta ki elleri iki yanında gevşeyene kadar.

Sadece bir aptal, saf ve kaba kuvvetle kavgayı bitirmek yerine silaha sarılır.

Bir erteleme almış olabileceğimizi düşünerek odayı değerlendirmek için bir saniyemi ayırıyorum; saldırganların sonu gelmeyecek gibi görüldüğünü fark ettiğimde adrenalinim yeniden yükseliyor. İki saldırgan daha içeri dalıyor, biri Atlas'a doğru kaçarken diğeri gözünü Grace'e dikeyiyor.

Cesedimi çiğnemen lazım, göt herif.

Hızlı bir bakışla, hala masanın üzerinde duran küçük nane şekeri kasesini fark ediyorum. Bir avuç alıp yüzüne doğru fırlatıyorum. Dikkatini dağıtacak bir şey değil ama yeterli. İrkildi, kolunu kaldırıp

gözlerini uçuşan nane şekerlerinden korurken ben içeri girip gözünü kırpmasına fırsat vermeden tepsiyle ona çarpıyorum.

Kolunu savurarak silahının kabzasıyla yüzümü yakalıyor. Çenemde acı patlarken bir el ateş ediyor, ama ben onun üzerinde kalıyorum, şömineden dekoratif bir Noel Baba alıp şakağına indiriyorum. Metalik çınlama yankılanıyor ve sersemlemiş bir halde yere yığılıyor. Kaburgalarına sert bir tekme atarak işini bitirdim ve onu yere serdim.

Tam o sırada Grace'in korku dolu keskin sesini duydum. "Teddy, arkada!"

Döndüğümde başka bir saldırganın silahını kaldırmış bana doğru yaklaştığını görüyorum. Grace'in arkamda olduğunun bilinciyle, silahının ateş alması ihtimaline karşı vücudumu onun ateş hattına yerleştirmeye dikkat ediyorum. Sonucunu düşünmeden kendimi ona doğru fırlatarak, görüşünü engellerken yerden bir dizi dekoratif çelenk kapmayı ve boynuna geçirmeyi başarıyorum. Çırpınmaya başladı ama ben sertçe çekerek dengesini bozdum ve momentumu kullanarak onu yere serdim.

Saldırganların akışı yavaşlamış gibi görünüyor ama yeterince hızlı değil. Key ve Atlas'ı tam ortasında görüyorum, acımasız darbeler savuruyorlar, yerlerini korudukları için duvarlara kan sıçırıyor. Ama hâlâ çok kalabalıklar.

Yer, parçalanmış süs eşyaları ve kandan oluşan kaygan bir karmaşa ve nefesim hızlı, kesik kesik geliyor ama bırakamıyorum. Grace'e dönüp bakıyorum, gözlerinin üçümüz arasında gidip geldiğini, arkadan gelen saldırılarda diğerlerine bağırdığını fark ediyorum. Yüzündeki korku ve kararlılığın şiddetli karışımı karşısında göğsüm gururla sızlıyor. Hiç şüphesiz, eğer o bu dövüş için burada olmasaydı, buradan sağ çıkamazdık.

O gerçekten bizim Noel Meleşimiz.

Başka bir saldırganın hamlesini görmek için tam zamanında hayallerimden sıyrılıyorum. Düşmüş bir Noel ağacı sehpasını kaptığım gibi dönüyorum ve onu göğsünden yakalayarak kırık ışık yığınının içine yuvarlanmasına yetecek bir güçle savuruyorum. Silahı elinden kayıyor, ama ben onu yakalayamadan başka bir saldırgan içeri dalıyor. Onunla göğüs göğüse çarpışmak için çok uzakta olduğumdan, silahını doğrudan Grace'e doğrultmasını çaresizce izliyorum. Atlas ve Key ikiye ikiye dövüşüyorlar, bu yüzden yardımlarına güvenemiyorum.

Kalbim beni terk etmekle tehdit ederken zihnim hızla çalışıyor. Onu durdurmak için kullanabileceğim bir şey bulmaya çalışırken gözlerim etrafta geziniyor ama ulaşabileceğim hiçbir şey yok. Yapabileceğim hiçbir şey yok.

Seçeneklerim tükenince onun önüne geçiyorum ve geleceğini bildiğim acıya kendimi hazırlıyorum. Grace'in nefesini arkamda hissediyorum, hızlı ve sık, sırtıma baskı yapıyor. Ama şu anda buna odaklanamam. Tek odaklanmam gereken onu korumak. Onu korumak.

Son nefesimde bile olsa.

Silahını kaldırıyor, namlusu loş ışıktaki parlıyor ve ben kendimi destekleyerek Grace'i arkama çekiyorum. Gözlerindeki hınzır parıltıya hırlayarak bakarken dudaklarını bir sırtış ayırıyor ve içimdeki canavarın azap içinde ulumasına neden oluyor. O pis sırtışı yüzünden silebilmeyi ne kadar isterdim.

Parmağını tetiğin üzerinde gezdirirken duyma yetim azalıyor ve görüş alanım daralıyor.

"Arkamda kal, Ufaklık. Ne yaparsan yap, sakın kımıldama. Adamlardan birinin gelip seni almasını bekle. Beni anlıyor musun?"

"Teddy hayır-"

"Grace!" Anında pişman oldum. Ama bu önemli.

Gömleğimi sıkıca kavrayıp alnını sırtıma koyarken arkamdan yutkunduğunu ve ardından yumuşak bir "evet" dediğini duyuyorum.

Nefesimi tutuyorum ve parmağı tetiğe basarken doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. O saniyede Atlas yandan saldırıyor ve bir yük treninin gücüyle ona çarparak ikisini de duvara çarpıyor. Silah tavana doğru ateşlenirken Grace arkamda sarsılıyor ve çığlık atıyor, sıra parçaları ikimizin de üzerine yağıyor.

Tutuşunu bırakarak öne atılıyorum ve tam dizlerinin üzerine çöküp tekrar nişan almaya çalışırken silahı elinden alıyorum. Hırlayarak ayağa kalkıyor ve göğüs göğüse çarpışmaya başlıyor ama Atlas ve ben onun peşindeyiz, acımasızız. Yerden bıçak gibi keskin, kırık bir şeker kamışı alıp omzuna saplıyorum ve çığlık atana kadar döndürüyorum. Atlas da karnına sert bir yumruk atarak onu bir kez daha dizlerinin üzerine çökmeye zorluyor.

Odanın öbür ucunda Key, iki saldırganından ikincisini ağır bir tahta...şeyle sertçe savurarak yere seriyor, adam yere yığılırken çatırtı yankılanıyor. Dönerek, çömelmiş ve hazır bir şekilde, üçümüz odayı başka tehditler için tarıyoruz. Ancak Key'in az önce sonuncusunu indirdiğini fark ettik.

Orada durmuş, nefes nefese k a l m ı ş , ter ve kan yere damlarken ve etrafımız kırık camlar, süslemeler ve cesetlerle çevriliyken, sadece nefes almak için bir saniye duruyoruz. Üçümüzün de kafası tökezleyerek ayağa kalkmaya çalışan son adama kayıyor.

Öfkemi hisseden kardeşlerim onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Bunun yerine, adrenalinim hala yükselirken, ona doğru küçümseyerek bir adım öne çıkıyorum.

"Kadınımın Noel yemeğini mahvettin," diye hırladım.

Ve bu... affedilemez.

Ben son bir yumrukla onu tekrar yere sermeden önce kafasını kaldırıp bakacak zamanı bile olmamıştı, kafası onu bayıltacak kadar sert bir şekilde yere çarptı. Bir an için oda tamamen sessizliğe gömülüyor, gerginlik sonunda kırılıyor. Saldırganlar yerde, kıpırtısız ya da ölü ve geriye kalan tek ses parçalanmış ışıkların çıtırtısı ve kendi nefeslerimiz, düzensiz ve çığ.

Tanrıya şükür ki bu adamlar gelmiş geçmiş en kötü savaşçılardı. Yemin ederim, eğer çoğu atışları kaçırmasaydı ya da yakın mesafelerde bizi savuşturmasaydı, şu anda hepimiz ölmüş olurduk.

Herhangi bir hareket belirtisi var mı diye etrafıma bakınırken bakışlarım merdivenlere kayıyor. Orada, gölgelerin arasında yarı gizlenmiş Jason, sırtını korkuluklara dayamış, gözleri kocaman ve dehşete düşmüş bir halde sinmiş yatıyor.

Bir an için gözlerimiz buluştu ama iğrenmekten başka bir şey hissetmedim. Yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı. Bir saniye bile düşünmeden arkamı dönüyorum, odağım ait olduğu yere kayıyor.

Grace odanın kenarında duruyor, elindeki cam süs nihayet elinden düşüyor ve ayaklarının dibinde yere çarparak paramparça oluyor. Sonrasını düşünürken göğsü inip kalkıyor.

Atlas, Key ve ben karşılıklı bakışıyoruz, her birimiz onun yüzünü izlerken irkiliyoruz. Saldırıdan önce gözlerini aydınlatan ışıltı şimdi yok olmuş, yerini bu gece aldığımız tüm darbelerden daha derin kesen gevşek bir ifade almıştı.

Kahretsin.

Bölüm Kırk Bir

M Bana mutlu Noeller.

Kırmızıyı mükemmel tatil rengi olarak belirlerken kimsenin kanı düşündüğünü sanmıyorum, ama işte buradayız.

Kulübe darmadağın ve görünen her yüzey kanla kaplı. Noel ağacım, bir zamanların zengin yaşam alanındaki devasa televizyona doğru parçalanmış. Canlı, renkli ip ışıklarım bir ipliğin ucunda asılı, sanki yıkılmış alanın üretimine bir spot ışığı gibi katkıda bulunuyormuş gibi titriyor. Hatta bazıları derme çatma silahlar olarak kullanılmış ve maskeli bir adamın boynuna sıkıca sarılmış. Hazırlamak için saatlerimi harcadığım devasa Noel yemeği mahvoldu. Dolma, yeşil fasulye güveci, peynirli makarna ve daha fazlası yere saçılmıştı. Bir zamanlar üzerinde oturdukları masa çatlamış ve bir enkaz yığınının içinde yatıyor. Ölü bir adamın kafası bile kışına sokulmuş.

Hindinin.

Yerimde dönüp o çok gurur duyduğum küçük şekerli kurabiye köyümü incelerken ellerimi sıkıyorum. M&M'ler ve diğer şeker süslemeleri, bir zamanlar binaların arasında gülümseyerek duran küçük dört şekerli kurabiye insan gibi ufalanmış ve parçalanmış.

Patates püresi tabağında oturmakta olan başka bir ölünün kazığa oturtulmuş gözünden çıkan küçük şekerli kurabiye köpeği gördüğümde boğazımdan boğuk bir hıçkırık çıkıyor.

Her yer cicili bicili, mutlu mekânıma verilen kıyamet hasarına ısıltı ve ironik bir Noel neşesi katıyor.

"Grace, ben-"

"Hayır." Gözlerinin derin, büyüleyici orman yeşili tarafından çekilmek istemediğim için ona doğru bakmadan elimi kaldırıyorum.

Claus aşkına, kızgınım! Kızgın olmayı hak ediyorum. Ama onu görürsem kızgın *kalamam*!

"Grace, sen-"

İkinci sesi durdurmak için hıçkırarak bir ses çıkarıyorum. Onun cazibesinin beni de içine çekmesine izin vermeme gerek yok.

"Gra-"

"Sadece dur!" Üçüncü sesin sözünü keserek ellerimi havaya kaldırdım ve birini kalçama koyup diğeriyle burnumun kenarını sıktım.

Üç sesi ve odadaki konuşmaya bile çalışmayan dördüncü adamı görmezden gelerek, aradığım şeyi bulana kadar kırık camlardan ve bir zamanlar mükemmel olan Noel'imın diğer parçalanmış kalıntılarından oluşan bir mayın tarlasında parmak uçlarımla ilerliyorum. Ona ulaşmamın önünde iki ceset daha var, ama yoldan çekilene kadar aptal cesetlerini tekmeliyorum.

Başarılı!

Yığına ulaşıyorum ve küçük ödüllerimin yıkımın ortasında bir şekilde zarar görmediğini görünce rahat bir nefes alıyorum. Ayaklarımın üzerinde dönerek onları kapıyorum ve temkinli bir şekilde yaklaşan üç adama genişçe gülümsüyorum. Sırtışıma gördüklerinde yüzleri de aynı anda gevşiyor.

"Sorun yok!" Kollarımdaki parlak renkli paketlerle hokkabazlık yaparak cıvıldıyorum. "Hediyeler iyi! Sadece biraz kanlı, hepsi bu!"

Kıkırdarak öne doğru zıplıyorum ve üçüne de sırayla paketlenmiş birer hediye uzatıyorum, şu anda köşede sefil bir şekilde oturan dördüncüyü tamamen görmezden geliyorum.

"Mutlu Noeller, çocuklar!"

Onlar ellerindeki hediyelere bakarken ben heyecanımı zor tutuyorum. Bir saniyelik sessizlik oluyor ve ben elimde olmadan ayak parmaklarımın üzerinde kayarak yüz ifadelerini yakından izliyorum.

"Eee?" Onlar tedirgin bakışlar atarken ben başımı eğiyorum. "Onları açacak mısınız?"

Sanki kafamdan ren geyiği boynuzları çıkmış gibi bana bakmaya devam ettiklerinde, kollarımı kavuşturarak gözlerimi deviriyorum. "Tanrı aşkına, açın şunları! Sanki size canlı bir el bombası uzatıyormuşum gibi davranıyorsunuz."

Key kıs kıs güler, Noel sabahı beş yaşındaki bir çocuğun tüm ustalığıyla kağıdı yırtar. Teddy de aynı şeyi yapıyor ama biraz daha yavaş, sanki içindeki şeyi yırtmaktan korkuyormuş gibi dikkatle açıyor. Sonunda Atlas pes ediyor ve sırtarak kâğıdı açıyor.

Her biri göz renklerine uyacak şekilde özenle hazırlanmış örgü atkı ve şapkalar teker teker ortaya çıkıyor. Teddy'nin sessiz bir hayret ifadesiyle yumuşak gök mavisi atkıyı tutuşunu izliyorum, Key ise gülerek açık kahverengiyi -elde edebildiğim kadarıyla kehribara yakın- hemen boynuna doluyor ve bana şakacı bir göz kırpmıyor.

"Sıcak bir şeyler kullanabileceğinizi düşündüm," diyorum sırtarak. "Beni sürekli karla dolu tehlikeli bölgelere sürüklediğinizden beri."

Atlas hemen bir şey söylemiyor, sadece parmaklarını atkısının koyu orman yeşili ipliğinde gezdiriyor, gözleri pek sık görmediğim bir şekilde yumuşuyor. Bir an için neredeyse nutku tutuldu sanıyorum. Neredeyse.

"Fındıkkıran..." diye mırıldanıyor sonunda, bakışlarında ham ve beklenmedik bir şeyle bana bakıyor. "Bu..." Duraksıyor ve sonra küçük bir kıkırdamayla başını sallıyor. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Omuz silkiyorum, yanaklarım ısınırken bile rol yapmaya çalışıyorum. "Ben de istedim. Ayrıca, sizin ısrar ettiğiniz seks maratonu arasında çok fazla zamanım vardı."

"Israr etti, doğru," diye homurdanıyor Key, atkıyı dramatik bir şekilde etrafına sararak. "Sanırım sadece el yapımı aksesuarlar içinde ne kadar iyi görüldüğümüzü görmek istedi. Ve spoiler uyarısı, harika görünüyorum."

Teddy onunkine gülümsüyor, sanki iplikten daha ince bir şeyden yapılmış gibi nazıkçe kaldırıyor. "Mükemmel," diyor sessizce, kalbimin teklemesine neden olan bir sıcaklıkla gözlerime bakarak. "Teşekkür ederim, Küçüğüm."

Yutkunuyorum, aniden utandığımı hissediyorum, ki bu adamların benden gördükleri her şey düşünüldüğünde çok saçma. "Rica ederim," diye geçiririyorum, enseme ovuşturup başka tarafa bakıyorum.

Atlas uzanıp beni bileğimden yakalıyor ve yanına çekiyor. Eşarbını ikimizin de boynuna doluyor, yünün yumuşaklığı sabit kavrayışıyla sıcak bir tezat oluşturuyor. "İnanılmazsın," diye mırıldanıyor, sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçak.

Atlas'ın kolu hâlâ üzerimdeyken derin bir nefes alıyorum, beklenmedik iltifatından dolayı yanaklarım hâlâ sıcak. Bu sıcaklık

Odanın dört bir yanına yayılmış cesetlere, çarpık bir bayram dekorasyonu gibi duran dövüş kalıntılarına bakarken gözlerim biraz soluyor. Bakışlarım en son bayılttıkları adama kayıyor, o hala yere yığılmış, yeni yeni kıpırdanmaya başlıyor.

Key bakışımı yakalıyor ve sanki aklımı okuyormuş gibi sırtıyor. "Merak etme, Şeker. Burada misafirlerimizle ilgileneceğiz," diyor ve inleyerek kendine gelmeye çalışan adama doğru ilerlerken parmaklarını çıtlatıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "*İlgilenmek* derken, pek de neşeli olmayan bir şeyi kastettiğinizi varsayıyorum?"

Key gülüyor, bakışları sertleşirken bile gamzesi parlıyor. "Oh, bunun için endişelenme. Güzel, şenlikli bir paket alacak."

Atlas beni bırakıyor, odanın etrafına saçılmış cesetlere doğru ilerleyip her birini metodik bir şekilde kontrol ederken yüzündeki ifade ciddi. Teddy de ona katılıyor, hasarı incelerken ve hiçbirinin nefes almadığından emin olurken yüzü acımasız bir odaklanma maskesine dönüşüyor. Öldüklerinden emin olmak için sistematik olarak her birinin kafasına bir bıçak saplamalarını izliyorum.

Key çoktan bilinci yeni yerine gelmiş mahkûmuyla ilgilenmeye başlamış, onu Noel ışıkları ve çelenk karışımıyla kaostan bir şekilde kurtulmuş sağlam bir sandalyeye sabitlemiştir. Adam ona göz kırptıyor, hâlâ sersemlemiş ama içinde bulunduğu durumu yavaş yavaş fark ediyor.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor, Key son düğümü sıkarken kıvranmaya çalışıyor.

Key ona kendini beğenmiş bir gülümseme vererek yanağını okşar. "Büyük final için buralarda olacağından emin olmak istedim, dostum. Biraz sohbet etmeden önce kaçıp gitmeni istemeyiz."

Mutfığa doğru geri çekilmeden önce derin bir nefes alıyorum, rahatlama ve garip bir kararlılık karışımı hissediyorum. "Pekâlâ, seni yalnız bırakayım. Sadece... bayram süslerinden hiçbirini kırma, tamam mı?"

Key son adamı bağlamayı bitirirken benim saçma şakama gülüyor ve omzunun üzerinden hızlıca göz kırptıyor. "Söz veremem şekerim. Ama kan lekelerinin ökseotundan uzak durmasını sağlayacağım. Bunların tamamen zarar görmeden çıktıklarından eminim."

Gülümseyerek gözlerimi deviriyorum ve dönüp mutfığa gidiyorum, sıcak çikolata malzemelerine doğru ilerlerken onların sonrasını halletmesine izin veriyorum. Tabii diğer odadaki üç tetikçinin yarattığı kaostan sağ çıkabilirlerse.

Belki beklediğim gibi Hallmark seviyesinde bir Noel olmadı ama...
Başka türlü olmasını istemezdim.

Bölüm Kırk İki

S Adamların arkasından ilerlerken botlarımın altında çıtırtılar oluşuyor, kulübe yavaşça arkamızda kayboluyor. Jason arkalarda bir yerde kalıyor ve bu benim için sorun değil. Odaklanmaya devam ediyorum.

önümdeki üç geniş sırtta, her biri hala gerçek olduğuna inanmakta zorlandığım ölümcül sakın bir güven taşıyor.

Atlas gölgelerin ve ağaçların bir parçasıymış gibi hareket ediyor, adımları sessiz, ormana karışıyor. Onu izlemek neredeyse hipnotize edici. Teddy sürekli omzunun üzerinden bakıp Jason'la benim ayak uydurup uydurmadığımızı kontrol ediyor - muhtemelen Jason'dan çok benim için. Ve Key, sanki bu onun iyi vakit geçirme fikriymiş gibi sırtlıyor. Onlar için bu sadece başka bir günün işi.

Jason yanımda ofluyor, belli ki ayak uydurmakta zorlanıyor ve burada olmak, bu ölümcül adamları bir kurtarma görevinde takip etmek çok gerçeküstü hissettiriyor. Ben mi? Ben kahraman değilim ve biraz aklım olsaydı, tüm bu dramdan uzakta, o kulübeye geri döner, battaniyenin altında kurabiye yedim. Ama işte buradayım, kar ve çam iğneleri arasında midemde uğuldayan sinirlerle ilerliyorum ve çok geç olmadan bu zavallı kızı bulmayı umuyorum.

Buzda biraz kayıyorum ve Teddy'nin eli dışarı fırlıyor, sessiz bir şekilde "yakın dur" diyerek beni sabitliyor. Bakışları hem koruyucu hem de nazık, sanki dengemden daha fazlasını gözetiyor.

Jason yanıma yaklaşp mırıldandı. "Bu çok saçma. Neden buradayız ki?"

Gözlerimi devirip onu görmezden geliyorum. Buraya münakaşa etmeye ya da acı çekmeye gelmedim. Riske attıkları kız için buradayım.

Her şeyi kurtarmak için ve kendi iç huzurum için. Düşüncelerimi sabit tutmaya çalışıyorum, Marcus'tan aldığımız istihbaratı ve Noel yemeğim mahvolduktan sonra aldıkları diğer rehineyi tekrar ediyorum.

Marcus'un bahsettiği bu yer, ikinci rehineden gelen istihbaratla pekiştirildi ve daraltıldı. İkinci rehine ayrıca kulübeyi bulmalarının sebebinin Marcus'un telefonundaki bir takip cihazı olduğundan bahsetti. Görünüşe göre kirli işlerinde çalışan tüm adamları takip ediyorlar ve bu çok iyi biliniyor. Atlas *yardımsever* bir şekilde araya girmeseydi Marcus'tan bu küçük bilgiyi alabilecek olmam çok komikti. Ama bu başka bir günün dersi.

En azından adamların biraz zarafeti vardı *-hehe zarafet-* ve Marcus'un ne kadar kurban olduğunu anladıklarında gitmesine izin vermeye karar verdiler. Hatta Marcus'un kendi ailesine de yardım etmeleri için adamları tutmaya karar verdiğinden, işkence ve sorgulama olayını unutmaya karar verdiğinden eminim.

Geçmiş geçmişte kalsın.

Ormanın derinliklerine doğru ilerliyoruz, hava daha da soğuyor. Nefeslerimizi soluk dumanlar gibi görebiliyorum. Adamlarım seslerini alçak tutuyor, birbirlerine mırıldanarak yaklaşmanın haritasını çıkarıyorlar, adımları pratik ve kesin. Bunu daha önce sayısız kez yaptıklarını bilmek için işaretlerini anlamama gerek yok.

Atlas ağaçların arasındaki bir mola yerine yaklaşırken alçakta kalmamızı işaret ediyor. Arkasına çömelıyorum, omzunun üzerinden bakarken kalbim küt küt atıyor. Dalların arasından, bir kulübenin ışığının loş parıltısı acımasız bir davet gibi titriyor.

Teddy yanıma çömeliyor, gözleri kulübenin girişine sabitlenmiş. "İçeri gireceğiz, onu dışarı çıkaracağız. Gereksiz risklere girmeyelim," diye mırıldanıyor, sesi sakın ama kararlı. Bana bir bakış atıyor. "Burada kal ve Jason'a göz kulak ol. Gerisini biz hallederiz."

Jason hoşnutsuz bir ifadeyle kollarını kavuşturarak homurdanıyor ama ben sadece gözlerimi deviriyorum. Geri çekilmemiz kesinlikle daha iyi olur ve istediğim son şey onlar için bir sorun olmak.

Atlas'ın bakışları benimkileri buluyor, mavi gözleri yoğun. "Güvende kal." Sesi tartışmaya yer bırakmıyor, ama eli elime değiyor, beni topraklayan bir dokunuş.

"Olur, Attie," diye fısıldıyorum hızlıca başımı sallayarak. Kaşını kaldırıyor, sinirli görünmeye çalışıyor ama gözlerinde ona ihanet eden bir eğlence parıltısı var.

Ve böylece üçü de gölgelerin içinde eriyerek Jason'la beni karda çömelmiş halde bıraktılar.

Bunu takip eden sessizlikte, ağaçların arasında ilerleyen silüetlerini zar zor seçebiliyorum, hem etkileyici hem de ürkütücü olan ürpertici bir hassasiyetle kulübeye yaklaşıyorlar. Jason yanımda kıpırdanıyor, açıkça huzursuz, ne kadar kolay hareket ettiklerinden ve kendini ne kadar yersiz hissettiğinden dolayı hayal kırıklığına uğramış.

Ben daha yorum yapamadan boğuk bir bağırış sessizliği bozuyor. Bir saniye sonra, kabinin içinden bir dizi hızlı, kararlı gümbürtü duyuyorum. Nefesimi tutuyorum, içeride neler olduğunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Tam nefes vermeyi başarmışken Teddy'nin sesi ağaçların arasından geliyor.

"Ufaklık! Buraya gelebilir misin?"

Bir anda ayağa kalkıyorum, kulübeye doğru aceleyle ilerlerken Jason'ın sinirli bakışını fark etmiyorum bile. Buzlu zeminde hızla ilerlerken kalbim hızla çarpıyor, kapının önünde rahatlamış bir ifadeyle duran Teddy'ye ulaşana kadar durmuyorum.

"Yanına yaklaşmamıza izin vermiyor," diye mırıldanıyor sessizce, geçmeme izin vermek için kenara çekilerek. "Çok korkmuş durumda. Yardım edebilir misin?"

Kulübeye girerken zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum. İçerideki manzaranın az önce yaşadığımız Noel yemeğiyle hiçbir alakası yok ama etrafta manevra yapmam gereken birkaç cansız beden var. Yırtık bir battaniyeye sarılmış küçük, titreyen bir figür olan kız kendini uzaktaki duvara yaslıyor. Geniş, dehşete düşmüş gözleri Atlas, Key ve Teddy arasında gidip gelirken nefesi kısa, keskin nefesler halinde geliyor.

"Merhaba," diyorum usulca, zarar vermek istemediğimi göstermek için ellerimi kaldırarak. "Sorun yok. Ben Grace. Sana yardım etmek için buradayız."

Kıpırdamıyor ama gözleri benimkilere kilitleniyor, içlerinde kalbimi sıkıştıran çığ bir çaresizlik var. Hareketlerimi yavaş tutmaya dikkat ederek biraz daha yaklaşıyorum ve ondan birkaç adım ötede diz çöküyorum.

"Çok şey yaşadığını biliyorum," diye fısıldıyorum, sesimi nazik tutarak. "Ama bu adamlar? Onlar iyi olanlar. Seni korumak için buradalar. Ve ben de öyleyim."

Burnunu çekiyor, arkamda saygılı bir mesafede duran adamlara bakıyor. Omuzları biraz daha gevşiyor ve elini bana doğru uzattığında yaklaşıp bir kolumu titreyen bedenine doluyorum. Sanki tek dayanağı benmişim gibi beni sıkıca kavırıyor ve ince battaniyenin altında titrediğini, bana sarılırken teninden sızan soğuğu hissedebiliyorum.

"Bir dakika duralım, tamam mı?" Yumuşak bir sesle, duvara dayalı küçük bir kanepeye oturması için ona yol gösteriyorum. "Çok şey yaşadın ama artık güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek."

Bana bakıyor, hâlâ şaşkın, gözleri yüzümde geziniyor, sanki tüm bunların başka bir tuzak olmadığına dair bir işaret arıyor. Hareketlerimi yavaş ve sesimi nazik tutuyorum ve yavaşça nefes alış verişini düzeliyor.

"İyi olduğundan emin olmak için kontrol edebilir miyim?" Ses tonumu hafif tutarak soruyorum. Tereddüt ediyor ama başını sallayarak kolumdaki tutuşunu biraz gevşetiyor. Yanında diz çöküyorum ve dikkatlice ellerinden başlıyorum, morlukların kendi hikayelerini anlattığı bileklerini inceliyorum. "Bu sadece hemen tedavi gerektirecek bir şey olmadığından emin olmak için," diye onu rahatlatıyorum ve parmaklarımla nazikçe nabzını ölçüyorum.

Teni soğuk, bu yüzden ceketimi çıkarıp omuzlarına örtüyorum ve yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. "Ben bir hemşireyim, söz veriyorum, emin ellerdesin." Gözlerinde rahatlama gibi bir şeyin titrediğini görüyorum, zayıf ama umutlu bir ışık.

Önce kollarını, sonra da ayak bileklerini kontrol ederken, sessizliği nazik ve basit kelimelerle doldurarak konuşmaya devam ediyorum. Hafif bir gülümsemeyle, omzumun üzerinden arka planda sessizce bekleyen Atlas, Teddy ve Key'e doğru başımı sallayarak, "Biliyor musun, şu anda muhtemelen gerçekten korkutucu görünen bu üç adam var," diyorum. "Ama onlar senin için buradalar. Tüm o huysuz sert adam tavırlarını bir kenara bıraktığınızda aslında oldukça iyiler."

Titrek bir kahkaha atıyor ve ben bunu küçük bir zafer olarak kabul ediyorum. "Şu ana kadar her şey yolunda görünüyor," diyorum kollarına ve bacaklarına bakıp herhangi bir şişlik ya da hassasiyet olup olmadığını kontrol ederken. Sonra, içeri girdiğim andan beri korktuğum soruyu soruyorum. "Ameliyatı Seni kaçıran adamlar, onlar..."

Bu ima karşısında gözleri açılıyor ama başını hızla hayır anlamında sallıyor ve ben de derin bir oh çekiyorum.

"Bu çok iyi. Bu gerçekten iyi," diye fısıldıyorum rahatlayarak. Usulca gülümsüyor, endişem karşısında gözleri doluyor. Boğazımı temizleyerek ceketimi omuzlarına daha sıkı sarmak için uzanıyorum. "Bence iyi olacaksın. Biraz dinlenmenin ve sıcak bir battaniyenin sana yapamayacağı bir şey yok. Sen ne dersin?"

Başını hafifçe sallıyor, sözlerimi onaylarken battaniyeyi sıkıca kavırıyor.

"Gerçekten iyi iş çıkardın," diyorum ona, dudaklarımda güven verici bir gülümsemeyle. "Dürüst olmak gerekirse, yaşadığın onca şeyden sonra harika gidiyorsun. Düşündüğünden daha güçlüsün."

Gözleri yaşlarla doluyor ve bana doğru eğiliyor, sonunda kendini biraz bırakırken omuzları titriyor. Ona sarılıyorum, ağlarken yavaş daireler çizerek sırtını ovuyorum, hıçkırıkları azalana kadar yumuşak sözler mırıldanıyorum. Odadaki sessizlik ağır ama huzurlu hissettiriyor.

Sonunda geri çekiliyorum ve yüzündeki bir tutam saçı fırçalıyorum. "Buradan çıkmaya ne dersin?" Bizi güvenli bir şekilde ormana geri götürmeye hazır olan Atlas, Teddy ve Key'e bakarak nazıkçe söylüyorum. "Sıcak bir içecek ve yiyecek bir şeyler kulağa hoş geliyor mu?"

Başını sallıyor, ayağa kalkmasına yardım ederken elimi tekrar sıkıca kavıyor.

Çocuklar yanımda olduğu halde onu dışarı çıkarırken, içime bir sükûnet duygusunun yerleştiğini hissediyorum - tam olarak açıklayamadığım nadir, eksiksiz bir duygu. Bir bakıma bu an, kaçırdığımı bilmediğim bir şeyin parçası gibi geliyor. Adamlar onu korumak, tehditleri ortadan kaldırmak için buradalar; onlar güç, kalkan. Ama şimdi fark ediyorum ki benim de onlarla birlikte oynamam gereken bir rolüm var ve bu rol bana çok doğru geliyor.

Ortalık yatıştığında orada olabilecek, sıcaklık, nezaket ve nazik bir el sunabilecek kişi benim. İnsanlara ancak hem güçten hem de yumuşaklıktan anlayan birinin yapabileceği şekilde yardım edebilirim. Ben o köprü olabilirim, fırtınadan sonra ihtiyaç duydukları şifa olabilirim.

Ekibimize getirdiğim şey bu. Birlikte yaşadığımız garip, güzel hayata. Onlarla paylaşabileceğim bir amaç.

Çıkışa doğru ilerlerken kalbimin sabit ve emin bir yere yerleştiğini hissediyorum. Sonunda neye katkıda bulunabileceğimi ve ne yapmam gerektiğini anlıyorum.

Kulübeden dışarı adım attığımızda gecenin soğuk havası yüzümüze çarpıyor, ay ışığının altında keskin ve sessiz. Kız bana doğru eğiliyor, ceketime sarınıyor, yakınlaştıkça titremesi yavaşlıyor, can simidiymişim gibi koluma tutunuyor.

Jason birkaç adım ötede duruyor, kollarını kavuşturmuş, ifadesi okunmuyor. Bizi gördüğünde ise yüzünde bir şeyler değişiyor. Bakışları kızın üzerine düşüyor ve bir an için... alçakgönüllü görünüyor. Belki biraz utanmıştır bile. Önceki huzursuz siniri gitti, yerine neredeyse acı çeken bir anlayış geldi.

Bu kırılgan, dehşete düşmüş kızın muhtemelen en kötü kâbusu olan şeyden çıktığını görmek.

Atlas, Teddy ve Key bizi takip ediyor, her biri onu yakından izliyor, her şeye hazırlar, koruyucu enerji dalgalar halinde yayılıyor. Jason onları izliyor, yüzü sanki onları ilk kez görüyormuş gibi yeni bir farkındalıkla titriyor. Artık duruşlarında ne bir kabadayılık, ne de her zamanki çalımalar vardır. Onlar sadece yaptıkları işin ağırlığını bilen, karanlık ve aydınlık arasındaki çizgiyi herkesten daha iyi anlayan üç adam.

Yutkunuyor, sırayla her birine ve sonra bana bakıyor, bakışları bana yaslanan kızda kalıyor. "Sen... sen onu kurtardın," diyor sessizce, sesi saygıya yakın bir şeyle yumuşamış.

Atlas başını sallar, Jason'a bakarken ifadesi sert ve meydan okuyucudur. "İşimiz bu," diyor basitçe, sanki daha fazla açıklamaya gerek yokmuş gibi. Belki de hiçbir şey gerekmiyordur.

Jason yavaşça nefes alıyor ve ağırlığını değiştirirken kendi kendine başını sallıyor. Başka tarafa bakmıyor, sadece sahneyi ve bu anda hepimizi birbirine bağlayan sessiz birlikteliği düşünüyor. Gözlerinde bir pişmanlık titreşimi var, çenesini sıkıp bakışlarını bir saniyeliğine kaçırdığında bir farkındalık beliriyor.

Tekrar yukarı baktığında, gözlerimi sadece kabullenme olarak tanımlayabileceğim bir şeyle karşılıyor. "Daha önce anlamamıştım," diye sessizce itiraf ediyor. "Ama sanırım şimdi anlıyorum."

Sözleri havada asılı kalıyor, bir tür ateşkes, belki de sonunda yeni dünyanın - Atlas, Teddy ve Key'in içinde olduğu dünyanın - şehvet ve intikamdan daha fazlası üzerine kurulu olduğunu anlamaya başladığını kabul ediyor.

Başımı sallıyorum, gözleriyle buluşup o anlayış kıvılcımını gördüğümde içime garip bir kapanma hissi yerleşiyor. Başka bir şey söylemiyor ama yüzündeki ifadeden sonunda bir amaç, ait olduğum bir yer, hayal ettiğinden daha fazlası olabileceğim bir yer bulduğumu anladığını anlıyorum. Ve sanırım, belki de sonunda bunu kabullenmiştir.

Başka bir şey söylemeden, geldiğimiz yoldan geri döndük. Hayatımın geri kalanının beklediği yere.

Sonsöz

İKİ HAFTA SONRA

A Bir zamanlar Jason'la paylaştığım eski evimin önüne geldiğimizde midemde rahatlama ve korku karışımı bir his belirliyor. Üç adamım yanımdayken buraya geri dönmek garip-daha fazlası

garipten de öte, gerçekten. Sonunda geride bıraktığım bir hayata geri adım atmak gibi geliyor. Ve bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Teddy memnun bir sırıtışla arabayı park ediyor, eli sanki tüm bu macerayı kendine mal ediyormuş gibi kalçama dayanıyor. Ben daha kapının koluna uzanamadan, Key arabadan iniyor, Christmas - Sibirya kurdu yavrusu küçük pofuduk köpeğimiz - onun kollarına girip yüzüne ulaşmadan önce ancak iki adım atıyor ve ona coşkulu bir moral konuşması yapar gibi yalıyor.

"Gördün mü Grace?" diye sesleniyor, ellerinin arasında Christmas sırtarak bana dönüyor. "Bu küçük hanım da acele edip bu esrarı patlatmak için çok heyecanlı."

Arabadan inip sert görünmeye çalışarak, "Onunla sıranın bende olduğuna eminim," diyorum ama sırıtışım muhtemelen beni ele veriyor. Christmas küçük bir yip sesi çıkarıyor, bu sirkin her saniyesini sevdiği belli ve şimdi Teddy ona uzanıyor. "Yavruyu kapmana izin veremem, Key," diye dalga geçiyor, onu elinden çekip alıyor ve kraliyet ailesinden **b i r i y m i ş** gibi havaya kaldırıyor. "Şu yüze bak," diye **c i l v e l e n i y o r**. "Saf

Prenses."

Bir kahkahayı bastırmaya çalışarak kollarımı kavuşturuyorum. "Madem prenses, o zaman neden sürekli çoraplarımı çalıp kanepenin içine saklıyor? O da tıpkı sizin gibi hep bir şeylerin peşinde."

Atlas, yumuşak bir kıkırdamayla arabaya yaslanıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Küçük bebeğimiz *asla yapmaz!* Değil mi, Noel bebeği?" diyor, kulaklarının arkasını kaşırken derin sesi yumuşacık bir hal alıyor. Yavru köpeğin kuyruğu bir anda sallanıyor ve şimdi üç adamımın da ilgisini tamamen üzerine çekiyor.

"Tamam, tamam," diyorum, onu Teddy'nin elinden almak için uzanıyorum. "Herkes Noel'i daha geç yaşar. Burada olmamızın bir sebebi var, unuttun mu?"

"Anlaşıldı patron," diye onaylıyor Teddy, kızı teslim ederken parmaklarını benimkilere sürüyor.

Gözlerimi devirerek onu kucağıma alıyorum ve boynuma sokularak beni olduğu yerde eritiyor. "Hadi bebeğim. Geçmişten kalan son şeyleri de alıp toparlanalım, ne dersin?"

Key göz kırparak, "Toparlan ve iyi şeylere geç," diye ekliyor ve kapıya doğru ilerlerken kolunu omzuma atıyor.

Girişe adım attığımızda patlamaya hazır bir düdüklü tencerenin içine girmiş gibi oluyoruz. Tina'nın sesi koridorda keskin, yüksek ve zehirli bir şekilde yankılanıyor.

"Beni bırakamazsın! Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Sanki duvara bir şey fırlatmış gibi bir çarpma sesi duyulur.

Teddy arkamdan hafifçe homurdanıyor, ben de eğlenerek ona bakıyorum. "Sanırım gösteri için tam vaktinde geldik," diye fısıldıyor, daha yakına eğilerek.

Key sırtıyor ve beni koridorda yönlendirirken kolunu omuzlarımdan geçiriyor. "Yine mi Noel? Ben varım."

Köşeyi dönüyoruz ve sonunda onları görüyoruz.

"*Seni yalancı!*" Tina tiz ve çılgınca bir çığlık atıyor, eski dergilerimden bir yığınının Jason'ın kafasına fırlatıyor. "O gittiğinde birlikte olacağımızı söylemiştin!"

Jason saklanmak için eğiliyor, ellerini savunmaya kaldırıyor. "Tina, sakın olur musun lan?" diye çıkışıyor ve Tina lambaya uzanırken neredeyse tökezleyerek duvara geri dönüyor. "Aşırı tepki veriyorsun! Sana söyledim, sadece zamana ihtiyacım var-"

"Zaman mı? *Zaman mı?!*" Tina çığlık atıyor, yüzü kızarıyor ve lambayı odanın diğer ucuna fırlatırken gözleri neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Bunu aylardır söylüyorsun!"

Çenem düşüyor ve omzumun üzerinden bunu bir pembe dizinin canlanması gibi izleyen çocuklara bakıyorum. Teddy mırıldanıyor, "Oh,

Tanrı aşkına," derken Key'in kaşları havaya kalkıyor, Atlas ise sanki devreye girmesini isteyip istemediğini sorar gibi bana bakıyor. Başımı sallıyorum - bu gösteri çok eğlenceli.

Küçük mü? Evet. Ama bana yaşattıklarından sonra buna tanık olmayı hak ettiğimi düşünüyorum.

Christmas kollarımda inliyor ve ben de hemen onu yatıştırmaya koyuluyorum. Kaosa alışkın ama hiçbir şekilde saf kin ve nefrete alışkın değil. Çocuklarla yatak odasında eğlenceli vakit geçirmek için kavga ediyormuş gibi yapmamızdan bile hoşlanmıyor. Bunun için onu yatağa yatırmamız gerekiyor.

Ses Tina'nın dikkatini çekmiş olmalı, çünkü bir saniye sonra bizi fark ediyor ve yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Oh, harika. Seyirci getirmişsiniz," diye alay ediyor, gözlerini bana diyor. "Ne var Grace? Kına yakmak için gelmeden duramadın mı?"

Christmas'ı yumuşak bir şekilde okşamaya devam ediyorum ve ona sakın bir bakış atıyorum. "Aslında buraya senin için gelmedim Tina. Sadece eşyalarımı alıp yoluma devam etmek için buradayım. Belki bir ara sen de denemelisin."

Key arkamdan homurdanıyor ve Jason ile Tina'nın duyabileceği kadar yüksek bir sesle "Ooh, yan" diye mırıldanıyor.

Çocukların yardımıyla geri dönüşlerimde kesinlikle daha iyiye gidiyorum.

Key'e ayak uydurmalıyım.

Tina alay ediyor, sonunda rol yapmaktan vazgeçiyor. "Ne olmuş yani? Çoktan hayatına devam ettin, ha? Sanırım bunu pantolonunun içinde tutamayan bir tek biz değiliz."

Teddy yanıma yaklaşıyor, eli koruyucu bir şekilde sırtımın yanında duruyor. Yüzünde sakın bir maske var ama niyeti çok açık. Hafifçe önüne geçiyorum, henüz adım atmasını istemediğimi belli ediyorum.

Jason iç çeker, bitkin ve mahcup görünmektedir. "Grace, ben... seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum," diye mırıldanıyor, belli ki rahatsız olmuş.

Gülümsemeye zorluyorum, ama bu herkesten çok kendim için. "Ah, merak etmeyin. Sadece eşyalarım için buradayım." Tina'ya sert bir bakış atıyorum. "Yine de tam bir erime ev sahipliği yapacağını fark etmemiştim. Daha sonra geleyim mi?"

Tina'nın yüzü öfkeyle kızarır. "Her zaman çok masummuşsun gibi davranıyorsun Grace, ama ikimiz de biliyoruz ki sen kendini beğenmiş bir küçükten başka bir şey değilsin-"

"Dikkatli ol." Atlas'ın sesi alçak ve sakin geliyor, ama çeliği kesebilecek bir keskinliği var. Tina'nın bakışları ona kayıyor ve bir an için bocalıyor.

Jason sonunda bıkmış bir halde ellerini havaya kaldırır. "Tina, dur artık. Bu onlarla ilgili değil, sen ve benimle ilgili. Ve sana söylüyorum, bu iş bitti."

Tina'nın yüzü buruşuyor, gözlerinde bir anlık bir şaşkınlık beliriyor ama hemen yerini öfkeye bırakıyor. "Yani beni öylece bir kenara mı atacaksın? Onca zaman ondan şikâyet etmene katlandıktan sonra mı? Ne zaman iyi çocuk rolüyle seni kızdırsa bana koşmana?"

Sabırım tükenmeye başlıyor ama onun beni sinirlendirmesine izin vermeyerek bir nefes alıyorum. "Tina, Jason hayatına devam etmek istiyorsa, bırak etsin. Belki de başkalarının artık onların peşinden koşmak yerine ne istediğini b u l m a n ı n zamanı gelmiştir."

Bugün çok iyiyim. *Yürü be!*

Tina'nın yüzü öfkeyle buruşuyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor, neredeyse öfkeden titriyor. "Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi Grace? Küçük bayan mükemmel, yanlış bir şey yapamaz. Mahalledeki çocuklar için kurabiye pişiren ve o hüzünlü romantik filmlerde ağlayan kız mı?" Sesimi taklit ederek alaycı bir şekilde dudak büküyor. "*Sorun nedir, Jason? Senin için ne yapabilirim, Jason? Seni çok seviyorum. Neden beni incitiyorsun, Jason?*" Gözlerini deviriyor, saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Acınası."

Kelimeler canımı yakıyor ama Teddy'nin sırtındaki eli beni sakinleştiriyor. "Sanırım nezaketle zayıflığı karıştırıyorsun," diye cevap veriyorum, dudaklarımı hafif bir gülümseme büzüyor. "Aradaki farkı görmenin senin için zor olduğunu biliyorum."

"Nezaket," diye tükürüyor. "Evet doğru, bu sadece senin umutsuzca onaylanma ihtiyacın. Bil bakalım ne oldu? Bunu benden hiç almadın ve asla da alamayacaksın!"

Tamam, ve...?

Sesindeki öfke ve acının daha derin bir şeyle karıştığı, nefretinin ne kadar derin olduğunu anlamamı sağlayan garip bir an. Sanırım belki de, sadece belki, kıskançlık bunu körüklüyor. Bir zamanlar onun arkadaşıydım, sırlarını paylaştığı, birlikte güldüğü kişiydim. Ama yol boyunca bir yerlerde, kızdığı kişi ben oldum, peki ne için? *Ben olduğum için mi?*

Bu değişimin ne zaman gerçekleştiğini merak ediyorum, ama yine de... Artık umursadığımdan emin değilim.

Başımı eğip ona hafif bir gülümseme veriyorum. "Bu iyi, Tina. Çünkü buna kesinlikle ihtiyacım yok, hatta istemiyorum."

"İhtiyacın yok mu?" Gülüşü keskin, neredeyse histerik. "Her zaman *herkesin* onayına ihtiyaç duydun Grace. İnsanlara yapışıp kalman, birinin seni sevmesi, onaylaması için çaresizce çırpınman çok acınası. Ve şimdi kendine bir bak; üç adama iyi bir fahişe gibi yapışmışsın, içlerinden birinin Jason'dan daha uzun süre yanında kalmasını umuyorsun."

Teddy'nin sırtındaki eli sertleşiyor ve arkamızdaki Atlas'tan yayılan öfkeyi neredeyse hissedebiliyorum. Göz ucuyla Key'in yüzünün sertleştiğini, her zamanki mizahının saf bir öfke parıltısı altında kaybolduğunu görüyorum. "Dikkatli ol, sürtük," diyor Key, sesi soğuk ve tehlikeli.

Kahretsin, kaygısız olanımı kızdırdı.

Tina irkilmiyor bile, bakışları neredeyse rahatsız edici bir nefretle bana sabitlenmiş. "Ah, lütfen," diye tersliyor gözlerini devirerek. "Dur tahmin edeyim, hepsi sana *çok aşık*, değil mi? Tıpkı Jason'ın olduğu gibi. Bak o nasıl sonuçlandı."

Atlas bir adım öne çıkıyor, sesi alçak ve sakın ama tehdit dolu. "Çenenin kapasan iyi edersin."

Tina alay ederek saçlarını geriye savurur ve her birine açık bir küçümsemeyle bakar. "Ya da ne? Ne yapacaksınız? Gözümü mü korkutacaksınız? Hepiniz kendinizi çok sert, çok asil sanıyorsunuz, buraya onunla birlikte geliyorsunuz, zırhını kuşanmış bir şövalye gibi." Bakışları tekrar bana kayıyor, gözleri kısılıyor. "Ama gerçek şu Grace. Sen hâlâ her zaman olduğun yalnız ve çaresiz kızsın. Senden sıkılacaklar, tıpkı Jason'ın sıkıldığı gibi. Ve sıkıldıklarında, başladığın yere geri döneceksin, tek başına."

Sözler çok sertti, ama garip bir sakinlik hissinin üzerime çöktüğünü hissediyorum. Gülümsüyorum ve bu sefer gerçek, yumuşak ama kırılmaz. "Biliyor musun Tina? Seninle benim aramdaki fark, kendimi güvende hissetmek için başkalarını yıkmaya ihtiyacım olmaması. Onlar olsa da olmasa da değerimi biliyorum. Ama sen? Herkes hayatına devam ettikten çok sonra bile acına tutunmaya devam edeceksin."

Bana doğru bir adım atıyor, üç adamım da geriliyor, ama Jason tamamen bıkmış görünüyor ve bıkkın bir şekilde iç çekiyor. "Yeter Tina. Gitmen gerekiyor. *Şimdi*."

Gözlerini ona dikeyiyor ve inanamayarak genişliyor. "Ciddi misin sen?" diye tıslıyor. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra

beni dışarı atmak için mi?"

Jason'ın yüzü sabit, kararlı. "Evet, öyleyim. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

"İyi. Zaten küçük bir penisin var." Topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru ilerliyor ama omzunun üzerinden bana son bir bakış atmadan önce değil. "Küçük peri masalının tadını çıkar Grace, seni zavallı fahişe. Uzun sürmeyecek."

Dramatik çıkışını yapmak için arkasını döndüğünde topuğu bir halının kenarına takılır ve öne doğru savrulur. Dengesini yeniden kazanmaya çalışırken kolları çılgınca dönüyor, ancak Key hızlı davranarak ayağını onun kaderini belirleyecek kadar yoluna kaydırıyor. Ayağı Key'in ayağına takılıyor, kolları havada uçuşurken gürültüyle kapının yanındaki şemsiye standına çarpıyor.

Tina, yüzü kıpkırmızı, saçları darmadağın ve gururu tamamen yerle bir olmuş bir halde kendini toparlamaya çalışırken herkes bir anlığına donakalır.

"Ah, benim hatam," diyor Key, elini göğsüne götürürken sesinde sahte bir samimiyet var. "Seni orada görmedim Tina. Sadece çok hızlı hareket ettin."

Tina ayağa kalkarken gözleri öfkeyle parlıyor ve adama hançer gibi bakıyor. "Komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

Key sırtıyor, duvara yaslanırken omuz silkiyor. "Tatlım, bildiğimi sanmıyorum."

Şimdi öfke ve utanç karışımıyla gözle görülür bir şekilde titreyen Tina, öfkeli bir oflama çıkarır. Toparlayabildiği kadar ağırbaşlılıkla kendini düzelterek fırçalıyor. Ancak, şemsiye standından bir tutam toz almış olmalı ki, bir zamanlar tertemiz olan beyaz ceketinin ön kısmına koyu çizgiler bulaştırmaya devam ediyor. Nefes nefese, fırçalayarak çıkarmaya çalışıyor ama bu sadece daha da kötüleştiriyor.

"Oh, Tina," diyorum kahkahalarımı zorlukla bastırarak. "Sende küçük bir şey var... tam burada." Kendi lekesiz ceketimi gösteriyorum, onunkinin üzerindeki lekeyi yansıtıyorum.

Çenesini sıkıyor, neredeyse öfkeyle titriyor. "Her neyse," diye tersliyor ama sesi çatlıyor. Kapıya dönerek, parmak eklemleriyle tutamağı kavriyor ve öyle sert açıyor ki, kapı duvardan sekiyor ve neredeyse çıkarken ona çarpıyor.

Arkasında bıraktığı sessizlik tuhaf, neredeyse gerçeküstü hissettiriyor. Arkasında bıraktığı dağınıklığa bakarak uzun bir iç çekiyorum.

Key alçak bir ıslık çalar. "Şey, bu... eğleneliydi."

Teddy omzumu hafifçe sıkıyor, gözleri sessiz bir güvenceyle dolu. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, omuzlarımdan tüm yükün kalktığını hissediyorum. "Evet, öyleyim."

Yenilmiş görünen Jason gözlerime bakmıyor bile. "Grace, ben... biliyorum bunları düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok ama... gerçekten çok üzgünüm."

Başımı sallıyorum, evin etrafına son bir kez bakarken kendimi şaşırtıcı derecede özgür hissediyorum. "Endişelenme, Jason. Ben iyiyim."

Noel kollarıma sarılmışken ve çocuklar yanımdayken, adımlarımı hızlandırarak üst kata çıkıyorum. Yaşayacağım yeni anılar, gideceğim yeni yerler var ve Teddy, Key ve Atlas yanımdayken, nihayet geçmiş geride bırakmaya ve bundan sonra olacakları kucaklamaya hazır hissediyorum.

Gelmiş geçmiş en iyi Noel.

Sonsöz

İKİ YIL SONRA

Tüneş perdelerin arasından zar zor görünüyor, ama ev çoktan kaosun sesiyle canlanmış durumda. Gürültülü bir gümbürtü, ardından bir havlama ve birinin nefesinin altında mırıldanması beni

rüyamın huzurlu kalıntılarının tadını çıkararak yorganın altına uzanırken gülümsüyorum. Bir burun yanağımı dürtmeden önce uyanıklığa alışmak için zar zor zamanım oluyor, sonra bir diğeri ve büyük bir pençe doğrudan uyluğuma iniyor. Üç çift hevesli göz bana bakıyor, kuyrukları çılgınca çarpıyor.

Sibirya kurdumuz Christmas, iki küçük kürklü kardeşine şakacı bir şekilde sokulup kucaklamaya çalışıyor. Bir yaşındaki Golden Retriever köpeğimiz Chestnut sırt üstü yuvarlanıyor ve bana bakarken yüzünde aptal bir sırıtişla onu uzaklaştırıyor. Bernese Dağ Köpeğimiz Mistletoe ise başını göğsüme yaslamış, tembelce sevgi talep ediyor.

"Tamam, tamam!" Gülüyorum ve her bir tüylü kulağın arkasını kaşımak için uzanıyorum. Bu kürk canavarları uyumama asla izin vermiyorlar, zaten sabah öpücüklerine de karşı koyamıyorum. "Günaydın, bebekler."

Tam köpek yavrusu aşkına gömülüydüm ki, Teddy elinde bir tepsi kahve ve üstünde bir yığın katlanmış kıyafetle içeri girdi. Atlas bir elinde kocaman bir valizle onu takip ediyor ve Key ısılık çalarak bir diğerini arkasından sürüklüyor.

"Sirki odaya getirmek istememiştin, Ufaklık, ama ısrar ettiler," diyor Teddy sırtarak ve tepsiyi yere bırakıyor

komodinin üzerinde. "İleride olacaklar için biraz yakıt isteyebileceğini düşündüm."

Önce kahveye, sonra da dağ gibi yığılmış poşetlere bakıyorum. "Bütün bu çantalar da ne? Taşınacağımıza dair notu kaçırdım mı?"

Atlas sırtıyor ve bana bakarken köpeklerden birinin kulaklarını karıştırıyor. "Hayır. Sadece kızımız için küçük bir sürpriz gezi."

"Sürpriz bir gezi mi?" Gözlerimi kırıştırıyorum, hâlâ bir araya getirmeye çalışıyorum. "Ama biz neredeyiz-?"

Key yatağa atlıyor, beni kollarının arasına alıyor ve alnımdan öpüyor. "Şşş, bu bir sır. Ayrıca, bu üç şapşal varken bir şey taşıma şansın yok. Sadece kraliyet muamelesinin tadını çıkar, Şeker."

İçimden kopan kahkahayı durduramıyorum. "Tamam, ben de katılıyorum. Ama ormandaki başka bir kabataslak kulübeye gidersek, tüm şekerlemeleri alıp kaçırım."

Teddy kıkırdıyor, uzanıp elimi tutuyor ve beni yataktan çekip çıkarıyor. "Bu sefer yeterince marshmallow ve belki biraz daha fazla ateş gücü olduğundan emin olacağız. Toplandık, yüklendik ve hayat bizi hangi maceraya sürüklerse sürüklesin hazırız."

Kaos odadan kaçarken yataktan çıkıyorum -ayak parmaklarım kalın, pelüş halıya batıyor- ve derin bir nefes alıyorum. Burası bazen hâlâ gerçeküstü geliyor. Cilalı mermer zeminleri, geniş merdivenleri ve bir şatoya aitmiş gibi görünen avizeleriyle devasa bir malikane. İki yıl önce hayatım çözüldüğünde tam olarak hayal ettiğim yer değil ama... mükemmel.

Tavandan tabana pencerelere doğru ilerleyerek perdeyi geri çekiyorum ve taze karla örtülmüş geniş çimenliğe bakıyorum, sabah ışığı tüm araziye altın rengi bir ton yayıyor.

Bu evin her köşesi bir anı barındırıyor - koridorda eğlenceli bir kovalamaca, çalışma odasında gece geç saatlere kadar süren bir planlama seansı, sinema odasında kanepeye yayılmış tembel bir Pazar günü ve kafam büyüklüğünde bir kase patlamış mısır. Ve aradaki tüm kirli küçük anlar.

Son iki yılını Teddy, Atlas ve Key ile çalışarak, hemşirelik becerilerimi hiç beklemediğim şekillerde kullanarak nasıl geçirdiğimi düşünüyorum. Görevlerde yardımcı olmak, güvenli evler kurmak ve ihtiyacı olan birini kurtardıklarında destek sağlamak. Tatmin edici olmaktan başka bir şey değildi.

Her gün bir görev değil ama her günün bir amacı var. Biz bir ekibiz ve nihayet her zaman amaçladığımız hayatı yaşadığımızı hissediyorum. İnsanlara yardım etmek için yaratılmışım ve yanımdaki çocuklarla bunu hayal edebileceğimden çok daha büyük bir şekilde yapabiliyorum.

Dolabımdan şık bir deri çanta alıyorum -çocukların ihtiyacım olacak her şeyi çoktan paketlediklerini biliyorum- ve şifonyere doğru ilerliyorum. Alt çekmecenin arkasındaki gizli bölme açıp özenle sarılmış bir paketi çıkarıyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Sanki yıllardır saklıyormuşum gibi geliyor; adamlarım için sakladığım küçük bir Noel sürprizi. Güvenli ve gözden uzak olduğundan emin olmak için çantanın köşesine sıkıştırıyorum.

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı küçük paketin üzerinde gezdirirken. Ne olacağı hakkında hiçbir fikirleri yok.

Çantamın fermuarını kapatıyorum, etrafa son bir kez bakıyorum ve göğsümde kabaran beklentiyle kapıya yöneliyorum. Bu üçüyle Noel sadece hediyeler ya da sürprizlerle ilgili değil, kurduğumuz aile ile ilgili. Ve bu sefer, sadece onlar için özel bir şeyim var.

Tomzumdaki bir elin nazıkçe dürtmesi beni uykulu bir rüyadan çekip çıkarıyor, ama beni tamamen uyandıran tanıdık seslerin sıcaklığı oluyor. "Ufaklık... uyanma zamanı." Teddy'nin sesi yumuşak, eli benimkinde sıcak. Gözlerimi açtığımda onun parlak gülümsemesini, yanında sırttan Key'i ve Atlas'ın eğilmiş, elini kolumda yatıştırıcı bir şekilde gezdirdiğini görüyorum. "Biz buradayız."

Gözlerimi ovuşturarak doğruluyorum ve pencereden dışarı bakıyorum; yüksek yaprak dökmeyen ağaçların ve karla örtülü bir tarlanın fonunda yer alan geniş A-çerçeveveli kulübeyi görüyorum. Kulübe hatırladığım kadar çarpıcı görünüyor, tavandan tabana pencereleri kış güneşinin alçak ışığında sanki içinde gizli bir sıcaklık barındırıyormuş gibi parlıyor.

"Bekle... Bu...?" Gözlerimi kırpıştırarak birinden diğerine bakıyorum, zihnimin arkasında bir tanıma heyecanı beliriyor.

Atlas emniyet kemerimi çözerken gülümseyerek, "Evet tatlım," diyor. "Tekrar hoş geldin."

Bir anda anladım. Burası o kulübe. Tanıştığımız, kaos ve kaderin çarpıştığı ve hayatımı sonsuza dek değiştirecek olan bu üç adama rastladığım yer. Ama şimdi farklı görünüyordu. Ön taraftaki peyzaj temizlenmiş ve cilalanmış, dış cephe kaplaması onarılmış ve ön basamaklar çam çelenkleri ve şenlikli çelenklerle süslenmiş.

Key zıplayarak dışarı çıktı ve kapımı büyük bir gösterişle açtı. "Hadi, Şeker. Acele et!"

Onun çocuksu heyecanına kıkırdayarak dışarı atlıyorum ve hemen üç kürklü bebeğim etrafımda koşuştururken, buranın bizim için ne anlama geldiğini biliyormuş gibi kuyruklarını sallayarak bir kürk çılgınlığı tarafından karşılanıyorum. Etrafımda hoplayıp zıplıyorlar, kocaman patileri karda mükemmel izler bırakırken beni öpücük yağmuruna tutuyorlar.

Kalbim küt küt atarken, heyecanlarını zorlukla kontrol edebilen çocuklara bakıyorum. "Anlamıyorum. Burayı yine mi kiraladık?"

Key ve Teddy birbirlerine bakıyorlar ve Atlas bir adım öne çıkıp kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. "Bu sefer kiralık değil," diyor, sesi alçak ve sıcak. "Biz satın aldık."

Kalbim küt küt atıyor. "Sen... Sen mi aldın?"

"Senin için, Küçüğüm," diyor Teddy, sesi her zaman kalbimi rahatlatan o sessiz inançla dolu. "Bizim için. Geçmiş olan, gerçekten bir anlamı olan bir yere sahip olmak doğru geldi. Sonsuza dek saklamak istedik."

Elimi göğsüme bastırıyorum, oradaki dolgunluğu, her kelimeyle nasıl sıkılaştığını ve şiştiğini hissediyorum. "Ama... Bunu yaptığina inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak mekâna bakıyorum. "Gerçekten satın mı aldın?"

Key gülüyor, omuzlarımı ovmak için arkamdan geliyor. "Yaptık. Ve bence yaptığımız değişikliklere bayılacaksınız. Artık hepsi bizim Grace. İyi için."

Bunalmış bir halde kulübeye doğru bir adım atıyorum ama Atlas beni geri çekip alnımdan öpüyor. "Hadi," diye mırıldanıyor, her şeyden önce benim rahatıma odaklanan biri. Koca ahmak. "Seni sıcak bir yere götürelim."

Beni merdivenlerden yukarı çıkarırlarken, ön kapı açılır ve parıldayan ışıklarla örtülü, güzelce dekore edilmiş bir fuaye ortaya çıkar

ve çobanpüskülü, kükreyen bir ateşin sıcaklığı ve havayı dolduran çam kokusu. Etrafıma bakıyorum, her şeyi içime çekiyorum - artık geçici bir şey değil, istediğimiz zaman geri dönebileceğimiz kalıcı bir inziva yeri olan bu devasa, lüks kulübeyi.

Heyecanı hisseden köpekler içeri koşuyor ve sanki buraya aitlermiş gibi şöminenin önündeki devasa halının üzerine yığılıyorlar. Hepimiz öyleyiz.

"Peki, sen ne düşünüyorsun, Şeker?" Key, her şeyi özümsemeye çalışmamı izlerken gözlerinde muzip bir ışıltıyla soruyor. "Bazı eğlenceli anıları yeniden canlandırmak ister misin?"

Her birini kucaklamak için kendime çekiyorum, mutluluktan patlayacakmışım gibi hissediyorum. "Buralarda daha fazla rehine ve kan dökülmediği sürece," diyorum alaycı bir şekilde, birinden diğerine bakarken gülerек. "Bayıldım çocuklar. Teşekkür ederim!"

Sonsöz

NOEL GÜNÜ

Cılbaşı aydınlık ve güzel, güneş ışığı dev pencerelerden içeri süzülüyor ve birlikte süslediğimiz devasa ağacın üzerine sıcak bir parıltı yayıyor. Altında yüksekçe yığılmış Birbiriyle uyumsuz kâğıtlara ve kurdelelere sarılmış, bazılarının üzerinde küçük fiyonkların zar zor asılı olduğu bir dizi hediye. Üç köpeğimiz yakınlarda oturuyor ve en az bizim kadar hevesli görünüyorlar.

Key yanımdaki kanepede zıplıyor, gözleri dağ gibi yığılmış hediyelere takılı. "Pekâlâ, kim içine dalmaya hazır?" diyor, çarpık bir bantla ve yaklaşık üç kat fazladan kâğıtla sarılmış ilk kutuya uzanarak.

"Sabır, Key," diye gülüyor Teddy, ama çoktan üzerinde adının yazılı olduğu bir pakete uzanmıştı bile. Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Bununla başlayalım mı?"

Heyecanıma engel olamayarak sırtıyorum ve başımı sallıyorum.

"Devam et!

Aç şunu!"

Kağıdı dikkatlice geri çekerek gümüş kabartmalı, şık, koyu deri bir kılıf ortaya çıkarır. Her zamanki karanlık, saçma sapan tarzına uyan oyma ahşap kakmalı sapıyla güzelce işlenmiş bir hançer çıkarır. Başparmağını bıçağın kenarında gezdirirken gözleri açılıyor. "Grace, bu inanılmaz. Bu kesinlikle işe yarayacak."

Atlas eğilip hançere hayranlıkla bakıyor ve sırtarak başını sallıyor. "Güzel seçim, Fındıkkıran."

"Bekle," diyorum ve başka bir küçük kutu alıp Atlas'a uzatıyorum. Kutuyu açıp içinden kendi hançerini çıkarıyor; bu hançer daha sağlam ve faydacı bir görünüme sahip. Kabzası siyah deriyle sarılmış ve pratik doğası için mükemmel.

Atlas elinde tutarak ağırlığını test ediyor. "İşte bu... tam da ihtiyacım olan şey. Teşekkür ederim, bebeğim."

Kalp atışlarım hızlanıyor ve dönüp birini Key'e veriyorum.

"Sonunda, benim için bir şey!" Key haykırıyor, parlak yeşil paketi vahşi bir sırtışıyla yırtıyor. İçinde pırıl pırıl, karmaşık tasarımlı, kabzasına baş harfleri kazınmış bir hançer ve Key'e özgü keskin, şık ve biraz da gösterişli birkaç süsleme var.

Alçak sesle ısıklık çalıyor. "Şekerim, beni yakaladın. Bu neredeyse kullanılamayacak kadar güzel." Bana göz kırpmıyor. "Neredeyse."

Kıkırdıyorum, kendi pembe paketimi kendime doğru çekiyorum, paketi açarken adamların ortak bakışlarından biraz şüpheleniyorum. İçindekini gördüğümde ağzım açık kalıyor: özel bir kabzası ve namlu boyunca narin findıkkıran kız oyması olan kompakt, şık, pembe bir tabanca.

"Pembe bir findıkkıran silahı mı?" Parmaklarımı kabzanın üzerinde gezdirirken gülerek "Pembe bir findıkkıran silahı mı?" diyorum. "Çok gülünçsünüz. Ama buna kesinlikle bayıldım!"

Atlas sırtarak, "Güçlü bir şey hoşuna gider diye düşündüm," diyor ve elimde çevirmemi izliyor.

"Merak etme, burada özel bir kılıf da var. Ayrıca pembe tabii ki," diye ekliyor Teddy, tepkimi sırtarak izliyor.

Sonraki bir saati hediyeleri karıştırarak ve her beklenmedik sürprize gülerek geçiriyoruz. Atlas'tan bir dizi fırlatma bıçağı açıyorum, mükemmel dengeli ve çok keskin. Teddy benden bir dizi maymuncuk alıyor, uzun zamandır gözünün üzerinde olduğunu biliyorum. Key, çerçevesinin üzerinde altın bir K harfi bulunan son teknoloji bir çift havacı güneş gözlüğünü kutusundan çıkarıyor ve hemen takıp poz vermeye başlıyor.

Ve çok daha fazlası. Dürüst olmak gerekirse, hepimiz biraz şımartıldık.

Kaosun ortasında -ki bu sefer çok daha zevkli- adamlar bana uzun, ince bir kutu uzatıyor. Ne olduğunu tahmin edemedim kutuyu açtığımda iç astarı, yakası ve manşetleri kürkle kaplı özel yapım bir deri ceketle karşılaşınca ağzım açık kalıyor. Üzerime tam oturuyor, siyahın en koyu tonunda. "Çok güzel ve tüylü!" Key beni onaylayan bir ısıklık çaldığında, ceketini üzerime geçirip gülerek haykırıyorum.

Teddy eğilip beni yanağımdan öperken, "Kızımız için en iyisi bu," diyor. Köpekler ayağa fırlayıp kurdelelerden arta kalanları mıncıklamaya başlıyor ve ambalaj kâğıtlarının arasında yuvarlanırken hepimiz kahkahalara boğuluyoruz.

Sonunda sadece bir kutu kaldı. Dudağıımı ısıırıyorum, kutuyu ağacın altından çıkarıp çocuklara uzatırken sinirden titrediğimi hissediyorum. "Hep birlikte açmanız için." Birbirlerine meraklı gülümsemelerle bakıyorlar ve paketi yırtıp atıyorlar, ürünlere ulaşmak için adeta birbirleriyle savaşıyorlar. İçinde, her biri farklı bir mesajla kazanmış, sadece onlar için yazdığım üç özel künye buluyorlar.

Atlas ilkinı okuyor, parmaklarını kelimelerin üzerinde gezdiriyor. "Kalkanım." Sesi yumuşak, bakışları bana bakarken sıcak, gülümsemesi hiç görmediğim kadar içten. Benim büyük, huysuz koruyucum olduğunu biliyor.

Teddy onunkini kaldırıyor ve yüksek sesle okuyor, "Benim deniz fenerim." Sırıtır, gözleri gururla dolu, hayat denen bu çılgın şeyde hepimize zahmetsizce yol gösteren kişinin kendisi olduğunu biliyor.

Key şakacı bir sırıtışla onunkini kaldırıyor, "Benim jokerim." Beni güldüren, çıldırtan, hayatı eğlenceli kılan kişi. Uzanıp beni sımsıkı kucaklıyor, beni yerden kaldırıyor, diğerleri de aynı şeyi yapıyor ve beni sımsıcak bir şekilde sarıyorlar.

Kollarına sarılmışım, istediğim her şeye sahip olduğumu hissediyorum.

Ama onlar kucaklaşmadan geri çekilip gülerek künyelerine hayranlıkla bakarken, göğsümde oluşan heyecan dalgasına engel olamıyorum. Konuşmadan önce derin bir nefes alıp kendimi dengeliyorum.

"Bir şey daha..." diyorum, ellerindeki kutuyu işaret ederken sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Kalan kâğıt mendil tabakasının altında, köşeye sıkıştırılmış küçük bir nesne var. Birbirlerine sokulup son kâğıt parçasını da çekmeden önce biraz şaşkınlıkla bana bakıyorlar.

İlk başta, neye baktıklarını düşünürken bir sessizlik oluyor. İlk tepki veren Key oluyor; şimdiki zamana bakarken ağzı bir karış açık kalıyor, sanki gerçekten gördüğüne kendini inandırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Teddy'nin kaşları havaya kalkıyor, her zamanki sakın tavrı her şeyi kavradığı için parçalanıyor. Atlas ise... yüz ifadesi donmuş bir şekilde bana bakıyor. Bir saniye sürüyor ama aniden farkına varıyor ve onu katıksız bir sevinç takip ediyor.

"Küçük Olan..." Teddy, sesi ancak fısıltı halinde ve merakla dolu bir şekilde, "Sen kimsin?" diyor. "Sen...?"

Başımı sallıyorum, yüzüme yayılan sırıtışa engel olamıyorum. "Ben hamileyim." Sesim yumuşak ama kararlı; yüzlerindeki ifadeyi -şok, sevinç ve biraz da hayranlık- alırken boğazımın düğümlendiğini hissediyorum.

Sessizliği ilk Key bozuyor, beni kollarına almadan önce yüksek sesle, neşeli bir çığlık atıyor, ikimizden de kahkahalar yükselirken beni etrafında döndürüyor. Köpekler h a v l ı y o r , heyecana kapılmış, kuyrukları ve patileriyle kaotik bir dans içinde etrafımızda dönüyorlar.

"Şekerim, en iyi anne sen olacaksın," diyor Key, sonunda beni tekrar ayağa kaldırırken bana gülümseyerek. "Ve bu çocuk da dünyanın en iyi üç babasına sahip olacağım."

Atlas öne çıkıyor, beni kollarına çekerken bakışları yumuşak. "Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyor ve alnıma nazik bir öpücük konduruyor. "Bize şimdiden çok şey verdin... ve şimdi de bu."

Elimde nazik bir sıkışma hissediyorum ve Teddy'yi görmek için bakıyorum, normalde sabit olan bakışları hafifçe buğulu, nadir bir kırılganlık parlıyor. "Küçüküm, ben-" Duraklıyor, sesi kesiliyor ve ben kendimi göğsüne atarak ona bakıyorum. Kolları beni sarıyor, vücudu hafifçe titriyor ve ben gözlerimden akan neme engel olamıyorum.

Sessizliğin içinde nihayet konuşuyorum, sesim yumuşak bir fısıltı.

"Seni seviyorum.

Hepiniz"

Her biri beni kendine çekiyor ve daha önce milyonlarca kez yaptıkları gibi bu duyguya karşılık veriyorlar ve öylece kalıyoruz. Birlikte, köpekler etrafımızda dolanırken ve önümüzde hiçbirimizin beklemediği yeni bir başlangıç varken. Hepimizin kucaklamaya fazlasıyla hazır olduğu bir başlangıç.

Bize mutlu Noeller.

Acknowledgments

Vay, vay, vay... Bakın kim teşekkür sayfasını çevirecek kadar *nazik* davranmış!

Kitabın her şey kontrolümüz altındaymış gibi davrandığımız bölümünün zamanı geldi (spoiler: değilmiş). Bu yüzden ateşin yanına oturun (yanmış şekerlemelere aldırmayın), bir fincan kakao alın-eğer gerekiyorsa içine atın-ve bu kızağı hareket ettirelim.

İlk olarak, okuyucularımıza:

Sizi gidi efsaneler sizi. Resmi olarak "İyi Listeye" eklendiniz (tüm bu cinayetten zevk aldığınız için Noel Baba'nın hukuk departmanı tarafından incelenmeyi bekliyorsunuz). Sizler ağacımızın süsleri, ışıklı Rudolph kazağımızın pilleri ve tüm bu operasyonu bir arada tutan parıltılı tutkalsınız. Siz olmasaydınız, meyveli kekin edebi eşdeğeri olurduk: unutulmuş ve üzgün. Okuduğunuz, değerlendirdiğiniz ve cinayet, kargaşa ve Noel kurabiyelerinin aynı cümlede yer alabileceğini kanıtladığınız için teşekkürler.

Editörümüz Del Parker'a:

Noel Baba'nın atölyesi olabilir ama buradaki gerçek mucize işçi sizsiniz. Yeni yağmış kardan daha parlak olana kadar hikayemizi parlattığın için teşekkürler. Virgüllerimizle yaramazlık, em tire işaretlerimizle aşırı kibarlık yapmış olabiliriz ama sen bizi Noel Baba'nın elflerinin kızağını yüklemesinden daha hızlı bir şekilde şekle soktun. Umarız bir sonraki projeniz daha az *yoğun* olur.

Yaramaz küçük alfalarımıza:

Oh, kutsal geri bildirim. Hepiniz madalyaları, muslukta eggnog'u ve Kuzey Kutbu'nda ön sıradan koltukları hak ediyorsunuz. Siz cesur ve biraz da deli elfler bu hikayeyi şeker alemindeki ren geyikleri gibi didik didik ettiniz, olay örgüsündeki açıkları gösterdiniz, Noel kaosumuzu alkışladınız ve muhtemelen cicili bicili şeylere neden bu kadar takıntılı olduğumuzu merak ettiniz. Geri bildirimleriniz bu sisli karmaşada bize yol gösteren Rudolph oldu.

Kapak tasarımcımız Vicious Desires Design'dan Stephanie Heinritz'e:

Bu kapak *kızak!* Cidden, steroidli bir fındıkkıran gibi ezmişsin. Bu bebek o kadar çarpıcı ki, onu şöminenin üzerine asmak istiyoruz. Seni hikayeye kahraman bir elf olarak yazardık ama açıkçası sen bizim saçmalıklarımız için fazla havalısın. Kaosumuzu alıp sanata dönüştürdüğün için teşekkür ederiz - sana bir ömür boyu buff kurabiye borçluyuz.

Kafeine:

Siz olmasaydınız, bu kitabın %50'si uykusuzluktan saçma sapan olurdu (tamam, belki hala öyle, ama *daha iyi* saçma sapan) Kafein gerginliğimiz bizi arızalı animatronik şarkıcılar korosu gibi gösterse bile, gerçek MVP sizsiniz.

Ailelerimize:

Bu süreçte bize katlandığınız için altın yıldızları (ve muhtemelen terapiyi) hak ediyorsunuz. Hangi Noel şarkısının cinayetle daha iyi eşleşeceği konusunda acı çekmemizi izlediniz ve yetkilileri aramadınız - Tanrı sizi korusun. Sabahın üçündeki yazma maratonlarımızda, pek de neşeli olmayan stres hıçkırıklarımızda ve bir insanı öldürmek için neden bu kadar çok şenlikli yol üzerinde kafa yorduğumuza dair çok fazla soru sormadığınız için teşekkürler.

Son olarak, Noel'in kendisine:

Seni kaotik, ışıltılı, cicili bicili tatil canavarı. Bize cinayet ve ökseotunu karıştırıp buna sanat dememiz için bir bahane verdiğin için teşekkürler. Sen olmasaydın, bu kitap sadece Hitmen olurdu ve açıkçası, bunun yarısı kadar bile eğlenceli olmazdı.

Neşeli kargaşa ve şenlikli suçların tüm ışıltısıyla,

Persephone Stqle & Luna May

PERSEPHONE STEELE

Persephone Steele, ABD'de yaşıyan tam zamanlı bir yazar ve iki çocuk annesidir. En sevdiği kitaplar Yüzüklerin Efendisi, Game of Thrones ve Brandon Sanderson ya da Robert Jordan'ın yazdığı her şey.

Her konuda belalı, saçma sapan bir kadınmış gibi davranmaya çalışır ama aslında ailesine Noel kazakları yapan ve Aslan Kral'da Mufasa'nın öldüğünü her gördüğünde ağlayan sıcacık bir ayıdır.

Persephone çocukken burnunu hep bir kitaba dayardı. Bu onun tüm hayatı boyunca bir çıkış noktası, bir tutku ve bir kaçıştı. Bir yazar olarak amacı sadece okuyucularını eğlendirmek değil, aynı zamanda kendisi gibi kendi hayallerinin peşinden gitmeleri için onlara ilham vermektir.

Onu facebook grubunda bulabilirsiniz:
[Persephone Steele'in Okuyucu Grubu](#)

Ya da web sitesine göz atın:
www.persephonesteele.com

Luna May, Birleşik Krallık'tan epik maceralar ve lezzetli MC'lerle dolu buharlı, aksiyon dolu hikayeler yazan bir Ters Harem Romantizm yazarıdır.

Yağmurlu İngiltere'de yaşayan Luna, bir elinde bir fincan çay, diğerinde buharlı bir kitapla devasa fasulye torbasına sokulmaktan başka bir şey sevmiyor.

Luna'ya Facebook üzerinden ulaşmaktan
çekinmeyin: [Luna May'in Okuyucu Grubu](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.